

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TASTE *of the* LIGHT

A BILLIONAIRE OFFICE ROMANCE

NICOLE FOX

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

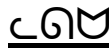
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

IŖIĐIN TADI

MİLYARDER OFİS ROMANTİZMİ

NICOLE FOX

Telif hakkı © 2026 Nicole Füm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

Işığın Tadı

1. Eliana
2. Eliana
3. Bastian
4. Eliana
5. Eliana
6. Bastian
7. Eliana
8. Eliana
9. Eliana
10. Eliana
11. Eliana
12. Bastian
13. Eliana
14. Eliana
15. Bastian
16. Eliana
17. Eliana
18. Bastian
19. Bastian
20. Bastian
21. Eliana
22. Bastian
23. Eliana
24. Eliana
25. Eliana
26. Eliana
27. Bastian
28. Eliana
29. Bastian
30. Eliana
31. Eliana

32. [Eliana](#)
33. [Eliana](#)
34. [Bastian](#)
35. [Eliana](#)
36. [Eliana](#)
37. [Eliana](#)
38. [Eliana](#)
39. [Bastian](#)
40. [Eliana](#)
41. [Bastian](#)
42. [Eliana](#)
43. [Bastian](#)
44. [Bastian](#)
45. [Eliana](#)
46. [Eliana](#)
47. [Eliana](#)
48. [Bastian](#)
49. [Eliana](#)
50. [Bastian](#)
51. [Eliana](#)
52. [Bastian](#)
53. [Bastian](#)
54. [Eliana](#)
55. [Eliana](#)
56. [Bastian](#)
57. [Eliana](#)
58. [Bastian](#)
59. [Eliana](#)
60. [Bastian](#)

[Epilog: Eliana](#)

[Genişletilmiş Epilog: Eliana Posta
Listesi](#)

[Nicole Fox'un diğer eserleri](#)

İŞİĞİN TADI

Ben, Elaina Hunter'ın görmezden geldiğim kırmızı bayrakların listesi:

- Milyarder şef. (Şüpheli.)
- Gerçek patronum. (Sorunlu.)
- Duygusal olarak ulaşılmaz. (Klasik.)
- Gizli mafya bağlantıları. (Daha az klasik. Yine de sorunlu.)
- Kendi ölümünü sahte olarak düzenlemiş. (Dürüst olmak gerekirse, bu noktada bunu tahmin etmeliydim.)

İlk seferinde kaçmalıyım.

O sokakta yaptıklarını gördükten sonra *kesinlikle* kaçmalıyım.

Ve yine de burada, onun bebeğine hamileyim, gece yarısı kapımı ona açıyorum çünkü o "lütfen" dedi.

Bastian Hale beni çıldırtıyor.

Beni ağlatıp çığlık attırıyor, ama aynı zamanda öpüp sarılmak da istiyorum.

Ama eğer benim, mahvettiği aynı kız olduğumu düşünüyorsa, başka bir şey daha olacak.

Bu yeni ben. Eliana 2.0.

Ve *bu* versiyon o kadar kolay pes
etmeyecek. Bastian affedilmek
istiyorsa...

Bunun için *yalvarmak* zorunda kalacak.

TASTE OF THE LIGHT, Bastian ve Eliana'nın hikayesinin 2. kitabıdır. Romantizmleri 1. kitap TASTE OF THE DARK'ta başlar.

ELIANA

ateş /'fī(ə)r/: fiil

1: Profesyonel bir mutfakta bir yemeğin pişirilmesine başlamak için verilen emir.

2: *Dayanmaya* son verip sonunda harekete geçtiğiniz an.

.

Dünya beni parça parça parçalıyor. Şimdi sıra
Yasmin'e geldi.

En iyi arkadaşımın yatak odasının kapısında donakalmış
duruyorum, Brandon'ın ellerinin onun boğazını sıktığını izliyorum.
Bu ana kadar olan her şey, kesik kesik, korkunç parçalar halinde
zihnimde dönüp duruyor.

Yüzüme yağan yağmur ve Sage'in çılgınca çağrısı.

Bastian'ın ellerinde kan ve ayaklarının dibinde bir cesetle o
sokakta duruşu.

Koşmak, çığlık atmak, çığlık atmak ve koşmak, ta ki görüşüm neredeyse sifıra inene kadar.

Ve ondan önce, kırık cam parçaları gibi bir anı yağmuru: Herkesin beni uyardığı gibi bir adamla haftalarca, aylarca aşık olmak. Her köşede duran siyah sedan. Project Olympus'un boş mağaralarında karanlık, tehlikeli deniz yosunları gibi sarkan teller.

Şefkat ve şiddetin her anı birbirine karışıyor, yağmurda boyalar gibi birbirine karışıyor, ta ki dünya artık şekli, biçimi, kafiyesi veya mantığı olmayan kararmış bir şeylerden ibaret olana kadar.

Hepsine katlandım. Katlandım, katlandım ve yine katlandım, oysa başından beri yapmam gereken şey ayağa kalkıp "*Yeter artık. Artık yeter lan*" demekti.

Artık dayanmaktan

bıktım. Harekete geçme

zamanı geldi.

Benim elim kapanıyor etrafında önce ilk
şey ben ulaşabileceğim ulaşabildiğim
Yasmin'in komodininin üzerindeki seramik lamba. Ağır.
Sağlam. *Mükemmel*.

Brandon, Yasmin'i boğmaya o kadar odaklanmış ki, benim geldiğimi duymuyor. Sırtı kapıya dönük, omuzları kambur, tüm ağırlığı Yasmin'in boğazına baskı yapıyor. Yasmin, Brandon'ın bileklerini tırmalıyor, yüzü morarıyor, gözleri şişiyor.

Lambayı tüm gücümle sallıyorum.

Lamba, olgun bir kavunun yarılması gibi bir sesle Brandon'ın kafatasının arkasına çarpıyor. Seramik parçalanıyor ve Brandon, Yasmin'in boğazındaki tutuşunu gevşeterek yana doğru yatağa yığılıyor.

Yas nefes nefese kalıyor, öksürüyor ve hava çekiyor. Elleri boğazına gidiyor ve Brandon'ın vücudundan uzaklaşıyor.

Lambanın geri kalanını, sadece tabanı ve hala takılı olan sivri bir parçayı bırakıp Yasmin'in kolunu tutuyorum. "Gitmeliyiz. Hemen."

Hala konuşamayacak kadar şiddetli öksürüyor, ama başını sallıyor. Onu ayağa kaldırıyorum ve birlikte kapıya doğru sendeleyerek yürüyoruz.

Arkamızda Brandon inliyor. "Seni s... sürük," diye mırıldanıyor. "Seni s... lanet olası..."

Gerisini dinlemeye gerek duymuyorum. Yasmin'i yatak odasının kapısından geçip koridordan aşağı, oturma odasında hareketsiz duran Zeke'nin yanından geçiriyorum.

"Bekle! Biz gidemeyiz onu bırak diyor Yasmin
diyor, sesi sesi bozulmuş.

"Yapmak zorundayız."

"Eliana..."

"Yapamayız!" diye bağıriyorum. Hâlâ Yasmin'i kapıya doğru çekiyorum, kanlı ayaklarım halısında izler bırakıyor. "Yas, az önce Bastian'ı gördüm. O... o bir şey yaptı. Korkunç bir şey. Gitmeliyiz."

"Ne? Bu ne demek? Neden bahsediyorsun?" Hala Zeke'ye doğru dönmeye çalışıyor, ama ben onu daha sertçe çekiyorum.

"O birini öldürdü!" İtirafım safra gibi içimden fışkırıyor. "Onun bir adamın parmağını kestğini gördüm, Yasmin. Bekleyemeyiz, bekleyemeyiz... Brandon uyanabilir, ya da Bastian bizi bulabilir, ve Zeke..." Nefes almak için duraklıyorum. "Zeke onun en iyi arkadaşı. Bastian'a nerede olduğumuzu söyleyecektir."

"Ama Eliana..."

"*Şimdi*, Yasmin! Hemen şimdi!"

Arkamızdaki koridorda Brandon yine inliyor. Bu ses Yasmin'i harekete geçiriyor. Gözleri büyölüyor ve direnmeyi bırakıyor, onu kapıdan geçip koridora çekmeme izin veriyor.

İkimiz de çıplak ayakla, ikimiz de kanlar içinde, ikimiz de artık korkmamız gerekmediğini sandığımız adamlardan kaçarak asansöre doğru koşarız.

Asansör kapıları açılır ve biz içeriye çöküveririz. Avucumla lobinin düğmesine vururum, parlak metalin üzerinde kırmızı bir leke bırakarak.

Asansör inerken, hayvanlar gibi nefes nefese kalıyoruz. Düzensiz nefeslerimiz küçük metal kafeste yankılanıyor. Göremediğim için paniğe kapılmamaya çalışıyorum. Dünya hiç bu kadar tehlikeli olmamıştı ve ben hiç bu kadar az görmemiştim. Geriye sadece renk ve hareket izleri kalıyor. Boğuluyorum, debeleniyorum, uzaklaşıyorum... Bir şeye ihtiyacım var...

Elim körü körüne uzanır ve Yasmin'in elini bulur. Onu o kadar sıkı tutarım ki nefesini keser, ama o çekilmez. Aksine, o da aynı şekilde sıkıca sıkar.

Kendimi buna odaklanmaya zorluyorum. Avucunun benim avucuma değdiği hissi. Cildinin sıcaklığı. Parmaklarındaki titreme, benim titrememle aynı.

Buna odaklanmak zorundayım, çünkü odaklanmazsam düşünmeye başlarım ve düşünmeye başlarsam ölürüm. Bu yüzden düşünmüyorum. Hiçbir şey hakkında.

Yaklaşan karanlık hakkında değil.

O sokaktaki Bastian'ın yüzü

hakkında değil.

Brandon'ın Yasmin'in boğazını sıkın elleri hakkında.

Kendi kanında baygın yatan Zeke'yi.

Sadece şunu: Yasmin'in elimdeki eli.

Asansör zili çalar. Lobi. Kapılar, içinden geçebilmemiz için yeterince açılır açılmaz, onu ileriye, ne olursa olsun, sürüklerim. Dehşete kapılmış kapıcıyı geçerken ona bağırırım, "Ambulans çağır! Yukarıda yaralılar var."

Dinleyip dinlemediğini görmek için durmadım.

ELIANA

BİR HAFTA SONRA

brine /brīn/: isim

1: yiyecekleri korumak ve nemi muhafaza etmek için kullanılan tuzlu su çözeltisi.

2: içinde boğulduğunuz gözyaşları.

Kilise çanlarını duyduğumda bir haftanın geçtiğini anlıyorum. Demek bugün Pazar. Kaçtığımızdan bu yana yedi gün ve sekiz gece geçti.

Motel sesleri — kimse bizi bulamasın diye her gece farklı bir motele gidiyoruz — tuhaf bir şekilde güven verici hale geldi. Koridorda bir buz makinesi gürültü yapıyor. Üst kattaki odada bir çift tartışıyor, sevişiyor ve yine tartışıyor. Hiç durmayan otoyoldaki trafiğin boş mide gurultusu — bu sesler bana hala hayatta olduğumuzu hatırlatıyor.

En azından şimdilik.

Yasmin uyuduğumu sanıyor. Onun volta attığını duyabiliyorum, güvenilebileceğim bir başka ses. Bu dar odada saat altı.

pencereye doğru altı adım, dönüp, banyo kapısına doğru altı adım geri. Güneş doğduğundan beri saatlerdir bunu yapıyor. En azından güneşin doğduğunu varsayıyorum. Artık göremiyorum.

Artık *hiçbir şey* göremiyorum.

Bu üç gün önce oldu: Uyandım ve iğne deliği yok olmuştu. Hiçbir şey söylemeden, veda etmeden, bir daha görüşürüz demeden, öylece *yok* olmuştu. Sanki biri sonunda açıklığı tamamen kapatmış, kilitlemiş ve anahtarı atmış gibiydi.

Yasmin'e söylemedim. Ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, biz Route 41'deki bu sadece nakit ödeme kabul eden döküntü yerde saklanırken, o her yirmi dakikada bir perdelerin arkasından park yerindeki siyah sedanları veya Range Rover'ları gözetlerken, bizi benzin istasyonundaki sandviçler ve bir torba Cheetos ile beslerken, ben kör oluyordum.

Geçmiş zaman. Kör

oldum. Zaten oldum.

Yasmin yanıma oturduğunda yatak gıcırdadı. Nefesimi düzenli tutmaya ve gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim. Böylesi daha kolaydı. Gözlerimi kapalı tutarsam, artık hareketleri takip edemediğimi fark etmeyecekti. Gerçekten uyuyor muyum diye görmek için yüzümün önünde elini salladığında irkilmemi fark etmeyecekti.

"El," diye fısıldıyor, "Uyanık olduğunu

biliyorum." Kıpırdamıyorum.

"Nefesin nefesin değişiyor değişiyor nefesin
yalan . Her zaman öyleydi."

Kahretsin. Yakalandım.

Gözlerimi açıyorum, ama sadece onun beklediği için. Bu aptalca bir oyun, çünkü daha fazla sürdürülemez. Ama bu günlerde Eliana Hunter'ı yönlendiren korku mu gurur mu, sonuç aynı: Elimden geldiğince rol yapmaya devam edeceğim. Bu yüzden sesinin geldiği yöne bakıyorum ve yüzünün olduğu yere yeterince yakın baktığımı umuyorum.

"Uyuyamıyorum," diye mırıldanıyorum.

"Ben de." Eli karanlıkta elimi bulur. Tabii, onun standartlarına göre karanlık. Yas için muhtemelen dijital saatin ışığı, kapının altından sızan ışık, ince perdelerden sızan kırmızı çıkış işareti hâlâ vardır.

Benim için hepsi aynı. Hepsi boş.

"Biz muhtemelen konuşmalıyız konuş konuş ne olacak konuşalım," diye başlar Yasmin.

"Yarın konuşalım." "Bir haftadır bunu söylüyorsun."

"O zaman bir gün daha fark etmez, değil mi?"

O iç geçirir ama ısrar etmez. Yasmin'in özelliği budur —ne zaman mücadele edeceğini, ne zaman bırakacağını bilir. Ve ikimiz de uzun zamandır mücadele etmekten bıkmış durumdayız.

Elimi bırakıp bir şey aldı. Televizyon açıldı. Günlerdir boğulduğumuz boğucu sessizliğe, yapay kahkahalar ve uydurma diyaloglarla dolu şiddetli bir saldırı başladı. Öte yandan, bu ses, kendi düzensiz nefesimin sesi ya da kulaklarımda çınlayan acımasız, durmak bilmeyen kalp atışlarımdan sesi değil, boşluğu dolduruyor.

Bu hoş bir değişiklik. Kabul ediyorum.

"Neşelen," diyor, yarı yürekli bir şekilde şakacı bir ses tonuyla. "*Sex and The City* maratonu var."

Yanımda yorganın altına uzandığını hissediyorum. Tekrar iç geçiriyor, sonra başını omzuma yaslıyor. Samantha, erkeklerin yatlarının büyüklüğü hakkında bir şeyler söylüyor, ama teknelerden bahsetmiyor. Charlotte nefesini tutuyor. Miranda gözlerini devirip alaycı bir şekilde konuşuyor ve Carrie, seslendirmede hiçbirimizin gerçekten ne istediğimizi bilip bilmediğimizi merak ediyor.

İzlemiyorum. İzleyemiyorum. Ama dinliyorum.

Yasmin gülüyor. "İkinci sınıfta bu diziyi baştan sona izlediğimizi hatırlıyor musun?"

"Bana izlettin," diye düzeltiyorum. "Breaking Bad'i izlemek istedim."

Breaking Bad'i izlemek istedim."

"Ve seni prestijli televizyon programları konusunda dayanılmaz olmaktan kurtardım. Seni ayakları yere basan biri olarak tuttuğum için bana teşekkür etmelisin."

Neredeyse gülümsüyorum, ama gülümseme dudaklarıma ulaşamadan yok oluyor. Bu günlerde gülümsemek gittikçe zorlaşıyor. Bölüm devam ediyor. Berbat motel odamızda birlikte oturuyoruz ve bir an için beyaz gürültü kayboluyor.

Yasmin rahat oturmak için yerinde kıpırdanıyor. Plastik bir çıtırtı, bir "Oops" sesi duyuyorum ve sonra kahkaha sesi yarıda kesiliyor. Uzaktan kumandanın üzerine oturmuş olmalı.

Kanal değişir ve odayı yeni bir ses doldurur. Ciddi ve erkeksi bir ses, kötü haberleri iletme için yaratılmış bir ses. "—polis, geçen hafta River North'da meydana gelen şiddetli saldırının ardından bir şüpheliyi gözaltına aldığını doğruladı. Yirmi dokuz yaşındaki Brandon Michael Torres, saldırı, darp ve haneye tecavüz dahil olmak üzere birçok suçlamayla karşı karşıya..."

Bütün vücudum soğur.

"Yas—"

"Şşş." Eli yine elimi bulur ve sıkıca tutar. Sertçe.

Haber spikeri devam eder. "Torres kefaletle serbest bırakılmadan gözaltında tutuluyor. Kurban Ezekiel Bautista, ağır bir beyin sarsıntısı nedeniyle Northwestern Memorial hastanesinde yatıyor ve durumu stabil..."

Zeke hayatta. Rahatlama hissi beni o kadar güçlü etkiliyor ki bir saniye nefes alamıyorum. Halının üzerinde yatarken, başının altında kan birikmiş halde olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Onu orada bıraktık. *Ben* onu orada bıraktım. Hepsi çünkü... çünkü...

"O iyi," diye fısıldıyor Yasmin. "El, o iyi."

Sadece başımı sallıyorum, çünkü konuşmaya başlarsam ağlamaya başlayacağım.

"Apartman sakini Yasmin Kaur dahil olmak üzere iki kadının olay yerinden ayrıldığı bildirildi. Polis, bu kadınların güvenliğini sağlamak için onları bulmak için yardım istiyor. Tüm ipuçları CPD hattına bildirilebilir..."

Haber spikeri Kennedy otoyolundaki trafik durumuna geçiyor ve Yasmin hızla kanalı *Sex and the City*'ye geri çeviriyor.

Ama beyaz gürültü artık işe yaramıyor. Artık düşünceleri durdurmuyor.

Bir süre daha uykuya dalıyoruz. Yasmin'in spor çantasını kapatma sesiyle uyanıyorum. Metalik ses, dışarıdaki otoyolun sürekli uğultusunu kesiyor.

"Harekete geçmeliyiz," diyor. "Öğlen için çıkış yaptırdım, ama daha erken çıkmalıyız. Her ihtimale karşı."

Bastian bizi bulursa diye. Brandon kefaletle serbest kalırsa diye. Siyah sedan otoparka girerse diye.

Bir haftadır *her ihtimale karşı* yaşıyoruz.

Oturup bacaklarımı yatağın kenarına sarkıtıyorum. Çıplak ayaklarım kaşıntılı halıyı buluyor. "Tamam. Eşyaları toplayayım."

"Yardım ister misin?" diye sorar.

"Hayır, ben iyiyim."

"El, sorun değil, ben yapabilirim..." "İyiyim dedim, Yas."

Tereddüt ettiğini duyuyorum, sonra banyoya doğru ilerliyor. Su akıyor. Bana alan tanıyor, eşyaları bulmak için el yordamıyla aradığımı, aradığım şeyi bulana kadar ellerimin boşluğu aradığını fark etmemiş gibi davranıyor. Bana olabildiğince yardımcı olmaya çalıştığını biliyorum, ama zamanımı ve düşüncelerimi *bir şeyle* doldurmam gerekiyor, yoksa delireceğim.

Yatağın yanındaki komodinin üzerinde bıraktığım sırt çantamı bulup eşyalarımı toplamaya başlıyorum. Toplayacak çok şey yok ama.

—Yasmin'in dairesinden sadece üzerimizdeki kıyafetler ve çantasındaki nakit parayla ayrıldık. Şu anda sahip olduğum her şey bir çantaya sığıyor: iki mil ötedeki Target'tan aldığım üç çift iç çamaşırı, iki gömlek, bir çift kot pantolon ve çeşitli tuvalet malzemeleri.

Ve Bastian'ın kazağı.

Parmaklarım onu bu sabah bıraktığım yatak ayak ucunda buruşuk bir şekilde buluyor. Her gece onunla uyuyorum, ama nedenini düşünmemeye çalışıyorum. Hala onun gibi kokuyor

onun gibi kokuyor — ya da belki de bunu hayal ediyorum. Belki de bunu o kadar çok hayal ettim ki beynim bunu gerçeğe dönüştürdü.

Doğru olan, *tek* yapabileceğim şey onu atmak. Kapının yanındaki çöp kutusuna atıp, o hayattan kalan her şeyle birlikte geride bırakmak. Hatta, ikinci bir kez düşünmemek için onu ateşe atsam daha iyi olur.

Ama bunun yerine, onu katlıyorum. Annemin bana küçükken öğrettiği gibi, Derekler, şarap ve hayatımızdaki tüm güzel şeylerin yavaş yavaş yok olmasından önce öğrettiği gibi, dikkatlice. O bana gösterdiği gibi yapıyorum. Kırışıklıkları düzeltiyorum, kolları eşleştiriyorum, düzgün katlar oluştuyorum.

Sonra çantamın dibine koyuyorum.

Çantayı kapatırken kendimi mırıldanırken buluyorum. Melodiyi tanımam biraz zaman alıyor — Bastian'ın duşta bana söylediği ninni. *Spi, mladenets moy prekrasny*. Sözlerin anlamını bilmiyorum, ama onun sesinde nasıl duyulduğunu biliyorum. Sanki çoktan kaybettiği birine şarkı söylüyormuş gibi.

Ne yaptığımı fark eder etmez mırıldanmayı kesiyorum. "El, hazır mısın?" Yasmin banyodan sesleniyor.

Çantamı omzuma asıyorum. "Evet, hazırım. Gidelim."

BASTIAN

ALTı HAFTA SONRA

binchotan /bin'CHōtān/: isim

1: Japon beyaz kömür; çok temiz ve sıcak yanar, duman veya koku bırakmaz.

2: yakan ve geride hiçbir şey bırakmayan bir ısı.

Ben bir zombiyim. Ben bir hayaletim. Ben yaşayan bir ölüüm. Tek avantajı, ölülerin rüya görmemesidir.

Artık uyumaya vaktim yok. Uyumuyorum. Kardeşimin emirlerini yerine getiriyorum. Ben onun kılıcıyım, silahıyım, sağ elindeki silahıyım. Beni düşmanlarına doğrultuyor ve düşmanları ölüyor.

Artık her gün siyah takım elbise giyiyorum. Bu, gündüz saatlerinde benden istenenleri yerine getirmem için yeterli: Olympus Projesi'nin olağanüstü başarısını kutlamak için arka arkaya gelen yatırımcıları memnun etmek. Ayrıca gece saatlerinde benden istenenleri yerine getirmem için de yeterli: "ikna edilmesi" gereken Aleksei'nin arkadaşlarıyla buluşmak.

İkna edilmesi gereken insanlar genellikle sabaha kadar ölmüş oluyor.

Bir düzine adam öldürdüm. Yoksa daha mı fazla? Hatırlayamıyorum. Uzun zaman önce saymayı bıraktım. Aleksei buna "kendimi kanıtlamak" diyor. Ben ise Salı, Perşembe, Cumartesi gecesi diyorum. Kulüplerin gürültüsü o kadar yüksek ki kimse çığlıkları duymuyor ve stroboskop ışıkları kanı dans pistinde dökülmüş içecekler gibi gösteriyor.

Ellerim artık titremez. Bu yüzden geri dönüşü olmayan bir noktaya geldiğimi biliyorum.

Her şeyin değiştiği günün ertesi günü, güneş tüm ışıkları açık olan bir gökdelenin üzerinde kırmızı ve kanlı bir şekilde doğduğunda, Harold Fitzgerald bir e-posta gönderdi. Konu başlığı: "*Aferin.*" Okumadan sildim.

Artık önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Restoranlar dolup taşıyor mu? Önemli değil. Rezervasyonlar altı ay önceden doluyor mu? Önemli değil. Michelin müfettişleri ayaklarımızın dibinde yalvarıyor mu? Önemli değil. Hiçbirini sikimde değil.

The Caged Bird'ün arka odasında durmuş, Aleksei'nin telefon görüşmesini bitirmesini bekliyorum. Aşağıdaki kulübün bas sesleri zeminden geliyor, artık sahip olmadığım kalp atışlarımla uyumlu, durmak bilmeyen, çalkantılı bir ritim. Deri koltuktaki sigara yanıklarını sayarak zaman geçiriyorum.

Aleksei telefonu kapatıp bana gülümseyerek dönüyor.

"*Bratishka!*" diye mırıldanarak iki bardağa votka doldurmaya başlıyor. "Otur, otur. Kutlama içkisini hak ettin. Beklentilerinizi aştınız."

Ona uzattığı bardağı alıp bir dikişte içiyorum. Votkanın tadı yok. Artık hiçbir şeyin tadı yok.

"Güney İrlandalıları bitti," diye devam ediyor Aleksei, kendi içkisini yudumlarken. "Limanlar bizim. Dağıtım ağları bizim. Hatta belediye meclisi bile sonunda bizim bakış açımızı paylaşıyor." Mentollü sigarasını yakıyor ve duman aramızda kıvrılıyor. "Çok verimli oldun."

Verimli. Bu kelimeyle özetlenebilir. Aleksei işaret eder, ben ortadan kaldırıyorum. Çok basit. Temiz. Düşünmeye gerek yok.

Ama benim "ürettiğim" tek şey, Chicago'nun daha önce hiç görmediği kadar çok kan ve ceset.

"Sana yeni bir şeyim var." Bana bir dosya uzatıyor ve ben ilgisizce açıyorum. İçinde Kuzey Yakası'ndaki bir deponun fotoğrafları var. Detayları gözden geçiriyorum, ama pek anlamlı gelmiyorlar. Hayatımdaki her şey gibi, ayrıntılar artık benim için önemli değil.

"Bu biraz farklı," diye ekliyor Aleksei. "Daha hassas bir iş, tamam mı? Koreliler ürünlerini O'Hare üzerinden taşıyorlar. Onlara bir mesaj göndermeliyiz, ama sessizce. Bu sefer ceset yok, sadece sadakatlerini yeniden gözden geçirmelerini sağlayacak kadar korku."

Başımı sallıyorum. Cesetsiz korku. Bunu yapabilirim. Daha kötüsünü de yaptım.

"Yorgun görünüyorsun," diyor Aleksei, dumanın arasından beni inceleyerek.

"İyiyim."

"En son ne zaman uyudun?"

Hatırlamıyorum. Uyku, rüya demektir ve rüya, Eliana'nın yüzünü görmek demektir. O sokakta bana baktığında gözlerindeki dehşet. Nasıl koştuğunu, koştuğunu, koştuğunu.

Bu yüzden uyumuyorum. Çalışıyorum. Böylesi daha iyi.

"Bir gece izin almalısın," diyor Aleksei. "Yorgun düşersen bana bir faydan olmaz."

"İyiym dedim."

Bana uzun bir süre daha bakar, sonra omuz silker. "Sen bilirsin. Kore meselesi bir an önce halledilmeli. Ondan sonra, sonraki adımları konuşuruz."

Klasörü kapatıp ayağa kalkarım. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır." Dosyayı alıp kapıya doğru yönelirim, ama Aleksei'nin sesi beni durdurur. "Oh, bekle, bir şey daha var, Semyon."

Duruyorum, ama henüz arkamı dönmüyorum.

"Sage için yeni bir konaklama yeri ayarladım."

Bunun üzerine dönüp bakarım. "Ne?"

"Senin çatı katın çok açık." Aleksei sigarasının külünü silkeliyor, gözlerime bakmıyor. "Onu West Side'daki bir yere taşıyorum. Orayı sevecek, çok güzel, çok özel bir yer. Adamlarım ona göz kulak olacak."

Benim adamlarım. Bizim

adamlarımız değil. Onun adamları.

"O olduğu yerde gayet iyi," diye

homurdanırım.

"Onu yerleştireceğim yerde daha iyi olacak." Aleksei sonunda bana bakar, yüzü dumanla yarı yarıya gizlenmiştir. "Onu savunmasız bırakmamı mı tercih edersin? Olan biten her şeyden sonra, ekstra korumayı memnuniyetle kabul edeceğini düşünürdüm."

Bunun ne olduğunu hemen anlıyorum. Bunu güzel bir teklif, kardeşçe bir iyilik gibi gösteriyor, ama öyle değil, hiç de öyle değil.

Sage güvenlik nedeniyle taşınmıyor.

Rehin alınmış.

Lanet olsun. O gece eve geldiğimde küçük kardeşimin halini hala gözümün önüne getirebiliyorum. Devrilmiş tekerlekli sandalyesinin yanında yerde yatıyor, yüzünden gözyaşları akıyordu. Ne kadar süredir oradaydı? Bir saat mi? İki saat mi? Bir adamı öldürmeye gitmeden önce onu odaya kilitlemişim ve geri döndüğümde — tırnaklarımın altında hala kan vardı, Eliana'nın dehşeti hala zihnimde tazeydi — kardeşimi halının üzerinde atılmış çamaşır gibi yığılmış halde buldum.

Yanına diz çöküp ona uzandım, ama o geri çekildi. *Geri çekildi.* Benden. Sekiz yıl boyunca onun hiçbir şeyden korkmaması için uğraşan kişiden.

"Bana dokunma," diye fısıldadı. *"Bana dokunma lan."*

Hiç bu kadar kötü hissetmemiştim. Tolstoy'un dondurucusunda da, ellerimde kanla dolu bir sokakta da. Sage'in bana, her zaman korunduğu bir canavar gibi bakmasıyla hiçbir şey kıyaslanamazdı.

O zamandan beri benimle konuşmadı. Bir kiracının evindeki hayaletle bir arada yaşadığı gibi bir arada yaşıyoruz. Sanki orada değilmişim gibi beni görmezden geliyor. Konuştuğumda cevap vermiyor, yanından geçtiğimde kıpırdamıyor.

Ama en azından *orada*, lanet olsun. En azından hayatta ve onu korumak için yaptığım fedakarlığın değdiğini her gün görebiliyorum.

Şimdi Aleksei bunu da benden alıyor.

Başka bir şey kaybedebileceğimi düşünmemiştim. Ama Aleksei daha iyi biliyor . O her zaman daha iyi biliyordu . O

İnsanın kayıp kapasitesinin dipsiz olduğunu anlar. Her zaman alınabilecek bir şey daha, açılacak bir yara daha vardır. Ve Sage, kırılmış, öfkeli, sessiz Sage, beni tamamen boşluğa sürüklenmekten alıkoyan son bağıdır. Aleksei, kardeşimi West Side'daki beton bir sığınağa saklarsa, onun hala nefes aldığını bile teyit edemem, o zaman benimle bu dünya arasındaki son bağı, bir ucu boğazımda, diğer ucu elinde olan bir tasma gibi kontrol edecektir.

Bütün bunları yüzümden okur. Gülümsemesi hafifçe genişler.

Ve benim tek yapabileceğim başımı sallamak.

"Güzel. Öyleyse anlaştık. Ayrıca sana bir şey sormak istiyordum: Kör kız ne oldu?" diye sorar Aleksei. "Adı neydi?"

Dişlerimi sıkıyorum. "Eliana."

"Ah, evet. *Eliana*." Onun adı, kara tahta üzerinde tırnaklar gibi. Ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor. "Ondan haber aldın mı?"

"Hayır."

"Onu aradın mı?"

"Hayır."

"İyi." Aleksei koltuğuna yaslanıp başını sallar. "Çünkü o bir dikkat dağınıklığıydı, değil mi? Bir yük. O olmadan daha iyisin."

Söyle. Söyle lan.

"O önemsizdi," diye zorla söylüyorum. "Dikkatimi dağıtan biriydi. Daha fazlası değil."

"Başka bir şey değil," diye tekrarlar Aleksei. "Doğru. Olması gerektiği gibi." Tekrar başını sallar. "Kore meselesi. Beni hayal kırıklığına uğratma, *bratishka*."

Tek kelime etmeden, klasörü kolumun altına sıkıştırarak çıkarım ve kapı arkamda tabut kapağı kapanır gibi bir sesle kapanır.

Kore deponun arka girişinde tek bir güvenlik görevlisi duruyor, sigara içip telefonunda bir şeyler arıyor. Elim boğazına yapışana kadar beni fark etmiyor. Sıkıyorum, bir kez çeviriyorum ve o da benim kadar ölü oluyor.

Eğilip cebinden anahtarları alıyorum. Sonra onu yakındaki bir çöp konteynerinin arkasına sürüklüyorum, kapıya gidip içeri giriyorum.

Deponun içi tam beklediğim gibidir: sıralar halinde dizilmiş nakliye konteynırları, düzgün sıralar halinde park edilmiş forkliftler, arkada ışıkları hâlâ açık olan bir ofis. Sesler duyuyorum — iki, belki üç adam. Hepsi bir şey hakkında gülüşüyorlar.

Konteynerlerin arasındaki gölgelerde ilerlerken, bıçağımın keskin ve silahımın dolu olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum. Ofis kapısı kilitli değil. Dikkatsizce yapılmış bir iş. Kapıyı iterek açıyorum ve kahkahalar kesiliyor.

İçeride üç adam katlanır bir masanın etrafında oturuyor. Beni gördüklerinde, biri masadaki silaha uzanıyor, ama ben daha hızlıyım. Parmakları metale dokunmadan önce tabancam onun kafasına nişanlanmış durumda.

"Yapma," diyorum Rusça, sonra Korece tekrar ediyorum.

İçlerinden biri, en yaşlısı, şakakları ağarmış olan, ellerini yavaşça kaldırır. "Sorun istemiyoruz," der dikkatlice.

"O zaman O'Hare üzerinden mal taşımamalıydınız." Silahımı sabit tutuyorum, sesim donuk. "Orası artık Bratva'nın bölgesi."

"Bizim bir anlaşmamız vardı..."

"Artık işleri yürüten kişilerle bir anlaşma yaptınız." Silahla deponun zeminini işaret ediyorum. "İki seçeneğiniz var: Eşyalarınızı toplayıp Chicago'dan ayrılmak ya da kalıp uyarıyı dikkate almadığınızda ne olacağını görmek."

Gri saçlı adamın çenesi gerilir. "Peki ikisini de reddedersek?"

Cevap vermedim. Bunun yerine masadaki bilgisayarı vurdum. Monitör cam ve kıvılcım yağmuruna tutularak patladı. Üç adam da irkildi.

"Bu sizin envanter sisteminiz," diyorum. "Sonra ürünlerinizi yakacağım. Ondan sonra mı? Omuz silkiyorum. "Izotovlar yaratıcı olurlar."

Korelilerin eşyalarını toplamak için telaşla koşturmalarını izliyorum. Yüzleri loş ışıktaki solgun görünüyor. İçlerinden biri şimdiden telefonuna sarılmış, muhtemelen üstlerine olanları bildirmek için birini arıyor. Hepsini sağ salım bırakıyorum. Mesajı yayacak tanıklar olduğunda korku daha hızlı yayılır.

Silahımı kılıfına koyup geldiğim yoldan çıkıyorum. Yazın en sıcak günleri, dışarı adımını attığın anda terlemeye başladığın bir mevsim, ama hiç bu kadar üşümemiştim. Tüylerim diken diken olmuş. Bir ceset kadar solgun ve soğuk.

Artık hayatım bu.

Eliana gitti. Benim ne olduğumu gördü ve kaçtı, kaçmakla haklıydı. Onu suçlamıyorum. Kendimden başka kimseyi suçlamıyorum, çünkü bu halimden başka bir şey olabileceğime inandım.

Sage artık bir koz, itaatsizliğime karşı bir sigorta. Eve gelmediğim her gece, uymadığım her emir için Aleksei bunu kardeşimden ödetir.

Peki direnmek? Direnmek sadece işleri daha da kötüleştirir. Sage için. Herkes için.

Bu yüzden direnmiyorum. Arabama biniyorum, telefonumdan bir sonraki görevi kontrol ediyorum ve Aleksei'nin planladığı yeni dehşete doğru yola çıkıyorum. Ölüler rüya görmez, ölüler umut etmez.

Ölüler sadece kendilerine söyleneni yaparlar.

İstemedi onun dairesine doğru sürerim.

Sabahın üçü, caddenin karşısına park ediyorum, motoru çalışır halde, eskiden onun yaşadığı karanlık pencereleri izliyorum. Işıkları yedi haftadır yanmıyor. Biliyorum çünkü o gittiğinden beri neredeyse her gece bunu yapıyorum.

Kendime sadece kontrol ettiğimi söylüyorum. Güvende olduğundan emin olmak için. Kimsenin onu bulabileceği bir yere dönmediğinden emin olmak için.

Ama bu saçmalık ve ben de bunun farkındayım.

Buradayım çünkü kendimi durduramıyorum. Gece geç saatlere geldiğinde ve şehir sessizleştiğinde, onun gerçek dünyada, sadece hayal gücümün ürünü olarak değil, gerçekten var olduğunu kanıtlamak için can atıyorum. Başıma gelen tek iyi şeyin hayal ürünü olmadığını doğrulamam gerekiyor.

Ama ne kadar sık gelirim geleyim, pencereler karanlık kalıyor.

Bir saat geçer. İki saat. Sonunda arabayı sürmeye başladığımda, gösterge panelindeki saat 5:12'yi gösteriyor ve güneş gölün üzerinde yeni yeni doğmaya başlıyor.

O geri dönmeyecek. Benim dönüştüğüm canavardan saklanmak için ortadan kaybolacak kadar akıllı. Ve bu iyi. Doğru.

Ben olmadan daha güvende.

Arabayla uzaklaşırken bunu bir dua gibi tekrarlıyorum, göğsümdeki boşluk içimden kaburgalarımı parçalamak üzere olsa bile.

Bırakın ölü kalayım. Bırakın o gitmiş

kalsın. Böylesi daha güvenli.

Hepimiz için.

ELIANA

kimyon /'kyōmin/: isim

1: havuç familyasından aromatik bir baharat.

2: koku koku koku başlangıcının
başlamanın başlamak başlamak başlamak yeniden
daha önce oraya gelenlere ait olan bir yerde.

Daire kötü kokuyor.

Kötü değil, tam olarak. Sadece *benim tarzım* değil. Önceki kiracı çok fazla kimyon kullanmış olmalı, çünkü kimyon kokusu duvarların içine işlemiş, ev sahibinin evi "taşınmaya hazır" hale getirmek için kullandığı nükleer güçte temizleyicinin kimyasal kokusu da öyle. Bu onun sözleri, benim değil, çünkü ben muhtemelen "hamamböceği için hazır" derdim.

Ama burası bizim. En azından şimdilik.

Yasmin'in "çalışma odası" olarak adlandırdığı yerde, yerde oturuyorum, ama aslında burası ana odanın bir köşesi ve futon ve sallanan bir sehpa sığacak kadar yer var. Parmaklarım trace the edge of the cane propped against my

dizime dayadım. Ona Excalibur adını verdim, Yasmin bunu çok komik buldu.

"Tamam," Yasmin mutfak yakınlarından bana sesleniyor. "Kupaları ikinci rafın sol tarafına koydum. Tabaklar onların altında. Çatal bıçak takımı kupaların hemen altındaki çekmecedeydi."

Başımı sallayıp hepsini hafızama kaydediyorum. Yeni hayatımız çirkin ama bir şekilde işlevsel bir hal alırken, haftalardır bunu yapıyoruz.

"Baharat rafını kabarık boya harflerle etiketledim," diye devam ediyor. "Böylece hangisinin hangisi olduğunu hissedebilirsiniz. Tuzun bir noktası, karabiberin iki noktası, sarımsak tozunun üç noktası var."

"Teşekkürler." Bu günlerde minnettarlık pek az olsa da, içtenlikle söylüyorum.

O çok sabırlı ve dikkatli davrandı. İkimiz de benim bozuk olduğumu bilmemize rağmen, bir kez bile bana bozuk olduğumu hissettirmediydi. Dün bir bardak suyu devirdiğimde, sadece temizledi ve yoluna devam etti. Gece yarısı tuvaleti ararken yolumu şaşırdığımda, gülmedi ya da iç çekmedi; sadece uyku sersemliği içindeki sesiyle kapı kolunu bulana kadar bana yol tarif etti.

Onu hak etmiyorum.

"Hareketlilik eğitmeni saat ikide gelecek," diye hatırlatıyor Yasmin. "Helen, değil mi?"

"Evet." Excalibur'u alıp bileğimi hafifçe hareket ettirerek uzatıyorum. Parçalar, yeni gerçekliğimle özdeşleştirdiğim bir dizi tıklama sesiyle yerine oturuyor. "Köşedeki dükkana giden yolu pratik yapmamı istiyor."

"Bu iyi. İlerleme kaydediyorsun, El."

İlerleme. Elbette. Öyle diyebiliriz. Eğer ilerleme, seslere ve dokulara indirgenmiş bir dünyada yolumu bulmaya çalışmak ve duyma mesafesindeki herkese engelliliğimi ilan eden beyaz bastonun aşağılayıcı sesini duymak anlamına geliyorsa, o zaman ben S.S. İlerleme'nin ta kendisiyim, gemim düzgün ve denize açılmaya hazır.

Ama uyum sağlamak, kabullenmek anlamına gelmez. Ve vücudum artık görmezden gelemeyeceğim sinyaller göndermeye başladı.

Bazen, bu her şeyi tüketen yorgunluk, kör olmayı öğrenmenin fiziksel zorluklarıyla hiçbir ilgisi olmayan dalgalar halinde beni vuruyor. Bu, görmeden bir dünyada yolunu bulmanın verdiği kemiklere işleyen yorgunluktan ya da her adımı, dönüşü ve dokuyu ezberlemenin zihinsel yükünden farklı bir şey. Bu başka bir şey — kanepede oturmayı yokuş yukarı maraton koşmak gibi hissettiren bir ağırlık.

Göğüslerim o kadar hassas ki, ucuz spor sütyenim bile rahatsız ediyor. Bunu kaçak olmanın stresine, haftalarca berbat motel yataklarında uyumaya, gerçek anlamından başka her şeye bağlıyorum. Ama hassasiyet daha da kötüleşti, iyileşmedi. Artık tişörtümün yumuşak pamuğu bile cildime zımpara kağıdı gibi geliyor.

Mide bulantısı genellikle sabahları geliyor ve geçiyor. Bunun nedenini, beslendiğimiz şüpheli lokanta yemeklerine bağlıyorum. Yağlı yumurtalar, yanmış tostlar ve terli ayakkabıda demlenmiş gibi tadı olan kahveden oluşan bir diyet, ne ruh için ne de kemik yoğunluğu için tam olarak tavuk çorbası sayılmaz. Ama bu, yemek yemediğim zamanlarda da oluyor. Ağzımı sulandıran ve dizlerimi titretiren iğrenç, kaynayan bir mide bulantısı.

Ve adet dönemim. Gecikti.

Geçtiğimiz yedi haftanın kaosunda, bunu neredeyse hiç fark etmemiştim. Bir ay iki ay oldu ve kendime bunun stres yüzünden kafamın karıştığını söyledim. Sonuçta travma vücudunuza etki eder, değil mi? Her şeyi dengesiz hale getirir? Tabii ki adet döngüm bozulacaktı, tüm *hayatım* bozulmuştu.

Ama şimdi, Excalibur dizime yaslanmış, Yasmin mutfakta baharatları düzenlerken, bu düzeni artık görmezden gelemem. Her bir semptom tek başına açıklanabilir. Ama bir araya geldiklerinde, kaçmaya çalıştığım her şeyle yüzleşmek anlamına geleceği için kaçındığım bir gerçeği ortaya çıkarıyorlar.

Elimi karnıma bastırıyorum. Orada bir değişiklik hissetmiyorum. Henüz değil. Ama bu bir şey ifade etmiyor. Dışarıdan görülebilecek belirtiler için henüz çok erken.

"El? İyi misin?" Yasmin'in sesi, kafamdaki düşünceleri kesintiye uğrattıyor.

Elimi hızla indiriyorum. "Evet. İyiyim. Sadece yorgunum."

"Son zamanlarda çok yorgunsun."

"Kör olmayı öğrenmek yorucu," diyorum, ki bu yalan değil. Sadece tüm gerçek değil.

O, belirsiz bir ses çıkarır ve ayak seslerinin yaklaştığını duyarım. Yanıma oturduğunda futon, bir antilop gibi gıcırda. "Yakında bir doktora görünmelisin. Muayene falan için. Gözlerinde bir sorun olmadığından emin olmak için."

Kalbim hızla atmaya başlar.

"Ben iyiyim." "El..."

"Evet. Bırak bu konuyu."

"Tamam, tamam. Sinirlenmene gerek yok tatlım."

Ses tonumu yumuşatırım. "Üzgünüm. Sadece alışmaya çalışıyorum. Bazen huysuz yapıyorum."

"Biliyorum." Eli dizimi okşadı. "Ama bunu tek başına yapmak zorunda değilsin, tamam mı? Ben bu yüzden buradayım."

Sesindeki şefkat boğazımı düğümliyor. Ona başıma gelenleri anlatırsam, bir çözüm bulmamızda ısrar edecektir. Kesin olarak öğrenebilmemiz için test yaptırmamı isteyecektir. Peki sonra ne olacak?

Hamileysem, babası Bastian'dır. Buna hiç şüphe yok. Zamanlama mükemmel uyuyor. Olympus'un çatısında geçirdiğimiz o geceden bu yana yedi hafta geçti, o gece sonuçlarını düşünemeyecek kadar o anın heyecanına kapılmıştım ve korunmadan seks yaptık.

Canlı hissetmek istemiştim. Bütün fikir buydu: karanlık gelmeden önce her şeyi deneyimlemek.

Eh, görev tamamlandı.

Şimdi körüm, kaçak durumdayım ve muhtemelen bir ara sokakta cesedi parçaladığını gördüğüm bir adamın çocuğunu taşıyorum. Bu berbat Deneyimsel Bingo oyununu kazanıyorum.

"Elly?" diye sordu Yasmin. "Hâlâ benimle misin?"

Kendimi onun sesine yöneltmeye zorluyorum. "Evet. Evet, buradayım."

İstersem ona söyleyebilirim. Hemen şimdi. Ağzımı açıp kelimeleri dökebilirim: *Yas, sanırım hamileyim.*

Ama kelimeler çıkmıyor. Çünkü yüksek sesle söylersem, gerçek olur. Test yaparsam ve sonuç pozitif çıkarsa, o zaman karar vermem gerekir

karar vermem gerekecek. *Tutmak ya da tutmamak. Bastian'a söylemek ya da söylememek. Saklanmak ya da onu bulmak ve...*

Hayır. Sonuncusunu düşünemem. Gördüklerimden sonra ona ulaşma olasılığını nasıl düşünebilirim ki?

Futondan kalkıyorum, elimde Excalibur. "Eczaneye gidiyorum."

"Şimdi mi?" Yasmin şaşırmış gibi ses çıkarıyor. "Helen bir saat sonra burada olacak."

"Sadece birkaç şey almam lazım. Uzun sürmez." "Ben de gelmemi ister misin?"

"Hayır!" Boğazımı temizliyorum. "Yani, hayır. Zaten kendi başıma yol bulmayı öğrenmem lazım, değil mi? Amaç da bu zaten."

Tereddüt ediyor — sessizliğinden kararsızlığını hissedebiliyorum — ama sonunda kabul ediyor. "Tamam. Ama telefonunu al. Ve yaya geçidinde dikkatli ol. Buradaki trafik hiç durmuyor."

"Tamam."

On beş dakika sonra, yavaş, sürünerek ve tökezleyerek, dairemizden üç blok ötedeki CVS'in içinde duruyorum. Işıklar başımın üzerinde vızıldıyor. Onları göremiyorum, ama elektrikli vızıltılarının mağazanın hoparlörlerinden sızan tiz pop müziğiyle karıştığını duyabiliyorum.

Kağıtları karıştıran birinin sesini duyduğum kasaya yaklaşıyorum. "Affedersiniz," diyorum, mümkün olduğunca tarafsız, *sakin* bir sesle. "Hamilelik testleri nerede?"

"Yedinci reyon, sağ tarafta, yaklaşık ortada."

"Teşekkürler."

Excalibur beni oraya götürüyor. Raf, tezgahların söylediği yerde. Parmaklarım kutuları kolayca buluyor, hepsi aynı dikdörtgen şekilli paketler, neşeli küçük kıyamet habercileri gibi sıralanmış. Bu şirketlerin iki ana müşteri grubu arasındaki farkı kapatmak için her zaman seçtikleri mide bulandırıcı pembe rengi göremememden memnunum: "*Tanrım, lütfen hayır*" diyen kadınlar ve "*Yaşasın, sonunda!*" diyenler.

Rastgele bir tane alıyorum. Markası önemli değil. Hepsi aynı şeyi yapacak: içgüdülerimle zaten bildiğim şeyi doğrulayacak.

Kasa kadar olan yol bir mil uzunluğunda gibi geliyor. Nakit ödeme yapıyorum, tezgahtar bana acıyana kadar paraları karıştırıyorum ve o da bozuk paraları avucuma sayıyor. İşlem şükürler olsun ki kısa sürüyor. Sohbet ya da soru yok, sadece plastik poşetin sesi ve mırıldanarak söylenen "İyi günler" var.

Poşeti yumruğumda sıkıca tutup, göremediğim güneş ışığına çıkıyorum.

Herhangi bir olay olmadan daireye geri dönüyorum, ancak sinirlerim o kadar gergin ki, her araba kornası beni bir metre havaya zıplatıyor. Hamilelik testi cebimde kaçak mal gibi yanıyor.

İçeride Yasmin, lokantadaki vardiyası için hazırlanıyor. Masa altı işler alıyor, bulaşık yıkıyor ve masaları temizliyor. Eşyalarını toplayıp dolaştığını duyuyorum.

"Bu gece geç döneceğim," diyor. "İhtiyacın olan şeyi aldın mı?"

"Evet. Sadece... tuvalet malzemeleri."

"Tamam. Ben birazdan çıkıyorum. Helen gelene kadar idare edebilir misin?"

"Evet, iyiyim."

"Tamam, tatlım." Çıkarken yanağıma bir öpücük konduruyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

Kapı arkasından kapanır. Altmışa kadar sayarım, sonra tekrar altmışa kadar sayarım, gerçekten gittiğinden emin olmak için. Sonra kendimi banyoya kilitlerim.

Çıplak bacaklarımın altında fayanslar soğuktu, sırtımı küvete dayayarak yere çöktüm. Parmaklarım plastik poşeti buldu ve kutuyu çıkardı.

Testi çıkarırım, ama ellerim o kadar titriyor ki, onu düşürüyorum ve fayansların olukları arasında onu aramak zorunda kalıyorum. Sonunda testi tekrar bulduğumda, küvete yaslanıp iki elimle onu tutuyorum.

Bir insanın hayatını değiştiren şeylerin ne kadar küçük olabileceği ilginç. Kıvrımlı küçük bir retina. İstiridyenin içindeki inci. Yumruğumda tuttuğum birkaç gramlık plastik bir kesinlik.

Başparmağım pürüzsüz yüzeyi okşuyor. Ne kadar küçük bir şey. Ne kadar aptalca, basit bir mekanizma. Çubuğa işeyin, üç dakika bekleyin, dünyanın ikiye bölünmek üzere olup olmadığını öğrenin.

Ama bu yardımcı oluyor. Testin burada olması, henüz kullanılmamış olsa da *burada olması*, bana haftalardır sahip olmadığım bir şey veriyor: kendi şartlarımla yapabileceğim bir seçim. Henüz değil. Bugün değil. Ama hazır olduğumda.

Eğer hazır olursam.

Bir kapı çalma sesi beni gerçeğe geri döndürür. Testi kutusuna geri koyup, eski Drano şişesinin arkasında, banyo lavabosunun altına gömerim

Drano şişesinin arkasına gömdüm, sonra yüzüme soğuk su serptim. "Geliyorum!" diye seslendim.

Kapıyı açtım ve temiz, hoş parfümünden Helen'i hemen tanıdım. Elimi sıkıca ve iş gibi sıktı. "Köşeye giden yoldan başlayacağız," dedi önsöz yapmadan. "Sonra da market, eğer hazırsan."

Hiçbir şeye hazır değilim. Ama yine de başımı sallıyorum ve Excalibur'u sanki beni yeryüzüne bağlayan tek şey oymuş gibi sıkıca tutuyorum.

Dışarıda, dünya sesler ve dokularla dolu. Helen'ın sesi kaosu içinde bana yol gösteriyor: burada kaldırım, orada direk, trafik düzenini dinle. İki kez takılıyorum. Beni tutmuyor.

"Güzel," diyor ben kendimi toparladığımda. "Vücuduna güvenmeyi öğreniyorsun."

Neredeyse gülmek üzereydim. *Vücuduma güvenmek mi?* Kör olan, belki de benim göremediğim, planlayamadığım veya kontrol edemediğim bir şeyin büyüdüğü vücuduma mı? O gün gelse de görsünler. Vücudum hayatım boyunca bana bir kez bile yardım etmedi.

Ama yürümeye devam ediyorum. Bir adım, sonra bir adım daha. Ayakkabılarımın altındaki kaldırım pürüzlü, güneş omuzlarımı ısıtıyor.

Tam olarak umut hissetmiyorum. Ama hareket ediyorum. Bazen, isteyebileceğin tek şey budur.

ELIANA

consommé /,kənsə'mā/: isim

1: bulanıklık kalmayıncaya kadar suyu berraklaştırarak yapılan kristal berraklığında et suyu.

2: dünyadaki tüm yalanlar kaybolduğunda geriye kalan şey.

Helen, ilerlememden memnun olarak, ya da en azından bir sonraki seansımızı planlayacak kadar memnun olarak ayrıldıktan sonra, bir elimde Excalibur, diğer elimde telefonumla apartmanın önünde duruyorum.

Yukarı çıkıp kendime çay demlemeli ve Helen'in bana öğrettiği teknikleri, kas hafızam devreye girene ve her adımı bu kadar zor düşünmek zorunda kalmayana kadar uygulamalıyım. Ama parmağım telefonun sesli asistanının üzerinde duruyor ve kendimi vazgeçirmeden önce Siri'ye en yakın ücretsiz kliniğin yol tarifini soruyorum.

Otomatik ses, dört blok batıda bir tane olduğunu söylüyor. Dört blok yürüyebilirim. Son yedi haftada bundan daha zor şeyler yaptım.

Yola çıkıyorum. Klinik pek de övünülecek bir yer değil — en azından, sonunda bulduğumda açık kapıdan sızan seslere bakılırsa öyle. Ağlayan bebekler, dergilerin hışırtısı, insanlık dışı bir ses seviyesinde Jerry Springer'ı yayınlayan bir televizyon. Resepsiyon masasına yaklaştığımda, nazik sesli bir kadın bana nasıl yardımcı olabileceğini soruyor.

"Biriyle görüşmem gerekiyor," diyorum utangaç bir şekilde. "Şey hakkında... Sanırım hamileyim."

Kadın nefesini kesmiyor, tsk tsk demiyor ya da benim beklediğim gibi yargılayıcı davranışlarda bulunmuyor. Sadece "Tamam tatlım. Sana bazı evraklar getireyim" diyor.

Elime pürüzsüz ve serin bir klipsli tahta verilir.

"Yapamıyorum..." Yutkunup tekrar deniyorum. "Bunu dolduramıyorum."

"Oh! Sorun değil." Klipsli tahta ortadan kaybolur. "Sadece size soruları sorup cevaplarınızı yazacağım. Olur mu?"

"Evet. Teşekkürler. Öyle olsun."

Temel bilgileri gözden geçiriyoruz. Ona gerçek adımları veriyorum, çünkü bir doktora yalan söylemenin ne anlamı var ki? Adres olarak, tereddüt edip, dairemizin bulunduğu genel bölgeyi uyduruyorum. Sigorta durumu: yok. Kadın hiçbir şey hakkında yorum yapmıyor, sadece hepsini yazıyor.

"Tamam, Bayan Hunter. Oturun, birazdan sizi çağıracağız."

Boş bir sandalye buluyorum. Plastik koltuk çatlak ve kot pantolonumun altında ılık. Ellerimi kucağımda birleştirip bekliyorum.

On beş ya da yirmi dakika geçer ve sabırsız bir ses benim adımlı çağırır. "Hunter? Hunter? Burada Hunter adında biri var mı? Lanet olsun, eğer ben..."

"Buradayım!" diye gergin bir sesle cevap veriyorum. Ayağa kalkıyorum, Excalibur'u uzatıyorum ve açıkça çok kötü bir gün geçiren bir kadının yönüne doğru yola çıkıyorum.

Hemşirenin ayakkabıları muşamba zeminde kötü bir ses çıkarıyor. Yavaşlamaya, kolunu uzatmaya ya da yol bulmama yardım gerekıp gerekmediğini sormaya hiç niyeti yok. Aslında tek söylediğı şey, "Çabuk ol. Buraya gel." Geçerken Excalibur'u onun kaval kemiğine vurma isteğine direniyorum.

Onun açık tuttuğı kapıdan geçip, sonra dönüp kabaca onun yönüne doğru bakıyorum. Nefesi, Monster Energy içecekleri ve kinle beslenen bir ejderha gibi kısa ve öfkeli nefesler halinde geliyor.

"Burada mı durmam, yoksa...?"

"Masaya çık," diye bağılıyor hemşire. "Tabii ki."

Yine, yardım teklifi gelmiyor. Bu dünyada tek başımayım ve bunu bana hatırlattığı için bu nazık, düşünceli kadına teşekkür etmeliyim. Birkaç kez 360 derece dönüp, biraz şaşkın bir şekilde sallandıktan sonra, gitmem gereken yeri buluyorum. Kendimi kaldırırken muayene masasındaki kağıt mendil buruşuyor. O kadar ince ki, altındaki soğuk vinili hissedebiliyorum. Tanrım, bunları bilerek mi soğutuyorlar?

"Peki." Sayfaların çevrildiğini ve dudaklarını şapırdatmasını duyuyorum. "Burada hamile olabileceğinizi düşündüğünüz yazıyor."

"Evet. Evet. Evet. Sanırım öyle." "Son adetiniz ne zamandı?"

Kafamda hesap yapıyorum, motel odalarını ve panik atakları geriye doğru sayıyorum. "Yaklaşık yedi hafta önce. Belki sekiz."

Sayfayı çevirmeye devam ediyorum. "Cinsel olarak aktif misiniz?" "Ben... öyleydim."

"Korunmalı mı, korunmasız mı?" Yüzüm lav gibi kızarıyor. "Korunmasız."

"Mhmm." Kalemi kağıda, yargılayıcı bir sesle çizik çizik vuruyor, ama bu sadece benim hayal gücümün bir ürünü olabilir. "Herhangi bir belirti var mı? Mide bulantısı, göğüs hassasiyeti, yorgunluk?"

"Hepsi."

"Ve kör müsün?" Bu kısmı, sanki engelli olduğum için ona kişisel olarak rahatsızlık vermişim gibi, bir suçlama gibi söylüyor.

"Son zamanlarda gelişti," diyorum. "Benim, şey, ilerleyen bir genetik rahatsızlığım var."

"Uh-huh." Kendini beğenmiş kalem çizmeye devam ediyor. "Herhangi bir ilaç kullanıyor musunuz?"

"Hayır."

"Uyuşturucu? Alkol?"

"Hayır."

"Emin misin? Çünkü eğer öyleyse, bebeğin sağlığı için bunu bilmemiz gerekiyor..."

"Eminim." Ellerim kucağımda sıkışıyor. "Uyuşturucu kullanmıyorum. Nadiren içki içerim."

Tabii mavi gözlü bir şeytan şarabı kendi elleriyle boğazıma dökmedikçe.

Hemşire, bu eski lafı daha önce de duyduğunu ve o zaman da inanmadığını ima eden, belirsiz bir ses çıkarır. "Cinsel yolla bulaşan hastalık geçmişin var mı?"

Tanrım. "Hayır."

"Partnerinizin

geçmişinde var mı?"

Uzun zamandır ilk kez Bastian'ı düşünmeye izin verdim. Onu bıraktığımdaki haliyle hayal ettim: yağmurla ıslanmış, kanla ıslanmış, öfkeyle ıslanmış. Bir elinde bıçak, diğerinde kopmuş küçük parmağı. Gözleri cehennemin dibinden daha kara.

Sonra, yavaşça, o andan itibaren onun tersine hareket ettiğini hayal etmeye başlıyorum. Yağmur, gökyüzünden aşağıya düşmek yerine gökyüzüne emiliyor. Kan lekeleri küçülüyor ve yok oluyor. Küçük parmak adamın eline geri uçuyor ve yeniden yapışıyor, sonra adam ayağa kalkıyor, bara geri çekiliyor, gözden kayboluyor. Ben izlerken, Bastian'ın gözlerindeki kara öfke kayboluyor ve gözleri yeniden maviye dönüyor.

Haftalar ve aylar boyunca geriye doğru sarmal şeklinde ilerlemeye devam ediyorum. Her şeyin bir film makarasına geri sarılan bir film gibi çözülmesini izliyorum.

Promontory Point'teki gün doğumu gün batımına dönüşür. Parmakları içimden kayar, zevk yok olup gider. Mutfak tezgahında öpüşmemiz biter ve ağızımdan onun kış yeşili tadı kaybolur. Casablanca filmi tersine oynar — önce jeneriği, sonra Bogart Rick'in Kafe'sine geriye doğru yürür.

Daha geriye dönersek: Tolstoy'daki dondurucu hakkındaki hikayesi boğazında kalır. Şarap tadımı tersine döner.

İstiridyeler ağızlarımızdan çıkıp kabuklarına geri atlar, hiç dokunulmamış halde.

Geri, geri, geri.

Sözleşme imzalanmaz.

İstifa mektubu parçalanmaz.

Test mutfağına getirdiğim hamur işleri kutuda yeniden ortaya çıkar.

Ve sonunda, o ilk gece: Karanlıkta, ellerimi uzatarak onun ofisinde geriye doğru yürüyorum. Onun göğsünü buluyorum — çıplak, sıcak, sert — ve felakete doğru tökezlemek yerine, geri çekiliyorum. Geri çekiliyorum. Her şey başlamadan onu terk ediyorum.

Onu sevmeden çok öncesine.

"Hanımefendi?" hemşire sabırsızca soruyor. "Partnerinizin cinsel geçmişi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Hiç yaptığımı sanmıyorum."

"Bilmiyorsun." Artık yargısı çok net. Kesinlikle uydurmuyorum. "Yani, cinsel geçmişini bilmediğin biriyle korunmasız seks yaptın, sana cinsel yolla bulaşan bir hastalık bulaştırıp bulaştırmadığını bilmiyorsun ve şimdi, hamile olabileceğin için buradasın. Doğru mu anladım?"

Belki de Excalibur'un ucunu keskinleştirmeliyim, böylece bir dahaki sefere bu tür yargılayıcı kaltaklarla karşılaştığımda hazırlıklı olurum. "Evet, özetle böyle. Kelimelerle aran iyi, biliyor musun?"

"Peki." Kağıtlar karıştırılır. "Doktor birazdan gelecek. İdrar örneği almamız gerekecek."

Elime bir şey tutuşturur — plastik bir bardak, ılık ve biraz yapışkan, sanki güneşin altında duran bir çöp konteynirinde kalmış gibi.

güneşin altında durmuş gibi.

"Tuvalet iki kapı ileride, solda," diyor. "Yapabilir misin?"

Bunu öğrenmek için beklemiyor.

BASTIAN

sachet d'épices /sa'SHā dā'pēs/: isim

1: tlbentte sarılmış aromatic baharatlar, pişirme sırasında lezzet vermesi için yakın tutulur.

2: hala sahip olduğun tek amaç olduğu için kalbinde sakladığın liste.

Harold Fitzgerald'ın papyonu eğri duruyor.

Konferans masasına eğildiğinde, tebrik etmek için uzattığı etli eliyle bunu fark ettim. "Olağanüstü, Bastian. Tek kelimeyle olağanüstü." Eli nemliydi. Sonunda elimi bıraktığında, avucumu pantolonuma silme isteğine direndim. "Michelin'in açıklaması tek başına, on kat pazarlama bütçesiyle elde edebileceğimizden daha fazla ilgi uyandırdı."

Masadaki diğer yatırımcılar da onaylayarak mırıldanıyor. Cilalı yüzeyde grafikler ve tahminler dağınık, tüm o düzgün küçük grafikler cennete çıkan merdivenler gibi yukarı doğru tırmanıyor.

Olympus Projesi büyük bir başarı.

Bununla ilgili bir şeyler hissetmem gerekirdi. Gurur, belki. Memnuniyet. Neredeyse kendimi mahvederek inşa ettiğim şeyin gerçekten işe yaradığına dair rahatlama.

Ama hiçbir şey hissetmiyorum.

"Rakamlar her şeyi anlatıyor," diyorum onun yerine.

"Eh, tamam." Rahatsız bir şekilde geri çekiliyor. "Peki, seni işine bırakalım. Haftaya akşam yemeği? Kulüpte mi?"

"Meşgulüm," diyorum, ayağa kalkmışım bile. Evrensel bir işaretle *ofisimden defolup git*.

Onlar da ipucunu anlarlar. Herkesle tokalaşırım — yine nemli avuçlar, yine umursamadığım tebrikler. Taş gibi bir yüzle onları asansöre kadar geçiririm.

Kapılar, sinirlerimi bozan hoş bir zil sesiyle açılır. Asansöre bineriz, Harold hala pazar penetrasyonu, marka bilinirliği ve eskiden benim için bir anlam ifade eden diğer terimler hakkında konuşmaktadır. Asansör, iklim kontrollü bir sessizlik içinde yumuşak bir şekilde iner.

Zemin kat. Kapılar tekrar açılır ve lobinin mermer zeminine açılır.

"Bastian?" Harold kapıda durur. "Geliyor musun?"

"Hayır." Başparmağım bodrum düğmesini bulur. "Halletmem gereken başka bir işim var."

"Ah. Tabii ki." O lanet papyonunu yine düzeltir. "Çok fazla çalışma."

Kapılar, alaycı sırıtişısıyla kapanır. Mutfak ekipmanlarını kontrol etmeye ya da envanteri gözden geçirmeye gittiğimi sanıyor.

Neye dönuştüğümü hiç bilmeyen birinin talihsiz gülümsemesi.

Asansör karanlığa doğru inişine devam ediyor.

Cehennemın en alt katına ulaştığında, asansörden inip Olympus'un parlak mutfaklarının altında uzanan beton koridora adım atıyorum. Burası hiç de güzel değil. Kasıtlı olarak çirkinleştirilmiş. Pürüzlü beton ve metal borular. Titreyen floresan ışıklar gözleri kamaştırıyor, ama karanlıktan iyidir. Karanlıkta her şey saklanabilir.

Uzak uçtaki depoya doğru yürürken ayak seslerim yankılanıyor. Kapı çelik ve penceresiz. Diğerlerinden ayrı bir anahtarlıkta bulunan anahtarla kilidi açıyorum.

İçeride, Aleksei'nin son sorunu katlanır bir sandalyeye plastik kelepçeyle bağlanmış durumda.

Zaten işkence görmüş — kaburgaları mor ve siyah lekelerle kaplı, dudağı o kadar derin bir şekilde yarılmış ki iç dokusunun pembeliğini görebiliyorum, başı sanki boynu savaşımayı bırakmış gibi öne doğru sarkmış. Aleksei'nin adamlarından biri ön hazırlığı yaptı. Benim için eti yumuşattı.

Buraya onu parçalayıp gümüş tepside sunmaya geldim.

Oda boyunca ilerlerken adamın gözleri beni takip ediyor. Ben daha tek kelime etmeden inlemeye başlıyor. Neden burada olduğumu biliyor. Ne olduğumu. Neyi temsil ettiğimi.

Göreceği son şey.

"Lütfen." Sesi ıslak, bozuk çıkıyor. Dişleri eksik. Konuştuğunda kanayan diş yuvalarını görebiliyorum. "Çocuklarım var. Benim..."

"Kapa çeneni."

Hemen silaha uzanmıyorum. Bunun yerine ceketimi çıkarıp boş bir sandalyenin arkasına katlıyorum. Kollarımı dirseğime kadar sıvazlıyorum.

Aleksei bu işleri hızlı ve düzgün yapmamı tercih eder, ama artık onun tercihlerini umursamıyorum. Bu artık mesaj vermekle ilgili değil.

Sadece günü atlatmakla ilgili.

"Silah merhamet olur," diyorum ona. Sesim sanki çok uzaklardan geliyor gibi. "Bu kelimenin anlamını bilmiyorum."

Yakındaki masanın üzerinde duran aletlerden bir neşter alıyorum. Onu ağırlığımı hissederek bir elimden diğerine geçiriyorum, sonra ona dönüyorum.

Gözleri şişer. "Hayır, hayır, hayır..."

Çenesini yakalayıp yanağını ikiye ayırırım. Önce sağ taraf, sonra sol. Çenesi artık yüzünden sarkık ve yanlışı bir şekilde duruyor. Kan, kırmızı perdeler gibi boğazından aşağı akıyor. Çıkan ıgık neredeyse şeytani.

Saçlarını avuçlarımla tutup başını geriye doğru çekiyorum, bana bakmasını zorluyorum. Yüzü harap olmuş. Tanınmaz halde. Bir gözü şişip kapanmış, diğeri ise korkudan genişlemiş ve beyaz kenarlı.

Fayansların üzerinde kan var.

Fayansların üzerinde çok fazla kan var.

Mesanesi boşalıyor. Keskin idrar kokusu, havayı dolduran metal ve küf kokusuna karışıyor. Şimdi ağlıyor. Gözyaşları yüzündeki kurumuş kanın izlerini takip ediyor.

"Çocuklarım," diye fısıldadı. "Lütfen. Onların ihtiyacı var..."

"Bratva'dan çaldın. Bunun sonuçları olmayacağını mı sandın?"

Saçlarını bırakıp yumruğumu göğsüne indiriyorum. Darbenin etkisiyle bir şey kırılıyor — muhtemelen Aleksei'nin adamlarının çoktan kırdığı kaburgalar. Çığlık atıyor, ya da atmaya çalışıyor. İğrenç, öğürme sesi gibi bir ses.

"Çocuklarım," diyor yine. "Lütfen..."

Bir saniye boyunca, bir kalp atışı kadar kısa bir süre, göğsümde bir şey açılır. Başka bir adamın hatırasındır bu. Seçilmeyen bir yol. Kesilmeyen bir küçük parmak.

Sonra kaybolur.

Hâlâ sandalyenin koluna bağlanmış olan sol elini tutarım ve neşteri işaret parmağının üzerine yerleştiririm. O kadar şiddetli titriyor ki, sandalye beton zeminde sallanıyor.

"Bu, çaldığın para için." Bıçağı aşağı

doğru bastırıyorum.

Çıığı, yüksek ve hayvani bir sesle beton blok duvarlardan yankılanır. Parmak, ıslak, yırtıcı bir sesle kopar. Kan, koyu ve ani bir şekilde fıskırır.

"Bu, beni salı günü buraya getirttiğin için."

İkinci parmağı tutmak daha zor çünkü eli kanla kaplı. Ama başarırım. Her zaman başarırım.

Üçüncü parmağına geldiğimde, çıılık atmayı kesmiştir. Muhtemelen şoktan. Bilinci sönük bir ampul gibi sönerken başı öne doğru eğilir.

Bu yeter. Kemerimden silahımı çıkarıyorum. Glock 19, temiz ve basit.

"Bana bak."

Cevap vermiyor. Saçını tekrar tutup başını yukarı kaldırıyorum. Sağlam olan gözü benimkine bakıyor, cam gibi ve odaklanmamış. Ağzımı açıp ona diğer hırsızlar ve hainlerle birlikte cehennemde çürümesini söylemek için.

Ama ağzımdan çıkan sözler şunlar olur: "Çocuklarına özür dilediğimi söyleyeceğim."

Sonra namluyu alnına dayayıp tetiği çektim.

Kapalı alanda silah sesi kulakları sağır ediyor. Adamın başı geriye doğru savrulur. Sandalye devrilir, adamın vücudunu da beraberinde götürür ve adam, ayakkabılarımın tabanından hissettiğim korkunç bir gürültüyle betona çarpar.

Sessizlik geri gelir, sadece floresan ışıkların ısrarcı uğultusu bozar.

Bir an orada dururum, silahı hala kaldırmış halde, devrilmiş sandalyenin altında biriken kanı izlerim. Elim sabittir. Nefesim düzenlidir. Kalp atışlarım değişmemiştir.

Silahı indirip telefonumu çıkarırım. Aleksei'nin temizlik ekibine bir mesaj atarım: ***Bodrumda.***

Bir saat içinde burayı temizlemek için gelecekler. Her zaman öyle yaparlar.

Çıkarken cesedin üzerinden atlıyorum, kanı koridora bulaştırmamaya dikkat ediyorum. Koridorun sonunda küçük bir banyo var. Ellerimdeki kırmızıyı yıkamak için orada duruyorum.

Fayanslarda kan var.

Fayansların üzerinde çok fazla kan var.

Çocuklarına özür dileyeyeceğim.

Bu da nereden çıktı?

Servis çıkışından geçerek Olympus'un arkasındaki sokağa giriyorum. Güneş kan kırmızısı. Sanki haftalardır her şafak ve her gün batımında bu renkteymiş gibi geliyor. Binaların arasındaki boşluklardan sıcak ışınlar halinde içeri giriyor. Gözlerim yavaşça alışırken, ışığa karşı gözlerimi kırpıyorum.

O anda onu görüyorum.

Zeke, yaklaşık yirmi metre uzakta tuğla duvara yaslanmış, elleri ceplerinde, her zamankinden daha zayıf ve bitkin görünüyor. Çenesinde soluk, sarı-yeşil bir morluk izi var. Bulutlu havaya rağmen, Cubs şapkasını gözlerine kadar indirmiş ve güneş gözlüğü takmış.

Geri dönüp içeri girmeyi düşünüyorum, çünkü ilk bakışta ne yaptığımı anlayacaktır, tırnaklarımın altında kan kalmadığından emin olsam da.

"Berbat görünüyorsun," diyor, yeterince yaklaştığımda.

"Sen de öyle."

"Evet, tabii. Lanet olası bir psikopatın sert darbesiyle bu hale geldi." Çenesine dikkatlice dokunduktan sonra elini indirdi. "Bir dakikan var mı?"

Kapıya bir göz attım. İçeride, Aleksei'nin temizlik ekibi muhtemelen çoktan işe koyulmuş, az önce yaptıklarımın izlerini silmeye başlamıştı. Sanki o adam hiç var olmamış gibi. Sanki çocukları hayatlarının geri kalanını babalarının neden eve dönmediğini merak ederek geçirmeyecekmiş gibi.

Çocuklarına özür dileyeceğim.

"Burada olmaz," diyorum.

"O zaman nerede?"

Eski mekanlarımızı düşünüyorum — Pilsen'de bilardo oynadığımız ucuz bar, Zeke'nin aşık olduğu barista'nın çalıştığı, onun dairesinin yakınındaki kahve dükkanı. Bütün bu yerler sanki başka birine aitmiş gibi geliyor. Bana değil. Ben olamam.

"Millennium Park," diyorum sonunda. "The Bean."

Zeke'nin kaşları güneş gözlüğünün üstünden yükselir. "Turist merkezi mi? Senin özel hayat anlayışın bu mu?"

"Mesele de bu. Kimse kimseye dikkat etmiyor."

Bunu düşünür, sonra başını sallar. "Tamam. Yirmi dakika?"

"Evet."

Gitmek için döner, sonra durur. "Bash?" "Ne?"

"Ben hiçbir yere gitmiyorum." Gözlerini kırpmıyor ya da başka yere bakmıyor. "Sadece bilmeni isterim. Ben hala senin en iyi arkadaşınım. Ne olursa olsun, ne yaparsan yap."

Cevabımı beklemeden ayrılır. Saldırıdan dolayı hala biraz dengesiz yürüyen onu izlerim.

Çürükler geçecek. Anılar
geçmeyecek.

Yarım saat sonra, onu Bean'in kavisli krom göbeğinin altında dururken buluyorum. Metaldeki yansımasına bakıyor. Yansıma çarpık, şişkin, çirkin, yanlış. Benimkine bakmaya cesaret edemiyorum.

"Sage'i buraya getirdiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu, önsöz yapmadan. "Beş yıl önce miydi? Bize yüzlerce fotoğraf çekti."

Hatırlıyorum. Sage on bir yaşındaydı, hala tekerlekli sandalyeden dünyayı nasıl gezebileceğini öğrenmeye çalışıyordu. Saçları dağınıktı ve benim asla olamayacağım kadar cesurdu.

"Neden buradasın, Zeke?"

Bana dönüyor ve güneş gözlüklerinin arkasından bile gözlerindeki yorgunluğu görebiliyorum. "Onları arıyordum. Eliana ve Yasmin'i."

Sırtımdan soğuk bir şeyin aktığını hissetmiyormuş gibi davranıyorum. "Ve?"

"Hiçbir şey." Kafasını sallar. "Kredi kartı harcamaları yok. Sosyal medyada hareketlilik yok. Görülmediler. Sanki ortadan kaybolmuşlar gibi, dostum."

Hiçbir şey söylemedim. Yüzümde hiçbir ifade yoktu.

"Polis de hâlâ onları arıyor," diye devam etti Zeke. "Brandon'ın duruşması için tanıklar falan. Ama Bash..." Durdu. "Onlar gitmiş."

Gözlerimi kapatıp nefes veriyorum. Rahatlamaktan dizlerimin üzerine çökmekten başka bir şey yapamıyorum.

O gitti — benden gitti, daha doğrusu, yapabileceği en akıllıca şeyi yaptı. Benim gerçekte ne olduğumu gördü ve kaçtı. Eliana her zaman zeki bir kız olmuştur.

Yine de içimde bir parçam Zeke'den aramaya devam etmesini istiyor. Özel dedektif tutsun ve onu bulana kadar bu tanrının unuttuğu şehirdeki her taşı tersyüz etsin.

Ama bu yapabileceğim en bencilce şey olurdu.

Benden bir nedenden dolayı kaçtı. Gördüklerini gördü ve bir seçim yaptı. *Tek* seçeneği.

"İyi," dediğimi duyuyorum. "Öyle daha iyi."

"Daha mı iyi?" Zeke inanamıyormuş gibi sesini yükseltiyor. "Bash, o kör. Orada bir yerlerde, tamamen kör ve sen onu bulamamamızın *daha iyi* olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Yasmin var."

"Öyle mi? Yasmin mi? Beni hastaneye yatıran sapık bir eski sevgilisi olan Yasmin mi? Yasmin'in kendi sorunları yeterince var, dostum! Bunun gerçekten istikrarlı bir destek sistemi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Çenemi sıkıyorum. "Ne dememi istiyorsun?"

"Öncelikle, umursuyormuş gibi davranabilirsin!" Zeke, güneş gözlüklerinde kendi yansımamı görebileceğim kadar yaklaşır, kaçınmak için deli gibi mücadele ettiğim yansımamı. Beklediğimden daha da kötüdür — grotesk, duygusuz, *yanlış*. "Senin, benim düşündüğüm kişi olmanı istiyorum. *Onun* düşündüğü kişi olmanı istiyorum. Bu değil..." Bana doğru eliyle işaret eder, vücudunun her bir çizgisinde tiksinti belirgindir. "Bu her ne haltsa."

"Umurumda," diye mırıldanıyorum, neredeyse kendime. "Sorun da bu."

Zeke çenesini oynatıyor. "O zaman neden onu aramıyorsun?" "O bulunmak istemiyor. Benim tarafımdan değil."

"Bunu bilemezsin."

"Evet." Ondan, Bean'in krom yüzeyindeki onun ve benim yansılarımızdan uzaklaşıyorum. Yüzümü bir daha hiç görmesem bile, yine de çok erken olurdu. "O gece onun ne gördüğünü çok iyi biliyorum. Nasıl görüldüğümü biliyorum. Ne yaptığımı biliyorum. Ve

Aklı başında hiç kimse bunu bir daha görmek istemez."

"Ne yani, öylece pes mi ediyorsun? Bu kadar mı? Bitti mi?"

Hemen cevap vermiyorum. Turistler akın akın geçiyor, selfie çekiyor ve gülüyorlar. Hiçbiri Bean'in gölgesinde duran iki adamı fark etmiyor, biri diğerine vazgeçip vazgeçemeyeceğini soruyor.

Eliana ile işim bitti mi? Onun sonsuza dek gittiğini kabul ettim mi?

Doğru cevap evet. *Yalan söyle, orospu çocuğu, yalan söyle.*

Bunun yerine, ceketimin cebine uzanıyorum.

Çıkardığım kağıt, çok fazla katlanıp açıldığından yumuşaklaşmış. Kırıksıklıklar yıpranmış, yırtılmak üzere. O gittiğinden beri her gün yanımda taşıyorum, bir ceketten diğerine, bir pantolondan diğerine aktarıyorum. Bazen, gece uyuyamadığımda onu çıkarıp telefonumun ışığında onun el yazısını okuyorum.

Kör olmadan önce görmem gereken şeyler

Şimdi kağıdı açıyorum ve tek kelime etmeden Zeke'ye uzatıyorum.

O da dikkatlice alıyor. Gözleri listeyi tarıyor: gün doğumunda ufuk çizgisi, Kazablanka, yağmurda durmak. Çoğu madde çizilmiş.

Sonra bana bakar. "Bastian..."

Hiçbir şey söylemiyorum. Ne söylenebilir ki? Hala ona sahip olduğum, onu bir tılsım ya da kefareti gibi yanımda tuttuğum gerçeği

keffaret gibi sakladığım gerçeği, aslında ne kadar az ilerlediğimi açıkça gösteriyor.

Zeke bana acıma ve anlayış arasında bir duygu ile bakıyor. Bu ikisinden hangisini daha çok nefret edeceğime karar veremiyorum. Sonra listeyi geri veriyor ve ben onu yıpranmış kıvrımlarından dikkatlice katlıyorum. Yedi uzun hafta boyunca kaldığı yer olan kalbimin hemen üstündeki cebime geri koyuyorum.

Onu tekrar hak etmeyi öğrenene kadar orada kalacak.

Ya da bunu asla hak edemeyeceğimi nihayet kabul edene kadar.

ELIANA

à point /ä 'pwaN/: sıfat

1: Fransızca "mükemmel pişmiş" anlamına gelir.

2: bir kalp atışı durur; başka bir başlar;
seninki tam ortada bir yerde paramparça olur.

Hastane önlüklerini tasarlayan kişi kadınlardan nefret ediyor olmalı.

Kadın düşmanlığı çok bariz. Tasarımın içine işlenmiş. Kontrplak levhadan biraz daha fazla kıvrımı olan herkesin tüm vücudunu bir kerede örtmesi yapısal olarak imkansız.

Ve bu, her şeyi mütevazı bir şeye dönüştürmek için yeterince iyi görebildiğiniz zamandır. Görme yeteneğimle başa çıkabildiğim kadarıyla, bu çaba başından beri başarısızlığa mahkumdu.

Muayene masasında rahatsız bir şekilde kıvranıyorum. Kaba hemşire odadan çıktıktan sonra, işedim ve onun bıraktığı önlüğü giydim, sonra oturup bekledim. Şimdi, Sibirya sıcaklığındaki muayene odasında 30 dakikadan fazla

dakika bekledim ve popomun her iki tarafı da sırayla uyuşmaya başladı.

Avuç içlerimi uyluklarıma bastırarak onları ısıtmaya çalışıyorum. Elbisenin bel kısmı bir yerinden açılmış ama onu düzeltmek için uzanmak muhtemelen durumu daha da kötüleştirecektir. Ayrıca, bir yabancının rahim ağzını muayene edeceği bir durumda onurunu korumak ne anlam ifade eder ki?

Köşedeki televizyon bu zamana kadar sürekli hafifçe mırıldanıyordu, burada donarak otururken sadece yarı farkında olduğum bir haber programı. Çoğunlukla beyaz gürültüydü — trafik güncellemeleri, hava durumu raporları ve tedavi ettikleri rahatsızlıklardan kat kat daha kötü yan etkileri olan ilaçların reklamları.

Sonra onun adını

duyuyorum. "Bastian

Hale..."

Bir anda, klima deliğinden gelen soğukluk kayboluyor. Geceliğin rahatsızlığı yok oluyor. Her şey televizyondan gelen o sese odaklanıyor.

"... dün gece geç saatlerde Chicago'nun güneyindeki bir depoda ölü bulundu. Ünlü restoran işletmecisi ve Hale Hospitality'nin CEO'su, polisin organize suçla bağlantılı olduğu şüphelenilen bir suikastın kurbanı oldu."

İlk başta kelimeler anlamsız geliyor. Sadece sesler. Beynimin işlemek istemediği bir sırayla birbirine bağlanmış anlamsız heceler. *Bastian. Ölü. Depo. Organize suç.* Bunlar birbiriyle uyuşmuyor, değil mi? Kabaklu kek gibi. Ne kadar ısrar ederseniz edin, malzemeler birbirine uymuyor.

"Hale, 35 yaşında, lüks yemeklere devrim niteliğindeki yaklaşımı ve son zamanlarda yemek dünyasında büyük yankı uyandıran Project Olympus projesiyle tanınıyordu. Polis, gece yarısından kısa bir süre sonra devriye gezen bir güvenlik görevlisi tarafından bulunduğunu söyledi. Soruşturma devam ediyor ve şu anda gözaltında olan şüpheli yok."

Elim otomatik olarak karnıma gitti, parmaklarım hastane önlüğünün ince pamuklu kumaşını okşadı.

Bastian öldü.

Çocuğumun babası öldü.

"—Chicago'nun mutfak dünyası için şok edici bir kayıp," diye devam ediyor haber spikeri. "Hale'in restoranları, birçok mahalleyi canlandırmakla tanınıyordu ve—"

Kapı açılır. O kadar irkilirim ki muayene masasından düşmek üzereyim.

"Bayan Hunter?" Sıcak ve şehvetli bir kadın sesi. "Ben Dr. Enriquez. Beklettiğim için özür dilerim."

Konuşamıyorum. Boğazım tamamen kapanmış, söyleyemediğim kelimelerle sıkıca kapanmış: *O öldü. Bastian öldü. Onun bir canavara dönüşmesini izledim ve şimdi o öldü ve ben onun çocuğunu taşıyorum ve o öldü ve ben yapayalnızım ve o öldü, o öldü, o öldü...*

"İyi misiniz?" Kaşlarını çattığını duyabiliyorum. "Çok solgun görünüyorsunuz. Su ister misiniz?"

Kafamı sallıyorum. Sonra, muhtemelen benim cevap verdiğimi mi yoksa sadece titrediğimi mi anlayamadığı için, zayıf ve inandırıcı olmayan bir "İyiyim" diyorum.

"Emin misin? Kendini iyi hissetmiyorsan randevuyu erteleyebiliriz—"

"Hayır. Hayır, iyiyim. Hadi... şunu bir an önce bitirelim."

Dr. Enriquez odada dolaşırken ceketinin sesi hışır hışır ediyor. "Tamam. Bugün ilk ultrasonunuzu yapacağız. Bu oldukça rutin bir işlem, endişelenecek bir şey yok. Her şeyin düzgün geliştiğinden emin olmak için kontrol edeceğiz, bazı ölçümler yapacağız ve belki de minik bebek işbirliği yaparsa kalp atışlarını bile duyabiliriz."

Kalp atışı. Dün gece, Bastian'ın kalbi Güney Yakası'ndaki pis, farelerle dolu bir depoda sonsuza dek durdu. Ve şimdi, onun asla tanışamayacağı çocuğun kalp atışını dinlemem mi gerekiyor?

Parmaklarım muayene masasının kenarına gömüldü.

"Sırt üstü yatıp, önlüğünüzü kasık kemiğinizin hemen üstüne kadar kaldırmanızı istiyorum," diye devam ediyor Dr. Enriquez, tüm dünyanın canlı yayında çöktüğünün farkında olmadan. "Prob biraz rahatsız edici olabilir, korkarım. Herkes böyle diyor, ama bu her zaman doğru oluyor."

Mekanik bir şekilde uzanıyorum. Ellerim titriyor, önlüğü açmaya çalışırken, karnımı tam olarak ortaya çıkarmaya çalışıyorum.

"Mükemmel," diyor. "Sadece rahatlayın, tamam mı?"

Rahatla. Tabii, haklısın. Bir dahaki sefere rahatlayacağım, ilk kez olacak.

Lateks eldivenlerin kopma sesini ve şişenin sıkılma sesini duyuyorum. Sonra şok edici derecede büyük bir şey bacaklarımın arasına giriyor.

"Tekrar, rahatsızlık verdiğim için özür dilerim. Eğlenceli değil, biliyorum." Çubuk içime giriyor ve acı veren gerilmeye karşı dişlerimi sıkıyorum. "Bakalım burada ne var."

Makine yanımızda çalışmaya başlıyor. Elektronik bip ve vızıltı seslerini duyabiliyorum, ama ekranı Mars'tan yayın yapıyor da olabilir, çünkü hiçbir şey göremiyorum.

"Ve... Oh! İşte oldu," diyor, çubuğu yavaşça dairesel hareketlerle hareket ettirerek. "İşte gebelik kesesi, çok güzel görünüyor. Keselerin olması gerektiği gibi, güzel ve yuvarlak. Ve bakın..." Çubuk tekrar hareket ediyor. "İşte bizim küçük sakızlı ayıcığımız!"

Karnımda küçük bir jelibon ayı var. Deli bir kadın gibi kıkırdayıp, sonra kahkaha kesilene kadar yanağımın içini ısııyorum.

"Hamileliğinizin bu aşamasında her şey mükemmel görünüyor," diyor Dr. Enriquez neşeyle ve kayıtsızca, sanki ölü bir adamın bebeğinin parçalarını kataloglamak yerine, mimosa içerek gün boyu gevezelik ediyormuş gibi. "Pozisyonu çok iyi. Tüm ölçümler normal. Çok güzel, çok güzel, anne. Ve şimdi, son darbe..."

Ve sonra ses odayı doldurur.

Hızlı, uğultulu bir ritim, imkansız derecede hızlı, sinek kuşunun kanatları ya da tam hızda geçen bir tren gibi. Muayene odasının her köşesini doldurur, haber spikerinin sesini, ultrason makinesinin uğultusunu, kulaklarımda çınlayan kanın uğultusunu bastırır.

"İşte burada!" diyor Dr. Enriquez. "Bu bebeğinizin kalp atışı. Dakikada yaklaşık yüz altmış atış, bu kesinlikle mükemmel."

Bastian'ın kalbi durdu. Bu ise atmaya devam ediyor.

Benimki ikiye bölünmek istiyor.

"Bir çıktı ister misiniz?" diye soruyor Dr. Enriquez. "Eve götürüp saklayabileceğiniz bir şey?"

Uzaklardan, kendimi "Evet" derken duyuyorum.

Çünkü belki bir gün, biri bana bunu anlatır. Belki bir gün, parmaklarımı parlak yüzeyin üzerinde gezdirip, o yuvarlak başın kıvrımlarını, hareket eden kollarını hissedebildiğimi hayal ederim.

Belki bir gün, bu uyanamadığım başka bir kabus gibi değil, gerçek gibi hissedeceğim.

ELIANA

broken sauce /'brökən sôs/: isim

1: yağ ve sıvının kullanılamaz parçalara ayrıldığı, ayrıışmış bir emülsiyon.

2: artık kendini tutamaman.

Eve dönüş yolu, otomatik hareketlerin bulanık bir karışımıdır. Sola dön, sağa dön, yürü, yürü, yürü. Zihnim, araba çarpmaması için temel mekanik hareketlerin ötesinde herhangi bir şeyi işlemek için aynı anda hem çok dolu hem de çok boştur.

Tarama bittikten sonra, doktora her şeyden emin olup olmadığını sordum. O da çok nazikçe evet dedi. Sanki bazen gerçeği iki kez duymak gerektiğini anlıyor gibiydi.

Sonra bana broşürler ve doğum öncesi vitaminleri için reçete verdi ve dört hafta sonra kontrol randevusu almamı söyledi. Dört hafta sonra nerede olacağımı bile bilmediğim için ona "Tabii, o zaman görüşürüz" dedim ve

masadan atlayıp onun hayatından çıktım. Muhtemelen sonsuza kadar.

Ve bu arada, yürüyorum. Mümkün olsa dört hafta boyunca yürürdüm. Hatta, mümkün olsa dokuz ay boyunca yürürdüm, hareket halindeyken bu bebeği doğururdum ve sonra da yürümeye devam ederdim. Çünkü hiçbir çocuk benim gibi bir anneye sahip olmayı hak etmiyor. Ben ihmalkar bir annenin kötü kızıyım ve beni *ben* yapan DNA'nın, bu zavallı küçük meleğe iyi bir ebeveyn olmamı asla izin vermeyeceği kesin. Bu çocuk, beni annesi olarak hak etmek için ne tür günahlar işlemiş olabilir ki? Hayır, en iyisi, doğduktan sonra ona güzel bir yuva bulmak ve yürümeye devam etmek.

Sadece *yürü*. Sola dön, sağa dön ve uzaklara yürü, yoksa kendi hayatımı mahvettiğim gibi onun hayatını da mahvederim.

Ama hiç ne ne hızlı yürürsem yürürsem yine de düşünceleri düşünceleri geçmek yok.

Bastian'ın bir çocuğu var.

Bastian öldü.

Bastian'ın bebeği içimde hayat buluyor, ama o sırada kendisi ayak parmağında bir etiketle morgda soğuk bir şekilde yatıyor.

Keşke çok, çok uzun bir süre uyuyabilsem.

Binamıza vardığımda, merdivenleri çıkıp üçüncü kata çıkıyorum. Dairemizin kapısı koridorun sonunda. Altındaki aralıktan kimyon kokulu hava sızıyor.

Ama kapıya vardığımda, içimdeki bir şey birdenbire çalışmayı bırakıyor. Elim kapı kolunun üzerinde asılı kalıyor. Kolun dönmesini reddediyor.

O eski, tanıdık tat yine dilime çarptı: sakız, korkunun tadı. O kadar güçlüydü ki, az önce bir buzlu şeker yediğime yemin edebilirdim. İğrenç bir tadı vardı ve o kadar çok kurtulmak istiyordum ki, neredeyse çılgılık atacaktım. Dizlerimi çekip kapıya yaslandım, Excalibur yanıma yere düştü.

Ve yedi hafta önce yağmurda Bastian'dan kaçtığımdan beri ilk kez...

... ağlıyorum.

Gözyaşları yakamı ıslatıyor, sıcak ve durmak bilmiyor. Çantamdaki klinik broşürlerini tırmalıyorum, çünkü birdenbire onlardan nefret ediyorum, nefret ediyorum, lanet olsun, nefret ediyorum! Çok gereksizler. Gerçekten anlamsızlar. Kozmik bir şaka. Lanet şeyleri okuyamıyorum, sevmem gereken ultrason görüntülerini göremiyorum, hatta reçete ettikleri vitaminlerin doğru şişede olup olmadığını bile kontrol edemiyorum. Broşürleri top haline getirip koridora fırlatıyorum. Klinikteki kağıt mendiller gibi, benden çok da uzak olmayan bir yere, hüznü bir hissettiren ile düşüyorlar.

Elim karnıma kayıyor. "Üzgünüm," rahmimdeki talihsiz hayata doğru inleyerek söylüyorum. "Bana mahkum olduğun için çok üzgünüm."

Ağlamak hoş bir şey değil. Filmlerde gördüğünüz türden değil, porselen gibi bir yanaktan tek bir gözyaşı damlasının yuvarlanıp, mükemmel kemik yapısına sahip uzun boylu bir adamın onu başparmağıyla yakaladığı türden değil.

Bu çirkin bir kızın ağlaması. Yaralı bir hayvanın ağlaması. Bu gözyaşları, kaburgalarımın altındaki iğrenç, gizli bir yerden geliyor, hissetmeyi reddettiğim her şeyin karanlıkta mayalandığı yerden.

Omuzlarım titriyor. Burnumdan sümük akıyor ve silmeye zahmet etmiyorum. Ne anlamı var ki? Burada beni görecektir kimse yok, olsa bile umurumda olmazdı, çünkü onları göremiyorum. Artık umursamıyorum. Artık her şeyin yolunda olduğunu, bunların üstesinden gelebileceğimi ya da herkes ayak bileklerini ıslatmadan yanımdan geçerken benim bir metre derinlikteki suda boğulmaktan başka bir şey yapmadığımı iddia etmiyorum.

Annemi düşünüyorum. Ben küçükken, duş akarken banyoda sessizce ağlamayı öğrenmeden önce, böyle ağlardı. Kulağımı kapıya dayayıp onun yıkılma sesini dinlerdim ve kendime asla onun gibi olmayacağıma söz verirdim.

Eh, şaka bana döndü, çünkü yine de buradayım. Cesetlerin parmaklarını kesen bir adamın çocuğuna hamileyim. *Sevdiğim* bir adamın.

Tanrım, ne kadar aptalım.

Şimdi iki elimi karnıma bastırıyorum, eskisinden daha sert, sanki gerçeği içime geri itmeye çalışıyormuşum gibi, onunla uğraşmak zorunda kalmayacağım bir yere. Ama gitmiyor. Orada, altımdaki zemin ve elimdeki baston kadar gerçek.

Ağlamalar sonunda azalıyor. Onların ardından, boş ve titreyerek kalıyorum. Boğazım parçalanmış gibi. Koridorun zemini uyluklarımın arkasında bir dizi iz bırakmış ve burnum mahvolmuş, sümüklerle kaplı. Yasmin beni görseydi, bana acınası derdi, sonra ayağa kalkmama yardım eder ve beni temizlerdi.

Onu arayabilirdim. Tuzlu krakerler ve güven verici sözlerle koşarak gelirdi. Ama onun acıma duygusu, ya da daha kötüsü, *umudu* düşüncesi midemi bulandırıyor. Bunu düzeltmek isteyecektir. Elim tutup bu felaketi yönetilebilir, çözülebilir bir şeye dönüştürecek.

Ama bazı şeyler yönetilemez.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum. Parmaklarım yine kapı kolunu buluyor. Eskisi kadar soğuk, ama yine de kendimi zorlayarak yavaşça çevirip açıyorum ve artık evim dediğim kimyon kokulu mağaraya adım atıyorum.

Arkamdan kapıyı kapatıp kilitliyorum, çantamı yanıma bırakıyorum, ayakkabılarımı çıkarıyorum. Yavaşça çalışma odasına doğru ilerliyorum ve kanepeyi buluyorum. Sonra kendimi üzerine bırakıyorum. Gözlerimi kapatıyorum — alışkanlığın gücü, kırılması zor — ve karanlığın beni tamamen yutmasına izin veriyorum.

Ama uyku karanlık değildir. Uyku rüyalarla doludur. Uyku, mavi gözlerin siyaha dönüşmesiyle ve dövmele ellerin bana uzanmasıyla doludur.

Daha yakın.

Ve daha

yakın. Ve

daha yakın.

ELIANA

bench rest /benCH rest/: isim

1: şekillendirme adımları arasında hamuru dinlendirmek için dinlendirme.

2: Zor bir şey yapmadan önce verdiğiniz ara.

Eller beni uyandırıyor. "Elly? Eliana, bebeğim? Ne oldu?"

Uykunun kabuğunu gözlerimden silip, dirseğimle kendimi kaldırmaya çalışıyorum. Ellerin Yasmin'e ait olduğunu anlamam bir dakika sürüyor.

"İyi misin?" diye tekrar sorar. "Uykunda çok garip sesler çıkarıyordun."

Yutkunuyorum. Bu tuhaf ve filtrelenmemiş hissi bana verenin üzüntü mü yoksa fazla uyku mu olduğunu bilmiyorum, ama nedeni ne olursa olsun, gerçek ağzımdan dökülüveriyor.

"Hamileyim," dediğimi duyuyorum. "Az önce ultrason için kliniğe gittim."

Ardından gelen sessizlik o kadar tam ki, en ufak sesi bile duyabiliyorum. Duvarlardaki böcekleri, çöpteki rakunları. Neredeyse kendi düşüncelerimin kulaklarımda kaynadığını duyabiliyorum.

Sonra Yasmin bana sarılıyor. "Oh, El. Ben çok..."

"Ve Bastian öldü." Boğazımı yutuyorum. "Klinikte haberlerde duydum. Onu bir depoda bulmuşlar."

Hiçbir şey söylemiyor. Ne söylenebilir ki? Hiçbir şey, hiçbir şey. Her şey gerçek olamayacak kadar iyi ve korkunç.

"Bebek sağlıklı," diye devam ediyorum, çünkü bir kez konuşmaya başladım mı, durduramıyorum kendimi. "Doktor her şeyin mükemmel olduğunu söyledi. Kalp atışı güçlü. Ve tek düşünebildiğim, Bastian'ın kalbi artık atmıyor, ama bu atıyor, ve ben... ben... ben... yapamıyorum..."

Sesim kesiliyor.

Yasmin kollarıyla beni sıkıca sarar ve ben de kendimi onun göğsüne bırakırım, o da beni çaresiz bir yaratık gibi kucaklar.

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Biliyorum, biliyorum, biliyorum."

Ama o bilmiyor. Nasıl bilebilir ki? Bastian'ın bir cesedin parmağını kestiğini gördüm ve kaçtım. Korkak gibi kaçtım ve şimdi o öldü, ben ise... yapamadım... yapamadım... yapmadım...

Ona onu sevdiğimi söylemedim.

Bir hıçkırık içimden çıkıyor. Sonra bir tane daha. Ve bir üçüncü. Yasmin beni sakinleştiriyor, bir eliyle saçlarımı okşuyor, hiçbir anlamı olmayan anlamsız sözler mırıldanıyor, ama tek bir şey hariç: *Yalnız değilsin.*

"Ne yapmam gerekiyor?" diye nihayet kekeleyerek soruyorum. "Nasıl yapmam gerekiyor..."

"Bir yolunu buluruz," diye söz veriyor. "Birlikte. Her zamanki gibi."

Ona inanmak istiyorum. Tanrım, ona inanmak istiyorum, o kadar çok ki, bu beni öldürüyor. Ama inanmak için umut gerekir ve benim umudum tükenmiş durumda.

Hıçkırıklarım sessizleşir ve sonunda kaybolur. Sonunda, "Neye ihtiyacın var?" diye sorar.

En iyi arkadaşlar bunun için vardır. *Ne yapacaksın, nasıl hissediyorsun* ya da insanların aslında sadece konuşma sırası kendilerine gelmesini beklerken sordukları diğer saçma sorular değil. Sadece, *neye ihtiyacın var?*

Ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Neye ihtiyacım var? Bir zaman makinesi mi? Farklı bir hayat mı? İkisi de güzel olurdu.

"Bilmiyorum."

"Peki, ne yardımcı olur? Şu anda, bu anda. Ne biraz olsun işleri kolaylaştırır?"

Bu soru uzun süre kafamda dolaşıyor, sırtım koltuğun koluna yaslanmış, Yasmin'in eli benim elimde sıcak.

Neyin işleri kolaylaştıracağını? Gerçek şu ki, hiçbir şeyin. Bastian öldü. Onun çocuğuna hamileyim. Bunlar değiştirilemeyecek ve yumuşatılamayacak gerçekler.

Ama kasvet, şok ve dehşetin altında başka bir şey daha var. Televizyonda onun adını duyduğumdan beri kaçındığım bir şey.

Ona veda edemedim.

O sokaktan arkama bakmadan kaçtım ve belki de bu akıllıca ve güvenli bir hareketti. Ama bu, Bastian'ın beni son gördüğünde kaçarken gördüğü anlamına geliyor. Ondan dehşete kapılmış ve ölçülemeyecek kadar tiksiniş bir halde. Onu son gördüğümde, ayaklarının dibinde bir ceset varken kanlar içindeydi.

Böyle bitmemeli.

"Onun cenazesine gitmem gerek."

Yasmin'in eli benimkini sıkıca tuttu. "El..."

"Aptalca olduğunu biliyorum. Ve muhtemelen tehlikeli. Ama yapamam..." Hıçkırırım. "O sokağın son görüşmemiz olmasına izin veremem. Ona düzgün bir şekilde veda etmeliyim. Duymasa bile."

"Elly, bebeğim, hayatımın aşkı... Sorgulama için aranıyorsun. Polis haftalardır bizi arıyor. Ve eğer Bastian dedikleri gibi organize suçla karışmışsa..."

"Biliyorum."

"...o zaman cenazesi seni tanıyabilecek insanlarla dolup taşacak. Polisler, gazeteciler, hatta onu öldüren kişi bile..."

"Onu da biliyorum."

"...sen körsün, hamile ve cenazenin nerede yapılacağını bile bilmiyoruz ve..."

"Yasmin." Parmağımı dudaklarına koyarak onu durduruyorum. "Biliyorum. Ama bunu yapmam gerek."

Yavaşça nefes verir ve benimle tartışmayı bıraktığı anı tam olarak duyabilirim. "Tamam," der. "Tamam. Ama bunu akıllıca yapmalıyız. Kılık değiştirip arka kapıdan gireceğiz ve en fazla on dakika kalacağız. Ve bir saniye, bir *milisaniye* bile olsa, bir terslik hissedersen, hemen oradan ayrılacağız. Tartışma yok. Tamam mı?"

"Tartışmayız," diye kabul ettim. "Girip çıkacağız. Kimse orada olduğumuzu bilmeyecek."

O gece, yatak odamızdaki küçük dolabın önünde durup, Chicago'dan kaçığımızdan beri biriktirdiğimiz yetersiz giysi koleksiyonunu ellerimle taradım. Ama her şey yanlış geliyordu. Ucuz, gösterişli ya da sadece aptalca.

"Siyah kazak ne olacak?" Yasmin yataktan öneride bulunur. "Yuvarlak yakalı olan."

Onu çıkarıyorum, parmaklarımın arasında yumuşak örgüsünü hissediyorum. "Bence çok sıradan."

"Lacivert elbise mi?"

"Çok dar." Ayrıca, sadece küçük bir şişkinlik olsa bile, hamile olduğum çok belli oluyor.

Bütün gardıropu bu şekilde inceliyoruz — Yasmin tarif ediyor, ben reddediyorum. Çok kısa. Çok kırıışık. Çok dikkat çekici. Çok sade. Sonunda, "Peki ya kömür rengi düğmeli gömlek? Siyah pantolonla?" diyor.

İki parçayı da bulup vücuduma tutuyorum ve işyerindeki diğerlerine nasıl görüneceğini hayal ediyorum. Sade. Koyu renkli. Hiç de akılda kalıcı değil. Yas tutanların arasına karışmak istersen giyeceğin türden bir kıyafet.

"Evet," diye mırıldandım. "Bu olur."

Yasmin yanıma gelir. "Bundan emin misin?"

Giysileri dikkatlice katlayıp yarın giymek üzere şifonyerin üzerine koyuyorum. "Hayır. Ama yine de yapacağım."

Kömür rengi düğmeli gömleği bir kez daha düzeltiyorum. Parmaklarım yakayı, önünü ve manşetleri okşuyor. Kırıışıklık yok, biliyorum, ama yine de dokunmaktan kendimi alamıyorum.

Bastian geleceğimi bilseydi ne düşünürdü? Beni orada görmek ister miydi? Kaçtığım için kızar mıydı? Neden kaçmak zorunda olduğumu anlar mıydı?

Bilmiyorum ve asla bilemeyeceğim. Bastian artık hiçbir şey istemiyor. Düşünceleri, öfkesi, anlayışı... hepsi o depoda onunla birlikte öldü. Sorduğum sorular cevapsız kalacak. Borçlu olduğum ya da bana borçlu olunan özürler duyulmayacak.

Ve her halükarda, bu artık onunla ilgili değil. Benimle ilgili. O sokakta hissettiğim gibi bir korkak olmadığımı kanıtlamam gerekiyor. Daha da önemlisi, bu bebeğe, *bizim* bebeğimize, annesinin onu seven katilden kaçarak biten bir hikaye bırakmamalıyım.

Elimi karnıma koyuyorum. "Babanız uygun bir vedayı hak ediyor," diye fısıldıyorum. "Siz de öyle. Ben de öyle."

ELIANA

comp /kämp/: isim

1: ücretsiz olarak sağlanan bir hediye.

2: ücretsiz yalanlarla dolu bir cenaze töreni ve saklanmaya değer tek bir gerçek bile yok.

Katedral yabancılarla doludur.

Onları etrafımda hissedebiliyorum. Kilise sıralarına sıkışmış bedenler ve programların hışırtısı. Burun çekmeler. Boğaz temizlemeler. Yasmin sol tarafıma sıkıca yaslanmış oturuyor, eli benim elimi o kadar sıkı tutuyor ki parmaklarım uyuşmuş durumda.

Planladığımız gibi arkada oturuyoruz. Anonim yas tutanlar, onların denizinde kaybolmuşlar. Yas, Tanrıya şükür, kimsenin bize ikinci bir bakış bile atmadığını ısrarla söylüyor. Bizim için aldığı büyük şapkalar ve N95 maskeleri amaçlarına uygun şekilde işlev görüyor.

Önde biri konuşuyor. Kim olursa olsun, konuşmada çok başarılı. Sesi tereyağı gibi yumuşak, o kadar zengin ve tatlı ki, söylediği her şeyin tamamen saçmalık olduğunu neredeyse unutturuyor. "Bastian Hale vizyoner biriydi," diyor.

"Chicago'nun mutfak kültürünü sonsuza dek değiştiren ve kaliteli yemeklerin hem ulaşılabilir hem de olağanüstü olabileceğini kanıtlayan bir  nc ."

Tırnaklarımı avucuma batırıyorum. Yasmin'in başparmağı beni sakinleştirmek için avucumun arkasını okşuyor.

Konuşmacı devam ediyor. Bastian'ın bu hayatta başardıklarının bir  zeti. Project Olympus. Michelin yıldıızları. James Beard adaylıkları. Her başarıya ayrı bir paragraf ayrılmış, cilalı, m kemmek ve tamamen anlamsız.

Bu bir övgü konuşmasından çok bir basın açıklaması gibi. Midem bulanıyor.

Konuşmacı, mikrofonun rahatsız edici bir cızırtısıyla konuşmasını bitirir. Başka bir konuşmacı devralır. Bu sefer bir kadın, sesi sanırım üzüntüden titriyor. Ama daha çok hazımsızlık gibi geliyor.

"Bastian ile birkaç kez çalışma ayrıcalığına sahip oldum," diyor. "Detaylara gösterdiği  zen efsaneviydi.  evresindeki herkesten mükemmellik beklerdi, ama en çok da kendisinden."

Yanlış. O kontrolü talep etti, diye acı bir şekilde düşünüyorum. Ve eğer bunu hemen elde edemezse, dizlerinin üzerine çökene ve istediğini verene kadar seni parçalara ayırırdı.

Bazen, kesmek kelimenin tam anlamıyla kesmektir.

Ama o bunu söylemiyor. Hiçbiri söylemiyor. Benim bildiklerimi bilmiyorlar, ya da biliyorlarsa da bilmiyormuş gibi davranıyorlar.

   nc  konuşmacı konuşur. Dördüncü konuşur. Her biri efsaneye bir katman daha ekler, sadece özenle sahnelenmiş fotoğraf çekimlerinde var olan bir Bastian Hale inşa eder. Parlak girişimci. Mutfak dehası. Chicago'yu haritaya koyan adam.

Bunların hiçbiri gerçek değil.

En azından, eksik.

Çünkü onların tarif ettiği adam, duşta bana Rus ninni söyleyen adamla aynı kişi değil. O adam, benim yapılacaklar listemi cebinde saklardı ve bana baktığında gözleri siyah değil, *maviydi*. Mavi gözlü Bastian, ikimiz de kaçamayacağımız karanlıkta boğulurken bile, sanki dünyada görülmeye değer tek şey benmişim gibi bana bakardı.

Siyah gözlü Bastian'a gelince...

Şey, kimsenin cenaze konuşmasında sokak cesetlerinden veya kesik parmaklardan bahsetmediğini söylemek güvenli.

Evet, bu bir tür cenaze töreni, ama sadece bir tür. Bu insanlar *sahte* Bastian'ın üzerine toprak atıyorlar. Güzel toprak, kokulu toprak, halkla ilişkiler makinesinden geçirilmiş toprak ve insanların senin ölümünden sonra hakkında söylemeyi hatırladıkları güzel sözler.

Ama yine de toprak. Yine de yalan. Yine de saçmalık.

Ve yine de Bastian Hale'i *tamamen* gömmek unutuluyor.

Biri bana sorsa, onun hakkında kendi düşüncelerimi söyleyebilirdim. Yalan söylemezdim ve hiçbir şeyi atlamazdım. Onun beni daha önce hiç kimsenin sevmediği kadar sevdiğini ve aynı zamanda daha önce hiç kimsenin incitmediği kadar incittiğini söylerdim. Bana şefkat ve istiridye, kanlı eller ve gölün üzerinde doğan güneşi gösterdiğini söylerdim.

Ve sonra onu sonsuza dek uykuya yatırırdım.

Ama bunları söyleyemediğim için, boğazımda takılıp kalıyor ve boğuluyormuşum gibi hissediyorum. "Evet," diye mırıldanıyorum, "buradan gitmem lazım. Gidelim."

"Bir dakika bekle..."

Ama ben çoktan hareket etmişim, dizlerin ve çantaların yanından yana doğru sürünerek geçip giderken özürler mırıldanıyorum. Önde biri hala konuşuyor, ama ben artık dinlemiyorum.

Katedralin kapıları ağırdır, ama ben onları iterek dışarı çıkarım. Chicago'nun bir kokusu var, fark ediyorum. Neredeyse özleyecektim. Buraya gelmenin bana bir şeyler kazandıracağını düşünmüştüm. Belki bir sonuca varma. Ya da en azından Bastian duyamasa bile, söylemem gerekenleri söyleme şansı.

Senin haline geldiğin halinden nefret ettim. Yine de seni sevdim. Baba olacaksın.

Hoşça kal.

Ama bunların hiçbirini söyleyemedim. Cenaze töreni bir son olmalıydı. Bir filmin jeneriği gibi. Humphrey Bogart'ın son repliği ve ekranın kararmadan önce sisin ekranı kaplaması gibi.

Bunun yerine, geldiğimden daha kötü hissediyorum. Tüm cevapları yanında götüren ölü bir adamla bitmemiş bir işim var.

Yasmin kaldırımda bana yetişir, biraz nefes nefese. "Şey," der bir süre sonra, "bu..."

"Saçmalık," diye bitiriyorum.

"Kişisel olmayan" diyecektim, ama evet. Saçmalık da işe yarar.

Huysuz bir taksi şoförü kornaya basar ve penceresinden kaba bir şeyler bağırır. Katedralin kapıları arkamızda açılır ve kapanır, öğleden sonraya erken ayrılan bir grup yas tutan insan daha dışarı çıkar. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine veririm ve Excalibur'u elimde yeniden sıkıca tutarım, aniden başka bir yerde olmak için can atarım.

"İhtiyacın olanı aldın mı?" diye sorar Yasmin.

İşte bu milyon dolarlık soru. Aldım mı? "Hayır," diye itiraf ediyorum. "Yakınından bile geçmedim."

Yasmin, sempatiyle elini dirseğıme koyar. "O zaman şimdi ne yapmak istersin?"

Bilmiyorum. Eve git. Yatağına gir. Hayatımın geri sarma düğmesine bas ve başlangıca dön, böylece çok farklı seçimler yapabilirsin.

Ama bu seçeneklerin hiçbirisi bir şeyi değiştirmeyecek. Böyle bir uzaktan kumanda olsa bile, yaptığımdan başka bir şey yapamayacağımı iliklerime kadar biliyorum. Bu da demek oluyor ki, tüm bunlar her zaman olacaktı, her bir parçası, ve yine de hamile ve yalnız kalacaktım, benim bildiğim şeylerin yarısını bile bilmeyen insanlarla dolu bir kilisenin önünde.

Öyleyse protesto etmenin ne anlamı var? Kapanış bir efsanedir ve mutlu sonlar bir yalandır. Benim için her zaman olduğu gibi tek bir şey var: *dayanmak*. Diğer her şey, bu acımasız ve çirkin gerçeklerden uzaklaşmak için birer dikkat dağıtıcıdır.

"Hadi gidelim," diyorum sonunda. "Lütfen. Artık burada duramam."

Chicago'dan ayrıldığımız iki saatlik yolculuk boyunca ikimiz de pek konuşmuyoruz. Radyoyu bile açmıyoruz. Kafamı cama yaslayıp, dışarıdaki dünyadan geçenleri görebiliyormuş gibi yapıyorum.

Yasmin, her birkaç dakikada bir iç çekiyor, her zaman bir şey söylemek istediğinde ama ne söyleyeceğini bilemediğinde yaptığı gibi. Genelde ona bir ipucu verip aklından ne geçtiğini sorardım

ama şu anda bunun için enerjim yok. Uzun bir gün oldu ve yorgunum.

Vardığımızda Yasmin arabayı apartmanımızın önünde durdurur. "Birkaç saatliğine işe gitmem gerekiyor. Tek başına idare edebilecek misin?"

"Evet. Sorun yok."

"Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Ciddiyim. Herhangi bir şey olursa."

"Ararım."

Arabadan iniyorum, merdivenleri çıkıyorum, apartmanın kapısını açıyorum ve içeri giriyorum. Beni boğuyormuş gibi hissettiren kömür rengi gömleğimin düğmelerini açıyorum. Kumaş, cenaze kıyafetlerinin her zaman yaptığı gibi cildimi çiziyor, çünkü ölüler rahatsızsa, sen de rahatsız olmalısın. Tek istediğim, onları çıkarmak ve bu lanet olası günün hiç yaşanmamış olduğunu unutmak.

Kapı arkamda kapanır. Excalibur'u duvara bırakır, gömleğimin eteğine uzanırım ve...

"Merhaba, Eliana."

Bütün vücudum kaskatı kesiliyor.

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Yine halüsinasyon görüyorum. Öyle olmalı. Stres, hamilelik hormonları, cenazenin duygusal yorgunluğu, tüm bunlar... Beynim haftalardır yaptığı gibi bana oyunlar oynuyor. Hayali kolonya kokusu. Hayali ayak sesleri. Ve şimdi de, boş dairemde onun sesi.

Ama...

Onun nefesini duyabiliyorum...

Kış yeşili kokusunu alabiliyorum...

Ve ne zaman ben bir titreme titreyerek adım
ilerlerim, ellerini uzattığında, çok iyi tanıdığım sıcak bir
göğüs bulurlar.

"Sen öldün," diye fısıldıyorum. "Senin öldüğünü söylediler."

Bastian duraksar. Nefes alır. Sonra şöyle der: "Görünüşe göre
yanılmışlar."

ELIANA

rescue /'res.kyoo/: fiil

1: kurtarmak düzeltmek bir kırık sos
çırparak çırparak çırparak taze malzemeleri çırparak
emülsiyon tekrar tutunana kadar.

2: Bu gerçekten kötü bir fikir, değil mi?

Her şeyin yeniden bir bütün gibi hissedildiği bir an vardır.

Avuç içlerimi göğsüne bastırıyorum, tıpkı karanlıkta ona rastladığım ilk gece ofisinde yaptığım gibi. Parmaklarım gömleğinin sert pamuğuna yayılıyor, nefes alıp verişinin düzenli iniş çıkışlarını hissediyorum.

O zamanlar, körlüğü pratik ediyordum. Şimdi ise gerçekten körüm ve onun keder ve yorgunluğun yarattığı bir başka halüsinasyon olmadığını doğrulamak için tek sahip olduğum şey dokunma duyum.

Kalbi ellerimin altında atıyor. Ultrasonda bebeğimizin kalbi hakkında söylendiği gibi, güçlü ve düzenli. Küçük olanın kalbi dakikada yüz altmış kez atıyor. Bastian'ınki ise kırk kez, belki de daha az. İki kalp, ikisi de hala atıyor.

İkisi

de.

Hala.

Atıyor.

"Gerçekten buradasın," diye

fısıldıyorum. "Buradayım."

Ellerim omuzlarına, boynuna, çenesine, tüm o tanıdık bölgelere doğru kayıyor. Hafif sakalları. Elmacık kemiklerinin keskin kenarları. Cildinin sıcaklığı.

O ölmedi. Bastian ölmedi.

Bu da, son birkaç saatte bildiğimi sandığım her şeyin yanlış olduğu anlamına geliyor.

Bu da demek oluyor ki...

... bütünlük paramparça oluyor.

"Öldüğünü düşündürdün bana," diyorum dişimi sıkarak. "Cenazene gittim

cenazene gittim,

Bastian."

"Açıklayabilirim..."

"O katedralde durdum!" Ellerimle göğsüne ittim. O ise bir milim bile kıpırdamadı, bu da beni daha da öfkeliendirdi. "Yabancıların seni tanıyormuş gibi, sanki senin gerçekte kim olduğunu biliyorlarmış gibi konuşmalarını dinledim ve tüm bu süre boyunca düşündüm ki..." Onu tekrar ittim, bu sefer daha sertçe. "Senin *öldüğünü* sandım."

Kalbim yeniden parçalanıyor, ama bu sefer, damarlarımdan akan ateşli bir öfkeyle karışık. Onun *yasını tuttum*. Ona bizim... hakkında asla anlatamayacağımı düşünerek kendimi hasta edene kadar ağladım.

Hayır. Şimdi bunu düşünemem. Düşünürsem, gerçekten kendimi kaybederim.

Daha da önemlisi, o bunu bilmeyi hak etmiyor.

"Bana ne yaşattığının farkında mısın?" Ellerim o kadar şiddetli titriyor ki, titremeleri bastırmak için onları uyluklarıma bastırmak zorunda kalıyorum. "Haberlerde duydum. Ve ben... nefes alamadım. *Düşünemedim*. Sonra orada oturup her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda kaldım..."

Fazla konuşmadan kendimi durdurdum.

"Senin öldüğünü kabullenmeye çalışırken," diyorum onun yerine. "Seni son gördüğümde, bir ara sokakta kanlar içinde yatıyordun ve ben kaçtım, ve hiç... hiç..." Hıçkırık boğazımda düğümleniyor. Ağlamayacağım. Ona bu zevki tattırmayacağım. "Nasıl cüret edersin? Nasıl cüret edersin bana bunu inandırırısın?"

"Başka seçeneğim yoktu."

"Saçmalık! Her zaman bir seçeneğin vardır, Bastian. Bana bunu sen öğrettin, hatırladın mı? Her şeyi kontrol eden sensin ve benim ellerinin bağlı olduğuna inanmamı mı bekliyorsun? Tekrar soruyorum: Bu ne *cüret*?"

Nefes alıp verişini duyabiliyorum, sakın kalmaya çalışır gibi yavaş ve ölçülü. Bu beni tekrar çılgılık atmak istememe neden oluyor.

"Senin için yas tuttum," titrek bir nefes aldıktan sonra tekrar ediyorum. "O kilisede durup senin için yas tuttum, ama hepsi yalandı. Uzun yalanlar listesine eklenen bir yalan daha. Neden senden farklı bir şey beklediğimi bilmiyorum."

"Eliana, lütfen..."

"Çık dışarı."

"El—"

"Dairemden çık. Hayatımdan çık. Yapamıyorum..."

Bir kez daha hıçkırarak ağladı. "Bunu bir daha yapamam. Yapmayacağım."

Ama kapıya doğru herhangi bir hareket yaptığını duymuyorum. "Kekeledim mi lan?" diye tıslıyorum. "Çık dışarı dedim." "Hayır."

"Hayır mı? Bu bir soru değildi, Bastian! Çık dışarı! Çık! Dışarı! Lanet! Dışarı!"

Yumruklarımınla ona vurmaya başlıyorum. Göğsüne, omuzlarına, ulaşabildiğim her yerine vuruyorum. Denesem bile ciddi bir zarar verebileceğimi sanmıyorum, ama Tanrı biliyor *ki* deniyorum. Ona zarar vermek için deli gibi uğraşıyorum, böylece bana verdiği acının yüzde birini bile olsa hissetsin.

Beni durdurmaya çalışmıyor. Bileklerimi tutmuyor, geri adım atmıyor, kendini savunmuyor. Sadece orada duruyor ve her darbeyi sanki bunu bekliyormuş gibi emiyor.

"Senden nefret ediyorum," diye ağlayarak vuruyorum. "Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum, *seni nefret ediyorum...*"

Ama kısa süre sonra yumruklarım yavaşlar. Kollarım ağırlaşır. Öfke kendini tüketir ve geride sadece yorgunluk bırakır. Sonunda gücüm tükendiğinde, alnımı göğsüne dayayarak ona yaslanırım.

"Bunu hak ettim," diye mırıldanır. "Günahlarımın kefareti. Ama yine de ayırlamam."

"Seni zorla göndereceğim," diye karşılık veriyorum.

Kapının olduğunu düşündüğüm yere uzanıyorum, gerekirse kapıyı açıp onu dışarı itmek niyetindeyim. Elim sadece havayı, sonra duvarı, sonunda da kapı kolunu bulur. Menteşeler gıcırdayacak kadar sertçe kapıyı açarım.

"Gitmiyorum, Eliana."

"Neden gitmiyorsun?"

"Çünkü Aleksei, Sage'i aldı."

Elim kapı kolunda donar. "... Ne?"

"Kardeşim. Sana bahsettiğim Aleksei." Bastian'ın sesi hala düz, ama her yeni hecede, kenarları yıpranmaya başlıyor ve altında ham ve kanayan bir şey ortaya çıkıyor. "Sage onda."

Hareket etmiyorum. Elim olduğu yerde kalıyor, kapı kolunu tutuyor, şu anda daha çok dengemi sağlamak için.

"Eğer onun istediğini tam olarak yapmazsam, ona zarar vereceğini ima etti," diye devam ediyor Bastian. "Ben de yaptım. Her şeyi yaptım. Cinayetleri, saldırıları, tüm bu lanet olası gösteriyi."

Elim kapı kolundan kayıyor.

"Cenaze sahteydi," diyor. "Ondan kurtulmak ve biraz zaman kazanmak için tek seçeneğim buydu. Dünya, Bastian Hale'in öldüğünü sanıyor. Bu da polise gidemeyeceğim anlamına geliyor. Kimseye gidemem. Çünkü Aleksei hala hayatta olduğumu ve onun kontrolü altında olmadığımı öğrenirse, Sage..."

Cümleyi bitirmiyor. Bitirmesine gerek yok.

"Yani sen bir hayaletsin," diyorum. "Dairemde dolaşan ölü bir adamsın."

"Üç gün daha, evet."

Kaşlarımı çattım. "Üç gün sonra ne olacak?"

"Aleksei Batı Kıyısı'nda," diye açıklıyor Bastian. "İş gezisinde. Ama geri döndüğünde ve yaptığımı fark ettiğinde, kaçmak için ölümümü sahte gösterdiğimi anladığında, onu aldattığımı anlayacak. Ve Sage..."

Kardeşinin adını söylerken sesi kırılır.

Kapıya yaslanırım, aniden kapının sağlamlığına minnettar olurum. Bacaklarım tutmayacakmış gibi hissediyorum. "Demek buraya geldin."

"Gidecek başka yerim yoktu."

Çıkardığım kahkaha kanatacak kadar keskin. "İnanılmazsın. Biliyorsun değil mi? Beni senin yasını tutmaya bıraktın, bana cehennemi yaşattın ve şimdi bir şeye ihtiyacın olduğu için ortaya çıktın. Tipik erkek. İhtiyacım olduğunda ortada yoktun, ama bana ihtiyacın olur olmaz, bum, işte buradasın."

"İnan bana, bu benim ilk tercihim değildi." Tereddüt eder, sonra ekler, "Seni aramak istedim, biliyorsun. Kaçtıktan sonra. Ama aramadım. Senin iyiliğin için aramadım."

"*Benim* için mi?" İnanamadan tekrar ediyorum. "Suç dünyasına dalıp 'benim' için cinayet mi işledin? Bence Büyük Romantik Hareketler Okulu'na geri dönmelisin dostum, çünkü bu öyle bir şey değil."

"O gece neye dönüştüğümü gördün," diye homurdanır. "O sokakta. Bana bir canavar gibi baktın ve haklıydın da. Bu yüzden uzak durdum, çünkü hak ettiğin buydu: benden kurtulmak."

"Sakın bu hikayede kendini şehit ilan etmeye kalkışma."

"Olmuyorum. Ne olduğumu biliyorum Eliana. Hep biliyordum." Bir adım yaklaşır, kokusu ve sıcaklığı benim alanımı işgal eder. "Ve af dilemekten daha iyisini bilirim. Bana af versen bile, bunu hak etmiyorum. O yüzden neden burada olduğumu yanlış anlamayın. Bunun için gelmedim; bunun boşuna olduğunu biliyorum. Sage için geldim. Ne daha fazlası, ne daha azı."

"Benden ne istiyorsun?" diye soruyorum.

"Yardıma ihtiyacım var."

"Bu çok komik," diye alay ediyorum. "Fark etmediysen, ben körüm, parasızım ve katil bir pislikten kaçıyorum."

Neredeyse ellerini saçlarında gezdirdiğini duyabiliyorum. "Çaresizim Eliana. Zeke'yi bu işe karıştıramam, Aleksei onu tanıyor. Onunla iletişime geçtiğim anda tehlikeye girer. Aleksei'nin haberi olmadan polise gidemem, çünkü Chicago'daki tüm polisler onun emrinde. Onun tanımadığı birine ihtiyacım var. Bratva'nın haberi olmayan biri. Benim gibi zaten bir hayalet olan, Sage'i öldürülmeden geri getirmenin yolunu bulmama yardım edecek kadar zeki biri."

Duraklıyor. Bekliyor.

"Sana ihtiyacım var, Eliana."

Ölümcül bir sessizlik hakim olur. Tanrım, keşke beni tamamen yutabilseydi.

"Sen çok cesursun," diye fısıldarım sonunda.

"Biliyorum."

"Her şeyden sonra..."

"Biliyorum."

"...buraya gelip benden..."

"Biliyorum," diyor. "Ama gidecek başka yerim yok. Sorun şu: Bana yardım edecek misin?"

BASTIAN

**ölmek ölmek pencerede pencerede /'diiNG in
THə'windō/: deyim**

1: servis masasında çok uzun süre bekletilen, soğuyan ve bozulan tabaklanmış yemek.

2: sevdiğin kadının camın diğer tarafında parçalanışını izlemek.

İşte soru bu. Bana yardım eder misin?

Siktir, hayatım boyunca hiç bu kadar acınası bir ses çıkarmamıştım. Ama bu günlerde acınası bir adam değil de neyim ben? Şimdiye kadar uğruna çalıştığım her şey benden parça parça sökülüp alındı ve geriye Bastian Hale'in olduğu yerde sadece kanayan, yaralı bir enkaz kaldı.

Ve şimdi, o kanayan, yaralı enkaz, en büyük hatalarından birinin karşısında durmuş, ondan yardım istiyor, hayır, yalvarıyor, hayır, *diz çöküyor*.

O cevap vermiyor. Hemen değil. Aramızda, daha önce paylaştığımız hiçbir sessizlikten farklı bir nitelik taşıyan bir sessizlik var. Bu sessizliğin *dışları* var.

Ve o sessizlikte, ona bakıyorum.

Eliana sırtını kapıya dayamış, bir eliyle kapı çerçevesini tutunarak ayakta durmaya çalışıyor. Cenazeme giydiği kömür rengi düğmeli gömlek açık duruyor. Altındaki ince beyaz tişört terden ıslanmış ve vücuduna bol gelmiş. Açlıktan ölen bir sokak kedisi gibi kaburgaları belli oluyor. Hatırladığımdan daha uzun ve çok daha dağınık saçları, yüzünün etrafına koyu dalgalar halinde düşüyor ve onu düzeltmeye zahmet etmemiş.

Ama beni mahveden gözleri.

Gözleri açık, sol omzumun ötesinde bir yere odaklanmamış bir şekilde bakıyorlar. Eskiden kendimi kaybettiğim o zengin ela rengi, kenarlarında bulanıklaşmış, süt rengi bir hale gelmiş, karanlıkta durup onu beklerken dairede dolaşışını izleyerek zaten bildiğim şeyi doğruluyor: Artık beni göremiyor.

Doksan gün geçti. Doktorların söylediği gibi, körlük galip geldi.

Çok zayıf görünüyor. Yorgun. O kör gözlerinin altında, benim anlayamayacağım uykusuz geceler ve stresi anlatan gölgeler var.

Ve hiç bu kadar güzel görünmemişti. Ya da
bu kadar kırılğan.

Tanrım. Ona ne yaptım ben?

Hala cevap vermedi. Cevap vermeden geçen zaman uzadıkça, bu soruyu sorduğum için kendimden daha çok nefret ediyorum.

Ne düşünüyordum ki? *Nasıl cüret edersin*, diye sorup durdu, ve haklı da, nasıl cüret edersim? Bu kadından yeterince almadım mı? Ne zaman fazla olur?

Çok uzun zaman önce çok fazla oldu, kafamın içinde kötü bir ses alaycı bir şekilde söylüyor. O zaman da bunu biliyordun, ama bu seni her zamanki gibi daha fazla, daha fazla, daha fazla almaktan alıkoymadı.

Sonunda Eliana, bu berbat sessizlik cehenneminin sonunu işaret eden bir nefes verir. Yutkunurken boğazının hareketini izlerim. Titreyen parmaklarıyla yüzündeki saçları tarar.

Umutlanmaya zahmet etmiyorum. Project Olympus'un eteklerinde kardeşimi kucakladığım gün umudumu yitirdim. Ama karanlıktan çıkmanın bir yolu olup olmadığını merak ediyorum. Işığa ulaşmanın bir yolu. Bana elini uzatıp bunun mümkün olduğunu gösterecek mi acaba?

Ama ilk hece dudaklarından çıkar çıkmaz, o umutsuzluk bir anda yok oluyor.

"Hayır."

Beni bıçaklamış gibi oldu. "Hayır mı?" aptalca geri nefes alıyorum.

"Duydun beni," diyor. "Bu sana çok tanıdık gelen bir kelime, değil mi? Hayır. H-AY-IR. Burada durup senin beni tekrar manipüle etmene izin vermeyeceğim, Bastian. Yalanlarından bıktım. Daha da önemlisi, artık bunlardan bıktım."

"Bu manipülasyon değil. Sage..."

"Dur." Elini kaldırdı ve beni olduğum yerde dondu. "

her şeyden sonra, ve ben de sana uyacağım çünkü bir şeye ihtiyacın var diye mi? Çünkü *şimdi* benim yardımına ihtiyacın olduğuna karar verdin diye mi?

Tartışmak için ağzımı açıyorum, ama o henüz bitirmemiş.

"Seçimlerini sen yaptın, Bastian. Her birini. Kardeşin için çalışmayı sen *seçtin*. O adamı öldürmeyi sen *seçtin*. Ölümünü sahte gösterip benim senin yasını tutmamı sen seçtin." Görmeyen gözleri daha da ürkütücü, çünkü hala önemli olan her şeyi görüyor. "Ve şimdi, sana uygun olduğu için beni tekrar senin karmaşına sürüklemeyi seçiyorsun. Hayır. Hayır, hayır, hayır. Cevap milyon kez hayır."

"Bana açıklamama izin verirsen..." Tekrar deniyorum. "Aleksi bana başka seçenek bırakmadı. Sage'in hayatı..."

"Umurumda değil."

"...tehlike altında ve bunu anlayabilecek tek kişi sensin..."

"Çık dışarı."

"Lütfen," diye inlediğimi duyuyorum, "sadece beni dinle..."

"Gitmek için altmış saniyen var," diyor. "Şu andan itibaren."

"Eliana..."

"Elli beş saniye. Ve bil diye söylüyorum, sıfır olduğunda, tüm binayı uyandıracak kadar yüksek sesle bağırmaya başlayacağım. Sonra polisi arayıp, sözde ölü olan Bastian Hale'in tam olarak nerede saklandığını söyleyeceğim."

"Lanet olsun, bunu yapmazsın..."

"Yapmaz mıyım?" Başını bir yana eğdi. "Seni tehlikeye atması ya da hazırladığın planı mahvetmesi umurumda değil. Tek umurumda olan şey seni da

dairemden ve hayatımdan çık, yoksa sahip olduğum azıcık şeyi de mahvedersin.

"Sadece bana..."

"Kırk beş saniye, Bastian."

Kaybettiğimi biliyorum. Tek kelime etmeden arkanı dönüp çıkıyorum. Arkamdan kapıyı, tavandaki fayanslardan tozlar dökülecek kadar sertçe kapatıyor. Tozlar etrafımda uçuşuyor ve omuzlarımı kaplıyor, sanki yıllar önce yediğim bir kouign-amann'ın üzerine serpilmiş pudra şekeri gibi.

Koridor önümde uzanıyor, loş ışıktaki küf ve birinin unuttuğu paket servisin kokusu var. Merdivenlerden aşağı iniyorum. Ayaklarım ağır, çok ağır. Birini diğerinin önüne koymak, hayatımda yaptığım en zor şey.

Bunu daha iyi bilmeliydim. Geriye dönüp bakınca, bana cehenneme gitmemi söyleyeceği çok açıktı. Ne bekliyordum ki? Yaptığım onca şeyden sonra beni kollarını açarak karşılayacağını mı? O sokakta gördüklerinden sonra mı?

Cenaze kıyafetiyle kapıda duran görüntüsü gözlerimin arkasında yanıyor. Ter lekeli fanilasından kaburgaları görünüyor. Bunu ona *ben* yaptım. Onu bu kadının gölgesine dönüştürdüm. Eskiden savaşa hazır bir şekilde ofisime girerdi, ama ben onu mahvettim.

Dışarıda, yaz ortası nemi ıslak bir duvar gibi üzerime çöküyor. Dünya, benim ölmüş olmam gerektiğini umursamıyor. Trafik hala akıyor. İnsanlar hala telefonlarından başlarını kaldırmadan yanımdan geçip gidiyorlar.

Üç gün önce nakit olarak satın aldığım sıradan bir sedan olan arabama doğru ağır adımlarla yürümeye devam ediyorum. Satıcıya evrak işlerini "unutması" için ekstra para ödedim. Öldüğünü iddia ettiğim adamla bağlantılı olabilecek hiçbir şey istemiyordum.

Arabaya biniyorum ve tam bir blok ilerledikten sonra kenara çekiyorum. Buradan, onun binasının girişini net bir şekilde görebiliyorum.

Kendime, sadece onun güvende olduğundan emin olmak için yaptığımı söylüyorum. Cenazeden sonra kimse onu eve kadar takip etmediğini anladığımda, gideceğim. Tamamen pragmatik, başka bir şey değil.

Hepsi saçmalık, bunu biliyorum. Gerçek şu ki, kendimi oradan uzaklaştırmaya zorlayamıyorum.

Başımı koltuğun arkasına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, ama tek gördüğüm o apartmanda bana baktığı nefret dolu bakış.

Senin çok cesaretin var.

O haklı. Öyle. Sadece çok cesur bir adam benim yaptığım şeyi yapabilir. Üç gece önce bir adamı öldürdüm ve cesedini Aleksei'nin bir dizi isimsiz paravan şirket aracılığıyla sahip olduğu Güney Yakası'ndaki bir depoya sürükledim. Aramızdaki benzerlik yeterince yakındı. Aynı boy, benzer vücut yapısı. Yakın mesafeden kafasına iki kurşun sıktıktan sonra, yüz hatları zaten önemsiz hale geldi.

Rüşvet verdiğim adli tabip gerisini halletti. Doğru ceplere birkaç bin dolar koyunca, Yunan mafya üyesi Giannis Kostis birdenbire resmi raporlarda Bastian Hale oldu. Adli tabip ölüm belgesini imzalarken gözünü bile kırpmadı. Chicago'da sıradan bir gün daha.

O deponun dışında gölgelerin içinde durmuş, adli tabibin minibüsünün "benim" cesedimi götürmesini izlemiştim. Sabaha kadar haberlerde başarılı bir restoran işletmecisinin trajik ölümünün duyurulacağını biliyordum. Yanlış insanlara çok yakınlaşmanın tehlikelerini anlatan ibretlik bir hikaye.

Ona ne oldu? diye soracak olanlar olacaktır. *Önünde parlak bir gelecek vardı.*

Ama bunu söyleyenler, beni hiç tanımayanlar olurdu. Yunan mafya üyesinin parmak uçlarını titizlikle yakıp, diş kayıtlarından kimliği tespit edilmesin diye dişlerini penseyle söküp atarken, geleceğimin hiç de parlak olmadığını çok iyi biliyordum. Geleceğim kapkara bir gelecekti.

Sage'in geleceği de öyle.

Tabii ikimiz için bir çıkış yolu bulmazsam.

Beş dakika sonra gideceğim diyorum kendime. Sonra on dakika. Sonra otuz dakika. Ama bir saat geçiyor ve ben hala burada lanet bir sapık gibi oturmuş, Eliana'nın dairesini işaret eden sıcak ışık karesini izliyorum. Etrafımdaki akşam karanlığı çöküyor. Sokak lambaları birer birer yanıyor, ama o altın renkli dikkörtgen sabit kalıyor.

Ne yapıyor acaba? Öfkeleniyor mu? Ağlıyor mu?

Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum.

Göğsüme vurduğu yumrukları çok acıtıyordu. Ama en azından bana vururken bana dokunuyordu. Bu doğru olduğu sürece, o gece sokakta yaşadığım olaydan beri beni saran uyuşukluktan başka bir şey hissedebiliyordum.

Bir araba binanın önüne geldiğinde, daha dik oturuyorum. Yasmin, elinde market poşetleriyle, önü yağ lekesi ile kaplı beyaz bir gömlek giymiş olarak arabadan iniyor. Eliana kadar yorgun görünüyor. İkisi de haftalardır bitkin bir haldeymiş gibi görünüyor.

Elindeki poşetlerle sendeliyor, ama poşetler o kadar ağır olamazlar çünkü neredeyse boşlar. Buradan bile, plastiğin içinden süt kabının kavisli kenarını, yumurtalara benzeyen bir şeye ezilmiş bir somun ekmeği görebiliyorum. Belki bir çuval patates. Temel şeyler. Hayatta kalmak için gerekli market alışverişi.

Sonra binanın kapısı Yasmin'in arkasında kapanıyor ve ben yine boşluğa bakakalmışım.

Ta ki aydınlık pencerede yeniden görünene kadar.

Perdelerin arkasından, ikinci bir silüetin birleştiğini izliyorum. Onlar konuşuyor olmalılar, o ve Eliana. Eliana'nın daha küçük vücudu sallanıyor, sonra Yasmin'e doğru sendeliyor, sanki karnından vurulmuş gibi. Buradan bile, pencere camından, yaz neminden ve tül perdelerden, olanları görüyorum. Dizleri bükülüyor. Tüm vücudu pes ediyor.

Yasmin, yere düşmeden onu yakalar. Birlikte yere çökerler, iki silüet kehribar rengi ışığın önünde tek bir karanlık kütle haline gelir.

Elim bilinçsizce kapı koluna uzanır. Her içgüdüm ona gidip sorunu çözmem için bana bağılıyor. Ama *ben* lanet olası sorunken bunu nasıl yapabilirim?

Parmaklarımla metali bırakmaya zorluyorum. Kendini çok net bir şekilde ifade etti. Benim varlığım işleri daha da kötüleştirecekti.

Yine de gözlerimi ayıramıyorum. Yasmin, Eliana'yı ileri geri sallıyor. Bir çocuğu teselli eder gibi.

Bunu ben yaptım. Sorunun kaynağı benim. Damarlarında dolaşan zehir. Ve her şeyin mahvolduğu o geceden beri ilk kez, uyuşukluktan başka bir şey hissediyorum.

Utanç duyuyorum.

ELIANA

turn /tərn/: isim

1: masada oturma sırası.

2: ona geri döneceğini fark ettiğin an.

Yasmin'e, hala yerde uzanmış haldeyken her şeyi anlatıyorum. Kelimeler, hıçkırıklar arasında zar zor anlaşılır bir şekilde çıkıyor. "Bastian yaşıyor."

"Bastian... Bekle, ne? Eliana, sen neden bahsediyorsun?"

"Cenaze töreni... Hepsi yalandı... O hayatta, Yas. Eve geldiğimde dairedeydi."

Kollarını bana daha sıkı sarıyor. İş kıyafetinden gelen yağ kokusunu alabiliyorum, kruvasan yağı ve endüstriyel temizleyicinin baş döndürücü karışımı, zorlu bir çift vardiya çalıştığını gösteriyor. Ve ben, tam bir pislik gibi, bu yeni cehennemi onun kucağına atıyorum.

"O sahneledi," diye kekelemeye devam ediyorum, "ünkü kardeşi —Bratva'dan Aleksei—küçük kardeşi Sage'i rehin aldı ya da öyle bir şey, bilmiyorum, ve Bastian buraya gelip benden yardım istedi, ve ben—"

Hıçkırık, söylemeye çalıştığım her şeyi bastıran bir ağlamaya dönüşüyor. Yasmin beni daha sert sallıyor.

"Ona gitmesini söyledim," diye fısıldadım. "Ona hayır dedim." "İyi," dedi Yasmin sertçe. "yle yapmalıydın."

"Ama Sage..."

"—senin sorunun değil." Eli saçlarımı okşuyor, bu hareket o kadar kardeşçe ki göğsüm ağrıyor. "Bastian kendi seçimlerini yaptı, El. Ona hiçbir şey borçlu değilsin. O sadece bencil bir piç ve ona hiçbir şey borçlu değilsin."

"Ondan nefret ediyorum."

"Biliyorum."

"Ama..."

Ve işte *ama* geliyor. En büyüğü, Bastian'ın geri çekilen silüetine kapıyı kapattığımdan beri beni işkence eden.

"Ama Sage yanlış bir şey yapmadı. O sadece bir ocuk ve Aleksei, Bastian'ın benden yardım istemesi ve benim hayır demem nedeniyle ona zarar verirse..."

"Dur." Yasmin, kafamdaki düşünceleri keser. "Sage'e olanlardan sen sorumlu değilsin. Bastian'ın aile dramasından, suçlu kardeşinden veya bunların hiçbirinden sorumlu değilsin. Yeterince acı çektin."

Elimi karnıma bastırıyorum.

Yasmin bu hareketi g r n ce, "Ve sen hamilesin," diye ekliyor. "*Senin* bebeğin, El. Onun değil. *Senin*. O bebek, sırf bir pislik, kardeşi hakkında doğru bile olmayabilecek acıklı bir hikaye anlatıyor diye kendini gelen trenin önüne atmayan bir anneyi hak ediyor."

Sadece burnumu  ekiyororum.

"İstikrarı düşünmelisin," diye tavsiye ediyor. "Yaşamak için güvenli bir yer, doğum öncesi bakım... Bu tür şeyler senin dikkatini hak ediyor.  l  gangsterler, sahte cenazeler ya da senin için her şeyi riske atmanı isteyen şiddet eğilimli erkeklerin dahil olmadığı ve olamayacağı bir hayat kuruyorsun."

İstikrar. Tabii. Sanki hayatım boyunca bunu gerçekten başarmışım gibi.

Ama belki de mesele budur.

Belki de bu bebek — kafamın almadığı, minik, sakızlı ayı büyüklüğündeki bu varlık — gözümü ayırdığım anda yok olmayacak bir şey inşa etmek için bana bir şans veriyor.

Ama...

Ama...

Ama Sage'in yüzünü görmeden duramıyorum.

Sekiz yaşında ve Bastian'ın araba kullanması yüzünden tekerlekli sandalyeye mahkum. şimdi on altı yaşında ve katil bir psikopat tarafından rehin tutuluyor.

Benim on altı yaşımdaki halimi düşünüyorum. Annem eve başka bir Derek getirirdi ve ben uyanık kalır, ince duvarlardan onların seslerini dinler, bu seferkinin farklı olup olmayacağını merak ederdim. Asla farklı olmadılar, ama bu benim umut etmemi engelledi mi?

Hayır. Hayır, engellemedi.

En azından kaçabilirdim. İşler yeterince kötüye gittiğinde, sırt çantamı alıp bir arkadaşımın evine gidebilir, El'de uyuyabilir ya da öylece *çekip gidebilirdim*. Sage'in böyle bir seçeneği yok. Aleksei onu nereye koyarsa oraya sıkışıp kalıyor, kelimenin tam anlamıyla, fiziksel olarak sıkışıp kalıyor.

Midemi bulandırıyor.

"Elly?" Yasmin'in sesi beni geri getiriyor. "Hâlâ benimle misin?"

"Evet," yalan söylüyorum.

Ama değilim. Tamamen başka bir yerdeyim, tekerlekli sandalyedeki, kardeşinin onu neden terk ettiğini anlayamayan bir çocuğu izliyorum. Sage muhtemelen şu anda çok korkmuş, Bastian'ın geri dönüp dönmeyeceğini ya da annelerinin ikisini de terk ettiği gibi kendisinin de terk edilip edilmediğini merak ediyordur.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor Yasmin. Sesinde endişe duyuyorum. Beni çok iyi tanıyor.

"Düşünüyorum da..." Durup, onu çıldırtmayacak kelimeler bulmaya çalışıyorum. "On altı yaşında olmak, korkmak ve seni umursamayan insanlarla birlikte kalmak nasıl bir his olduğunu düşünüyorum."

"Tanrım, Eliana..."

"Sage zaten çok şey kaybetti. Hareket kabiliyetini, çocukluğunu. Ve şimdi, bir bakıma Bastian'ı da. Çünkü Bastian onu geri alsa bile, Sage'in tanıdığı kardeşi artık yok."

Yasmin'in kolları beni saran kollarını gevşetir. "Bunu yapma." "Ben hiçbir şey yapmıyorum."

"Saçmalık. Sesinden anlaşılıyor. Onun için bahaneler uydurmaya başladın bile."

"*Bastian* için mazeret uydurmuyorum," diye ısrar ediyorum. "Gerçekten, ciddiylim. Onu hala nefret ediyorum. O, başına gelen her kötü şeyi hak eden, manipülatif bir pislik. Ama Sage..."

"Sage senin sorumluluğunda değil."

"Biliyorum."

"Öyle mi? Çünkü yine de onu sorumluluğun haline getirmek üzereymişsin gibi geliyor."

Yasmin sessizleşir, bu da bağırmasından daha kötüdür. Gözlerinin yüzümde olduğunu hissedebiliyorum, yaptığım her küçük hareketi okuyor. Sonra iç geçirir — sinirli bir iç çekiş değil, kabullenmiş bir iç çekiş. Birinin yavaş çekimde bir araba kazasını izlerken, bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilmesinin sesi gibi.

"Zaten kararını verdin, değil mi?" diye sorar.

Tartışmak istiyorum, ama tek kelime etmeden bunun zayıf ve aptalca geleceğini biliyorum. "Hiçbir şeye karar vermedim," diye deniyorum yine de. "Sadece seçenekleri düşünüyorum."

"Tabii. Peki hangi seçeneğe eğilimli? En iyi arkadaşın ve bebeğinle burada güvende kalmak mı, yoksa kendini *Bastian*'ın kabusuna geri atmak mı?"

Yine cevap vermiyorum.

Aniden garip bir ses duyarım. Kapının altından gelen yumuşak bir kazıma sesi.

Yasmin kaskatı kesildi. "O neydi?" Birkaç saniye içinde ayağa kalktı, benden kurtuldu ve mutfağa koştı. Bir çekmecenin gürültüsü ve bir bıçağın çekilmesinin *sesi* duyuldu.

"Yas?"

"Orada kal."

Daha fazla ayak sesi. Kapıya doğru hareketini takip ediyorum, sanki bizi apartmanımızın koridorunda gizlenen gece yarısı yaratığından kurtaracakmış gibi, keskin olmayan bir tereyağı bıçağını salladığını hayal ediyorum.

Ayak sesleri durdu. "Burada kimse yok," dedi Yasmin bir süre sonra. Rahatlamaya başladı, ta ki... "Ama dur, kapının altında bir şey var."

Onun eğildiğini, çaba sarf ederken çıkardığı hafif homurtuyu duyuyorum. Sonra kağıt hışırtısı.

"Ne var?" diye soruyorum.

Bu sefer daha uzun bir duraklama oldu. Yasmin tekrar konuştuğunda sesi temkinliydi. "Bir adres."

Midemi bir ağrı kaplar. "Ne tür bir adres?"

"Bir motel gibi görünüyor. Moonlight Inn, Route 41." Bir an sessiz kalır. "El, bu onun el yazısı, değil mi? Bastian'ın?"

Onun haklı olduğunu görmek için görmeme gerek yok. Tabii ki, ona gitmesini söylediğimde öylece gitmedi. Hâlâ dışarıda bir yerlerde bekliyor.

"O orada," diye mırıldanıyorum.

"Muhtemelen." Yasmin'in ayak sesleri geri geliyor ve tekrar yanıma oturduğunu hissediyorum. "Ama bu gitmen gerektiği anlamına gelmez."

gitmen gerektiği anlamına gelmez."

Haklı. Dediği gibi, en iyi arkadaşım ve doğmamış çocuğumla bu katta kalabilir ve Bastian'ın kendi karmaşasını çözmesine izin verebilirim. O kağıdı buruşturup atabilir ve Moonlight Inn'i bir daha asla düşünmeyebilirim.

Yapabilirdim.

Ama ikimiz de yapmayacağımı biliyoruz.

ELIANA

aboyeur /a,bwä'yər/: isim

1: sevk görevlisi; siparişleri veren ve mutfak ile servis arasındaki zamanlamayı koordine eden kişi.

2: Sonunda kararları veren kişi.

Yasmin'in keskin sessizliğine daha fazla dayanamıyorum. Her suçlayıcı iç çekişinde, "*Seni seviyorum ama bence çok büyük bir hata yapıyorsun*" diyor.

Ben de öyle düşünüyorum, kızım.

Aramızdaki fark, benim bu hatayı yapabilecek kadar aptal olmam.

Şafak söktüğünde, Uber'den The Moonlight Inn'e bir araç çağırıyorum. Uygulama, aracın üç dakika içinde geleceğini onaylıyor. Excalibur'u ve çantamı alıp, olabildiğince sessizce hareket ediyorum.

Ama bir ses sessizliği bozar. "Gelmeye izin vermeyeceğini biliyorum," diye mırıldanır Yas, "bu yüzden sormayacağım. Ama sadece... benim için kendine dikkat et, tamam mı?"

Donakalırım. "Nasıl..."

"Araba çağırduğında telefonun ses çıkarıyor," diye odasından açıklıyor. "Dörtten beri dinliyorum."

"Yas..."

"İşyerine hasta olduğumu söyledim. Birinin senin sağ salim dönmeni sağlaması gerekiyor."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden "Teşekkür ederim" demekle yetiniyorum.

"Henüz teşekkür etme. Eğer işler ters giderse, hayatının geri kalanında sana 'sana söylemişim' diyeceğim."

Zayıf bir gülümsemeyle kapıya doğru yürüyorum. Dışarı çıkıp merdivenlerden aşağı iniyorum. Binanın ön kapısından dışarı çıktığımda sabah havası yüzüme çarpıyor, hala kollarımda tüylerimi diken diken edecek kadar soğuk.

"Eliana?" diye bir kadın sesi kaldırımdan geliyor. "Eliana için Uber mi?"

"Benim."

"Ben Nadia. Size yardım edeyim."

Bir el nazikçe dirseğime dokunarak beni arabaya doğru yönlendirdi. Şu anda her şeyi kendim yapmak için çok yorgun olduğumdan ona izin verdim. Kapı açıldı ve ben arka koltuğa oturdum.

"41 numaralı yoldaki Moonlight Inn mi?" Nadia sürücü koltuğuna otururken sorar.

"Evet. Orası."

Araba kaldırımdan ayrılır. Başımı pencereye yaslarım. Midem küçük bir takla atar.

Sabah bulantısı, endişe ya da her ikisi birden. Artık ayırt etmek zor. Nadia'nın arabasında bir tür koku maddesi olması da durumu kolaylaştırmıyor. Bu kokuyu çok iyi tanıyorum: Mountain Breeze, bir Glade ürünü, bu dünyaya geldiğimden beri bana tanıdık gelen bir koku. Kimyasal tatlı koku mide bulantıyla karışıyor, pencereyi açmak zorunda kalıyorum, yoksa kendi kucağıma kusacağım.

Annemi düşünüyorum. Chicago'dan kaçtığımdan beri onunla konuşmadım. Kesinlikle çok endişelenmiş olmalı, bu da çok kötü bir zamanlama, çünkü her şey çökmeden hemen önce gerçekten bir dönüm noktasına gelmiş gibi hissediyordum. Aradı, ama ben cevap vermedim. Şimdilik böylesi daha iyi.

Onunla konuşursam, *deneyecektir* ve annemin denemeleri hiçbir zaman zarar vermekten başka bir işe yaramamıştır. Ona nerede olduğumu ve nereye gittiğimi söylersem, Georgia, Allah razı olsun, durumu düzeltmek için elinden geleni yapardı. Bu bok çukuruna ılık güveçler, yanlış tavsiyeler ve "karşılıklı bağımlılık"ın ne demek olduğunu anlayacak yaşa geldiğimden beri ilişkimizi tanımlayan o çaresiz *ihitiyaçla* gelirdi.

İğrenç. Gerçekten kusabilirim.

"Orada iyi misin?" Nadia birkaç dakika sonra sorar. "Kenara çekmemi ister misin?"

Zayıf bir gülümseme zorluyorum.

"İyiyim." "Uzun bir gece mi geçirdin?"

"Öyle bir şey."

Baskı yapmıyor, bu da hoşuma gidiyor. Bunun yerine radyoyu açıyor. Çalan pop müzik, sabahın bu saatine göre fazla neşeli ve kitsch, bu yüzden radyoyu kapatıp karnımdaki bebeğe odaklanıyorum.

Sonunda araba yavaşlıyor. "Geldik," diyor Nadia. "Moonlight Inn. Sen, şey... bu yerden emin misin?"

"Neden?"

"Sebebi yok. Sadece biraz bakımsız görünüyor, hepsi bu."

Harika. Mükemmel. Hamile ve körken tam da olmak istediğim yer.

"Eminim," diyorum ona, kapı koluna uzanırken.

Nadia gelip bana yardım ediyor. Çatlak kaldırımında durup onun uzaklaşmasını dinliyorum. Kasaba sınırlarının biraz dışındayız, bu yüzden burası daha sessiz. Ara sıra geçen kamyonlar, otoparkta yuvarlanan gazete kağıtları, bu tür şeyler. İnsanların bulunmak istemediklerinde gittikleri yerlerin gergin sessizliği.

Bu çöplüğün bir yerinde Bastian bekliyor.

Nefes alıp yürümeye başlıyorum, Excalibur önümde yol gösteriyor, her adımım beni bekleyen bilinmeyen felakete bir adım daha yaklaştırıyor.

Motelin ofis kapısı, ittiğimde gıcırıyor, menteşeleri yıllardır yağlanmamış gibi inliyor. Yaygın küfün üzerine biriken Febreze kokusu, mide bulantımı daha da kötüleştiriyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" Bu tiz ses, sanki doğduğundan beri sigara içip durmuş gibi konuşan birine ait. Onu tabii ki göremiyorum, ama hayatımın geri kalan birikimlerini ortaya koyarak bahse girerim ki, telefonunda yüksek sesle izlediği, gıcırtilı, belirsiz bir şekilde pornografik anime dizisinden başını kaldırmamıştır.

"Yedi numaralı odanın yol tarifini alabilir miyim, lütfen?"

Boğazındaki balgamı temizler ve tükürür. "Biriyle mi buluşacaksın?" diye sorar, hala normalde harcadığı kadar çaba sarf etmek istemiyormuş gibi heceleri birbirine çarparak.

"Bu beni ilgilendirir," diyorum, olabildiğince kibarca.

Burun kıvırdı. Gülmüş olabilir, olmayabilir de. "Peki. 7 numaralı oda arkada. Bu kapıdan çık, sola dön. Binayı bir tur dolaş. Buz makinesini geç, sonra otomat alanını geç. 7 numaralı oda ondan sonraki ikinci kapı. Yeşil kapı, yardımcı olursa."

Öyle değil, ama ona bunu söylemiyorum. "Teşekkürler."

"Seni oraya kadar götürmemi istemiyor musun?" Sesinde şimdi biraz rahatsız edici bir şey var, tam olarak merak değil, tam olarak ürkütücü de değil, ama ikisine de istediğimden biraz daha yakın. Sanki 7 numaralı odada kimin olduğunu tam olarak biliyor ve kör, hamile bir kadının ölü bir adamdan ne istediğini merak ediyor gibi.

"Ben

hallederim."

"Nasıl istersen."

Ofisten çıkıp sola dönüyorum, boş elimle binanın pürüzlü sıva duvarını takip ediyorum. Buz makinesi tam da söylediği yerde çalışıyor. Adımlarımı sayarak, otomatların olduğu alanı dinleyerek yürümeye devam ediyorum.

Ama bir terslik var. Otomatlar şimdiye kadar burada olmalıydı, değil mi? Sola dön dedi, değil mi? Ama bunun yerine, ince ve boğuk bir müzik duyuyorum, sanki ince duvarlardan geliyor gibi. Parmaklarım, henüz olmaması gereken bir yerde bir kapı kolu bulur.

"*Merhaba.*"

Beklenmedik ses beni irkiltti, kapı içeriden açıldı. Sesine bakılırsa erkek, iri yarı birisi ve

nefesinden kahvaltısının kokusunu alabileceğim kadar yakına yaklaşıyor, peynirli yumurta ve acı sos kokusu geliyor.

"Yedi numaralı odayı arıyorum," diyorum, bir adım geri çekilerek.

"Tabii, tatlım." Sesinde hoşuma gitmeyen bir sırıtış duyuyorum. "Bu iş için biraz fazla şık görünüyorsun, ama dinle, yargılamıyorum. Herkes için zor zamanlar, değil mi?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

O gülümser. Cebinde anahtarların ya da bozuk paraların tıkırdadığını duyarım. "Hadi ama, utangaçlık yapmana gerek yok. Kör bir kız sabahın altısında Moonlight'a gelir mi? Bu çok komik bir şaka gibi. Ben dün doğmadım. Ücretin ne, bebeğim?"

Midem bulanıyor. "Yanılıyorsun. Biriyle buluşacağım."

"Evet, mesele de bu, değil mi?" Yaklaşıyor. Vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyorum ve bu beni terletiyor. "Bak, sen tatlısın; buna değmesini sağlayacağım. Bir saat için üç yüz. Bu semt için cömert bir fiyat."

"Ben..." Geri çekilmeye başlıyorum, ama topuğum bir şeye takılıyor, belki kaldırımdaki bir çatlaktır, ve tökezliyorum. Excalibur yere düşüyor.

"Hey, kovboy kız!" Eli kolumu kavrar, beni dengeler ama bırakmaz. Rahat hissetmem için fazla sıkı tutuyor. "Kaçmana gerek yok. Dört yüz o zaman. Bu son teklifim."

"Bırak beni!" Uzaklaşmaya çalışıyorum ama o tutmaya devam ediyor.

"Öyle yapma. Burada sadece iş konuşuyoruz." Tutuşu acı verecek kadar sıkılaşır. "Çalışmıyor olsaydın burada olmazdın."

"Yemin ederim, ben bir..."

"Beş yüz," diyor adam, sıcak ve kokuşmuş nefesi yüzüme çarpıyor. "Hadi ama, işi zorlaştırma. Seni iyi becereceğim, söz veriyorum. Senin için Disneyland gibi olacak. Ücretsiz tatil, bebeğim."

Diğer eli kıcıma uzanıyor, parmakları morartacak kadar sertçe bastırıyor ve o anda çığlık atmaya karar veriyorum. Ağzımı açıyorum, nefes alıyorum...

İlk önce koku burnuma çarptı. Wintergreen, keskin ve tıbbi, bu adamın vücut kokusunun ve motelin küf kokusunun üstüne çıkıyordu. Sonra ses geldi, ıslak ve çıtırtı.

Yumruk yüzle buluşuyor.

Adamın kolumu tutan eli gevşer. İnsan sesine benzeyen, gırgır ve hırıltı arasında bir ses çıkarır. Ağırılığı yana kayar ve sonra benden tamamen uzaklaşır. Kaldırıma çarptığında çıkan ses, etli ve kesindir.

"Aşağıya bakma," diye homurdanır Bastian, sesi adamın durduğu yerin yukarısından gelir.

Sıvı sesi duyuyorum. Damlıyor. Birikiyor. Kan kokusu, kış yeşili kokusuyla karışıyor, kusmamak için ağzımdan nefes almak zorunda kalıyorum.

"O...?"

"Önemli mi?"

Cevap vermiyorum. Aslında, hayır, önemli değil. Gerçekten değil. Bastian'ın yaşadığı dünyada değil, benim aptalca geri dönmeyi seçtiğim dünyada değil.

Bastian'ın eli dirseğime dokunur. Nazik ve kurudur, diğer adamın nemli, yapışkan tutuşu gibi değildir. "Oda

Yedi bu taraftan. Yanlış yöne gidiyordun."

Onun rehberliğinde ilerlerken, beni yakalayan adamın kalıntıları üzerinde yürürken ayakkabılarımızın çıkardığı sesi düşünmemeye çalışıyorum. Ayağıım, orada olmaması gereken yumuşak bir şeye dokunuyor ve Bastian, ne olduğunu tam olarak anlayamadan beni oradan uzaklaştırıyor.

"Resepsiyonist bana yanlış yol tarif etti," diye mırıldandım, o ıslak ıttırtı sesinin anısını başka bir şeyle doldurmam gerekiyordu.

"Yanlış yola ynlendirdiğı her kız için komisyon alıyor. Onikinci oda ek iş yapıyor."

"Oh."

Bastian durmadan önce yirmi adım daha yürüdük. Kilitte bir anahtarın sesini, kilit mandallarının döndüğünü, ardından kapının içe doğru açılmasının sesini duydum. Bastian içeri girmeye başladı, sonra durdu. "Geliyor musun?"

Tereddüt ediyorum, ki bu açıkça saçma. Buraya kadar geldim, şimdi gerçekten geri dönecek miyim?

Ama eşik, tam olarak ifade edemediğim bir şekilde önemli geliyor.

Arkamda: motelin otoparkı, otoyol, apartman, parçalar ve inatla inşa etmeye çalıştığım hayat.

Önümde: kış yeşilliğı, kan ve lanet olası Bastian Hale. "Sorun yok," diyor Bastian. "Girmek zorunda değilsin..."

"Kapa eneni." Fikrimi değiştirmeden içeri giriyorum. Başka ne yapabilirim ki? Park yerinde, kaldırım çatlaklarından sızan her neyse onun yanında durmak mı?

Kapı arkamda kapanır. Kilidin yerine oturduğunu duyarım. Ses kesin bir son gibi gelir, sanki kendimi kaçamayacağım bir şeye kilitlemişim gibi. Orada durup Excalibur'u sıkıca tutarım, solumda bir yerlerde Bastian'ın nefes alıp verişini dinlerim, neden dönüp hemen gitmemem gerektiğini açıklaması için beklerim.

"Geldiğin için teşekkür ederim," der sonunda.

"Henüz teşekkür etme. Söyleyeceklerimi henüz duymadın."

Onun önce konuşmasına izin vermiyorum. Bu, dün gece yatakta dönüp dururken aldığım birçok karardan biriydi. O konuşmaya başlamadan önce tüm bunları anlatmam gerekiyor. Konuşmaya başlamasına izin verirsem, zavallı, karışık beynime ne tür bir büyü yapacağı belli olmaz.

"İşler şöyle yürüyecek," diye başlıyorum. "Sage'i geri almana yardım edeceğim. Ama bazı şartlar var."

"Eliana..."

"Hayır." Elimi kaldırdım. "Pazarlık yapamazsın. Bana sen geldin, hatırladın mı? *Benden* bir şey istediğin için o adresi kapımın altından attın. O yüzden çeneni kapatıp dinleyeceksin."

Ayaklarının altında ucuz halının strafor gibi çıtırdadığını duyabiliyorum. Sonunda: "Dinliyorum."

"İlk koşul: tam dürüstlük. Bana her şeyi anlatacaksın."

—Aleksi ve Bratva hakkında, ve daha da önemlisi, Sage'i geri almak için hazırladığın çılgın plan hakkında. Her şeyi."

"Bu..."

"Pazarlık edilemez," diye sözünü kestim. "Yardı mı istiyorsun? O zaman tam olarak neye bulaştığımı bilmem gerekiyor."

Elim duvara dokunur, kendimi toparlamak için sağlam bir şeye ihtiyacım vardır. Sahte ahşap paneller avucumun altında bükülür, ama ben elimi çekmem.

"İkincisi," diye devam ettim, "artık 'kendi iyiliğim için' ya da bu sefer kullanmak istediğin başka saçma gerekçelerle kararlar almayacağız. Kararları birlikte alırız ya da hiç almayız. Artık benim hayatımla Tanrı'yı oynamayacaksın."

Aniden gelen mide bulantısını zorlukla bastırıyorum.

"Ve üçüncü olarak..." Bu en zor kısım, beni gece yarısını çok geçe kadar uyanık tutan kısım. "Bu iş bittiğinde, Sage güvende olduğunda ve Aleksei'nin işi halledildiğinde... sen ortadan kaybolacaksın. Kalıcı olarak."

Derin bir nefes aldı. "Ne?"

"Duydun beni. Kardeşini geri al, sonra git. Bir daha seni görmek istemiyorum. Ölümünü sahte gösterirken olması gereken hayalet haline gel."

Ardından gelen sessizlik boğucu. 41 numaralı yoldan geçen trafiğin sesini, kulaklarımda çınlayan kendi kalp atışlarımı duyabiliyorum.

Sessizliğe daha fazla dayanamayarak, "Şartlarım bunlar," diyorum. "Kabul et ya da reddet, ama şimdi kararını ver. Bu hastalık fabrikası gibi motel odasında gereğinden fazla kalmayacağım."

Bastian boğazını temizliyor. "Benden istediğin şey..."

"Senden bir şey istemiyorum," diye düzeltiyorum. "Sana yardımımın bedelini söylüyorum. Karşılatabilirsin ya da karşılayamazsın. Ama artık hayatında bir yan hasar olmak istemiyorum, Bastian. Ne yapacaksın?"

Ardından gelen nefes alış1, az 6nce s6ylediđim her Őeyi g6rmezden gelip bu durumdan kurtulmaya 6alıūacađını g6steriyor. Ama bu konuūmaya hi6 ilgim yok.

"Ne olacak?"

Nefesini geri bırakır. Sonra, pes etmiū bir ūekilde, "Tamam. Otursan iyi olur. Sana a6ıklamam gereken 6ok ūey var." der.

"Ayakta kalacađım, teūekk6rler." Kollarımı g6đs6m6n 6zerinde kavuūturuyorum. "ūimdi, konuūmaya baūla."

Bastian hikayenin baūından itibaren anlatmaya baūlar. Sanki g6zlerimin 6n6nde b6y6mesini izliyorum. Kardeūi onu dondurucuya kapatır ve 6ıktıđında bambaūka bir adam olmuūtur.

Yıllar ge6er ve k666k Bastian'ın b6y6mesini izlerim. Mutfaklarda k6le gibi 6alıūır, kardeūinin yaralarını sarar. Aralarındaki u6urum b6y6r, sonra ayrılırlar, sonra Sage bir zeytin dalı gibi ortaya 6ıkar ve Bastian, Aleksei'nin y6z6ne uzlaūma kapısını 6arpar.

Bana, on altı yıllık sessizliğin ardından Aleksei'nin ofise geri d6nd6đ6n6 ve Hale Hospitality aracılığıyla para aklamak istediğini anlatıyor. Nasıl reddettiğini ve Aleksei'nin gitmiū gibi g6r6nd6đ6n6, ama aslında durumun hi6 de 6yle olmadığını. Gala gecesindeki fiyasko, Project Olympus'un t6m eksik par6aları. Frank. Harold.

"Ve ūimdi," diye bitiriyor, "66 g6n6m6z var." G6zlerimi

kırpıyorum. "Tam olarak ne i6in 66 g6n?"

"Aleksei Batı Kıyısı'ndan d6nmeden 6nce." Artık tamamen iū moduna ge6miūti. İyi. İū, benim halledebileceđim bir ūey. "Bu s6re i6inde, Sage'i nerede tuttuđunu,

onu nasıl kurtaracağımı ve Aleksei'nin onu bir daha asla koz olarak kullanamayacağından nasıl emin olacağımı bulmam gerekiyor."

"Ölü bir adam için oldukça iddialı bir istek listesi," diye mırıldanıyorum.

Bastian acınacak bir şekilde güldü. "Aleksei'nin adamlarının nerede faaliyet gösterdiğini, tüm saklanma yerlerini biliyorum. Ama Sage'in hangisinde olduğunu bilmiyorum. Al, onu takip etmemi engellemek için birkaç günde bir yer değiştiriyor."

"Yani sıfırdan başlıyoruz."

"Hayır, tam olarak sıfırdan değil. Bir ipucum var. Ama onunla buluşmak, Aleksei'ye aslında ölmediğimi fark ettirme riskini taşıyor."

"Üç gün boyunca boşuna bir arayış," diye tekrar ediyorum düşünürken. Giderek imkansız bir kurtarma görevi gibi görünen bu işi başarmak için yetmiş iki saatimiz var.

Bastian sakalını kaşırken tiz bir ses çıkar. Eminim berbat görünüyordur. Kırmızı gözler, uzamış saçlar, her şey. En azından sesi öyle geliyor. "Tamam. İlk adım, içeriden konuşacak birini bulmak."

"Dediğim gibi, bir fikrim var," diyor. "Ama hoşuna gitmeyecek."

"Senin fikirlerinden ne zaman hoşlandım ki?"

"Frank Moretti benimle iletişime geçti," diyor

Bastian. Donup kalıyorum. "Frank mı? Ciddi olamazsın."

"Tek ve gerçek. O sırtından bıçaklayan orospu çocuğu."

Zihnim, unutmaya çalıştığım bir hayatın anılarını geriye doğru hızla tarıyor. Son saha denetimleri sırasında Frank'in gergin hali. Tamamlanmış olması gereken ama tamamlanmamış alanlarda yürürken gözlerime bakamama hali. Karavanının dışındaki sigara izmaritleri. İçeriden duyduğum bağırışlar.

"O seni mahvetti, ama yine de küçük kardeşinin hayatını ona emanet ediyorsun?"

"Burada başka seçeneğim var mı gibi görünüyor mu, Eliana?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Yok gibi görünüyor."

Duvara yaslandım. "Frank tam olarak ne dedi?"

"İki gün önce aradı ve 'son gelişmeler' hakkında bilgisi olduğunu ve görüşmek istediğini söyleyen bir sesli mesaj bıraktı." Bastian iç çeker. "Tuzak olabilir. Gerçek olabilir. Frank'i anlamak zor. Adam her zaman korkak olmuştur, ama aptal değildir."

"Neden şimdi ulaşmak istesin ki?"

"Suçluluk duygusu yüzünden olabilir mi? Ya da sonunda Aleksei için çalışmanın ömrünü kısalttığını fark etti." Bastian'ın sesinde acı bir ton var. "Bratva tam olarak 401k emeklilik planı ve emekli maaşı sunmuyor."

"Onunla ne zaman buluşacaksın?"

"Bu gece. Otoyoldan birkaç mil uzakta, şüpheli bir striptiz kulübünün arka odasında."

"Hiç de uğursuz bir yer değil," diye mırıldandım.

"Tekrar söylüyorum," diye gülmeden gülümsedi, "bu konuda pek fazla çözümlüm yok."

İkimiz de yerinde kıpır kıpır otururken, burada ne halt ettiğimizi düşünürken, yine gergin bir sessizlik başlar. Onikinci odadaki sapık haklıydı: Şafak vakti pis bir motele gelen kör bir kız, daha da kötü bir sonla bitebilecek kötü bir şakanın başlangıcıdır.

"Başka bir şey daha var," diye birdenbire kendimi söylerken buluyorum.

Neden söylediğimi bilmiyorum, ya da ikinci kez düşündüğümde, belki de biliyorum. Çünkü, tam bir dürüstlük istiyorsam, bu her iki taraf için de geçerli olmalı. Vücudumdaki her hücre bu sırrı sonsuza kadar saklamam için bana bağırsa bile.

Nefes alıp, bandajı bir çırıpta çekip çıkardım. "Hamileyim."

Odadaki hava durulur. Dışarıdaki buz makinesi bile nefesini tutmuş gibidir.

"Sekiz haftalık," diye devam ediyorum, yüzümü ve sesimi olabildiğince tarafsız tutmaya çalışarak. "Senin."

Hiçbir şey. Nefes alma sesi, ağırlık kayması, hiçbir ses yok. Keşke Bastian'ı görebilseydim ve o kasvetli yüz hatlarında hangi duyguların oynadığını okuyabilseydim. Ama belki de böylesi daha iyidir. Belki de şu anda körlük bir merhamettir, onun gözlerinde yazılı olan korku ya da hesaplamaların ağırlığı altında ezilmek yerine, burada dik durmamı ve çenemi kaldırmamı sağlıyor.

"Bir şey söyle," diye fısıldıyorum sonunda. "Lütfen."

Onun hareket ettiğini duyuyorum. Hava yer değiştiriyor ve kolumun yanında elinin sıcaklığını hissetmeden önce bana uzandığını biliyorum.

Sonra durur ve o neredeyse dokunacak olan eli, artık sormaya hakkı olmayan bir soru gibi aramızda asılı kalır.

"Sen...?" Durur, boğazını temizler ve tekrar dener. "Emin misin?"

"Evet," diyorum. "Ultrason falan yaptırdım."

"Tanrım. O... Sen... Sen iyi misin? İhtiyacın olan var mı... Neye ihtiyacın var? Vitaminlere mi? Daha iyi bir doktora mı? Para mı..."

"Dur," diyorum. "Senden hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Ama bebek..."

"...benim." Elim otomatik olarak karnıma gider. "Bu bebek *benim*, Bastian. Senin değil. O kemik testeresini eline aldığın gece, tüm haklarından vazgeçtin."

Nefes alıp verişini duyabiliyorum, düzensiz ve dengesiz, sanki dağılmamaya çalışıyormuş gibi. Kendimi onun için üzölmeye izin vermiyorum. *Bırak* da dağılsın. Uyarı, açıklama ya da veda etme şansı olmadan değerli bir şeyi elinden alınmanın nasıl bir şey olduğunu hissetsin.

Sonunda başardığımı, çirkin ve bencil bir tatminle fark ediyorum: Onu tamamen parçaladım. Sonunda, çok da zor olmadı. Sadece, içimde büyüyen ve onun asla tanıyamayacağı, sakızlı ayı büyüklüğünde bir hayatın basit gerçeğı.

"Ben asla..." diye başlıyor.

"Ne demek istediğini ve ne demek istemediğini çok iyi biliyorum," diyorum. "Ama niyetlerin artık önemi yok. Bu bebek sensiz büyüyecek. Senin adını asla bilmeyecek, sesini duymayacak, hatta babasının neden böyle bir seçim yaptığını merak etme şansı bile olmayacak. Onlar için, sen o depoda öldün. Sage'in hatırı için, senin hatrın için değil, söz verdiğim şeyi yapacağım ve sonra sen de anlaşmanın senin kısmını yerine getireceksin: Sonsuza kadar ortadan kaybolacaksın."

Bunu söylerken bile, prova ettiğim tüm bu şeyler, bir parçam hepsini geri almak istiyor.

Ama almıyorum.

Çünkü şu anda durumumuz bu: Bir zamanlar birbirini seven iki insan, boktan bir motel odasında durmuş, karşılıklı yıkımımızın şartlarını müzakere ediyor.

Başka her şey yalan.

BASTIAN

garde manger / ,gärd män'ZHā/: isim

1: soğuk yemeklerin hazırlanmasında uzmanlaşmış aşçı

2: seni koydukları yer — izlemek için yeterince yakın, dokunmak yasak, o tek başına her şeyi yakarken soğuk tutulan yer.

Eliana sanki göğsümden omurgamı söküp çıkarmış gibi hissettim. Sekiz hafta, dedi. Hesaplama anında ve otomatik olarak yapıldı. Bu beni Olympus'un çatısına geri götürdü, ay ışığında gümüş rengi teni ve her şeyi ifade eden inlemesi.

Şimdi bir bebek var. Benim bebeğim. Bizim bebeğimiz. Hayır, bizim değil, *onun*. Bunu çok net bir şekilde ortaya koydu.

Önce keder geliyor, yumuşak dokularımı parçalayan tırtıklı bir kenar gibi. Sonra umut, çünkü ben sahip olamayacağım şeyleri istemeyi ne zaman bırakmam gerektiğini hiç öğrenmemiş bir aptalım. Çocuğum bu dünyada yaşayacak ve ben onun hayalet hikayesi olacağım.

asla duymam. Öfke gelir. Ona değil, hayır, asla ona değil — ama *kendime*. Geri alamayacağım her şey için.

Elim karnına doğru uzanıyor. Her şeyi yakıp kül ettikten sonra bile, aramızdan iyi bir şey çıktığının kanıtını hissetmek istiyorum. Ama omuzları geriye çekilmiş, çenesi o özel açıyla kaldırılmış, bu da "*Deneyin, parmaklarını kesen tek kişi siz olmayacaksınız*" anlamına geliyor. Bu yüzden elimi yanımda tutuyorum.

Beni boğmak üzere olan tüm bu boktan durumu bastırıp saatime bakıyorum. Aleksei'nin uçağı O'Hare'ye inene kadar yetmiş bir saatimiz var. Bu süre içinde Sage'i bulup onu oradan çıkarmalı ve ağabeyim o depodaki cesedin aslında ben olmadığımı fark etmeden ortadan kaybolmalıyım.

Bu tam bir felaket olacak. Frank bu gece sağlam istihbaratla gelse bile, yeri gözetlemek, kurtarma planını yapmak ve Sage'in çapraz ateşte ölmeden bunu gerçekleştirmek için zamana ihtiyacımız var. Tabii Frank'ın bize tuzak kurmadığını varsayarsak, ki bu adamın geçmişine bakılırsa çok büyük bir varsayım.

"Toplantı Saints & Skinners'da," diyorum ona, bu ismi duyunca burun deliklerinin hafifçe genişlediğini izleyerek. "83 numaralı yolun kenarındaki striptiz kulübü."

"Güzel bir yer mi?" diye soruyor alaycı bir şekilde.

Burun kıvrıyorum. "Daha çok kameraların uygun bir şekilde arızalandığı ve kimsenin yüzleri hatırlamadığı türden bir bok çukuru gibi."

Çenesindeki bir kas, beni endişelendirecek kadar solgunlaşan derisinin altında seğirmeye başlar. Sabah bulantısı, bana gösterdiği kadar şiddetli değildir.

"Yeri Frank seçti," diye devam ediyorum. "Bu da bana ya tarafsız bir yer isteyecek kadar korktuğunu ya da

beni Aleksei'ye tuzaga düşürmek istiyor. O pislige hiç güvenmiyorum, ama çaresizlik insanı garip dostluklara sürükler."

Beni en çok yıkan şey tehlike değil. Ne de olsa, Tolstoy'un dondurucusunda kilitli kaldığım ve kardeşimin cinayet işlediğini dinlediğim gecedan beri ölümle flört ediyorum.

Yine lanet olası matematik.

Şu anda kaybetmeyi göze alamayacağım *iki* kişi var. Eliana var, beni tanıdığı için görme yetisini, huzurunu ve kim bilir başka nelerini feda etti bile.

Ve bebek, karanlıkta bölünen hücreler olarak var olan, babasını hiç tanımadan büyüyecek olan bu teorik insan adayı.

Onun hafifçe sallanıp duvara yaslandığını izliyorum. Restoran mutfaklarında yeterince hamile kadın gördüm — suyu gelene kadar çalışan aşçılar, önlüklerinin arkasına durumlarını saklayan garsonlar — bu belirtileri tanıyacak kadar. Oturması, su içmesi ve onun için yapmama izin vermeyeceği bir düzine başka şey yapması gerekiyor.

"Bir şeyler yemelisin," diyorum, reddedeceğini bilerek. Tabii ki, tartışmaya başlıyor, ben de sözünü kesiyorum: "İki blok ötede bir lokanta var. Yağlı kaşık türünde bir yer. Lüks bir yer değil, ama tost ve zencefilli gazoz var."

Bir an sessiz kalır ve seçeneklerini tarttığını görebilirim. Gurur mu, pratiklik mi? Bebek kazanır.

"Tamam," diyor. "Ama bu hiçbir şeyi değiştirmmez." "İnan bana, biliyorum."

Duş almam lazım. Otoparkta gördüğüm adamın kanı tırnaklarımın altında kuruyor ve motelin kokusu benim kokumla karışarak çok hoş olmayan bir şekilde burnuma geliyor.

"Temizleneceğim," diyorum ona. "Bana beş dakika ver."

Eliana, sanki onu ayakta tutan tek şey buymuş gibi duvara yaslanmış halde başını sallar. Banyoya girerim. Duş suyu ısınması çok uzun sürer. Sonunda ısındığında, duşun altına girer ve suyun beni yakmasına izin veririm. Ellerimdeki kanı ovuştururum. Sabun, her şeyi temizleyen endüstriyel bir kostik maddedir: yağı, kiri, muhtemelen birkaç kat deriyi. İyi. Hiçbir şey kalmasın istiyorum.

Çocuğum. Tanrım, *çocuğum*.

Alnımı küflü fayansa dayayıp bu gerçeği sindirmeye çalışıyorum. Eliana benim çocuğumu taşıyor ve bunun sadece biyolojik olarak benim olacağını açıkça belirtti.

Ben lanet olası bir sperm donörüyüm, baba değil.

Su soğumaya başlıyor, sanki bana kendime acımayı bırakmamı söylüyor gibi. *Seçimlerini yaptın, pislik herif. Bununla yaşa.* Suyu kapatıyorum ve zımpara kağıdı gibi bir havluyla kendimi kuruluyorum.

Havluyu belime sarıp odaya geri dönerek spor çantamdan temiz bir gömlek alıyorum. Eliana duvardan kalkıp yatağın kenarına oturmuş, ellerini kucağında birleştirmiş. Saçlarını düzgün bir at kuyruğu şeklinde yeniden bağlamış ve kıyafetlerini düzeltmiş, kendinden emin görünmeye çalışıyor. Onu iyi tanımıyorsam, neredeyse iyi olduğunu düşünebilirdim.

Ama ben iyi biliyorum. Omuzlarının duruşundan, şu anda zar zor ayakta durduğunu anlıyorum. Onun her hareketini ezberlemişim ve şu anda hepsi, ya kusmak ya da bayılmak üzere olduğunu haykırıyor.

"Neredeyse hazırım," diyorum, gömleği başımdan geçirirken.

O cevap vermiyor, ama başını hafifçe sesimin geldiği yöne çevirdiğini fark ediyorum. Bir saniye boyunca — sadece aptalca, çaresiz bir saniye boyunca — kendime farklı bir dünya hayal etmeme izin veriyorum. Bu boktan odayı geçip elimi karnına koyduğumda onun geri çekilmeyeceği bir dünya.

Ama böyle bir dünya yok. Bu dünyada ben, sokaktaki canavarım ve o, kaçacak kadar akıllı bir kadın.

Giyinmeyi bitirip motel odasının kapısını açıyorum. "Tamam. Gidelim."

ELIANA

court-bouillon / ,kōr bōō'yôn/: isim

1: Aromatik bir haşlama sıvısı, hassas balıkları bozmadan pişirebilecek kadar yumuşak.

2: geçici geçici sıcaklık sıcaklık
bakılmanın bakılmanın bir birisi tarafından

Restorana giden yol sonsuza kadar sürer. İki blok maraton gibi gelmemeli, ama sabah bulantısı ve Bastian'ın etrafımda dolanması arasında her adım bir Olimpiyat yarışı gibidir. Yolculuğun çoğunu, midemde kalanlarla asfaltı süslememeye odaklanarak geçiririm.

Bastian'ın eli neredeyse dirseğime dokunacak gibi. Orada, sanki vurmak istediğim bir sivrisinek gibi havada asılı durduğunu hissedebiliyorum. Ona kör olduğumu, camdan yapılmadığımı söyleme dürtüsü boğazıma kadar yükseliyor, ama onu safra ile birlikte yutuyorum. Şu anda ağzımı açarsam, çıkan şey kelimeler olmayacak.

Sabah bulantısı tam bir saçmalık. Kim bu ismi koymuş? Kesinlikle parlak gözlü bir iyimser. Muhtemelen bir erkek, XY kromozomlu, bir kasırgada tekneye binmiş gibi hissetmenin ve aynı anda midenize bir sürü küçük yumruk yemenin keyfini hiç tatmamış bir pislik. Çünkü bu sadece sabahları değil, bütün gün sürüyor, sonsuz bir dalga gibi. *Belki kusarım, belki kusmam; öğürme refleksimle Rus ruleti oynayalım. Kulağa eğlenceli gelmiyor mu?*

Ve sorunların üstüne bir de Bastian'ın ortaya çıkmasıyla durum daha da kötüleşti. Sanki vücudum hücrel düzeyde bana ihanet etmeye karar vermiş gibi, biyolojik olarak en uzak durmam gereken kişiye bağımlı hale getirdi beni.

Lokantanın içindeki duyusal saldırı, geri dönüp gitmek istememe neden oluyor. Boğulacak kadar yoğun fritöz yağı, ben doğmadan önce sabun görmemiş bir demlikten yayılan yanık kahve kokusu ve Bears takımından şikayet eden kamyoncular ile birbirlerinden şikayet eden gece nöbeti hemşirelerinin yaklaşık elli tane üst üste binen sohbeti, hoş bir kombinasyon oluşturuyor. Bastian'ın eli belimin hemen üzerinde duruyor.

"Arka köşedeki kabin," diye kulağıma fısıldıyor, nefesinin tenimde hissedilecek kadar yakın. "Saat on bir yönünde."

Titriyorum, ama onu itmiyorum çünkü bir dayanak noktasına ihtiyacım var, yoksa birinin patates kızartmasına yüzüstü düşebilirim. Ve en yakın hemşirenin öfkeli ses tonuna bakılırsa, bunu yaparsam hiç hoşnut olmayacaktır.

Kabin içine kayarken vinil gıcırıyor. Bastian karşımda oturuyor.

"Kahve?" Bir garson yanımızda belirir. Virginia Slim fabrikası gibi kokuyor.

"Ben sadece su alayım," diyorum, ağzımdan nefes alarak.

"Kahve. Sade," diyor Bastian. "Ve ona zencefilli gazoz. Buzlu."

Tartışmak istiyorum, ama zencefilli gazoz aslında mükemmel bir fikir gibi geliyor ve onun bunu tahmin etmesinden nefret ediyorum. Beni tanımıyor. Artık tanımıyor.

Garson uzaklaşınca Bastian, "Yüzün solgun görünüyor," diyor.

"Övgülerin seni hiçbir yere götürmez."

"Ciddiyim. En son ne zaman doyurucu bir şey yedin?"

Hatırlayamıyorum. Dün mü? Önceki gün mü? Cenazeden döndüğümünden beri zaman esnek hale geldi, mantıksız bir şekilde uzayıp kısalıyor. "Önemli"yi tanımla.

"Kraker veya tost olmayan bir şey." "O zaman muhtemelen hiç."

"Burada kal."

"Neden? Nereye gidiyorsun..."

Ama o kalkıp uzaklaşıyor, artık beni dinlemiyor. "Doreen," diye sesleniyor, muhtemelen garsonun adı bu. "Ona kuru buğday tostı, iki porsiyon. Yanında sade beyaz pirinç. Varsa tavuk suyu, yoksa tuzlu kraker. Ve elma dilimleri. Tarçın yok."

Omurgam kilitleniyor çünkü, hadi ama, *affedilemez bir şey bu*. "Kendi siparişimi kendim verebilirim," diyorum öfkeyle, o yerine oturduğunda.

Ama protestom istediğimden çok daha zayıf çıkıyor, çünkü gerçekten de bu Formica masayı mide asidiyle boyamama üç dakika kalmış durumda.

"Tost mideni yatıştırır," diyor Bastian. "O zaman pirinç, çorba ve krakerleri açıkla."

"Aynı cevap." "Peki elmalar?" "Onlar benim için."

Şaşkın bir kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyorum. Prensip olarak tartışmak istiyorum, ama midem yine bulanıyor ve ağzımı kapatıyorum.

Peki. Bu raundu o kazandı.

"Ne zamandan beri sabah bulantıları konusunda uzmansın?" Dikkatli, sığ nefesler alarak soruyorum.

"Geçen yıl restoranlarda üç hamile aşçı vardı. Dikkat ettim."

"Mhmm. Eminim öyledir."

"Bunun bir tehdit mi, hakaret mi yoksa iltifat mı olduğunu anlayamadım." "Senin seçimin," diyorum omuz silkerek.

Sessizliğe büründük. Nefes almaya zaman ayırdım. Üç masa ötedeki bir kamyon şoförü, arkadaşına Bears'ın hücum hattının neden "bebek kakası kadar yumuşak" olduğunu açıklarken, tezgâhtaki hemşireler Dr. Martinez adında birinin yeni solunum terapisti ile yatıp yatmadığını tartışıyorlardı.

Tüm bu normal insanların normal şeyler hakkında normal sohbetlerini dinlemek tuhaf geliyor. Bastian ve benim neyle meşgul olduğumuzu duyabilselerdi, akılları başlarından giderdi.

İlk yemek dalgası geliyor. Zencefilli gazozdan bir yudum alıp, tosttan dikkatlice bir ısırık alıyorum. Sade, sıkıcı ve mükemmel. Buğday, midemin planladığı yeni isyanı emecek kadar kuru ve saatler sonra ilk kez mide bulantısı kontrol edilebilir bir seviyeye iniyor. Karnım hemen rahat bir nefes alıyor.

"Bana bakmayı kes," dikkatli bir şekilde ısırırken ters bir şekilde söylüyorum.

"Beni suçlayamazsın. Sadece üzerine kusulacak mıyım bilmek istiyorum."

Kendime rağmen, her şeye rağmen, ağzım seğiriyor. O piç kurusu, kafasına bir şeyler fırlatmam gerekirken bile hala beni güldürüyor.

Garson pirinçle geri dönüyor ve onu yüksek bir sesle masaya koyuyor, bu ses beni irkiltiyor. "Tavuk suyu da geliyor," diyor ve tekrar ayrılmak için dönüyor.

"Pirinci ye," diye ikna ediyor Bastian. "Küçük lokmalarla."

Ona beslenme tavsiyesini hangi deliğe sokabileceğini söylemek istiyorum, ama şimdiye kadar her konuda haklı çıktı, bu yüzden kaşığı alıp talimatları uyguluyorum.

"Buraya adım atmaya razı olmana şaşırdım," diyorum çiğnerken. "Bu tür yerlere ahlaki olarak karşı olman gerekmez mi?"

"İlk tercihim olmadığını söyleyebilirim," diye itiraf ediyor alaycı bir şekilde. "Ama şu anda basit bir şeye ihtiyacın var. Basit, tanıdık, güvenli. Karmaşık olmayan bir şeye."

Onun sadece yemekten bahsetmediğini anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Cevap vermemek için zorla bir lokma daha pirinç yiyorum, ama tadı artık talaş gibi. O bana öyle baktığında her şeyin tadı öyle oluyor — ya da, şey, ben onun bana öyle baktığını hayal ettiğimde. Körlüğümün lanetlerinden biri de bu: O umursamamaya çalışırken gözlerinin hala yumuşadığını asla bilemeyeceğim. Şu anda gözlerinin mavi mi yoksa siyah mı olduğunu.

"Nasıl hissettiğini sorabilir miyim?" diye soruyor Bastian. "Hamilelikle ilgili olarak, yani."

"Yorgun," diye itiraf ediyorum, kaşığımı bırakarak. "Ayrıca mide bulantısı ve ödüm kopuyor. Genellikle bu üçünden biri dönüşümlü olarak geliyor. Bazen hepsi birden."

"Doğru gibi geliyor." O, kabinde kıpırdanıyor. "Ayesha, Coruscant'taki aşçılarımdan biri, doğum yapacağı güne kadar hiç ara vermeden çalıştı. Siparişler arasında hazırlık masasına yaslanarak dinlenirdi ve ona mola vermesi gerektiğini söylemeyi düşündüğüm her seferinde bana çok kızardı. Quail's Egg'deki Kara yedi aylık hamileydi ve 25 kiloluk un çuvallarını sanki hiçbir şey değilmiş gibi taşıyordu."

"Sanki karnıma 50 kiloluk un çuvalı bağlanmış gibi hissediyorum," diye mırıldanıyorum. "Kadınlar bunu nasıl yapıyor? Ve bu bile en zor kısmı değil! Şu anda hala tek başımayım. Bu bebek doğduğunda... Tanrım, hayat çok çabuk çok zorlaşacak."

Başını sallayarak onaylar. "Evet, o kısım kolay değil. Sage bana geldiğinde çok küçüktü. Elime geçirebildiğim tüm bebek kitaplarını okudum ve o gece yarısı çığlık çığlığa ağlarken YouTube videoları izledim, ama ne yapacağımı hiç bilmiyordum. I hatırlıyorum—lanet olsun, I hatırlıyorum when I tried to

ilk kez bezini değiştirmek için." Bir kahkaha kaçıyor, sanki bu onu şaşırtmış gibi. "Her şeyi hallettiğimi sanıyordum — mendiller hazır, temiz bez altta, çok profesyonel bir düzenleme. Kirli olanı çıkardığım anda, işedi. Bir çeşme gibi. Yüzüme, ağzıma, her yere sıçradı."

Kahkahayla gülmeye başladım.

"Ben orada durmuş, bebek çiişiyile sıırılsıklam olmuşken, Sage birden ağlamayı kesti. Bana kocaman gözleriyle bakarak sanki 'Evet, lanet olası bir amatör olduğun için başına gelen budur' der gibi baktı." Bastian içini çekti. "Ondan sonra ona bir havluyu çadır gibi örttüm."

"Akıllıca," diye gülerek söylüyorum.

Gülüşüm onu cesaretlendirmiş gibi görünüyor, çünkü Bastian'ın sesi, sadece ikimizin onun penthouse'unun rahat karanlığında birbirimize sarıldığımız eski, tanıdık tona düşüyor. "O sesi özlemişim," diye mırıldanıyor.

"Bastian..."

"Biliyorum. Benden nefret ettiğini biliyorum. Senden hiçbir şey hak etmediğini biliyorum. Ama senin kahkahanı özlememe hakkım var. Tek söylemek istediğim bu."

Dengemi korumak için masanın kenarını tutmam gerekiyor. Vücudum o düşük gürültüye bir diyapazon gibi tepki veriyor, unuttuğumu sandığım bir frekansta titriyor.

"Bunu yapamazsın." "Neyi?"

"Öyle şeyler söylemeyi. O sesi kullanmayı." İştahım kaçtığı için pirinci itiyorum. "Orada oturup *insan* gibi davranamazsın. Olanlardan sonra olmaz."

"Tam zamanlı bir canavar olmamı mı tercih edersin? Çünkü bu işleri kolaylaştırıyorsa, bunu yapabilirim."

"Evet," yalan söylüyorum, sonra hemen başımı sallıyorum. "Hayır. Bilmiyorum."

Gerçek şu ki, onun hangi hali daha kötü bilmiyorum: o sokakta kanlar içindeki hali mi, yoksa şefkatli hali mi?

En en en canavarla canavarda enbiliyorum
neredebulunduğumu bulunduğumu *Bu*
Bastian, isteyemeyeceğim şeyleri istememi sağlıyor.

Telefonu masanın üzerinde titremeye başlar. Ekranı okurken kaşlarını çatıldığını ve ardından hafifçe nefes verdiğini duyarım.

Böylece büyü bozulur.

"Frank arıyor," diyor, tehlikeli yumuşaklığının tüm izleri artık tamamen kaybolmuş. "Toplantı onaylandı."

"Tamam," diyorum, boğazımı yutarak. "Bu iyi."

"Gitmeliyiz," diyor Bastian, kabinden kayarak kalkarken. Masaya dolar banknotlarının çarptığını duyuyorum, tost ve pilav için çok fazla yirmilik gibi gelen bir ses. Garson, ya uyuşturucu satıcısı olduğumuzu ya da matematikte berbat olduğumuzu düşünecek. Koşullar göz önüne alındığında, her iki durumda da tamamen yanılmış sayılmaz.

Excalibur'u alıp Bastian'ın peşinden dışarı çıkıyorum. Kapı arkamızdan kapanırken lokantanın gürültüsü azalıyor. Sabah havası yüzüme çarpıyor, egzoz dumanlarını ve yine kavurucu bir gün olacağının haberini getiriyor.

"Al." Bastian kolunu uzatır.

Durup seçeneklerimi değerlendiriyorum. Onurum, bastonumu kullanıp tek başıma yürümemi söylüyor. Ama pragmatik tarafım

yardım almamı söylüyor.

Biraz düşündükten sonra, kolumu onun dirseğine doladım. Ön kolu avucumun altında sağlam ve sıcaktı.

"Bu seni affettiğim anlamına gelmez," diye mırıldanıyorum yürürken.

"Biliyorum."

"Ve bu bittiğinde..."

"Ben ortadan kayboluyorum. Evet," diyor. "Hatırlıyorum."

ELIANA

render /'rendər/: fiil

1: eti düşük ateşte yağını eritmek.

2: bir korkakın günahlarını ortaya çıkarmak ve ayaklarının dibinde biriken yağ izlemesini sağlamak.

Saints & Skinners, iki blok öteden, arabanın camlarını titretecek kadar düşük bas frekanslarıyla kendini duyuruyor. Sanki kabuk yerine subwoofer seçmiş yengeçler gibiyiz. Arabanın ses yalıtımı olsa da, her vuruşu kemiklerimin iliğinde hissedebiliyorum.

"Frank onları seçmeyi gerçekten iyi biliyor," diye mırıldanıyorum.

Bastian, arabanın ay kraterleri büyüklüğündeki çukurların üzerinden geçme şekline bakılırsa, arka bahçeye girdiğini tahmin ediyorum. Süspansiyon, motoru durdurmadan önce protesto edercesine gıcırıyor. Ancak, benim büyük hayal kırıklığıma rağmen, bas seslerinin *wub-a-wub-a-wub* sesi devam ediyor.

"Kapıda bir fedai var," diyor Bastian, serinleyen araçta otururken. "Koca herif. Sanki

başka bir kapı görevlisini kahvaltı olarak yemiş gibi."

Camımı aralıyorum. Müzik sesleri arasında sarhoş, gürültücü adamların bağırışlarını duyuyorum.

"Tamam. Gidelim. Yakın dur," diye mırıldanır Bastian. Bu talimat biraz gereksiz. Böyle bir yerde tek başıma dolaşacak değilim ya.

İçeride, duyularıma yönelik saldırı daha da şiddetleniyor. Yapışkan bebek pudrası, bol miktarda sigara dumanı ve bir raf dolusu sahte Drakkar Noir parfümüyle karışıyor. Hepsinin altında, dökülmüş Jägermeister'in yapışkan tatlı kokusu gizleniyor.

Buradaki hiç kimse "klişe" kelimesini duymamış gibi görünüyor.

Müzik kemiklerimde yankılanmaya devam ediyor. Megan Thee Stallion en yüksek ses seviyesinde çalışıyor. On mil çapındaki her banliyö annesi muhtemelen incilerini sıkıca tutuyor ve/veya gizlice Zumba çalma listelerine ekliyor.

Bastian'ın eli, sırtımın alt kısmındaki eski yerine gidiyor. İçeriye doğru ilerlerken ona yakınlaşıyorum.

"Köşedeki kabin," diyor Bastian kulağıma. "Frank zaten orada. Ve..."

"Ve ne?"

"Hiçbir şey." Ama sesinde hala gerginlik var ve eli sırtıma daha sert basıyor.

"Bastian. Ne oldu?"

"Barda bir adam var. İçeri girdiğimizden beri sana bakıp duruyor."

"Sakin ol, evlat," diye mırıldanarak kolunu sıktım. "Buraya Frank için geldik, unuttun mu? Her tuhaf adamla bar kavgası çıkarmak için değil

"Hoşuma gitmiyor."

"Hoşuna gitmesi
gerekmiyor. Sadece
görmezden gelmen
gerekıyor."

"Hoşuna gitmesi gerekmiyor. Sadece görmezden gelmen gerekıyor."

Bunu görmezden gelmenin fiziksel olarak acı verici olduğunu ima eden bir ses çıkarır, ama yürümeye devam eder. Yine de kasları parmaklarımın altında gergin kalır, en ufak bir tahrikte harekete geçmeye hazırdır. Bu bağlantı sayesinde, kafasından geçen şiddetli fantezileri neredeyse görebiliyorum.

Kırık şişe, iğrenç adamın göz çukuruna saplanıyor.

Striptizci direğine kafatasını kaç kez vurarak karpuz gibi çatlatabileceğini görmek.

Kulak zarına bir stiletto saplamak işi hallederdi...

Ama aşırı aktif hayal gücümle bile, onun yapmak istediği şeyin sadece yüzeyini kazıyabileceğime bahse girerim.

Neyse ki, kan dökülmeden köşe masasına ulaşmayı başardık. Frank bekliyor. Görmesem bile, onun ne kadar *yanlış* olduğunu hissedebiliyorum. Ondaki dalgalar halinde yayılan tüm bu çılgın, gergin enerji. Bastian karşıdaki masaya kayarken, nefesini ıslak bir şekilde tutuyor.

"Tanrım," diye nefes alır Frank. "Gerçekten geldin." "Sen aradın," diye cevaplar Bastian. "Ben de cevap verdim."

"Ben... emin değildim ki sen..." Sözüünü keser ve bir yudum bira içtiğini duyarım. Şişe dişlerine çarpar. Elleri çok titriyor olmalı.

"Berbat görünüyorsun," diyor Bastian.

"Evet, tabii. Kardeşin için çalışmak bir erkeğe bunu yapar."

Excalibur'u bacağıma dayayarak Bastian'ın yanına oturdum. Frank'in dikkati bana yöneldi.

"O benimle birlikte," Frank sormadan Bastian cevap verir.

"Görüyorum." Frank öne eğilirken koltuğı gıcırıyor. "Ama onu neden *buraya* getirdin? *Bu işe?*"

"Çünkü ben süs değilim," diye cevap veriyorum Bastian cevap veremedi. "Senin saçmalıklarla zamanımızı boşa harcamamanı sağlamak için buradayım."

Frank boğuk bir ses çıkarır, ama Megan Thee Stallion vücudunun çeşitli kıvrımlı yüzeylerini anlatmaya başlayınca bu ses hemen duyulmaz olur. "Haklısın."

"Konuşmaya başla," diye bağıır Bastian. "Zaman kaybetmeye tahammülümüz yok."

"Ama nereden başlayayım?" diye hırıltılı bir sesle sorar. "Başlangıçtan başlamanı öneririm," derim sert bir sesle.

"Doğru. Başlangıçtan Başlangıç. Tanrım bu çok gibi bir bir ömür önceymiş gibi geliyor."

Bastian dilini şaklattı. "Sadede gel, Frank."

"Öyle yapacağım, yemin ederim. Başlangıç: Kardeşin evime geldi," diye açıklıyor. "Dört yıl önce. Olympus'un kurulduğı sıralarda."

Bastian'ın yanımda hareketsiz kaldığını hissediyorum.

"Bir gece geç saatlerde," diye devam ediyor Frank, "mutfağımda bira içip maçı izliyordum. Kapı zili çaldı. Kapıyı açtım ve karşımda o duruyordu. Bruno'nun yanından geçip gitti — Bruno benim Rottweiler'ım, 55 kilo ağırlığında ve çoğı zaman huysuz bir köpek — ama o, sanki köpek bir ev bitkisiymiş gibi yanından geçip gitti. Bruno öylece oturdu. Sızlanarak, kuyruğunu

bacaklarının arasına kısırmış. Daha önce de, sonra da böyle bir şey görmedim dostum. Asla, asla."

Frank, titreyerek bir yudum daha bira içti.

"Kardeşin mutfak masama oturdu ve fotoğrafları masaya dizmeye başladı. Kızım Melissa. Wicker Park'taki dairesinde. Alışveriş yaptığı Ashland'daki Whole Foods'ta. Erkek arkadaşının lanet Subaru'suna binerken." Yutkundü. "Ona zarar vereceğini hiç söylemedi, o kadar çılgınca bir şey söylemedi, anlarsın ya? Hiçbir zaman açıkça tehdit etmedi. Sadece masanın üzerinde fotoğrafları tek tek kaydırıp durdu ve bana Olympus hakkında her şeyi sordu. Çok basit sorular, sanki sadece işlerin nasıl yürüdüğünü merak eden meraklı bir adam gibi. Hangi sistemler önce kuruluyor, denetimler genellikle nasıl yapılıyor, bu tür şeyler."

Midem, sabah bulantısıyla ilgisi olmayan bir şekilde bulanıyor. "Ve?"

"Ve ona bilmek istediklerini söyledim. Başka ne yapabilirdim ki?"

"Öncelikle beni bir gangstere satmamakla başlayabilirdin," diye homurdanır Bastian.

"Ben öyle bir adam değilim," diye cevaplar Frank hemen. "Benim işimde şaibeli adamlar var, elbette, ama ben onlardan biri olmak istemedim. Bütün bu işler benim maaşımın çok üzerinde. Ayrıca, o kadar bilgiyle ne yapacağını bilmiyordum."

"Sana gelip iyilik istemeye başlayana kadar, değil mi?" diye araya girerim.

Frank yine yutkunur. "Evet. Evet, aynen öyle yaptı."

Bastian masanın altında bacağını sıkıca tuttu. "Devam et."

"Ondan sonra uzun bir süre ondan haber almadım. Açılış törenine yaklaşık altı ay kala. Ve sonra... Her şey başladı." Frank'in sesi alçak bir fısıltıya dönüşür. "Hayatımda hiç görmediğim bir adam bir gün ortaya çıkıp, '*Patron, yeni taktığın tüm havalandırma sistemini sökmeni istiyor*' dedi. Kafam karıştı, çünkü zamanın dar olduğunu ve sizin için çok önemli olduğunu biliyordum. Ama sonra onun *sizden* bahsetmediğini anladım, Bay Hale. O, *diğer* patronu kastetmişti. Tekrar soruyorum: başka ne yapabilirdim?"

Bastian ikinci kez tiksintiyle dilini şaklattı. "Devam et" dedi sadece.

"Ben de güvendiğim birkaç arkadaşımınla birlikte oraya gittik ve tüm havalandırma sistemini söküp attık. Takılmış, test edilmiş, denetlenmiş ve onaylanmış tüm iyi malzemeler. Bununla işin biteceğini ummuştum, ama hayır. Bir hafta sonra, aynı adam, aynı tür bir istekle geldi. O sefer, çalışan elektrik sistemini, biri yakından baktığında hemen arızalanacak hatalı kablolarla değiştirdik."

"Tanrım," diye iç çektim.

"Ondan sonra birkaç şey daha oldu. Ruhumu incitti, anlıyor musun?" diyor Frank. "Bu büyük, güzel bina, dayanıksız bir kart evine dönüştü. O binayla *gurur* duyuyordum, yemin ederim. Kendimi aldatılmış hissettim."

"Bana bu lanet olası acıklı hikayeyi anlatma," diye tükürdü Bastian. "Sabotaj edilen senin hayatının eseri değil ki. Ayrıca, sana para ödedi, değil mi?"

Frank başını sallamalı. "Yetmiş beş bin dolar nakit. Yirmi ve elli dolarlık banknotlar Home Depot çantasına doldurulmuş." Sonra boş bir kahkaha atıyor. "Ama o paranın şu anda nerede olduğunu biliyor musun? Garajımda, kar lastiklerinin arkasına saklanmış. Tek bir banknota bile dokunmadım."

"Neden?" diye soruyorum.

"Çünkü her baktığımda Melissa'nın yüzünü görüyorum. O fotoğrafları. Elinde market poşetleriyle arabasına doğru yürüyen, bir psikopatın her hareketini kaydettiğini bilmeden lanet olası hayatını yaşayan Melissa'yı." Frank kıpırdanırken koltuğu gıcırıyor. "Onu yakmak istedim. En az yüz kez düşündüm. Ama sonra düşündüm ki, bana bir şey olursa, belki Melissa onu kullanabilir. Şehirden uzaklaşır. Kardeşinin onu bulamayacağı bir yerde yeni bir hayata başlar."

"Demek bu yüzden buradasın," diye sonuçlandırıyor Bastian. "Suçluluk duygusu sonunda taşıyamayacağın kadar ağırlaştı, bu yüzden bir kısmını bize yüklemeye karar verdin."

Frank bu suçlamayı inkar etmiyor. "Bu beni mahvediyor. Geceleri yatakta uzanırken gözlerimi kapatıyorum ve o binayı görüyorum. İnşaat sırasında bir sorun çıkarsa zarar görebilecek olan tüm o insanlar... Birlikte çalıştığım adamlar benim ailem gibidir ve ben onları tehlikeye attım. Kendi kızım, neredeyse... neredeyse..." Durur ve yarım saniye ağlar, sonra burnunu çeker ve susar.

Bastian'ın avucunun benim uyluğumda gerginleştğini hissediyorum.

"Bu yüzden yardım etmek istiyorum," diye titrek bir sesle devam eder Frank. "Her şeyi düzeltmek için."

"Peki karşılığında ne istiyorsun?" diye soruyorum. Son birkaç ayda öğrendiğim bir şey varsa, o da bu dünyada hiçbir şeyin bedava olmadığıdır.

"Sadece vicdanımın rahat olması, Bayan Hunter," diye yemin eder. "Aynaya tekrar bakabilmeliyim."

Bastian'ın duruşundaki değişikliği hissediyorum ve öne eğilip tek önemli soruyu sorarken gözlerinin maviden siyaha dönüştüğünü neredeyse hayal edebiliyorum. "Peki o zaman. Söylesene: Sage nerede?"

Frank nefesini verir. "Kardeşin birkaç hafta önce West Side'da sahip olduğu bir apartmanda bazı tadilat işleri için beni tuttu. Karlov Caddesi, Eisenhower yakınlarında."

Tüylerim diken diken oldu. Bu işin gidişatı hoşuma gitmiyor.

"Üç katlı bir tuğla bina," diye açıklıyor. "Dışarıdan terk edilmiş gibi görünüyor. Ama öyle değil. Bana tüm pencerelere parmaklık taktırdı ve kapıları güçlendirdi. Oradayken biraz gözlem yaptım. Döner nöbet programı var, genellikle iki kişi birden nöbet tutuyor."

"Sage de orada mı?"

"Son duyduğumda, yakında oraya gidecekti. Onu üç, dört günde bir farklı güvenli evlere taşıyorlar. Böylece durumları öngörülemez kalıyor." Frank bir süre duruyor. "Bir sonraki dönüşümün kırk sekiz saat sonra olacağına dair iyi bir ipucu aldım. Ondan sonra, farklı bir yere kaybolacak ve ben nerede olduğunu bilemeyeceğim. Kardeşin dışında kimse bilmeyecek."

Kırk sekiz saat. Bu, Sage'in Bratva'nın gölgesinde bizim ulaşamayacağımız bir yere kaybolmadan önce bize iki günden az bir süre veriyor. Çalışmak için fazla bir zaman yok.

Bu bilgiyle Bastian, neyin, ne zaman ve nasıl yapılması gerektiği konusunda lojistik detaylara kendini kaptırmış durumda.

Ama ben tüm bunların *anlamını* henüz tam olarak kavrayamadım.

"İnsanların zarar göreceğini biliyordun," diyorum, Frank'in korku terinin dalgalar halinde yayıldığını koklayana kadar öne eğiliyorum. "Sen bunu çok iyi *biliyordun*."

Frank yaralı bir hayvan gibi inliyor. "Sana söyledim, başka seçeneğim yoktu..."

"Oh, kapa çeneni," diye tükürdüm. "Kızının güvenliği yaptıklarını silmez. Suçluluk, çeki bozdurduktan sonra ödediğin vergidir

Frank. Yine de tarafını seçtin."

O yerinde küçülürken vinilin gıcırdamasını duyuyorum. Muhtemelen benden 80 kilo daha ağır olan, kariyerini kereste taşıyarak, çekiç sallayarak ve gökdelenler inşa ederek geçirmiş bu adam, sözlerimin ağırlığı altında ıslak karton gibi kendi üzerine çöküyor.

Bastian yanımda sessizce duruyor ve izliyor. Dikkatinin Frank'in çöküşüyle benim aramda bölündüğünü hissedebiliyorum. Ne gördüğünü merak ediyorum.

Acaba bunun, *onun hayata geçirdiği* benim bir parçam olduğunu fark ediyor mu?

hayata geçirdiğinin farkında mı acaba?

"Ama affedilmek istiyorsan, yanlış günah çıkarma odasına geldin," diye devam ediyorum. "Bir canavarın tekerlekli sandalyedeki on altı yaşındaki bir çocuğu terörize etmesine yardım ettin. Masum işçilerin üzerine çökebilecek bir binayı sabote ettin. Ve tüm bunları, başka seçeneğin olmadığını söyleyerek yaptın, çünkü bu, senin gibi korkakların geceleri uyuyabilmek için kendilerine söyledikleri küçük yalanlardan biri."

Frank'in nefesi kesilir. Sıvı sesleri duyuyorum — bira şişesini o kadar sıkı tutuyor ki, şişe titriyor.

"İşleri düzeltmek mi istiyorsun?" diye ısrar ediyorum. "O zaman yap. Sage'i geri almamıza yardım et. Ama sakın orada oturup bana senin iyi bir insan olduğunu söylememi isteme, çünkü ikimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz."

Sessizlik. Ben sessizim, Frank sessiz, Bastian sessiz. Megan Thee Stallion bile nefes almak için duraksıyor.

"Burada işimiz bitti," diyor Bastian sonunda, koltuktan kayarak kalkıyor. Beni de kendisiyle birlikte kaldırıyor.

Arkamızda, Frank bizi takip etmek için hiçbir hareket yapmaz. Sadece oturur, mutsuz, kendi hayatının yarattığı karmaşada

kendi hayatının karmaşasında.

Umarım boğulur.

BASTIAN

brigade system /bri'gād 'sistəm/: isim

1: Escoffier tarafından geliştirilen mutfak hiyerarşisi.

2: Yaraladığının insanların enkazından ordunu kurmak.

Saints & Skinners otoparkından çıkıp otoyola giriyorum. Striptiz kulübünün gösterişli neon tabelası, dikiz aynasında pembe bir lekeye dönüşüyor. Akşam bulutları onu gizleyecek kadar alçalmadan önce gördüğüm son şey **GIRLS GIRLS GIRLS** yazısı.

Eliana yolcu koltuğunda sert bir şekilde oturuyor, eli karnının üzerinde, son zamanlarda giderek daha sık yaptığı o koruyucu hareketi yapıyor. Muhtemelen bunu yaptığının farkında bile değil.

Ama ben fark ediyorum. Lanet olsun, fark ediyorum.

"Peki plan nedir?" Eliana, orta konsolda tırnaklarını tıklatarak sorar. "Sage'i nakletmeden önce kırk sekiz saatimiz var. Bu, Bratva'yı araştırmak için çok fazla bir süre değil.

güvenli evini ve bulmak bunu nasıl
kurtaracağınızı kurtar bir çocuğu kurtarmak herkesi
öldürmeden kurtarmak için."

"Üzerinde çalışıyorum." "O

zaman daha hızlı yap."

Direksiyonu sıkıca kavradım. "Bu gece Karlov binasını keşfe
çıkمام lazım. Neyle karşı karşıya olduğumuzu görmeden bir
plan yapamam."

"Peki ben ne yapacağım? O küflü motel odasında oturup
parmaklarımı ovuşturacak mıyım?"

"Güvenli ve izole bir yerde."

"Kesinlikle olmaz." Çenesi, çok iyi bildiğim o inatçı çizgiye
oturdu. "Yasmin olmadan hiçbir yerde kalmam."

"Eliana..."

"Bunu pazarlık edilemezler listesine ekle, Bastian." Bana doğru
dönüyor ve gözleri beni pek göremese de, bakışlarının gücü çok
açık. "O tüm bu süreç boyunca benimle birlikteydi. Benimle
kaçmak için her şeyden vazgeçti. Senin zaman çizelgen için uygun
olmadığı için onu şimdi terk etmeyeceğim."

Dişlerimin arasından nefes veriyorum. "Peki. Önce Yasmin'i
alacağız." "Güzel. Bir sonraki çıkıştan otoyoldan çık."

Eliana'nın talimatlarını birkaç mil boyunca takip ettikten sonra,
kirli bir restoranın önüne geldik. **AÇIK** tabelası, sanki tamamen
vazgeçmeyi düşünüyormuş gibi, belirsiz bir şekilde yanıp
sönüyordu. Lekeli pencerelerden, tabaklarının üzerine eğilmiş
müşterilerin ve masalar arasında dolaşan yorgun garsonların
siluetlerini seçebiliyordum.

Eliana kapı koluna uzanır. "Onu ben alacağım."

"Ben de gelirim..."

"Hayır!" diye bağıır. "Hayır, sen arabada kal. Yasmin seni görürse, ben açıklamadan önce polisi arayacak ya da seni bıçaklayacaktır. Muhtemelen ikisini de yapacaktır, ama bu sırayla olmayabilir."

Geriye yaslanırım. "Peki. Ama acele et. Fazla vaktimiz yok."

Gözlerini devirip arabadan iner. Onun bastonuyla otoparkta yürüdüğünü izlerim. O tehlikeli dünyada, ona yardım edecek kimse olmadan tereddütle adımlarını atarken, ben burada oturmak zorunda kalmak beni deli ediyor.

Onu engebeli zeminde taşımam, kapıları tutmam, engelleri göstermem, tüm bu işleri *benim* yapmam gerekirdi.

Lanet olası bir *baston* değil.

Dakikalar geçerken sinirli bir şekilde saati izliyorum. Tam da "siktir et" deyip içeri dalmaya hazırlanırken, lokantanın arka kapısı açılır.

Yasmin, yağ lekeli üniformasıyla ortaya çıkar. Saçları terli tutamlar halinde at kuyruğundan kaçmaktadır ve önlüğünde Rorschach lekesi gibi görünen bir ketçap lekesi vardır.

Arka koltuğa oturur oturmaz kimin sürdüğünü fark eder ve gözlerindeki tüm nezaket kaybolur.

"Şu anda çığlık atmamam için bana tek bir iyi neden söyle."

Bunu kolaylaştırmayacağını bilmeliydim.

Arka aynadan onun gözlerine bakıyorum. "Yok. Ben arabamda ikinizi de hak etmeyen bir pisliğim. Sevdiğim kadının önünde bir adamı öldürdüm. Kendi ölümümü sahte bir şekilde düzenledim ve onun benim için yas tutmasına izin verdim. Son iki ayda, anlatırsam kusmanıza neden olacak şeyler yaptım."

Yasmin yumuşamıyor. Aksine, daha da sertleşiyor.

"Ama küçük kardeşim on altı yaşında, felçli ve ne yazık ki benimle aynı DNA'yı paylaşan bir psikopat tarafından rehin tutuluyor," diye devam ediyorum. "Yine de soruyorum. Ben yardımı hak ettiğim için değil. *O* hak ettiği için."

Bir araba arkamızdaki otoparka giriyor. Farlar dikiz aynasından geçip arabayı ışıkla dolduruyor, sonra araba geçip gidiyor ve karanlık tekrar üzerimize çöküyor. Otomatik olarak not alıyorum: 2000'li model Honda, tek kişi var, tehdit oluşturmuyor. Sonra dikkatimi tekrar Yasmin'e veriyorum.

"Elly'ye bir daha zarar verirsen," diyor Yasmin sonunda, "cesedini asla bulamayacaklarından şahsen emin olacağım."

"Anladım."

"Ciddiyim." Koltukların arasından uzanıp kolumu tırmaladı. "Senin aksine, Bastian Hale, ben söylediklerimde ciddiyim. Tereddüt etmeden seni öldürürüm. Anlaşıldı mı?"

"Çok açık."

Yasmin arkalarına yaslanır. "Güzel. Şimdi, biri bana bundan sonra ne olacağını anlatsın."

Eliana, ben Chicago'ya geri dönmek için yola çıkarken Yasmin'e olan biten her şeyi anlatır. Ben düşüncelerime dalarım. Otoyol, kararan akşamın içinde dalgalı bir siyah beton şerit gibi uzanır.

Yasmin, tüm bu karmaşık hikayeyi ifadesiz bir yüzle dinler. Eliana konuşmasını bitirdiğinde, "Şunu bir netleştirelim," diye özetler. "Psikopat mafya patronu ağabeyin, diğer ağabeyini apartmanında binasında silahlı muhafızlar altında ve tutsak ediyor.

Onu kim bilir nereye götürmeden önce onu kaçırmak için iki günümüz var mı?

"Evet, özetle böyle." "Peki bize neden

ihtiyacın var...?"

"Çünkü Aleksei hayatımdaki herkesi tanıyor," diye cevaplıyorum. "Ama Eliana'yı tanımıyor. Tam olarak değil. Bir süre onu takip ettirdi, ama ben..." Sözümü yarıda kesiyorum.

"Bir adamı öldürdükten ve onun kalbini kırdıktan sonra," diye bitirir Yasmin düz bir sesle.

"Evet. Ondan sonra. Sonra benim de onun işlerine karıştığımı düşündü."

"Peki öyle misin? Onun işlerine tamamen bulaştın mı, Bastian?"

Yine aynada Yasmin'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. Eliana da izliyor. Dinliyor. Bekliyor.

"Sevdiğim insanlara doğru olanı yapmaya çalışıyorum," diyorum sonunda. "Hepsi bu." Yasmin homurdanıyor, ama bu cevabı kabul ediyor gibi görünüyor, çünkü başka soru sormuyor. En azından bir süreliğine. Chicago bizi yutmak için ağzını açana ve mahalleler giderek daha tanıdık gelmeye başlayana kadar... ve daha da, daha da, daha da tanıdık gelene kadar...

"Bir dakika dur," der Yasmin, kafasında parçalar bir araya geldiğinde. "Bana söyle, biz..."

Uzun zamandır ilk kez rahatsız bir şekilde yüzümü buruşturuyorum. "Gidebileceğimiz tek yer orası. Uzun süre kalmayacağız."

Yasmin elini ağzına götürür ve endişeyle tırnaklarını ısırmaya başlar. Gözlerinde dökülmemiş gözyaşlarının parıltısını görürüm.

"Ne?" diye sorar Eliana. "Yas, ne oluyor? Bastian? Bastian? Tanrı aşkına, biri..."

Yasmin boğazını temizler. "Biz... biz..."

Cümleyi tamamlayamıyor, bu yüzden onun yerine ben tamamlamak zorunda kalıyorum. Hedefimizin önündeki park yerine arabayı yavaşça park ederken iç çekiyorum. "Zeke'nin yerine gidiyoruz."

BASTIAN

heard /hərd/: ünlem

1: siparişin alındığını ve anlaşıldığını belirten mutfak çağrısı.

2: bir yumruk s tavsiye çeneyededdi şöyle
Mesaj alındı, pislik. Şimdi işimize bakalım.

Dışarı çıkıp şokun etkisiyle sessizce içeri giriyoruz. Yasmin tırnaklarını ısırmayı bırakmıyor. Asansör bizi dördüncü kata çıkarıyor, ama içerideki hava gergin. Eliana'ya bakıp duruyorum, ama o yüzünü yere çevirmiş.

Ama benim de kendi sorunlarım var. Öldüğümünden beri Zeke'yi görmedim. Bu da henüz keşfetmediğim bir başka suçluluk duygusu. En iyi arkadaşımın, benim bir depoda mafya tarzı infaz edildiğimi düşünmesine izin verdim ve onu yas tutmaya bıraktım.

O da bana çok kızacak.

Kulübe hoş geldin dostum. Burası tıklım tıklım dolu.

Asansör çalışıyor. Koridora çıkıyoruz. Koridorun sonunda Zeke'nin kapısı bizi bekliyor, bizi çağırıyor, ama ayaklarım sanki çimentoya gömülmüş gibi hissediyorum.

Ancak onları ileriye sürüklemekten başka seçeneğim yok. Ben onarılamaz bir günahkar ve adi herifim, ama korkak değilim. Bu yüzden 1303 numaraya doğru yürüyorum ve yaralı parmak eklemlerimle kapıyı çalışıyorum.

İçeriden ayak sesleri geliyor. Bir zincir tıkırdamaya başlıyor. Kapı açılıyor.

Zeke, soluk renkli Bulls forması ve eşofman altı giymiş, elinde yarısı yenmiş bir protein barıyla orada duruyor. Onu bekleyen kişinin kim olduğunu görünce ağzı açık kalır. Protein bar yere düşer.

"Ne... lan... bu..."

Elimi sallayarak selam verdim. "Selam dostum."

"Ne oluyor lan?"

"Açıklayabilirim..."

"Sen öldün," diye suçluyor Zeke. "Cenazene gittim, Bash. Lanet olası bir *konuşma* yaptım."

"Biliyorum. Üzgünüm."

"*Üzgün* müsün? Lanet olsun, *üzgün* müsün?! Sence bu..."

Sonra Yasmin Eliana'nın arkasından çıkar ve diğer her şey önemsiz hale gelir.

Zeke'nin sözleri dudaklarında kalır. Yüzü solgunlaşır.

Uzun bir süre ikisi de kıpırdamaz. Yasmin koridorda donmuş gibi durur, parmakları hala

Zeke ona hayaletmiş gibi bakar, ki bu durum göz önüne alındığında gayet normal. Sanırım bu gece tam bir diriliş konvansiyonu düzenliyoruz.

"Yas..." diye fısıldar.

Sonra hareket ediyor, eşiği geçiyor ve beni kenara itiyor. Yasmin onunla yarı yolda karşılaşılıyor. Kapıda o kadar şiddetli çarpışıyorlar ki, ikisinin de nefesinin kesildiğini duyuyorum. Zeke'nin kolları onu sarıyor ve Yasmin yüzünü onun boynuna gömüyor, omuzları titriyor.

"Düşündüm ki..." O, yüzünü avuçlayacak kadar geri çekildi, başparmakları sanki onun gerçek olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi elmacık kemiklerini okşadı. "Ambulansta uyandım ve sen yoktun. Kimse bana nereye gittiğini söylemedi. Polisler sürekli sorular soruyordu ve ben... Yaralandın mı, öldün mü, yoksa..."

"Üzgünüm," diye boğuk bir sesle söyledi Yasmin. "Çok üzgünüm, kaçmak zorundaydık, yapamadık..."

Onu öper. Sertçe. Çaresizce. *Seni kaybettiğimi sandım*, diyor. *Seni bir daha asla göremeyeceğimi sandım*.

"Buradasın," diye boğuk bir sesle söyler, yüzünü kızın saçlarına gömer. "Gerçekten buradasın."

"Buradayım," diye fısıldar Yasmin. "Özür dilerim, özür dilerim, ben..."

"Kapa çeneni." Zeke'nin kolları onu daha sıkı sarar. "Sadece kapa çeneni. Buradasın."

O ağlıyor, o ağlıyor ve ben başka yere bakmak zorundayım çünkü onları izlemek güneşe doğrudan bakmak gibi. Protein bar lies forgotten on the floor, slowly getting

kapı eşiğinde birlikte sallanırken ayaklarının altında yavaşça
xml-ph-0007@deepl.internal eziliyor.

Eliana ve ben başka bir zaman diliminde böyle olabilirdik. O bıçağı
almadığım bir dünyada.

Ona bir bakış attım. Yanımda duruyordu, başını yeniden bir araya
gelme seslerine doğru eğmişti. Acaba o da aynı şeyi mi
düşünüyordu?

Keşke önemi olsaydı.

Kahretsin, keşke önemi olsaydı.

BASTIAN

pencere camı testi /'windō pān test/: isim

1: yırtılmadan ışığın geçebileceği kadar ince bir şekilde hamuru gerdirmek; glütenin düzgün bir şekilde geliştiğinin kanıtı.

2: kirli bir pencereden küçük kardeşinin gölgesini izlemek ve onun kırılmasını izlemeden önce kendini parçalayacağını bilmek.

Zeke'in dairesi benim zamansız ölümünden bu yana pek değişmemiş. Hâlâ bayat spor salonu teri ve Tayland fesleğeni kokuyor, katlanmamış çamaşırları her düz yüzeyi kaplıyor ve protein tozu kutuları mutfakta nöbet tutuyor.

Ama değişen şeyleri görüyorum. Örneğin, giriş holündeki ayakkabı rafına dayalı beyzbol sopası... O daha önce kesinlikle orada değildi. Bu, endişeli korku dolu geceleri, kapıdaki her sesin sizi irkilttiği, kaygan ellerinizle o sopayı sıkıca tutup tekrar tutup tuttuğunuz geceleri anlatıyor...

Eliana'nın gözlerinin altındaki torbalar gibi, Zeke'nin bitkin, yorgun yüz ifadesine bakıyorum ve kendi kendime düşünüyorum, *bunu ben yaptım. Hepsi benim suçum. Her bir parçası.*

Zeke sonunda Yasmin'i bırakıp hepimizi içeri davet ediyor, ama eli hâlâ Yasmin'in beline sıkıca dolanmış durumda, sanki ona dokunmayı bırakırsa Yasmin buharlaşacakmış gibi.

Anlıyorum. Tanrım, çok iyi anlıyorum.

"Biri bana açıklayabilir mi," diye sorar Zeke, "neden ölen en iyi arkadaşım, kayıp olduğunu sandığım iki kadınla birlikte kapıma geldi?"

"Durum karmaşık," diyorum.

"Tabii ki karmaşık, seni aptal." Kanepeye işaret eder. "Bayanlar, lütfen oturun. Sana gelince, seni ölümsüz pislik... konuşmaya başla. Ve tek bir ayrıntıyı bile atlarsan, Bastian, yemin ederim, seni kendi ellerimle cehenneme geri gönderirim."

Eliana, Yasmin'in yardımıyla kanepeye oturur. Bacaklarını birbirine dayayarak otururlar ve bize sitemkar bir şekilde bakarlar. Ben ayakta kalırım çünkü oturmak, normal arkadaşların normal bir sohbeti gibi hissettirir.

Ama bu konuşmanın normal olan hiçbir yanı yok.

Zeke her zamanki gibi bana bira ikram etmiyor. Sadece mutfakta kollarını kavuşturmuş duruyor ve bana sert bir bakış atıyor.

"Cenaze konuşması yaptın, ha?" diye soruyorum sonunda. Birinin bu gerginliği bozması gerekiyor.

Zeke'in çenesi geriliyor. "Evet, yaptım. Üç yüz kişinin önünde bir kadın gibi ağladım. Onlara senin tanıdığım en iyi adam olduğunu söyledim, eğer inan

tiksinti ile. "Ve tüm bu zaman boyunca, sen ölmemiştin bile. Aptalca bir hareket, dostum."

"Biliyorum."

"Hayır," diye alaycı bir şekilde güldü. "Bilmiyorsun. Gerçekten bilmiyorsun."

Kollarımı genişçe açtım. "Ne dememi istiyorsun, Z? Üzgünüm mü? Üzgünüm. Sebeplerim vardı mı? Vardı. Bu sebepler olanları haklı mı kılıyor? Hayır. Hiçbir şey olanları haklı kılmaz."

Zeke'nin burun delikleri genişler. "İyileşme başlamadan önce ne yapmamız gerektiğini biliyorsun."

Bunun geleceğini biliyordum. Yavaşça başımı sallarım. "Evet, biliyorum." Eliana kaşlarını çatıyor. "Ne? Ne yapmanız gerekiyor?"

Yasmin, aynı derecede şaşkın bir şekilde ikimiz arasında bakışlarını gezdirir. "Bir şeyi mi kaçırıyorum?"

"Bu bir gelenek," diyor Zeke.

"Bundan kaçış yok," diye somurtkan bir şekilde onaylarım. "Taşta yazılmış."

"Öyle de olsa olur."

"Siz iki aptal," diye araya girer Yasmin, "lanet olası talk show sunucuları gibi şakalaşmayı bırakıp neler olduğunu açıklayabilir misiniz?"

"Bana yumruk atacak," diye açıklıyorum. "Bir kez. Bu adil."

"Ne?! Bu *barbarca*!" diye itiraz ediyor Eliana. "Aslında, bence bunu hak ediyor," diye karşılık veriyor Yasmin.

Zeke omuzlarını silker ve boynunu sağı sola çevirir. "Bunu yapmazsak doğru olmaz. Ev kuralları. Ölümünü sahte gösterirsen ve en iyi arkadaşının cenazende çirkin bir şekilde ağlamasına izin verirsen, bedelini ödersin."

Ayaklarımı yere sabitlerim ve ellerimi yanlara indiririm. "Bunu iyi değerlendir, kardeşim."

Hiç tereddüt etmeden, tam da bunu yapar.

Zeke'nin yumruğu, lanet bir yük treni gibi çeneme çarptı. Sanki hayatı boyunca bana böyle vurmak için beklemiş gibi, bu fırsatı sonuna kadar değerlendiriyor. Kafam yana doğru savruldu ve ağzımda sıcak kan patladığında ağzımda demir tadı hissettim. Gözlerimin önü karardı. Sendeledim ama zar zor ayakta kalabildim.

Kulaklarımda çınlama azaldığında, Zeke yüzünü buruşturarak elini sallıyor.

"Bu kadar," diyor. "Artık hepimiz yolumuza devam edebiliriz."

Dondurucusundan bir torba donmuş bezelye çıkarır ve bana uzatır. Ben de kabul edip koltuğa doğru sendeleyerek yürür ve minnetle oturturum. Garip bir durum — Aleksi için çalıştığım yaklaşık iki ay boyunca bıçaklandım, vuruldu, dövüldüm ve tekmelendim.

Ama hiçbir şey, en iyi arkadaşımın makarna gibi kollarıyla çeneme attığı yumruk kadar acı verici değildi.

Zeke de oturma odasına gelir ve ağzım yanarken mırıldanarak ona olan biten her şeyi olabildiğince çabuk anlatırım. Anlatmam bittiğinde, şaşkınlıkla başını sallar.

"Ne karmaşa," diyor. "Sage bunu hak etmiyor. O iyi bir çocuk."

"Öyle," diye onayladım ve donmuş bezelyeleri zonklayan yanağıma daha sert bastırdım. "Bu yüzden Aleksei onu tekrar taşıyana kadar onu oradan çıkarmam gerekiyor."

"Ve ne kadar zamanın var, kırk sekiz saat mi?"

"Artık daha az."

Zeke elini yüzüne sürer. "Peki planın ne? Bratva'nın güvenli evine gidip kibarca kapıyı çalabilirsin."

"Bu gece keşif yapmam lazım. Binayı kendi gözlerimle görmek ve ne zaman ve nasıl harekete geçebileceğimizi belirlemek için." Bezelyeleri daha taze bir yere koyuyorum. "Frank bize adresi verdi, ama onun bilgilerine körü körüne güvenemem."

Zeke bir kez başını sallar, sessizce bir karar verir. "Seninle geliyorum," der.

"Olmaz. Bu tek başına yapılacak bir iş..."

"Ben gerçekten izin istemiyordum." Kollarını kavuşturur. "Bunu tek başına yapmayacaksın, Bash. Olanlardan sonra olmaz."

Ayağa kalkar ve odanın diğer tarafına geçerek televizyon konsolunun altındaki çekmeceyi açar ve bir çift kaliteli dürbün çıkarır.

Yasmin onu görür görmez kahkahalarla güldü. Onu lokantadan aldığımızdan beri ilk kez gülümsüyordu. "Ah, seni tam bir palyaço," diye kıkırdadı. "Bunlar *kuş gözlemleme* dürbünlerin mi?"

Zeke hemen dürbünü savunmacı bir şekilde göğsüne sıkıca bastırır. "Bir erkek ara sıra kanatlı doğanın güzelliğini hayranlıkla seyretmekten hoşlanıyorsa ne olmuş? Beni dava et."

"Bu bir erkeğin sahip olabileceği en az seksi hobi olmalı," der Yasmin. "Sende ne bulduğunu bana tekrar hatırlatır mısın?"

Zeke ona göz kırptı. "Haylaz yakışıklılığım, centilmen kalbim ve devasa bir..."

"Tamam!" Eliana, Zeke o cümleyi bitirmeden önce ellerini çırparak sözünü keser. "Siz iki aptal, casusluk yapmaya gitmeye ne dersiniz?"

"Evet," diye iç çekiyorum, kısa süren neşeli an başladığı gibi çabucak sona eriyor. Ayağa kalkıp Zeke'ye bakıyorum. "Kızlar burada iyi olacaklar mı?"

O uzanıp beyzbol sopasını alır ve Yasmin'e uzatır. "Biri bir şey yapmaya kalkışırsa, hayalarına vur," diye talimat verir.

Yasmin, sopayı alırken selam verir. "Biz iyi olacağız. Söz veriyorum."

"Kadınıma iyi bak, tamam mı?" diye fısıldadım.

Sanırım yeterince sessiz konuşmadım, çünkü Eliana duydu. Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi: Yüzünün yarısı somurtkan bir ifadeye büründü, ama diğer yarısı, yanılmıyorsam, sanki gülümsemek istiyor gibiydi.

Elime geçen her küçük zaferi kabul ederim.

Bunun üzerine, Zeke ve ben aşağıya, benim eski arabama ineriz. "Benimle olduğun için mutluyum dostum," derim ve omzuna bir şaplak atarım. "Bu, kelimelerle ifade edebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyor."

Omuzlarını silkiyor, ama hafifçe gülümsüyor. "En iyi arkadaşlar bunun için vardır, Bastian. Birbirimizin yanında olunuz, bunu hak etmesen bile."

Karlov Caddesi'ndeki bina, çürümüş bir diş gibi bloğun sonunda çökmüş duruyor. Frank'ın tarif ettiği gibi: pencereleri tahta ile kapatılmış, tuğlaların üzerine çizilmiş çete işaretleri, tam bir pislik yuvası. Başka koşullar altında, bu tür bir yerden kaçmak için caddenin karşısına geçerdiniz.

Ne yazık ki bu koşullar bizi doğrudan oraya gitmeye zorluyor.

Yarım blok ötede farları kapatıp motoru durduruyorum. Zeke tek kelime etmeden dürbünü bana uzatıyor.

Lenslerden bakınca bina net bir şekilde odaklanıyor. Buradaki görevimizle ilgili görebildiğim her şeyi gözden geçiriyorum. Üç katlı bir kentsel çürüme örneği. Batı tarafında, paslanıp çürümüş yangın merdiveni tehlikeli bir açıyla asılı duruyor. Pencereleri kapatan kontrplakların aralıklarından hiçbir ışık görünmüyor. Hareket de yok. Eğer güvenlik görevlileri varsa, şimdilik yerlerinde sabit duruyorlar.

"Bir şey var mı?" Zeke on dakikalık sessizliğin ardından soruyor. "Hiçbir şey."

Yirmi dakika böyle geçiyor. Otuz dakika. Dürbünü sabit tutmaktan kollarım ağrımaya başlıyor. Bir sokak kedisi, yan taraftaki otlarla kaplı arsada yolunu bulmaya çalışıyor. Bir araba, müzik sesi gürültülü bir şekilde geçiyor, sonra uzaklaşıyor.

Hâlâ hiçbir hareket yok.

Tanıdık bir ihanet hissi boğazıma yükseliyor. Frank beni kandırdı mı? Ya bana zaman kazanmak için yanlış koordinatlar verdiyse, ya da daha kötüsü, Aleksei'nin bir sonraki planına beni kurban etmek için? Beni bir kez sattığı bir adama güvenmemem gerektiğini bilmeliydim. Aptal. Ben bir aptalım ve Sage benim aptallığımı yüzünden acı çekecek.

"Bu bir hataydı," diye mırıldanarak dürbünü indirdim. "Sadece aptalca bir... Bekle."

Tam o sırada bir ışık yandı. Soldan dördüncü pencere, ikinci kat.

Dürbünü o kadar hızlı kaldırdım ki, neredeyse göz çukurumu kırıyordum. Odaklamayı ayarlarken ellerim titriyordu, ama gördüğüm şeyin yanlış olmadığı belliydi.

Sarımsı perdelerin önünde Sage'in silueti görünüyor. Tekerlekli sandalyesinin kendine özgü şekli ve kucağında bir şey okurken başını eğme şekli bana tanıdık geliyor. Sekiz yaşından beri, ben onun yanında oturup inanmadığım bir tanrıya dua ederken, o hastane yatağında çizgi romanlara eğilmişken, saçlarını kesmesi için onu kaç kez ikna etmeye çalışsam da, saçları gözlerine düşüyor.

Boğazım düğümleniyor.

"Bash?" Zeke şu anda benden kilometrelerce uzakta gibi geliyor. "İyi misin? Ne görüyorsun?"

Cevap veremiyorum, açıklayamıyorum, hiçbir şey yapamıyorum, sadece pencereye, camın arkasında hareket eden küçük kardeşimin gölgesine bakıyorum.

O hemen orada. O kadar yakın ki, iyi atarsam bir taşla binayı vurabilirim. Adını bağırsam, beni duyabilir.

Ama hala göremediğim muhafızlar, beklediğini bildiğim silahlar ve aramızda kaynayan şiddet nedeniyle, mesafe sonsuz kadar uzak. Sage, lanet olası Jüpiter'de de olabilir.

"Orada," diye nihayet boğuk bir sesle söyleyebildim. "Z, *orada*."

Onu ilk gördüğüm anı yeniden hatırlıyorum: Aleksei, neredeyse on altı yıl önce

, kar taneleri koyu saçlarında eriyor, bir somun ekmekten daha ağır olamayacak bir battaniye yığını tutuyordu.

"Adı Sage," demişti Aleksei, bebeği bana doğru iterek. "Annesi onu doğururken öldü. Başka kimsesi yok."

O günlerde ben de resmen bir bebektim. Başka bir insanı nasıl yetiştireceğimi hiç bilmiyordum. Kahretsin, kendime bile bakamıyordum. Hale Hospitality'yi ayağa kaldırmaya çalışırken, bir biftek restoranında çift vardiya çalışıyor, yerde bir şilte üzerinde uyuyor, haftanın yedi gecesini ramen yiyordum. Ama yine de o bebeği aldım, çünkü başka ne yapabilirdim ki?

Sage o zamanlar çok küçüktü. İnanılmaz, akıl almaz, korkutucu derecede küçüktü. Parmakları kibrit çöpü kadar küçüktü. Gözleri sıkıca kapalıydı ve bir zamanlar apartmanımızın arkasında bulduğumuz yavru kediye hatırlatan minik miyavlama sesleri çıkarıyordu.

Ama o anda, küçük kardeşimi göğsüme bastırıp bir söz verdim.

Kimse sana zarar vermeyecek. Asla. Ben nefes aldığım sürece.

Şimdi, dürbünle onun gölgesine bakıyorum ve hayatımda hiç bu kadar yalancı gibi hissetmemiştim.

Ama bunu düzelteceğim. Her şeyi düzelteceğim. Zeke, Yasmin, Sage, Eliana... Bana güvenmek zorunda kalmamayı dileyen pek çok insan var, ama güvenmek zorundalar, güveniyorlar ve güvenmeye devam edecekler. Onları bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım.

İnsanlarıma bakacağım. Ne pahasına olursa olsun.

ELIANA

hand feel /hand fēl/: isim

1: Bir fırıncının sadece dokunarak hamurun hazır olduğunu sezgisel olarak anlaması.

2: karanlıkta birlikte yarattığınız şeyin şeklini öğrenmek için avucunu karnına koyması.

Uyumam gerek. Biliyorum. Ama
uyuyamıyorum.

Bu gece Zeke'nin dairesinde yatıyoruz. O ve Bastian, Sage'in tutulduğu yeri gözetledikten sonra eve döndüklerinde, Yasmin Z'yi yatak odasına götürdü ve kapıyı kapattı.

Seks yaptıklarını sanmıyorum; daha önce seks yaptıklarını duymuştum ve bu, hayal gücünün sınırlarını zorlayan sessiz bir olay değildi. Tahmin etmek zorunda kalsam, birbirlerine nazıkçe dokunuyorlar, nefeslerini paylaşıyorlar, tekrar tekrar yaşamın kanıtını teyit ediyorlar derdim, çünkü tek bir kanıt

Sevdiğiniz biri söz konusu olduğunda hiçbir şey yeterli değildir. Sevginizin her nefes alıp veriş i arasındaki i korkutucu duraklama, yeniden endişelenmek için bir nedendir.

Bu hissi çok iyi bilirim.

Ama Bastian ve ben yatakta yan yana uzanıp birbirimizin yanaklarını okşayıp birbirimizin nefesini solumuyoruz. Ben, ortası biraz sönmüş ve çökmüş, beni Eliana burritoya çeviren şişme yatakta çömelmiş durumdayım.

Bastian'ın kanepede uyuması gerekiyordu. Ama o, mutfak tezgahında oturuyor. Kalemle bir şeyler karaladığını duyuyorum, sonra Zeke'nin verdiğı not defterinden bir sayfa koparıp, onu top haline getirip bir kenara attığını duyuyorum. Nefesi öfkeli, sinirli homurtular halinde geliyor.

Ona bu kadar uyumlu olmam çok komik. Bütün bu haftalar ayrı kaldıktan sonra, bana bir yabancı gibi geleceğini tahmin ederdim. Yani, onu zaten hiç o kadar iyi tanımamıştım, değil mi? Çok fazla sırrı vardı. En derin kısımlarını örten çok fazla gölge vardı.

Ama o bir yabancı değil. Ne kadar uğraşsa da, aslında değil. Hâlâ onunla birlikte iç çekiyor, kıpır kıpır ediyor ve homurdanıyorum, sanki aynı dalga boyunda iki radyo gibi, onu sinirlendiren her şey beni de sinirlendiriyor.

Sonunda uyumaktan vazgeçiyorum. Şu anda uyku bana gelmiyor. Hazırlanıyorum, sonra hayal edilebilecek en beceriksiz şekilde hava yatağından kalkıyorum.

Böyle şeyler yapmak gittikçe zorlaşıyor, "oturmak" ve "ayakkabılarını bağlamak" gibi Herkül'ün görevleri gibi. Bu günlerde ağırlık merkezim tamamen yanlış. Sanki biri kavunumu bantla yapıştırmış gibi öne ve aşağıya kaymış.

karın bölgem ve iç kulağıma not göndermeyi unuttum. Vücudum bir yabancınıninki gibi, kimsenin beni uyarmadığı tüm bu yeni ağrılar, baskılar ve rahatsızlıklarla dolu. Yasmin'in geceleri bana yüksek sesle okuduğu annelik kitapları, "hamileliğin ısıltısı" ve "yaşamın mucizesi" hakkında şiirsel bir dille uzun uzun yazıyor, ama hepsi de basitçe ayağa kalkmanın bile çok adımlı bir çileye dönüştüğü kısmı atlıyor.

Savaşı kazandığımda, Bastian'ın huzursuz enerjisinin sesini takip ederek mutfak tezgahında oturduğu yere gidiyorum. Çıplak ayaklarımın altında fayanslar soğuk. Bar taburesinin ayağına ayak parmağımı çarptım ve küfür etmekten kendimi alıkoydum.

Yaklaştığımda irkilmemiştir. Eminim gelmemi duymuştur. Ya da belki de o da benim ona uyum sağladığım kadar bana uyum sağlamıştır.

"Uyumalısın," diye azarlıyorum.

"Mm."

"Ayakta ölürsen, ne bize ne de Sage'e bir faydan dokunmaz, Bash."

"Mm."

İç çekiyorum. Saldırı planı buraya kadarmış. Onun yanındaki tabureye oturuyorum. İnce uyku şortumun içinden derinin serinliği hissediliyor. "Ne yapıyorsun?"

Onun kış yeşili kokusu duyularıma ulaşır ulaşmaz beni sakinleştirir. Ne zaman benim güvenli alanım oldu acaba? Tüm sinir sistemim rahat bir nefes alır, sanki "*Sorun yok, artık evindesin*" der gibi.

"Plan yapıyorum."

"Ne kadar ayrıntılı. Sınıfla biraz daha paylaşmak ister misin?"

Hayal kırıklığı yine alevlenir. "Geç oldu Eliana. Uyumalısın."

"Bu taktiğin sana işe yaradığı kadar bana da işe yarayacağını düşünüyorsan, çok yanılıyorsun, efendim."

Gülmüyor — bu günlerde gülme yeteneği olup olmadığından bile emin değilim — ama sinirinin biraz azaldığını hissediyorum. "Haklısın. Birimiz tencere, birimiz çaydanlık, bu kesin."

"Su ısıtıcısı benimdir." Sandalyeyi yaklaşıtıyorum. "Peki, ne üzerinde çalışıyorsun?"

Kaleminin tekrarlayan tıklama sesini duyuyorum. İçeri, dışarı, içeri, dışarı, tekrar tekrar. "Her şeyi en ince ayrıntısına kadar kontrol etmeye çalışıyorum. Bina lanet olası bir ölüm tuzağı. Bir yolu var, bence, özellikle de sürpriz unsurumuz olduğu için... ama hiçbir şey garanti değil."

"Göster bana."

Duraklar. Nefesi kesilir, zihni çalışır, beni yine dışarıda bırakıp herkesin paylaşmasını istediğı yükü tek başına taşımaya devam mı etsin diye düşünür. Kalem tıklamaya devam eder.

İçeri-

dışarı.

İçeri-

dışarı.

"Bastian," diyorum, "Uyumaya geri dönmeyeceğim ve sen lanet bir gargoyle gibi düşüncelere dalmışken ben de burada boş boş oturmayacağım. Ya bana ne üzerinde çalıştığını anlattırın ya da ben çılgın, mantıksız, bilgisiz önerilerde bulunmaya başlarım. Karar senin. Emin ol, tüm fikirlerim berbat olacak."

Bu nefes, öncekinden daha da gülmeye yakın. İlerleme. Küçük bir ilerleme, ama yine de ilerleme.

"Elini ver," diyor. Şaşkınlıkla

gözlerimi kırıyorum. "Ne?"

"Elini," diye tekrarlar. "Elini ver, sana göstereyim."

Yavaşça, elimi kucağımdan çekip ona doğru uzattım. O da aynı yavaşlıkla, bileğimi kavradı ve bir tanesi hariç tüm parmaklarımı yumruk haline getirdi. Sonra, uzattığım işaret parmağımı kavrayarak, sayfaya hafifçe dokundurdu.

"Bu bina," diye mırıldanır, parmağımı dikdörtgen bir yol boyunca izlerken. "Üç katlı ve Sage ikinci katta. Ana giriş burada, güney tarafında." Parmağımın ucunu aşağı doğru çeker. "Batı tarafında bir yangın merdiveni var. Çok paslanmış ve benim ağırlığımı taşıyıp taşımayacağı belli değil, ama başka seçeneğim yok."

Parmağımı sayfanın üst kısmına doğru geri götürüyor. "Caddenin diğer tarafında, çatısına kolayca çıkabileceğimizi düşündüğüm bir bina var. Oraya çıkıp, elektrik hatları üzerinden karşıya geçeceğim. Düşüp ölmezsem, elektrik çarpıp ölmezsem ya da güvenlik görevlileri tarafından fark edilip lunaparkta kağıt hedef gibi vurulup ölmezsem, Sage'in binasının çatısına geçebileceğim. Zeke diğer tarafta bir çeşit dikkat dağıtıcı şey yapacak. Sonra, güvenlik bununla uğraşırken, ben çatıdan içeri girip Sage'i pencereden dışarı çekeceğim ve muhafızlar geri dönüp ne olduğunu anlamadan yangın merdiveninden aşağı ineceğim. Sizler arabada bekliyor olacaksınız. Arabaya atlayıp deli gibi kaçacağız." Koltuğuna yaslanıp içini çekti. "Bu planın beni pek heyecanlandırmadığını anlayabilirsiniz."

Elimi geri çekiyorum, ama onun dokunuşunun hayali hala tenimde kalıyor. "*Pek heyecanlı değilim*" demek yetersiz kalır; bu plan *delilik*. Hatta intihar. Elektrik hatları? Paslanmış yangın merdiveni? Silahlı gardiyanlar? Aklını mı kaçırdı bu adam?

"Ölmek istiyorsan, bu gerçekten iyi bir fikir."

Kıkırdar. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

Bir süre düşünüyorum. Ama sonunda iç çekiyorum. "Hayır. Pek yok." "İşte bu kadar. Operasyon Ölüm Dileği."

Kalemini tıklamaya devam ediyor. Bu ses artık bir tür uğursuzluk sesi haline geldi ve her *tıklamada* onu daha da az seviyorum.

Elimi uzatıp onun elini avucumun içine alıyorum. Tıklama sesi kesiliyor. "Bana başka bir şey anlat," diyorum. Taburede ona doğru dönüp bir bacağımı altına çekiyorum. "Bu kadar kasvetli olmayan bir şey."

"Konuşacak başka bir şey yok."

"*Her zaman* konuşacak başka bir şey vardır." Ona dokunmak çok hoş. Cildinin sürekli sıcaklığı beni sakinleştiriyor, yatıştırıyor. Bu adam gece gündüz demeden bir fırın gibi ve ona dokunmak, yedi uzun haftadır ne kadar üşüdüğümü hatırlatıyor bana. "Bana eskiden olanları anlat. Mutlu bir şey. Sonu güzel bir hikaye."

Eminim yine konuyu saptırıp aramıza başka bir duvar örmeye çalışacaktır. Bana uyumamı söyleyecek, böylece sonsuz entrikalarına geri dönebilecek.

Ama sonra uzun ve yavaş bir nefes verir ve omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı kaybolur. "Mutlu," diye tekrarlar. "Mutlu olmak istiyorsun."

"Evet, mutlu olmak istiyorum. Bana iyi bir şey ver, Bastian."

Kalem bir kez daha tıklıyor — *içeri, dışarı* — ve sonra duruyor.

"Ben yedi yedi belki sekiz O yedi
başlangıç başlangıcı yazın
yazın

Bekliyorum. Zorlamıyorum. Neredeyse nefes almıyorum.

"O gün annem ayık olmuştu. Nadir görülen bir durumdu." Bir süre durup sakalını kaşıdı. "Dondurma alacak kadar para biriktirmişti, biz de göl kıyısına gidip sahil boyunca yürüdük. Üçümüz, ben, o ve Aleksi. Su hala soğuktu ama umurumuzda değildi; yine de ayakkabılarımızı çıkarıp suya girdik. Konuşuyorduk, ne dediğimi hatırlamıyorum ama komik bir şey olmalıydı, çünkü annem hiç duymadığım bir şekilde güldü. Yıllarca onu bu kadar güldüren sözlerimi hatırlamaya çalıştım ama başaramadım. Unuttum. Tamamen unuttum."

Yutkunuyor. Sessiz dairede duyulan tek ses bu.

"Ama onun kahkahasını hatırlıyorum. Ve bileğimden aşağı akan, yapışkan ve pembe dondurmayı. Mutlu olduğumu hatırlıyorum."

Kötü bir zamanlamayla, mide bulantım tekrar alevlenir, sıcak ve ani.

Çıglık atıyorum ve ellerim içgüdüsel olarak karnıma gidiyor. Midem içten içe sarsılıyor. Bu tuhaf bir his, sanki derimin içinden baloncuklar patlıyor gibi. Hayatımın yeni bir bölümüne uygun yeni bir mide bulantısı.

Bastian hikayesini hemen keser. "Ne oldu? Sorun ne?"

"Bir şey yok." Elimi karnımın kıvrımına bastırarak yüzümü buruşturuyorum. "Bebek henüz tekme atamıyor, ama

beni mutsuz etmeye devam ediyor. Sanki o ya da o... Oh, boş ver gitsin."

Daha iyi düşünebilmeden, uzanıp karanlıkta Bastian'ın elini yakaladım ve karnımın üzerine koydum.

Kolundaki her kas, sanki elektrik çarpiyormuş gibi kaskatı kesiliyor. Yüzünü göremiyorum ve buna seviniyorum, çünkü beni sandığımdan daha fazla nefret ediyor mu diye merak etmeye başlıyorum.

Ama sonra avucunun içi yumuşar. Parmakları genişçe açılır, karnımın kıvrımlarını nazikçe, çok nazikçe, çok çok nazikçe okşar. Aslında hissedecek bir şey yok, ama bu önemli değil gibi görünüyor, çünkü Bastian daha önce hiç duymadığım bir ses çıkarır.

"Bu..." Boğazını temizler ve tekrar dener. "Bu gerçekten... bir şey."

"Evet." Neden fısıldadığımı bilmiyorum. "Gerçekten öyle."

Bebeğin neden olduğu mide bulantısı geçiyor - görünüşe göre, küçük sakızlı ayı, görmezden gelinmediği için memnun - ama Bastian'ın eli tam olarak olduğu yerde kalıyor.

Ve bu devam ettiği sürece, Tanrım, evrende yeniden umut var. Işık, renk, neşe ve Bastian'ın dediği gibi, adı olmayan ama adına ihtiyaç duymayan bir şey *var*. Rahmimde bir erkeğin eli var ve o el pek çok yanlış şey yapmış olsa da, pek çok *doğru* şey de yaptı. Beni sevdi, kucakladı ve bana baktı. Beni korumuş ve bana zevk vermiştir. Beni gökdelenlerin pencerelerine ve derin dondurucu kapılarına dayamıştır. O eli sevdim ve o da beni sevdi.

Belki bir gün beni tekrar sevecek. Eğer izin verirsem. Eğer o isterse. Ya da belki de sevmeyecek, belki de tekrar okyanusa dalecek.

Onu oluşturan kan ve şu anda tařıdığđ yaralar, gelecekte oluşacak tđm yaralarla karşılaştırıldığında hiçbir şey ifade etmeyecek.

Belki, belki de değil.

İçeri, dışarı, içeri,
dışarı.

Bu, yarısı ışıkta, yarısı karanlıkta, dengede duran bir dđnya ve şu anda bulunduğumuz noktadan, hangi yđne dđřeceęini sđylemek imkansız.

Ama henđz bitmedi. Henđz bitmedi. Henđz bitmedi lan.

Sonra, bařladıęđ kadar çabuk, an sona erer. Bastian'ın eli dđřer ve ben onu bırakırım, bir saniye đnce beni ısıttıęđ tđm yerleri soğuk bırakmasına rağmen.

Kalbim şılınca ve kontrolsđz bir şekilde atarken, taburemi geri çekerek aramıza değerli birkaç santimlik bir mesafe koyuyorum. Metal ayakların fayanslara sđrtđnmesinden çıkan gđrđltđ, sessiz dairede aşırı derecede yđksek. "O tek seferlik bir şeydi," diyorum. Sesim sert ve acımasız geliyor, ama bu iyi. şu anda sert olmam gerekiyor. Acımasızlık, beni hormonlar, umutlar ve bana sadece zarar verecek diğer aptalca şeylerin içinde eriyip gitmekten alıkoyan tek şey. "Bunu bir daha yapamazsın."

Bastian'ın eli, eskiden karnımın olduğu yerde havada duruyor. Hareketin yokluğunu, sanki değerli bir şeyi elinden alınmış bir adam gibi uzanırken donmuş olduğunu duyabiliyorum.

Sessizlik bir saniye sđrer. İki saniye. Sonra

eli yanına dđřer. "Tamam," der.

Sadece bu. Sadece "*tamam.*"

Tek kelime etmeden hava yatağına çekilirim, ona sırtımı dönerek yanıma kıvrılır ve battaniyeyi başımın üzerine çekerim.

Ama sesler boğuk olsa da, yine de duyabiliyorum. Kalem yine tıklamaya başlar. İçeri, dışarı, içeri, dışarı. Grafitin yasal deftere sürtünme sesi. Reddedilen bir sayfanın buruşturulup kenara atılmasının yumuşak sesi.

Kalbim atarken karnımın kıvrımları üzerinde yavaşça daireler çiziyorum.

Ba-boom. Ba-boom.

*İçeri-dışarı. İçeri-
dışarı.*

Belki. Belki de değil.

Gözlerim ağırlaşıyor. Uyku beni çekiyor. Minnettarlıkla ona teslim oluyorum.

BASTIAN

flash point /flaSH point/: isim

1: yağın tutuşma sıcaklığı.

2: Hissedebiliyor musun? Yanmanın yaklaştığını hissedebiliyor musun?

HVAC ünitesinin arkasında çömelmiş, caddenin karşısındaki güvenli evi izlerken, çatıdaki çakıllar kot pantolonumun içinden dizlerime batıyor. Telefonumun ekranında saat parlıyor.

23:17. Zeke'in dikkatleri dağıtması için on üç dakika kaldı: güney girişinin hemen dışında bir araba yangını çıkacak ve bu, en az bir güvenlik görevlisini görev yerinden uzaklaştıracak.

Olmalı. Bu planda *"olmalı"* kelimesi çok ağır bir yük taşıyor. İstedğimden daha fazla.

Dilimde metal tadı hissediyorum, son iki aydır çok iyi tanıdığım o tanıdık adrenalin tadı. Parmaklarım göğsüme bağlanmış tırmanma kemerini sıkıca kavırıyor. Bu sabah Schaumburg'daki REI mağazasından dört yüz dolar nakit ödeyerek aldım. Kasiyer

, hızlı bir inişte 200 poundluk ölü ağırlığı taşıyabilecek modeli sorduğumda bana şüpheli bir bakış attı, ama sonunda soru sormadan kasadan geçirdi.

Neyse ki, çünkü yedek seçeneğim telin üzerine bir banyo havlusu atıp, beni tutması için dua etmekte.

Elektrik hatları binalar arasında uzanıyor, nemli havada sarkıyor. Buradan bakınca sokak seviyesinden göründüklerinden daha ince görünüyorlar.

Altı kat aşağıda, kaldırım sonsuz sabır ve sonsuz kan açlığıyla bekliyor.

Zeke'nin sesi, satın aldığımız ucuz kontrollü telefonlara bağlı kulaklığımdan cızırtılı bir şekilde geliyor. "Güney girişinde pozisyon aldım. Hazır olduğunuzda başlayabiliriz, Kaptan."

Aptal en iyi arkadaşım bu gece, sanki *Ocean's Eighteen* filmindeki roller için seçmelere katılıyormuşuz gibi, baştan aşağı siyah giyinmiş olarak geldi. Ama hakkını vermek gerekirse, ona benzin bidonunu uzattığımda ve görevinin en yakın paralel park etmiş arabayı ateşe vermek, bir avuç havai fişek atmak ve gardiyanlar ona kurşun sıkmadan önce oradan kaçmak olduğunu açıkladığımda soru sormadı.

"*Bundan emin misin?*" diye sordu sadece. "*Hayır*" dedim ve o da bu cevap ona yeterliymiş gibi başını salladı.

Zeke böyledir. Zeke hep böyleydi.

"Anlaşıldı," diye mırıldandım telefona. "11:23. Yedi dakika kaldı."

"Yedi dakika," diye tekrarlar. "Sonra bu lanet şeyi ateşleyeceğim ve senin çılgın planının gerçekten işe yarayıp yaramadığını göreceğiz."

"İşe yarayacak."

"Canlı elektrik telleri üzerinde ip cambazlığı yapacak birine göre çok kendinden emin konuşuyorsun."

"Aptalca bir özgüvenim kaldı geriye, Z."

"Senin sahip olduğun tek şey bu, 'aptalca' kısmını vurgulamak isterim," diye homurdanır. "Bu ve çekici kişiliğin. Sanırım bu gerçekten veda oluyor."

Nedense, içimden gülmek geliyor. "Kendine dikkat et."

"Sen de, pislik. Bu sefer gerçekten ölme. İkinci bir cenaze konuşması için iyi sözlerim kalmadı."

Son birkaç dakika saatler gibi geçiyor. 11:24.

11:25.

11:26.

Kaslarım zonklayacak kadar gergin. Kemerini çok sıkı bağladığım için kalçalarını acıtıyor, ama artık ayarlamak mümkün değil.

11:28

Çatı kenarında pozisyonumu alıyorum. Elektrik hatları önümde sapıyor. Güvenli ev diğer tarafta çömelmiş, bekliyor.

Sage'in penceresi şimdi karanlık. Kardeşinin onu geri kazanmak için inanılmaz derecede aptalca bir şey yapmak üzere olduğunu bilmeden uykuya dalmış olmalı.

11:29.

Kemerleri kabloya bağlarım. Metal karabina yerine oturur.

11:29:57... :58... :59...

Saat 11:30'da gece patlar.

Havai fişekler havayı yırtıyor — *çat-çat-çat-çat* — tam da planladığımız gibi, sanki silah sesleri gibi. Aşağıdan bağırışlar yükseliyor. Kaldırımda botların sesini duyuyorum ve Zeke'nin seçtiği motorlu aracın muhtemelen alevler içinde kaldığı güney girişine doğru koşan gardiyanların siyah lekeler halinde gölgelerini görüyorum.

Tereddüt etmiyorum.

Çatıdan kendimi aşağı atıyorum ve tel, tüm iskeletimi titreten bir iniltiyle ağırlığımı tutuyor. El ele tutunarak sallanmaya başladığımda omuzlarım ağrıyor. Tel, altımda sallanıyor, mide bulandırıcı tembel yaylar çizerek bir yandan diğer yana dalgalanıyor.

Aşağıya bakma. Aşağıya bakma. Lanet olsun, aşağıya bakma.

Hareket etmeye devam ediyorum.

Uzak çatı beklenenden daha hızlı bana doğru yaklaşıyor. Son anda koşum takımını bırakıp düşüyorum ve dizlerimin hemen nefret ettiği bir takla atıyorum. Çakıl taşları kot pantolonumu yırtıp derime batıyor, ama karşıya geçiyorum.

Karşıya geçiyorum lan.

Ama kutlama yapacak zaman yok.

Çatıya çıkan kapıyı buluyorum ve beni irkilten bir gıcırta ile açıyorum. Ne kadar dikkatli adımlar atarsam atayım, iç merdivenlerde ayak seslerim yankılanıyor. Her adımda durup, gardiyanların sesini dinliyorum.

Ama hiçbir şey duymuyorum. Sorunsuz bir şekilde ikinci katın sahanlığına ulaşıyorum. Kapıyı bir santim açıyorum. Sonra iki santim.

Koridor önümde uzanıyor, her şeyi soluk sarı bir ışığa boğan tek bir titreyen ampulle aydınlatılmış. Bir gardiyan görüyorum,

Sadece bir kişi, Sage'in kapısından yaklaşık beş metre uzakta duvara yaslanmış, yüzü telefon ekranının ışığıyla aydınlatılmış. Tüfeği yanındaki duvara yaslanmış, yakın ama elinde değil.

Yaklaşıyorum.

Halı, mesafeyi kapatırken ayak seslerimi bastırıyor. Muhafız telefonundan başını kaldırmıyor. *Umarım TikTok videosu buna değmiştir, seni sefil piç kurusu*, diye düşünüyorum kendi kendime.

Kolumu arkadan boğazına doladım ve Aleksei'nin bana on iki yaşındayken öğrettiği boğma hareketini yaptım. O zamanlar en büyük endişemiz, hangi sokak çocuklarının bizim bölgemize girmeye çalıştığıydı. *"Havayı değil, kanı kes"* diye talimat vermiş, spor malzemeleri mağazasının arkasından çaldığımız bir manken üzerinde göstermişti. *"Doğru yaparsan, on saniye içinde sessizce bayılırlar. İstediğin de budur. Tek bir ses bile çıkarmamaları."*

Bunca yıl sonra, hâlâ doğru yapıyorum. Gardiyanın telefonu yere düşüyor. Elleri ön koluma uzanıyor, boşuna pençeliyor. Kafamda sayıyorum — *bir, iki, üç, dört* — ve vücudunun gevşediği anı hissediyorum.

Yüzümü bile görmedi.

Onu koridorun ortasındaki malzeme dolabına sürükledim, ağızına bir bez tıkadım ve kendi kemerini kullanarak ellerini arkadan bağladım. O kurtulmayı başardığında, biz çoktan gitmiş olacağız.

Umarım.

Sage'in kapısına yaklaşıp kolu denedim. Tabii ki kilitliydi. Ama ucuz bir iç kilit olduğu için, tek bir sert tekmeyele kapı içe doğru parçalandı.

Sage yatakta birden doğrulur. Yüzünde bir kalp atışı süresince olabilecek her türlü duygu belirir. Önce şok, gözleri büyür, ağzı açılır. Sonra rahatlama gelir, çenesinin sert hatları yumuşar, on altı yaşından daha genç görünür, Grant Park'ta omuzlarımda taşıdığım küçük çocuk gibi görünür.

Sonra umut parlar. Kısa süreli. Kırılgan. Bir kasırgada mum alevi gibi.

"... Bastian?"

Ve sonra ölür, son iki aydır aynaya her baktığımda çok iyi tanıdığım bir karanlık tarafından söndürülür.

Öfke.

Saf, katıksız öfke.

"Beni terk ettin," diye tıslar. Sanki hayal edilebilecek en kötü suçu işlemişim gibi, bunu bir suçlama gibi fırlatır.

Belki de işlemişimdir.

"Sage..."

"Hayır." Başını sallar. "Hayır. Benim adım söyleyemezsin.

Burada olamazsın."

Odayı geçip yatağının başına diz çöküyorum. O benden uzaklaşıp başlığa yaslanırken, sanki *ben* bir tehditmişim gibi, yatak yayları gıcırıyor.

"Seni buradan çıkaracağım, Sage. Hemen şimdi," diyorum ona.

"Aşağıda bir araba var. Zeke, Yasmin ve Eliana bekliyorlar."

Ama Eliana'nın adı ağızımdan çıkar çıkmaz, istediğim şeyin korkunç yükünü hissediyorum. *Bana güven. Sana karşı kanı tercih ettikten sonra bana tekrar güven. Seni odana kilitleyip cinayet işlemeye gittikten sonra. Ölü bir adamın parmağını kesmekle meşgulken seni tekerlekli sandalyeninden düşürdükten sonra.*

Bana güven, sana güvenmemek için her türlü sebebi vermiş olsam da.

Sage'in çenesi bir yandan diğer yana hareket ediyor. Elleri beline dolanmış ince battaniyeyi sıkıca kavırıyor, parmak eklemleri kumaşın üzerinde kemik beyazı gibi görünüyor. "Beni terk ettin," diyor yine. "Beni *terk ettin*, Basti. Yerde. Tekerlekli sandalyeme bile geri dönemiyordum. Saatlerce orada yatıp senin eve dönmeni bekledim, ama sen hiç..."

"Biliyorum." Dilimdeki acı, zehirli tadı yutuyorum. "Ne yaptığımı biliyorum."

"Öyle mi?" diye gülüyor. "Çünkü benim gördüğüm kadarıyla, bir daha asla dokunmayacağına yemin ettiğin tüm o pisliklerin peşinden gitmeyi seçmişsin gibi görünüyor."

"Evet." Ona yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Yanaklarımdan akan gözyaşlarını saklamanın da bir anlamı yoktu, tıpkı onun yanaklarından akan gözyaşları gibi. "Yanlış bir seçim yaptım, Sage. Keşke yapmasaydım, ama yaptım ve geri alamam."

Ne fesi titriyor. Parmaklıklılı pencereden süzülen loş ışıktaki, gözyaşı izleri parlıyor.

"Üzgünüm," diye ekliyorum. "Çok üzgünüm, Sage." "Bu neyi düzeltecek?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

"Şu anda mı? Hiçbir şeyi. Ama her şeyi düzelteceğim. Yemin ederim ki düzelteceğim." Ayağa kalktım. "O zamana kadar, buradan gitmemiz lazım."

Yangın merdiveninden tekerlekli sandalyeyi nasıl indireceğimi hesaplarken ayak sesleri duydum. Sert ahşap zeminde ağır botlar, hızla bize doğru geliyordu.

"Bast—"

"Sessiz ol. Düşünmeme izin ver."

Köşeyi dönmelerine belki on beş saniye var. O yüzden, tekerlekli sandalyeyi siktir et.

Hemen harekete geçiyorum.

Pencere ses çıkarmadan açılıyor. Frank'in tadilat işi en azından bu konuda iyiymiş.

Geri dönüp tek bir hareketle Sage'i yataktan kaldırıyorum. Yüzü öfkeyle buruşsa da kolları içgüdüsel olarak boynuma dolanıyor. Hatırladığımdan daha hafif, ya da belki de şu anda o kadar adrenalin doluyum ki, lanet bir Buick'i bile kaldırabilirim.

"Basti, ne oluyor..."

"Bana tutun," diye hırlıyorum. "Bırakma."

Ama yeterince hızlı hareket edemedim. Güvenlik görevlisi koridorun sonundaki köşeyi dönüyor.

Adamın yüzünde, gördüğü şeyi anlamaya çalıştığını görüyorum — açık bir pencerenin önünde, sanki berbat bir Rönesans tablosu gibi, chiaroscuro ışıklandırmasıyla çerçevelenmiş, rehine bir çocuğu tutan ölü bir adam.

Silahını kaldırıyor.

Bize doğrultuyor.

Ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyorum.

Ellerim kardeşimle dolu. Silahlarım belimde, ulaşılabilir bir yerde. Burada donup kalıyoruz, kaçış ve infaz arasında sıkışmış durumdayız ve tek yapabileceğim, gardiyanın emniyet kilidini açıp silahı doğrudan göğsüme doğrultmasını izlemek.

ELIANA

11:31 P.M.—ON BEŞ DAKİKA ÖNCE

blind bake /blīnd bāk/: fiil

- 1: şeklini korumak için ağırlık konulan, içi boş bir hamur pişirme işlemi.
- 2: Göremediğiniz tehlikeye doğru koşarken, birinin avucunuza çizdiği haritaya güveniyorsunuz.

Arabanın sıcak karanlığında, Yas ve ben hoparlörden gelen telefonun üzerine eğilmişiz, ikimiz de neler olup bittiğine dair en ufak bir bilgi kırıntısı için çabalıyoruz.

Hoparlörden, Bastian'ın tırmanma ekipmanını bağlarken kontrollü nefes alıp verişini geliyor. Ritim artık tanıdık, neredeyse rahatlatıcı, ancak her nefesin son nefes olabileceği kısmı hariç.

O karşıya geçerken, elektrik hatlarının gerilmesinden çıkan uğultuyu, hoparlörlerden esen rüzgarı duyuyorum...

... ve sonra Bastian'ın botlarının diğer tarafa çarptığı çift ses.

"Karşıya geçti," diye fısıldıyorum. "Siktir, gerçekten başardı."

Çakıl taşlarının üzerinde bot sesleri duyuyorum. Paslı bir kapı gıcırdayarak açılıyor. Sonra arabayı sadece Bastian'ın nefesi ve kendi kalp atışlarımın gürültüsü dolduruyor.

Yasmin elimi sımsıkı tutuyor. "Hadi," diye fısıldıyor. "Hadi, hadi, hadi."

Bir boğuşma. Bir adamın boğuk sesi. Bir çarpışma, ahşabın parçalanması... ve sonra şimdiye kadar duyduğum en kötü sessizlik.

Ta ki bir ses statik gürültüyü kesene kadar. Genç. Korkmuş. Tek bir hecede çatırdayan.

"... Bastian?"

Bütün vücudum sıvılaşır. Bu Sage. Bu *Sage*, hayatta ve korkmuş, mezardan bir hayalet çıkmış gibi kardeşinin adını söylüyor.

Sanırım öyle.

Şu anda gözyaşlarına boğulabilirim. Kahretsin, tam da bunu yapabilirim — ya da Yasmin'in eli aniden benimkine daha da sertçe bastırmasaydı, yapardım.

"Oh, lanet olsun," diye nefes alır Yasmin. Eli benim elimi bırakır ve sürücü koltuğunda kıvrıldığını duyarım, pencereye doğru uzanırken deri koltuk gıcırda. "Oh, lanet olsun, oh, lanet olsun, oh, lanet olsun."

"Ne?" Kalbim hızla çarpmaya başlar. "Yas, ne oldu?"

"Bir güvenlik görevlisi var. Binaya geri dönüyor." Sesi yüksek ve tiz, panikle doludur. "O..."

— Yangın onu engellemeye yetmemiş olmalı — lanet olsun, *lanet olsun* —" Telefonu arıyor, hoparlör düğmesine basıyor. "Bastian! Bastian, bir güvenlik görevlisi geri geliyor, duyuyor musun? *Bastian!*"

Ama tiz hoparlörden duyabildiğim tek şey, Bastian ve Sage'in konuşmalarının boğuk sesi, sesleri birbirine karışmış, sanki tartışıyorlarmış gibi. Dinlemiyor. O odada olanlar yüzünden bizi duyamıyor.

"O öyle değil..." Yasmin'in nefesi kesilir. "Eliana, o dinlemiyor."

Elini direksiyona vurduğunu duydum. Bir kez, iki kez. İkinci vuruşta kornadan boğuk bir ses çıktı.

"Gitmeliyim," diyor. "Gitmeliyim... ama hayır, Bastian arabada kalmamı söyledi. Sen araba kullanamazsın, bu yüzden ben gidersem, o zaman... O *dedi* ki..."

"Yas..."

"Ne *yapacağım*?"

Karar vermek için belki üç saniyem var. Bu, sevdiği insanlar ölürken karanlıkta oturan türden bir insan mıyım, yoksa imkansız derecede aptalca bir şey yapıp muhtemelen bu sırada kendini öldüren türden bir insan mıyım karar vermek için yeterli bir süre değil.

Ama zaten kararımı vermiştim, değil mi? Uzun zaman önce karar vermiştim.

Beynim yetişemedi elim kapı kolunu tuttu. "Eliana, *hayır!*"

"Arabada kal, Yas."

"Sen *körsün!*" diye bağırır Yasmin. "Öylece gidemezsin... Nereye gittiğini bile bilmiyorsun..."

Ama ben biliyorum. Biliyorum çünkü Bastian dün gece o binanın her santimini avucumun içine çizdi, parmağı benim parmağımı hareket ettir , , , , , , , , ,

şeklini, dünyam karardığından beri önemli olan her şeyi ezberlediğim gibi ezberledim: dokunma, tekrar ve sırf lanet olası inatçılıkla.

"Arabada kal," diyorum tekrar, ayak boşluğundaki Excalibur'a uzanarak. "Onları çıkardığımda, kaçmamız gerekecek."

"Eliana..."

Ama beni durdurmak için çok geç. Zaten koşmaya başladım bile.

Korku boğazımda boğulma tehlikesi yaratıyor, ama irade gücümle onu beni yavaşlatamayacağı bir yere itiyorum. Koşarken bastonum dar yaylar çiziyor. Diğer elimle kapıya ulaşana kadar tuğla cepheyi parmak uçlarımla okşuyorum. Kapıyı açıp içeri giriyorum.

Muhafızın botları üstümde gümbür gümbür ses çıkarıyor. O sesi takip ederek merdivenleri çıkıyorum.

İkinci kat. Koridor önümde açılıyor ve aynı anda yarım düzine ses duyuyorum: Sage'in keskin nefes alışı, gardiyanın şaşkın homurtusu, emniyetin devre dışı bırakılmasının mekanik sesi.

Düşünmüyorum. Sadece bastonumu umarım doğru yönde sallıyorum.

Şanslıyım ki, doğru yöndeydi.

Excalibur, gardiyanın kafatasının arkasına çarparak kollarımda ve dişlerimde yankılanan bir çatırtı çıkarır. Adam yana doğru yığılır, silahı yere düşer.

"Eliana!" Bastian'ın sesi benim adımla kırılır.

Sonra eli benimkine uzanır, sıcak ve sağlamdır, ve beni öne doğru çeker. Sage'in de benim adımla söylediğini duyarım.

"Yangın merdiveni," diye fısıldar Bastian.

"*Hemen.*" Koşarız.

İki çift el beni pencereden dışarıya çıkarır. İtfaiye merdiveni, hepimizin ağırlığı altında inerken gıcırıyor. Bastian Sage'i taşıırken, ben bir elimle Bastian'ın gömleğinin arkasını tutarak, diğer elimle Excalibur'u sıkıca kavrayarak arkasında sendeleyerek ilerliyorum. Her adım, cıvataların kopup bizi aşağıdaki sokağa düşürmemesi için umutsuz bir duadır.

Bastian, merdivenin basamağından yere kadar biraz mesafe olduğunu söylüyor ama sıra bana geldiğinde yine de yere sertçe çarpıyorum. Çarpmanın etkisiyle dizlerim bükülüyor ve neredeyse düşüyordum ama Bastian elini uzatıp dirseğimi yakalıyor ve kaldırırma çarpmadan kurtuluyorum.

"Araba bu tarafta," diyor.

Yasmin bizi görmüş olmalı, çünkü motor gürültüyle çalışıyor ve lastikler çılglık atarak yanımıza yanaşiyor. Kapılar açılıyor. Bastian Sage'i arka koltuğa atıyor ve ben de kendimi arkasına atıyorum, kardeşlerin üzerine çirkin bir şekilde düşüyorum.

"Git!" diye bağırır Bastian, Yasmin gaza basmadan önce zar zor kapısını kapatır.

Hızlanma beni koltuğa yapıştırır. Sage'in kemikli dirseği kaburgalarımın batır. Birinin dizi uyluğuma çarpar. Umurumda değil.

Hareket

ediyoruz.

Hayattayız.

Çeyrek mil sonra Yasmin frenleri gıcırdatarak durur. Başka bir kapı açılır.

Zeke orada durur, sigara kokusu sinmiş, aptal gibi sırtıtmaktadır. "Selam millet," der. "Neyi kaçırdım?"

ELIANA

tezgah hizmeti /'koun(t)ər 'sərvəs/: isim

1: müşterilerin servis edilmeden doğrudan sipariş verdikleri yemek formatı.

2: Birinin size bir plan sunmasını beklemekten vazgeçip kendi planınızı yapmaya karar verdiğinizde.

Adrenalin patlaması gerçek. Hepimiz tamamen bitkin bir halde daireye geri dönüyoruz. Zeke arkamızdan kapıyı kilitliyor. Kilidin kaydırıldığını, ardından zincirin takıldığını ve sonra da onun önünde ağır bir şeyi sürüklediğini duyuyorum. Belki bir sandalye. Ya da sehpa. Muhtemelen bir fil.

"Paranoid misin?" diye sorar Yasmin.

"Bu geceden sonra mı?" diye cevaplar. "Kesinlikle evet."

Kanepeye çöküyorum. Görmediğim bir binada, saymaya vaktim olmayan merdivenleri tırmanarak, sadece iyi bir tahminle kafasına vurmak zorunda kaldığım bir güvenlik görevlisini geçerek, tam hızda koşuktan sonra bacaklarım sonunda pes ediyor ve

tetanozla dolu yangın merdiveninden aşığı inmek zorunda kaldığım için bacaklarım sonunda pes ediyor. Excalibur elimden düşüyor ve yanımdaki yere düşüyor. Ellerim o kadar titriyor ki, denesem bile onu tekrar tutamıyorum.

Sage arabaya bindiğimizden beri tek kelime etmedi. Bastian onu yakındaki bir yere yerleştirirken iç çekişini duyabiliyorum. Koltuğun yayları onun ağırlığı altında gıcırđıyor.

"İyi misin?" diye sorar Bastian kardeşine.

Sage cevap vermez.

Onun soğuk tavırları ve sessizliğı giderek daha garip, daha boğucu hale gelir, ta ki Yasmin boğazını temizleyene kadar. "Çay yapıyorum. İstemiyen varsa... yine de alacak."

Mutfağı doğru kaybolur. İşe koyulduğunda, fincanların tıkırdaması ve elektrikli su ısıtıcısının tıslaması, hiçbirimizin bozamayacağı yorgun bir sessizliğı doldurur. Başımı kanepenin minderlerine yaslayıp nefes almaya odaklanırım.

Burundan nefes al, ağızdan ver. İşte böyle yapılır.

"Nefes almak" Helen'in bana öğrettiğı ilk şeydi. Bu ders planı seçimine, en azından, şüpheyile yaklaştım. Sanki kuantum fiziğı dersinin ilk gününe, toplama ve çıkarma işlemlerini gözden geçirerek başlamak gibi bir şeydi. Ama o, artık göremeyeceğın bir dünyada yolunu bulmaya çalışırken nefes almayı ne kadar kolay unutabileceğine şaşıracağıma yemin etti.

"Nefes almak, vücudumuza güvende olduğumuzu söylemenin bir yoludur. Burada güvendesin, Eliana. Öyleyse nefes al."

Benim için gurur verici olan, bunu oldukça çabuk öğrenmiş olmam. Ve bir suredir bu konuda kendimi beğenmiş hissediyorum. Nefes almak mı? Ha! Bu ocuk oyuncağı. Gözlerim kapalıyken bile yapabilirim. Asıl zor olan rehine kurtarmak.

Ama burada güvendeyim. Yas, Bastian, Zeke ve şkrlersun ki Sage de yle. Hepimiz güvendeyiz. O yüzden nefes alabilirim.

Bir iki dakika sonra Yasmin, sıcak bir kupa iceği ellerime tutuşturur. Kokusundan anladığım kadarıyla papatya ayı. Parmaklarımı seramik fıncanın etrafına dolayarak ısınının kemiklerime işlemesine izin veririm.

"Peki," diyor Bastian, odadaki herkesin dikkatini çeken bir şekilde. "şimdi olacaklar şunlar."

Yrmekten vazgeçti. Hepimiz nefesimizi tuttuk.

"Sage bu gece Chicago'dan ayrılıyor," diyor. "Eliana ve Yasmin'le birlikte."

Bu, ıslak bir osuruk gibi karşılanır.

Yas ilk olarak patlar. "Sen kim olduğunu sanıyorsun..." Ben de eklerim, "Hangi gezegende diktatör seildin..."

Zeke: "Dostum, bu biraz..."

Ama gürültünün üstüne sesini yükselten Sage'dir. "Ne dedin lan?" diye bağırır. "Hayatta olmaz! Benim hayatımı sen belirleyemezsin."

"Bu bir pazarlık değil." Bastian tekrar volta atmaya başlar. "Aleksi otuz altı saat içinde Chicago'ya inecek. Belki de daha erken, olan biteni ne kadar çabuk ğrenirsa o kadar abuk. Ve ğrendiğinde, seni aramak için bu şehri paramparça edecek. nz de onun ulaşamayacağı bir yerde olmalısınız."

"Peki tam olarak neresi?" diye alaycı bir şekilde soruyorum.

Bastian cevap vermeden önce tereddüt eder, "... Üzerinde çalışıyorum."

"*Bunun üzerinde mi çalışıyorsun?*" Yasmin inanamıyormuş gibi sesini yükseltiyor. "Planın bu mu? Bizi bilinmeyen yerlere göndermek, sen ise burada kalıp bu sefer *gerçekten* kendini öldürttürmek mi? Bence sen 'işine' geri dönsen iyi olur dostum."

Cevap vermiyor, bu da cevap yerine geçiyor.

"Bastian..." diye başlıyorum.

"*Hayır* dedim." Beni, kollarımda tüylerimi diken diken eden bir homurtuyla keser. "Oy hakkınız yok. Hiçbirinizin yok. Burası lanet olası bir demokrasi değil ve ben sizin fikrinizi sormuyorum. Size ne olacağını söylüyorum."

"Sen öyle yapamazsın..."

"Yapabilirim. Yapacağım da. Ve eğer herhangi biriniz bu konuda kendi duygularınızın sizi hayatta tutma sorumluluğundan daha önemli olduğunu düşünüyorsa, o kapıdan çıkıp Aleksei'nin adamlarıyla şansınızı deneyebilirsiniz." Adımları yeniden başlar. "Ama yapmayacaksınız. Çünkü aptal değilsiniz. Sadece korkuyorsunuz ve korkmuş insanlar aptalca şeyler söyler."

Sage alaycı bir kahkaha attı. "Sen tam bir pisliksin."

"Evet," Bastian tereddüt etmeden kabul eder, "Öyleyim. Ve o pislik, seninle sığ bir mezar arasındaki tek engel. Bu yüzden hoşuna gitse de gitmese de umurumda değil, benim dediğim olur."

Darbe sesleri ve anahtarların tıkırdaması duyulur. "Bu arada," diye devam eder, "Zeke ve ben malzeme almaya gideceğiz. Nakit paraya, yiyeceğe, Sage için yeni bir tekerlekli sandalyeye, bunun gibi şeylere ihtiyacımız var. Siz üçünüz burada kalacaksınız, tekrar ediyorum: *burada kalın*

—ve geri döndüğümde, sizi şehirden nasıl çıkaracağımıza dair talimatlar vereceğim. Zeke, gidelim."

Takip eden soruları yanıtlamak için beklemiyor. O ve Zeke mobilyaları kapıdan uzaklaştırıyor, dışarı çıkıyor ve kapıyı arkalarından kapatıyorlar.

Yasmin kilidi tekrar takip fil barikatını yeniden yerleştirdiğinde hepimiz rahat bir nefes aldık. Yas'a baktım, o da Sage'e baktı, Sage de bana baktı.

"Peki," diyor Yas, "bu kadar heyecan yeter de artar bile, bilemiyorum, hayatımın geri kalanı için. Bana ihtiyacın olursa, hak ettiğim köpük banyosunda bulabilirsin." Bunun üzerine, koridora doğru yola çıkıyor ve Bastian'ın liderlik tarzı hakkında pek de övgü dolu olmayan şeyler mırıldanıyor.

Bu durumda Sage ve ben odada oturup, ikimizin de hak etmediği rahatsız edici bir sessizlik içinde kalakaldık. Tek duyabildiğim ses, Sage'in hırıltılı, öfkeli nefes alıp verme sesiydi. Sanki sızıntı yapan bir radyatör gibi ses çıkarıyordu. Dün Bastian'ın kaleminin tıklama sesine benziyordu, ama o ses umutsuzluk ve hayal kırıklığıyla dolu olsa da, içinde biraz da umut vardı. Her tıklamada bir "*belki*" vardı.

Sage'in nefes alışışı ise tamamen umutsuz geliyor.

Çayımı sehpa bırakıp koltuktan kalkıyorum. Dizlerim ağrıyor. Yangın merdiveninden pek de zarif olmayan bir inişin ardından birkaç gün boyunca moraracaklar, ama ben onları görmezden gelip Sage'in oturduğu koltuğa doğru ilerliyorum.

"Sana katılabilir miyim?"

Cevap vermez, ama ben bunu izin olarak kabul ediyorum. Ayaklarının dibine, yere çöküyorum. Yeterince yakın.

"Söyleyebilirsin, biliyorsun," diyorum ona. "Ne düşünüyorsan. Bastian'a söylemem."

Öfkeli nefes alıp verme ritmini sürdürüyor ve cevap vermiyor.

"Ben de ona kızgıyım, biliyorsun," diye devam ediyorum. "Son zamanlarda beni inciten bir sürü boktan şey yaptı, ben de bunu yeni yeni anlamaya başlıyorum. Yani incinen tek kişi sen değilsin. Aslında, iyi bir arkadaş grubun var. Bir kulüp kurmalıyız. Tişörtler yaptırmalıyız."

Birisi bana bunun en iyi ilaç olduğunu söylediği için gülmeye çalışıyorum, ama Sage bu doktorun reçetesiyle ilgilenmiyor gibi görünüyor. Sessiz bir öfkeyle hırıltılı nefes almaya devam ediyor.

Bütün bunları içinde saklamak onun için iyi olamaz. Ben de gençken anneme, dünyaya ve dünyada yaşayan tüm Derek'lere çok kızgın olduğumu hatırlıyorum. Onun yaşındayken duygular çok *büyük*tür. Dikkatli olmazsan, bir çıkış yolu bulamazsan, patlayıp seni paramparça ederler.

Bunun ona olmasına izin vermeyeceğim.

Tereddütle uzanıp kol dayama yerine koyduğu eline dokunuyorum. "Yalnız değilsin, Sage," diye tekrar ediyorum. "Ben buradayım. Eğer söylemek istersen, ne olursa olsun, ben buradayım. Diline dikkat etmeni bile söylemeyeceğim. İstedğin kadar küfür et."

Nefesi kesildi. Bana defolup gitmemi söyleyeceğinden eminim, ta ki:

"O tam bir *ikiyüzlü*."

Alaycı gülümseme, sanki aylardır göğsünde mayalanmış gibi ortaya çıkıyor. Belki de daha uzun süredir.

Ve bir kez başladı mı, durmak bilmiyor. "Hayatım boyunca bana kendi seçimlerimi kendim yapabileceğimi söyledi. *Sırf bu sandalyede oturuyorsun diye kimse senin adına karar veremez, Sage.*" Eli yumruk haline geldi. "Ve sonra bu saçmalığı mı yapıyor? Beni sanki lanet *bir bagajmışım* gibi gönderiyor? Önce tüm bu saçmalıkların olmasına izin verdikten sonra? Bunların *sebebi* oysa?!"

"Biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun." Acı ve küçümseyici bir şekilde güldü. "Herkesin sana camdan yapılmışsın gibi davranmasının nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

"Öyle mi düşünmüyorsun?" Kollarımı genişçe açtım, sanki "*Bana bak*" der gibi. "Artık keskin nesneleri kullanmama neredeyse izin verilmiyor, tatlım. Ama gerçekten hasta bir şekilde, görme yeteneğimi kaybetmiş olmama neredeyse minnettarım. Çünkü en azından, bastonla ve garip bir şekilde sürünerek yürürken, insanların gözlerindeki acıma ifadesini *görmek* zorunda kalmıyorum."

"Aynı şey değil," diye mırıldanıyor.

"Tabii ki aynı değil," diye onaylıyorum. "Hayır, tabii ki aynı değil. Birincisi, sen bununla çok daha uzun süredir uğraşmak zorundasın. Ama biliyor musun?"

O, sözleri söylemeden, huysuz bir şekilde "*Devam et*" der gibi homurdanır.

"Sen olmasaydın, başıma gelenlerden çok daha fazla korkardım."

Bu onu şaşırtmış olmalı, çünkü nefes alışı yavaşlar ve gözlerinin bana doğru döndüğünü hissedebiliyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bana şunu gösterdin: bu... sadece tekerlekli sandalye değil, ama her şey sana olan

Hayatta kaldığın ve üstesinden geldiğin her şey seni tanımlamaz ya da sınırlamaz. Tabii sen buna izin vermezsen. Saçlarımı yüzümden çekiyorum. "Büyürken, bana acımasız davrandığı için dünyaya çok kızardım. Ama dünya sana daha da acımasız davrandı ve sen bunun seni yavaşlatmasına bir kez bile izin vermedin. Bu yönünü takdir ediyorum Sage. Bana ilham veriyorsun."

Yumruğu yavaşça açılır. Parmak uçlarımla bileğini tutarken, her tendonun gevşediğini hissedebiliyorum. Sızıntı yapan radyatörün nefes alışını normale yakın bir hale gelir.

"Bu... güzel," diye itiraf etti. Birdenbire daha genç sesli konuşmaya başladı. "Kimse bana böyle şeyler söylemez. Sadece 'Başına gelenler için çok üzgünüm' ya da 'Cesur olmak zor olmalı' derler, sanki bu konuda bir seçim şansım varmış gibi."

"Siktir et o lafları," diye homurdanırım. "Cesaret, seçeneğin olup olmamasıyla ilgili değildir. Seçeneğin olmadığına ne yaptığınla ilgilidir."

Bir an sessiz kalır. Sonra, "Bash da böyle şeyler söylerdi," der.

"Evet, şey." Elini sıkıyorum. "Kırık saatler, kör sincaplar ve tüm o şeyler."

Yine sessizleşir. "Seni gerçekten incitti, değil mi? Kardeşim, yani."

"Evet," itiraf ediyorum. "Gerçekten incitti." "Hâlâ onu seviyor musun?"

Elim bilinçsizce karnıma kayıyor. Sage bunu fark etmiş olmalı ki, "İlk başta bir şey söylemeyecektim, çünkü emin değildim. Ama sen... sen hamilesin, değil mi?" diyor.

Yutkunup başımı salladım. "Evet."

"Ve Bastian'ın mı?"

Bu sefer sesime güvenemediğim için tekrar başımı salladım. "Yani bu benim... yeğenim mi oluyor? Yeğenim mi?"

Bu, nedense beni güldürüyor. Gözyaşlı, sümüklü bir kahkaha, ama küçük bir kıkırdama, ama tüm bu çılgınlığın ortasında küçük bir kahkaha bana o kadar da kötü bir şey gibi gelmiyor, birkaç sümük eşlik etse bile. "Henüz emin değilim. Ama evet, amca olacaksın."

"Amca olacağım," diye nefes nefese söylüyor, sanki bu terfi ve unvan değişikliği henüz aklına gelmemiş gibi. "Vay canına... yani, vay canına. Bebeğin yanında küfür etmek kötü mü? Duyabilir mi?"

"Henüz değil," diye gülerek cevap veriyorum. "Henüz sekiz haftadan biraz fazla oldu ve kitaplara göre, yirmi üç ya da yirmi dört haftaya kadar duyamazlar. Yasmin, dilimi temizlemem konusunda bana baskı yapıyor ama sanırım bunun önemli hale gelmesine kadar zamanımız var."

"Vay canına," diyor Sage. "O biliyor mu? Bebeği biliyor mu?"

"Evet, biliyor."

"Ve hala hepimizi kim bilir nereye sürgün etmek isteyen kontrolcü bir pislik mi?"

"Aynen öyle."

Sage göğsünden düşük bir homurtu çıkarır. "Tipik. Kesinlikle tipik." Tekrar iç çeker. "Korkuyor, değil mi? Bu yüzden böyle davranıyor."

"Bana sorarsan, korkudan altını ıslatıyor derim. Ama bilirsin, Bastian tarzında." Ağrıyan dizlerimi ovuşturup

dizlerimi ovuşturup bacaklarımı önüme uzatırım. "Ne olursa olsun, ben de korkuyorum."

"Kızgın olduğunu söylememiş miydin?"

Kendi dizime vuruyorum, sanki ikinci el araba satıcısıymışım gibi, şimdiye kadar satılmış en kötü Camry'nin kaputuna vuruyormuşum gibi. "Dostum, bu kötü çocuk içinde pek çok duygu barındırabilir. Her gün ne kadar çok duygu yaşadığımı bilseydin, aklın başından giderdi. Kızgınlık, üzüntü, korku, hepsi. Ben duyguların Baskin Robbins'iyim. Gerçekten sonsuz bir kaynak."

Burnundan nefes veriyor, bu gece ondan alabileceğim en yakın gülüş bu sanırım. Ama ben bunu kabul ederim. Birkaç dakika önceki öfkeli, zorlu nefes almaktan her şey daha iyidir, sanki sakinleşmezse kalp krizi geçirecekmiş gibi.

"Beni terk ettiği için onu nasıl affedebileceğimi bilmiyorum," diye fısıldıyor. Bana mı yoksa kendine mi söylediğinden emin olamadığım için sessiz kalıyorum ve içinde neler olup bittiğini keşfetmesi için ona zaman tanıyorum. "Kazadan sonra bana o kadar çok söz verdi ki, ama hepsini çok kısa sürede bozdu. Bunu unutmak çok zor."

"Unutmak mı?" diyorum. "Hayır, hayır, hayır. Unutamazsın. Unutmak, seni şekillendiren her şeyi bırakmak demektir. Senin ve benim gibi insanlar bunu yapamaz. Bizler, bant ve aptalca hayallerle bir arada tutuluyoruz, bu yüzden unutmaya başlarsak, tüm düzen parçalanır. Bana sorarsan, unutmak söz konusu bile olamaz." Tereddüt ediyorum. "Ama affetmek... Belki bunun bir yolu vardır."

"Bu daha da imkansız geliyor."

"Bazı günler, evet," diye onayladım. "Ama benim görüşüme göre, affetmek onu temize çıkarmak anlamına gelmez. Bastian birçok yanlış şey yaptığını biliyor. Ama birçok doğru şey de yaptı."

Bu gece senin için geldi, Sage. Onu görmeliydin. Seni oradan kurtarmak için hiçbir riskin çok tehlikeli olduğunu söylemezdi. Tanrı aşkına, binalar arasında elektrik hattına tırmanarak indi."

Gözlerinin yuvalarından fırladığını neredeyse duyabiliyorum. "Hadi oradan. Yapmadı."

"Kesinlikle yaptı. Kendi gözlerimle gördüm... Yani, duydum. Yasmin de gördü. O da doğrulayacaktır. Batman'in işini yapmasını izlemek gibiydi."

"Bu onun yaptığı en aptalca şey," diyor Sage. Ama onun kulaklarından kulaklarına kadar gülümsediğini çok iyi biliyorum.

Görünüşe göre, ağabeyine duyduğun sevgi ve hayranlığı asla kaybetmiyorsun. Sesinden bunu duymak, hiç sahip olmadığım kardeşim için özlem duymama neden oluyor. Çünkü tek bir cesur hareket, Sage'e Bastian'ın birçok yönden gerçekten olağanüstü bir insan olduğunu hatırlatmaya yetiyor. Sage on altı yaşında ve yaşıtları gibi somurtkan ve huysuz, ama kardeş sevgisi tüm kötü ruh hallerini aşıyor. Bu hayranlık sonsuzdur.

Birbirlerine sahip oldukları için mutluyum.

"Peki ne yapacağız?" Sage uzun bir süre sonra sorar. "Bastian hakkında, yani. Aslında, tüm bunlar hakkında."

Düşünürken alt dudağımı ısırıyorum. Son birkaç gün ve haftada o kadar çok değişiklik oldu ki, kendimi ileriye bakmamaya alıştırdım. Her seferinde tek bir şey, sonra bir sonraki, sonra bir sonraki.

Ancak şu anda bir dönüm noktasındayız ve önümüzdeki yol her zamankinden daha belirsiz.

"Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Ama bence, onun hazırladığı yarım yamalak planlara bizi sürüklemesine izin vermemekle başlamalıyız. Kahraman kompleksine sahip olduğu için tüm kararları o veremez."

"Bundan hiç hoşlanmayacak."

"Oh, buna güveniyorum." Dizine hafifçe vurdum. "Ama kardeşinle ilgili bir şey var: O kadar uzun süre herkesi korumaya çalıştı ki, insanların onu korumasına izin vermeyi unuttu. Ya da sadece yanında durmasını. O kadar inatçı ki, aşk kontrol demekse, o zaman her değişkeni kontrol edebildiği sürece, bir daha kötü bir şey olmayacağına inanıyor."

"Böyle söyleyince çok üzücü oluyor."

"Öyle," diye onayladım. "Bu, geri kalanımız için de yorucu. O yüzden geri döndüğünde, onunla bir konuşma yapacağız. *Gerçek* bir konuşma. Onun emir yağdırması ve bizim itaat etmemiz değil."

"Sence dinler mi?"

"Muhtemelen ilk başta dinlemez. Ama istediğimde çok ikna edici olabilirim."

Sage'in eli benimkinin altında dönüyor, parmakları aniden sertçe sıkıyor. Tekrar konuştuğunda sesi değişmiş. Yaralı genç artık yok. Onun yerine daha sert, daha soğuk, daha kararlı biri var. "Bu yeterli değil."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bastian'ı *dinlemeye* ikna etmek yetmez demek istiyorum. Onu bunu bitirmeye ikna etmeliyiz." Elini daha da sıkılaştırır. "Aleksei. Onu ortadan kaldırmalıyız. Bu şiddet dolu saklambaç oyununu sonsuza kadar oynayamam."

Midemi bir ağrı kaplar. "Sage..."

"Ben on altı yaşındayım," diyor. "Ve bir kardeşim direksiyon başında bir hata yaptığı için bacaklarımı kaybettim. Başka bir kardeşim tüm dünyanın kendisine ait olduğuna karar verdiği için tüm geleceğimi kaybetmeyeceğim."

Omurgamdan soğuk bir korku dalgası geçiyor. "Tatlım, çok şey yaşadığını biliyorum, ama..."

"Hayır. *Hayır*. Hayatımın geri kalanını arkamı kollayarak geçiremem, Eliana. Aleksei bir şeyi kanıtlamak istediği için bir sonraki kaçırılmayı, bir sonraki tehdidi, sevdiğim birinin bir sonraki kez incinmesini bekleyerek mi? Hayır, siktir et." Keskin ve kesin bir nefes verir. "Kurtarmak yetmez. Aleksei nefes aldığı sürece hiçbirimiz güvende değiliz."

O sözleri kafamda tekrar tekrar düşünürken uzun süre sessiz kaldım. Sage pek çok konuda haklı. Kıyamet kopana kadar saklanma yerlerinde saklanamayız. Aleksei'nin şimdiye kadarki eylemleri, istediğini elde etmek için çok aşırı önlemler almaya hazır olduğunu gösterdi. Onu öldürmek ya da ömür boyu hapse atıp anahtarı atmak dışında, onun uzun ve kanlı erişiminden güvenliğimizi sağlamak için ne yapmamız gerektiğini bilemeyiz.

Ama karşı koymak... Tanrım, bu çok korkutucu. Karamsar bir genç, hamile bir kör kadın, öfkeli en iyi arkadaşı, altın avcı köpeği gibi şef erkek arkadaşı ve ölmüş olması gereken işkence görmüş bir adam, sınırsız kaynağa sahip çılgın bir mafya patronuna karşı koyuyor. Karşı koymak aptalca. Gerçekten, gerçekten aptalca.

Aynı zamanda, benim için tek seçenek bu.

Uzun, yenilmiş bir nefes verdim. "O bundan gerçekten, gerçekten nefret edecek."

Sage sıırttı. "Buna güveniyorum."

Bastian ve Zeke eve geldiklerinde, Sage, Yasmin ve beni ellerimizi kucağımızda katlayarak kanepede otururken bulurlar.

"Uh-oh," diyor Zeke. "Neden bu bir müdahale gibi geliyor?"

Sage yanındaki kanepeyi okşadı. "Oturun çocuklar. Konuşmamız gereken bazı şeyler var."

ELIANA

soft opening /sôft 'ôp(ə)niNG/: isim

1: Bir restoranın resmi açılışından önceki deneme süresi.

2: test bir beş kırık kişi bir
birbirlerini öldürmeden tek bir çatı altında hayatta
kalabilirler.

Ve böylece, bu düzensiz ekip bir mafya patronunu devirmenin bir yolunu bulana kadar evimiz olarak adlandıracağımız, Skokie'deki sıradan bir tuğla evde kendimizi buluyoruz.

Ev, bir anaokulu öğrencisi tarafından çizilmiş ve sonra bir cin tarafından hayata geçirilmiş gibi görünüyor. İki yanında iki pencere bulunan kırmızı ön kapı, beyaz çit, tuğladan yapılmış dengesiz baca. Her şey o kadar özensiz inşa edilmiş ki, gerçekten de bu evin aslında boya kalemikle çizildiğine kendimi ikna etmeye başlıyorum.

Beşimiz sardalya gibi sıkışmış durumdayız, hepimiz bir buçuk banyoyu paylaşıyoruz. Ama hey, hepimiz hayattayız ve hepimiz birlikteyiz. Bu da bir şey sayılır, değil mi?

Bastian o güzel geceye sessizce girmedi. Hiç de bile. Aslında, eve geldiğinde ve Sage ona ultiatom verdiğinde, resmen çılgına döndü. Mavi gözleri karardı, sesi vahşileşti ve odada dolaşarak kükredi, bağırdı, tısladı, ses tellerinin üretebileceği her türlü korkutucu sesi çıkardı.

Sonunda, hiçbir şey değişmedi. Sage, Bastian'ın gerçekten onun akrabası olduğunu doğruladı, çünkü Bastian Kasırgası nihayet enerjisini tüketene kadar geri adım atmayı reddetti.

"*Ciddi misiniz?*" diye sordu Bastian, sonunda hiçbirimizin taviz vermeyeceğini anladığında. "*Gitmeyeceksiniz.*"

"*Çok ciddiyyiz,*" diye onayladım. "*Gitmeyeceğiz. Senin yerinde olsam, nefesimi boşa harcamazdım.*"

"*Lanet olsun.*" Yüzünü ellerine gömdü, uzun ve yorgun bir nefes verdi ve hepsi bu kadardı.

İşte üç buçuk hafta sonra, dünyanın en işlevsiz ailesi gibi rahat ve güvenli evimize yerleştik.

Yasmin hemen ana yatak odasını sahiplendi ve hiçbirimiz ona karşı çıkacak cesarete sahip değildik. Zeke, tahmin edilebileceği gibi, aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi onun peşinden sürünerek gitti, ama eminim Yas da onu, yine aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi yatağın ayak ucunda yatıracaktır.

Bastian, koridorun sonundaki daha küçük yatak odasını aldı, arka bahçeye bakan penceresi olan ve daha da önemlisi, ön ve arka kapıları net bir şekilde gören odayı. Sage, eskiden ev ofisi olarak tasarlanmış odaya yerleşti. Yeni tekerlekli sandalyesinin duvar ile ikiz yatak arasındaki boşluğa sığabileceği tek oda orasıydı.

Bu da beni oturma odasındaki topak topak çekyatın üzerinde yatmaya mahkum ediyor, ki bu tam da kulağa geldiği kadar rahat. Her pozisyon değiştirdiğimde yaylar omurgama batıyor. Belim yönetimden resmi bir şikayette bulundu. Sürekli mide bulantısı bir gösterge ise, bebek de bu durumdan benim kadar memnun değil.

Ama şikayet etmiyorum. Çok fazla değil.

Tamam, biraz şikayet ediyorum. Ama *sessizce* şikayet ediyorum, ki bu da hiç şikayet etmemekle neredeyse aynı şey. Biri Nobel Barış Ödülü komitesini uyabilir mi?

Güvenli evde geçirdiğim ilk sabah, kahve kokusuyla uyanıyorum. Bunun Bastian'ın işi olduğunu anlayabiliyorum, çünkü başka kimse bu kadar ninja gibi hareket etmiyor. Çekyat üzerinde hareketsiz yatarken, kahve makinesinin sesini ve onun aralıklı iç çekişlerini dinliyorum.

"Uyanık olduğunu biliyorum."

Bastian'ın bariton sesi yakın bir yerden geliyor. Onun yaklaştığını duymadım, bu ya onun gizlilik yeteneğinin bir kanıtı ya da diğer duyularımın, tüm o ilham verici broşürlerin vaat ettiği gibi görme kaybımı tam olarak telafi edemediğinin bir başka kanıtı.

Dik durmaya çalışıyorum. Yaylar yüksek sesle gıcırdıyor. "Sadece insanların uyumasını izlemek için etrafta dolaşıyor musun? Artık yaptığın şey bu mu?"

"Sana çay yaptım," diye açıklıyor. "Zencefilli. Mide bulantısı için." "Mide bulantım olduğunu kim söyledi?"

"Gözlerinin altındaki torbalar uyumadığını gösteriyor, bu yüzden mantıklı bir tahminde bulundum. İç ya da içme, umurumda değil."

"Şövalyelik hala yaşıyor galiba," diye mırıldanarak bardağı ondan alıyorum.

O bana uzatırken parmaklarımız birbirine değiyor. Ancak filmlerdeki gibi romantik bir bağın kıvılcımı, heyecan, *a-ha, birbirlerini hala sevdikleri* an yok. Sadece Bastian'ın elleri bir anlığına, kısa bir anlığına benim ellerimin üzerinde duruyor, sonra uzaklaşıyor ve ikimiz de tekrar ayrı köşelerimize çekiliyoruz.

"İstersen oturabilirsin." Koltuğu belirsiz bir şekilde işaret ediyorum. "Bana bir hortlak gibi yapışıp durmandan iyidir."

Eminim ki sert, erkeksi, *her zaman tetikte olmalıyım* tavrıyla beni reddedecektir. Ama oturur. Koltuğun onun ağırlığını kaldırırken inlediğini duyarım.

"Ama buraya oturacaksan," diye uyarıyorum, "nefes nefese kalmayı bırakmalısın."

"Ben sinirlenmiyorum ve..."

"Oh, evet, sinirleniyorsun. Evde zaten bir tane huysuz ergen var. İhtiyacımız olan son şey, gece gündüz demeden sürekli iç çekip somurtan bir tane daha olması."

"Biri yataktan huysuz bir şekilde uyanmış," diyor.

"Kader evimi ve görme yetimi benden almış olabilir, ama alaycı tavrımı soğuk, ölü parmaklarımdan zorla almak zorunda kalacak."

Eminim ki çok komiğim. Ama iki saniye önce yaptığım uyarıya rağmen, Bastian somurtkan bir şekilde iç çekiyor. "Siz aptallar bu planda ısrar ederseniz, bu olabilir."

Onun bu sözleri tüylerimi diken diken ediyor, ama ben meydan okurcasına çenemi havaya kaldırıyorum. Son yapmak istediğim şey, hepimizi bu işten vazgeçirmeye çalışan adama işbirlikçilerimi satmak. "Israr etmek" tam da bizim yaptığımız şey. Sonra çenemi indirip

küstahlılığının bir kısmını kaybediyorum. "Bunun tek yol olduğunu biliyorsun, Bastian. Aslında bunu hepimizden daha iyi bildiğini düşünüyorum."

Keşke onu görebilseydim, çünkü eminim ki yüzünü buruşturarak söylediklerimin doğru olduğunu kabul ediyordur.

"Belki" diye mırıldanıyor sadece. "Bu aptalca olmadığı anlamına gelmez."

"Annem her zaman aptalın aptalca davrandığını söylerdi." Bir süre durakladıktan sonra itiraf ettim: "Bu genellikle aptalca bir şey yapmadan önce söylerdi, ama Forrest Gump'ın annesinden çalmış olsa bile, bu sözün anlamı değişmez."

"Kimden?"

"Sakın bana hiç..." Durdum, burnumun köprüsünü sıktım ve kendime sakinleşmemi söyledim. "Boş ver. Hiç şaşırmadım bile. Eminim *Home Alone'u* da hiç izlememişsindir."

"Görmem mi gerekiyordu?"

Bu adam. Of.

"Senin normal insanlar arasında büyümemiş, laboratuvarda yaratılmış olduğunu düşünmeye başlıyorum," diyorum. "Hiç bu kadar umutsuz bir vaka görmemiştim."

"Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim." "İltifat değıldi."

"Yine de."

"Tanrım."

"Evet?"

Burnumu kırıstırıyorum. "Bu kadar sinir bozucu olman için henüz çok erken."

"Yeteneklerim saatin sınırlamasına tabi değildir."

Eğer yapabilseydim, ona şüpheyile bakardım. Yapamadığım için, sadece tavana kaşlarını çatarak bakıyorum. "Birkaç gün önce öfkeden köpüren biri için garip bir şekilde iyi bir ruh halinde görünüyorsun."

Bu gözlem, odadaki neşeyi balona iğne batırmışım gibi söndürdü. "Hayır," diye mırıldandı, "değilim. Hala bunun duyduğum en aptalca şey olduğunu düşünüyorum. Hiçbiriniz ne önerdiğinizin farkında değilsiniz."

Çayımı bitirip, fincanı koyacak düz bir yüzey aramaya başlıyorum. Bir tane bulamadan, Bastian'ın fincanı parmaklarımdan nazikçe aldığını hissediyorum. "Bana bırak," diye mırıldanıyor.

Bardağı ona veriyorum, hem kahve bardağı için kavga etmek kalan azıcık enerjimi boşa harcamak gibi geliyor, hem de saat çok erken ve ben bebek gibi uyudum, yani birkaç saatte bir uyanıp ağladım.

Onun mutfağa gittiğini, seramiklerin lavaboya konarken çıkardığı sesi, musluğun açılma sesini duyuyorum. Tuvalete gitmem gerekiyor, bu yüzden kendimi zorlayarak ayağa kalkıyorum ve koridorda banyoya doğru sendeleyerek yürümeye başlıyorum.

Mutfağın önünden geçerken Bastian, "Bir şeyler yemelisin," diyor.

"Acıktığımda yerim." "Artık iki

kişi için yiyorsun."

"Vay canına, bu çıkır açan tıbbi bilginin için teşekkürler. Hiç bilmiyordum," diyorum alaycı bir tonla. "Birazdan bana

Bol bol dinlenip stresten kaçınmam gerektiğini söyleyeceksin. Çünkü *bu* çok iyi gidiyor."

"Komik olan, aslında tam da bunu söyleyecektim..."

O "aslında söyleyeceği" her neyse, banyo kapısını kapatıyorum. Saatlerce sürmüş gibi gelen bir süre idrarımı yapıyorum, sonra ellerimi yıkıyor, dişlerimi fırçalıyor, saçlarımı bir çeşit topuz haline getiriyor ve mutfığa geri dönüyorum. Lavabo durmuş, ama odada onun varlığını hâlâ hissedebiliyorum, kış yeşili kokusu kahve kokusuyla karışıyor.

"Bir parçayı atladın."

Sesi beklediğimden çok daha yakından geliyor. Hareket ettiğini duymadım, ama birdenbire *orada*, bilinçli zihnimin isyan ettiği bir şekilde yüzüme yaklaşıyor, ama vücudumun birkaç hain, titrek, bel altı kısmı heyecanlı bir *mmm* ile onu karşılıyor.

Parmakları şakaklarıma dokunur, yüzümden sarkan bir saç telini çekip alır. Dokunuşu tüy kadar hafiftir, neredeyse hiç hissedilmez, ama yine de omurgamdan aşağı bir titreme geçer. Saç telini kulağımın arkasına koyar.

İç çeker. *Orada kalır.*

İkimiz de kıpırdamıyoruz.

Bir şey söylemeliyim. O sınırları yeniden çizmeliyim. O alaycı tavırlar nereye gitti, hm? Az önce, içinde bulunduğumuz çılgın koşullara rağmen, içimdeki en temel, en derin mücadele ruhunun bastırılmamış olmasından ne kadar gurur duyduğumu söylüyordum.

Ama dudaklarım açılmıyor ve nefesim nefes almıyor.

Nefes almak, güvende olduğun anlamına gelir, Eliana.

Yani nefes almıyorsam...

... bu, o bana öyle dokunduğunda tehlikede olduğum anlamına mı geliyor?

"Bastian..."

Parmak ucu çenemin çizgisini takip ediyor. "Evet?"

"Bence..." Ama ne düşündüğümü bilmiyorum, o da bilmiyor. Bu yüzden, o cümlelerin sonu bizi götürebileceği yol ortadan kayboluyor.

Geri adım atıyorum. O da, alışılmadık bir şekilde ağır *bir* adımla *geri* çekiliyor.

"Mahallede biraz yürüyüş yapacağım," diyorum. "Burada klostrofobi oluyorum."

"Hayır," diyor düz bir sesle,

"olmuyorsun." "Aslında oluyorum."

"Hayır."

"Evet."

"Yanlış."

"Çocuk gibi davranıyorsun," diye terslerim. "Bu evi özellikle seçtik çünkü burası lanet olası bir yerin ortasında. Burası banliyö, Bastian, mafya bölgesi değil. Karşıdaki yaşlı bayanın gizlice Bratva muhbiri olduğunu sanmıyorum. Evet, yürüyüşe çıkacağım ve beni durdurmaya cesaret edemezsin."

O kadar hızlı hareket ediyor ki, sırtım duvara çarpmadan önce bunu fark etmiyorum bile.

Bir saniye önce mutfağın ortasında duruyorum, çenem havada, kollarım göğsümün üzerinde, "*bana bulaşma*" duruşunda. Bir saniye sonra, duvara yapışmış durumdayım, vücudu baştan aşağı benimkine yapışmış.

"Bunun bir oyun olduğunu mu sanıyorsun?" diye tısladı. "Aleksi'nin 'banliyö'leri umursadığını mı sanıyorsun? Burada *güvende* olduğumuza gerçekten inanıyor musun?"

"Ben..."

"Sen onun adını bile bilmeden haftalarca seni takip ettirdi." Bastian, bileğini duvara kelepçelediği yerden daha da sıkı tuttu. Acıtacak kadar değil, ama çok etkili bir mesaj vermek için yeterliydi. "Kardeşim söz konusu olduğunda 'hiçliğin ortası' diye bir şey yoktur. 'Güvenli mesafe' diye bir şey yoktur. Sadece seni bulması ne kadar sürer, o kadar vardır."

Alnı alnıma değiyor. Tekrar konuşmaya başladığında sesi çatlıyor.

"Seni bir daha kaybedemem."

Gözlerimden sıcak ve acı veren gözyaşları akar. Bileğini onun elinden çekip yüzümü ondan çeviririm. "Hiç sahip olmadığın bir şeyi kaybedemezsin," diye fısıldarım. Soğuk ve keskin bir sözdür, hatta bazıları acımasız ve alışılmadık bile diyebilir.

Ama istediğim sonucu elde ediyorum: Beni bırakıyor ve geri çekiliyor.

Şu anda yüzünde ne tür bir duygu geçiyor acaba? Acı? Kibir? Kayıtsızlık? Sanırım bunun pek önemi yok, çünkü o ve ben sadece bu kabusu çözmek için gereken süre boyunca birbirimize yakın olacağız. Bittiğinde, ben gideceğim.

Aleksi benim için mantıklı bir tehlike türü. Bastian ise tamamen başka bir tür.

Oturma odam ve yatak odamın olduğu yere doğru el yordamıyla ilerliyorum. "Yürüyüşe çıkacağım," diyorum yine, gereksiz yere yüksek ve kavgacı bir ses tonuyla. "Benim iyiliğim için bu kadar endişeleniyorsan, benimle gelebilirsin."

Hayat boyu sürececek bir iç çekişle, "Peki," diyor sonunda. "Bir tur atalım o zaman."

"Bu konu hallolduğuna sevindim." Spor çantamdan bir takım elbise

— tayt, her geçen gün daha da daralan bol bir kazak, temiz iç çamaşırı — ve onları göğsüme sıkıca bastırıyorum. "Şimdi, arkanı dön."

Şaşkın bir ses tonuyla sorar. "Neden?"

"Burası artık benim yatak odam, unuttun mu? Göz alıcı Palais du Pullout Couch? Hamile kadının giyinme şovunu ön sıradan izlemek istemiyorsan, duvara dönmeni öneririm."

Bir duraklama. Sonra sert ahşap zeminde ayaklarının sürtünme sesi, ardından yine uzun bir iç çekiş. "İşte. Burnunu duvara dayayın. Mutlu musun?"

"Mutsuz." Hantal vücudumun izin verdiği kadar hızlı bir şekilde pijamamı çıkarıyorum, sonra kot pantolonumu giymeye çalışırken neredeyse devriliyorum. Bu taytların reklamında, kumaşın NASA bilim adamları tarafından esnek olacak şekilde tasarlandığına dair yemin ediliyordu, ama üç ay önce kesinlikle olmadığı şekilde, şişmiş uyluklarımdan dolayı hala direniyor. Karnımı içeri çekip, birkaç zıplama ve kalça sallama hareketiyle pantolonu kalçalarımın üzerine geçirmeyi başardım.

"Orada her şey yolunda mı?" diye gürledi Bastian.

"Gelişiyor." Kazakımı başımdan çekip, karnımın üzerinde düzeltirim. "Artık arkanı dönebilirsin."

Kazak hemen yukarı kayıyor ve ben aceleyle geri çekene kadar karnımın bir kısmı görünüyor. Ama bu kaybedilen bir savaş. Bu günlerde her şey kaybedilen bir savaş. Giysiler, eski erkek arkadaşlar, mafya patronları... Ne dersiniz deyin, hepsi beni mahvediyor.

"Bu çok saçma," diye mırıldanıyorum, eteği tekrar tekrar boşuna çekip dururken. "Eskiden kıyafetler bana olurdu. Eskiden *belim* vardı. Şimdi ise sadece genişliyorum. Her yönde aynı anda."

"Sen öyle değilsin..."

"Şişmanım, Bastian. Gerçeği kabul edelim. Şişmanım ve her geçen gün daha da şişmanlıyorum, artık hiçbir giysim bana olmuyor ve eminim ki bu kazak da her an kaçınılmaz sona boyun eğecek ve çeneme kadar çıkacak, böylece tüm şişmanlığımı görebileceksin..."

"Aynı fikirde değilim."

Sesi *o* ritme düştü. Dizlerimin temel işlevini unutturan ritim. Düşük ve kaba, kadifeye sarılmış çakıl gibi, soğuk bir gecede içilen sıcak viski gibi.

Çekmeceyi açarken donup kaldım. "Anlamadım?"

Orada bir an için sallanıp duruyoruz. *Bu tarafa mı*, *o tarafa mı* türünden bir duraklama. Sabah boyunca böyle geçti, sarhoş bir adamın bir tarafa, sonra diğer tarafa sendelemesi gibi, bizi geri dönüşü olmayan çizginin ötesine kesin olarak çeken hiçbir şey olmadan. Bir tarafta "*Belki başarırlar*" var, diğer tarafta ise "*Hiç şansı yok*" var. Doğrusu, artık hangisini desteklediğimi bilmiyorum. Aynı dakika içinde hem savaşıyorum hem de ağlıyorum. Hamur gibiyim, çelik gibiyim, özlüyorum, öfkeliyim, kayboluyorum, buluyorum, tekrar tekrar.

Bastian'ın kafasından neler geçtiğini sadece tahmin edebilirim.

"Dedim ki..." diye tekrarlıyor, "...aynı fikirde değilim."

Yaklaştığını duyuyorum. O panter yürüyüşü, bir avcının benim yönüme doğru sinsi sinsi yaklaşması. Dizlerimden kalçalarım kadar bacaklarımın karıncalandığını hissediyorum. Aramızdaki hava yoğunlaşıyor. Geri adım atamıyorum.

hayat buna bağlıydı. Burada, göremediğim farların ışığında donakalmış bir geyik gibi durmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Sen şişman değilsin." Nefesi yanağımı okşadı. "Sen benim çocuğumu taşıyorsun. Ve hiç bu kadar güzel görünmemiştin..."

"Eğer farklı bir görüşteysen, lütfen dur," diye fısıldıyorum aniden, o daha fazla devam etmeden. "O konuya giremeyiz, girmeyeceğiz, girmemeliyiz. Seçimler yapıldı, Bastian. İkimiz de sonuçlarıyla yaşamak zorundayız."

Gergin bir an. İki. Sonra nefes alır ve odadaki gerginliğin değiştiğini, neredeyse kontrol edilebilir bir hale geldiğini hissederim.

"Tamam," diye kabul eder. "Senin istediğin gibi olsun."

Kanepeye yaslanmış olan Excalibur'u alıp, vampirleri uzak tutan bir ha gibi aramıza soktum. "şimdi yürüyelim. Fikrimi değiştirip günün geri kalanını banyoda barikat kurarak geçirmem için."

Bastian tartışmaz. Sadece ön kapıya doğru yürür ve ben de onun ayak seslerini takip ederim, kalbim hala buradan kaçmak istercesine göğsümde çarpmaya devam eder.

Dışarı çıktığımız anda sabah havası yüzüme çarpar. Havada ferahlık ve temizlik vardır, ama en önemlisi, kışın soğuğu, gerginlik ve hissetmeye tahammül edemediğim tüm şeyler yoktur.

ELIANA

bouquet garni /bōō'kā gār'nē/: isim

1: Birbirine bağlanmış, lezzet veren ve servis edilmeden önce çıkarılan ot demeti.

2 yeterli yeterince olacak mevsime an an
yeterince ayrı, bittiğinde çekilebilecek kadar.

Yürüyüşe başlarken, "Bazı temel kurallar belirlememiz gerekiyor" diyorum. Excalibur, bir köpek gibi önümdeki zemini kokluyor, kaldırımındaki çakıl taşlarını ve çatlakları işaret ediyor, sanki kendi hayatı ve zihni varmış gibi.

Dünyanın yeni boyutlar kazanması garip ve komik. Daredevil'in süper güç vaatleri kesinlikle abartılıydı; birkaç kasaba ötedeki suçları aniden tespit edebiliyorum gibi bir durum yok. Ama kendinizi açarsanız, duyularınızla algılayabileceğiniz şeyler var. Yeni dalga boyları gibi. Kesilmiş çim güzel kokuyor. Yani, tabii ki, bunu herkes bilir. Hatta çamaşır deterjanlarını bu özelliği ön plana çıkararak satıyorlar.

Peki ya birinin arka bahçesinden görünmeden gelen hanımeli çiçeğinin hafif kokusu? Güneşin ısıttığı kaldırımın spor ayakkabılarının tabanından içeri sızan hissi? Sulama sistemi çalışan bir bahçenin önünden geçiyoruz ve aklıma geliyor ki, o *chh-chh-chhk* sesi ne kadar da güzel bir normallik. Bu tür şeyleri görebildiğinizde onları yakından takdir edemezsiniz. Gözlerim iyi gördüğü zamanlarda, tüm manzarayı gözden geçirip "*Evet, burası bir banliyö*" derdim.

Ama öyle değil. Yani, *sadece* öyle değil. Burası zengin ve güzel şeylerle dolu bir *dünya*.

Burada güvendesin Eliana. Nefes alabilirsin.

Bastian'ın yorgun ses tonu beni tekrar şimdiki ana geri getiriyor. "Temel kurallar mı? Mesela...?"

"Aslında tek bir temel kural var. Eğer benimle bu yürüyüşlere katılacaksan..." Durup, görmesem de belimin etrafında gergin bir şekilde dolaştığından emin olduğum elini anlamlı bir şekilde işaret ediyorum. "... o zaman bana dokunman yasak."

Tahmin ettiğim gibi, Bastian elini çekip suçlu bir şekilde cebine sokarken, suçluluk dolu bir yutkunma sesi ve kumaşın hışırtısı duyulur. *Biliyordum*.

"Tanrı korusun, bir erkek senin düşmeni engellesin," der, kaşlarını çatarak.

"Mesele de bu, aptal," diyorum, kaba davranmadan. "Eğer düşmemem için her zaman yanımda olursan, nasıl kendi ayaklarımın üzerinde durabilirim ki?" İç çekip, kulaklarımın arkasına sarkan saçlarımı düzeltiyorum. "Senden nefret etmiyorum, biliyorsun. Ne kadar uğraşsam da, bunu tam olarak başaramıyorum. Ama beni dinlemen ve sınırlarımı saygı duyan benim için önemli. Onlarla

onlara katılmasan bile. Aslında, *özellikle* onlara katılmadığın zamanlarda."

"Seni her zaman koruyacağım, Eliana," sanki ona bunu yapamayacağını söylemişim gibi hırladı.

"Biliyorum." Onu sakinleştirmek için avucumu onun ön koluna koydum. "Seni nefret edemememin en büyük nedeni bu. Sadece kendi başımın çaresine bakabileceğimi söylüyorum. Bakmak zorundayım. Bakmam gerekiyor. O yüzden bırak da bakayım."

Yine o sinirli iç çekişini yaptı, ama bu sefer içinde bir tür kabullenme hissettim. "Peki. Öyle olsun. Ellerini kendine sakla."

"Aferin oğlum." Yürümeye devam ediyorum. "Şimdi, güzel bir gezinti yapalım."

"Yürüyüş mü?" diye burun kıvrıyor.

"Evet. Ne güzel bir kelime, değil mi? 'Yürümek' çok sıradan. Annem ben evden çıkmak istemediğimde böyle derdi. *Hadi gezintiye çıkalım, canım*, bu çok şık, yüksek sosyete İngiliz aksanıyla. Bu beni hep güldürürdü ve sonra çıkardık. Genellikle içki dükkânına, ama dilencilerin seçme şansı yoktur."

Bastian gülümser. "O zaman promenade yapalım."

Mahallede dolaşmaya devam ediyoruz. Excalibur hala birkaç adım önümde hevesle kaldırımında koşuyor ve Bastian hala yanımda gizleniyor. Onun bana kaç kez gergin bakışlar attığını sayamamam ikimiz için de iyi bir şey, çünkü bu sayı kesinlikle çok fazla olurdu. Bir an için öyleymiş gibi davranmak çok daha iyi.

Çünkü taklit edebileceğim çok güzel şeyler var. *Normal, sıkıcı* bir şekilde tanışmış *normal, sıkıcı* bir çift olduğumuzu taklit edebilirim. *Normal, sıkıcı* işlerimiz ve *normal, sıkıcı* bir evimiz var ve *normal*,

sıkıcı bir olacak sevecek *normal* ve
sıkıcı *sıkıcı* sıkıcı
normal, *sıkıcı* yollarla.

Benim gibi büyümekle ilgili sorun da bu: Diğer insanların doğal karşıladığı şeyleri fetişleştiriyorsun. Dereks'lerin gelip gitmesinin yarattığı zehirli kaos, okulda arkadaşlarımın ebeveynlerinin ne kadar sıkıcı ve iğrenç olduklarından, otuzuncu evlilik yıldönümlerini kutladıklarından ve akşam yemeğini birlikte hazırlarken mutfakta öpüştüklerinden şikayet ettiklerini duyduğumda beni kıskançlıktan çatlatıyordu.

Böyle bir şey için *canımı bile* verirdim.

Bastian da öldürürdü, bunu defalarca kanıtladı, ama bunu sadece mutlu son gibi normal ve sıkıcı bir şeye tesadüfen rastlamamak için yapardı. Sanki barışa alerjisi varmış gibi. Onu reddetmek için programlanmış gibi.

Ve işte bu, onunla neredeyse birlikte olduğumuz şeyin en büyük trajedisi: Benim en çok istediğim şey, onun en az kabul edebileceği şey.

Bu yüzden, normal ve sıkıcı şeylerin fantezisinde kendimi kaybolmaya bırakmak, sonuçta aptalca bir şey. Aslında biraz mazoşistçe. Açlıktan ölen bir kadının önüne et sallayıp, onu yakalamasına asla izin vermemek gibi bir şey.

Adil olmak gerekirse, ben hem aç kadın hem de eti sallayan kişiyim ve hem gerçek hem de mecazi anlamda sallanan eti zaten tattım ve...

Konudan sapıyor olabilirim. Demek istediğim, umut tehlikelidir. Bunu biliyorum. Ama birkaç adım daha atmak için kendime izin veriyorum. Kendime umut etmeme izin veriyorum.

"Sessizsin," diyor Bastian.

"Düşünüyorum."

"Ne hakkında?"

"Önemli bir şey değil." Bir ağaç kökünün üzerinden çevikçe atlıyorum. "Sadece anın tadını çıkarıyorum. Şu anda kimse bizi öldürmeye çalışmıyor. Bu da bir şey değil mi?"

"Takdir etme çıtası endişe verici derecede düşmüş."

"Kesinlikle öyle." Çılgınca gülüyorum. "Üç ay önce, bir gökdelen için kaç balya elektrik kablosu gerektiğini hesaplamakla uğraşıyordum. Şimdi ise, silah sesleri olmadan güzel bir sabah yürüyüşü yapabildiğim için minnettarım."

"Karakter gelişimi," der ciddi bir ifadeyle.

"Öyle de denebilir."

Solumuzda bir köpek havlıyor — saldırgan ya da tehditkar değil, sadece dostça, "*hey, bu kim?*" türünde bir havlama. Tasmanın çingırağını, çimlerdeki pençelerin sürtünme sesini duyuyorum. Sahibi, tam olarak anlayamadığım bir şey söylüyor ve köpek sessizleşiyor.

Normal. Sıkıcı. *Güzel*.

"Sen de sessizsin," diye ekliyorum. "Hâlâ bana kızgın mısın?"

O hafifçe güler. "Hayır. Ne yazık ki, bu durumu sürdürmek zor."

"Maalesef kim için?" diye alay

ediyorum. "İkimiz için de maalesef."

Yine gülerim, ama gülerken kaldırımdan bir adım atarken yanlış hesap yapar ve yarı tökezlerim. Bastian bana yardım etmeye başlarken keskin bir nefes alma sesi duyarım, sonra elleri temas etmeden durur.

Bu basit küçük hareketteki çaba çok şey ifade ediyor. Kendimi toparlayıp ayakta kalırım, bir şey olmamıştır. Hatta

O, benim onun müdahalesi olmadan böylesine korkunç bir sınavdan geçeceğim düşüncesiyle içten içe kan ağlasa da, beni tek başıma bırakıyor.

Tanrım, buna ihtiyacım vardı.

"Şef olmasaydın," diye soruyorum, tekrar normal hızımıza döndüğümüzde, "ne olurdun?"

"Hm." Soruyu bir an düşünür. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Sanırım hep şef olacaktım."

"Ama *şef olmasaydın*," diye ısrar ediyorum. "Başka hayallerin hiç olmadı mı?"

"Hayır, yoktu."

"Eh, çok sıkıcısın. Merak ediyorsan, *ben* prenses-astronot olacaktım."

Birinin garajından çıkması için durduğumuzda gülümsedi. "Prenses ve astronot mu? Çok yoğun bir program."

"Hayır, prenses-astronot. İki iş değil, tek bir iş." "Öyle mi?"

Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Uzayda saray kurardım. Venüs'ün yörüngesinde çay partileri ve galalar düzenlerdim. Taçımda meteorlardan yapılmış mücevherler takar ve çok şık bir ipek eldivenle kozmosu demir yumrukla yönetirdim."

"Elbette," diyor. "Ne kadar dar görüşlüymüşüm. Eminim bu konuda çok başarılı olurdun."

"Kuşkusuz," diye onaylıyorum, kibirli bir burun çekme ve annemin *promenad* aksanından bir izle. Bir an tereddüt ettikten sonra, son birkaç gündür aklımda olan bir şeyi soruyorum

"Peki ya Sage? Hiç ne olmak istediğinden bahsediyor mu?"

Yürürken Bastian bir an sessiz kalır. "Kaza öncesinde profesyonel kaykaycı olmak istiyordu. Duvarında Tony Hawk, Rodney Mullen, *Jackass'tan* adamlar gibi posterler vardı. Saatlerce videolar izleyip numaralar öğrenmeye çalışırdı."

Sorabileceğim tek soru dilimde kötü bir tat bırakıyor, ama yine de soruyorum. "Peki kazadan sonra?"

"Kazadan sonra bir süre gelecek hakkında konuşmayı bıraktı. Tekrar planlar yapmaya başlaması neredeyse iki yıl sürdü." Dudaklarını büzüyor. "Son duyduğumda, yazılım mühendisi olmak istediğini söyledi. Engelli insanlar için erişilebilir video oyunları tasarlayacağını söyledi."

"Bu gerçekten çok güzel."

"O iyi bir çocuk," diyor Bastian, ve bu dört kelimede o kadar çok gurur var ki, boğazım düğümleniyor. "Onun yaşındayken benden daha iyiydi. Şu anki halimden de daha iyi."

"Sen o kadar da umutsuz vaka değilsin," diye mırıldanıyorum, sonra yüzümün kızardığını hissediyorum. Kendime bunu yapamam. Ona iltifat etmek, söylediklerimde samimi olsam bile, ikimiz için de tehlikeli bir yol.

Çünkü sorun hiçbir zaman Bastian'ın kötü bir adam olması değildi. Sorun, onun kötü şeyler yapmış iyi bir adam olmasıydı.

Birçok yönden bu daha da kötü.

Bastian, hiç uyarı yapmadan elini bileğime doladı.

"Az önce ne yaptık..." diye başlıyorum, binlerce güneşin öfkesini ona kırdığı tek kuralı

kuruldu.

Ama beni kesiyor. "Bir gül çalısı var," diyor basitçe. "Sağında. Dikenli kısmına doğru yürüyeceksin."

Oh. Doğru. Benim hatam.

Ama henüz bitirmemişti. Utançtan kekelemeyen bir cevap bulamadan, elimi nazikçe, dikkatlice yumuşak ve serin bir şeye doğru yönlendirdi. Parmaklarım kadife gibi yaprakları okşadı ve bir saniye sonra kokusu burnuma çarptı: tatlı, yoğun, vahşi.

"Burada çok güzel bir tane var," diye mırıldanıyor. Elimi, sapına dokunmadan çiçeği avuçlayacak şekilde konumlandırıyor. "Ve hemen altında büyük kırmızı bir tane var. Dikenler... evet, tam orada. Elini aşağıya indirme."

Eğilip derin bir nefes alıyorum. Bir yaz gününde gül kokusu... Bundan daha klişe bir şey var mı? Aklıma gelmiyor. Ama bu, bunun kötü olduğu anlamına gelmez. Aksine, o kadar acı verici derecede güzel, normal ve *sıkıcı* ki, kalbim kaldırımda milyonlarca parçaya ayrılmak istiyor.

Sahip olamadığımız hayat, zihnimde yeniden canlanıyor: bir adam ve kadını, bir kadın ve erkeği, el ele, durup gerçek güllerin kokusunu içlerine çekiyorlar.

Keşke yapabilsek.

Keşke yapabilseydik.

Bastian eve döndüğümüzde kapıyı benim için açık tutuyor. Yarıya kadar gelmişim ki beni durduruyor.

belime en yumuşak dokunuşlar.

"Yürüyüşüne katılmama izin verdiğin için teşekkürler," diyor.

"Bu bir gezinti idi," diye alaycı bir ciddiyetle düzeltiyorum. "Ve rica ederim. Yarın yine çıkacağım, tekrar katılmak istersen."

Elbisesinin yukarı kaymasıyla ortaya çıkan cildimin bir kısmına bir saniye dokundu, sonra geri çekilirken dokunuğu kayboldu. "Tabii ki," dedi, eski Bastian'ı hatırlatan, göz kırparak, umursamaz bir rahatlıkla. "Anlaştık."

BASTIAN

back of house /bak əv hous/: isim

1: yemek yiyenlerin göremediği mutfak alanı.

2: Dar bir odada iki adam, hayatta kalmanın çirkin matematiğini konuşuyorlar.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz bir şeylerin ters gittiğini fark ettim.

Zeke mutfakta, bize sırtını dönmüş, lavabonun başında duruyor. Musluk açık ama hiçbir şey yıkamıyor. Hareket de etmiyor. Aslında omuzları kulaklarına kadar çekilmiş ve gerginlikle kasılmış durumda. Kafasını bir kaplumbağa gibi göğüs kafesine çekmeye çalışıyor gibi bir izlenim ediniyorum.

"Selam Z," diyorum. "Her şey yolunda mı?"

Arkasını dönmüyor. "Şeftali gibi." Eliana

kaşlarını çatıyor. "Şeftali gibi mi demek istedin?"

"Tabii. O. Ne halt yersen onu de, durum böyle. Elma gibi. Portakal gibi. Muz gibi."

Eliana'nın eli ön kolumu tutar, parmakları cildime hızlı bir mors kodu basar. *Size biraz alan vereyim.*

"Yas'ı kontrol etmeye gidiyorum," diyor. Bastonunu kapının yanına bırakıp koridora doğru yürüyor.

Yasmin'in odasının kapısının kapandığını duyana kadar bekledikten sonra Zeke'ye yaklaşıyorum. Su hala akıyor. Onun yanından uzanıp musluğu kapatırım. "Konuş benimle," derim. "Ne oldu?"

"Kadınlar. Olan bu. Onlar benim sonum olacak."

"Aleksi senden önce ölürsen olmaz," diyorum.

Normalde, bu tür kara mizah en azından Zeke'yi gülümsetir. Ama o kıpırdamıyor. Sadece tiksintiyle başını sallıyor.

"O çok kızgın," diye sonunda Zeke konuşur. Arkasını dönüp tezgaha yaslanır, kollarını göğsünde kavuşturur. "*Gerçekten* çok kızgın. Nükleer düzeyde kızgın."

"Neden?"

"Dün gece her şeyi konuştuk ve ben, belki de 'kal ve savaş' meselesini yeniden düşünmesi gerektiğini önererek bir hata yaptım." Elini yüzüne sürer. "Onu terk edeceğimi söylemedim dostum. Sadece... Bilmiyorum. Yüksek sesle düşünüyordum. Hepimizin ceset torbalarına girme ihtimalini ortadan kaldıracak daha güvenli bir yol var mı diye merak ediyordum. Eğer güvende olsaydı, o zaman..."

Karşıdaki tezgaha yaslandım. "Peki Yasmin bunu nasıl algıladı...?"

"Sırtına bıçak saplamak gibi bir şey. Seni her zaman ona tercih edeceğimin kanıtı." Acı bir şekilde gülüyor. "Seninle ilgili konularda 'sadık bir köpek gibi' olduğumu ve 'kendi başıma düşünemediğimi' söyledi. Bu tamamen saçmalık. Tamamen saçmalık."

"Öyle mi peki?"

Başını kaldırır. "Bu ne demek oluyor?"

"Sadece, birçok zorlukta bana destek oldun, Z. Kimsenin yapması gerekenden daha fazla. Yeter artık dersin, seni suçlamam."

"Mesele bu değil," diyor Zeke, ama sesindeki titreme, tam da bu soruyla boğuştuğunu gösteriyor. "Kimseyi terk etmiyorum. Ben sadece... Kahretsin, Bash. Senin gömülüştünü izledim. Ya da öyle sandım. Chicago'nun yarısının önünde ağladım."

"Hala tatlı bir çocuk olduğunu bilmek güzel."

Yine gülmüyor. Çenesi daha da sıkılıyor. "Ve sonra birdenbire ortaya çıkıyorsun. Bu çok fazla, hepsi bu. Ben sadece tüm bu olaylarda benim yerimi anlamaya çalışıyorum. Ve Yas şu anda... pek anlayışlı davranmıyor."

Tezgahtan kalkıp buzdolabına gidiyorum ve iki bira çıkarıyorum. Birini açıp tezgahın üzerinden ona doğru kaydırıyorum.

"Saat sabahın sekizi," diyor şüpheyle bakarak. "Bu bizi daha önce hiç durdurmadı."

Bir iç çekerek omuz silkiyor, birayı alıyor ve şişesinin dibini benimkine çarpıyor. "Doğru. Dip dibe."

İkimiz de bir yudum alıp köşeye yaslanıyoruz. "Korkuyor," diyorum. "Yasmin. Öfkesi bundan kaynaklanıyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum." Şişeden bir yudum daha alır. "Bunu duymak kolaylaştırmıyor. Özellikle olanlardan sonra."

"Saldırımı mı kastediyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Evet, saldırımı kastediyorum, seni aptal. Yasmin'i son gördüğümde, psikopat eski sevgilisi onu boğuyordu ve ben onun dairesinin zemininde kanlar içinde yatıyordum. Beni orada bıraktı dostum. Öylece bıraktı. Eğer birine kızmak gerekirse, *ona* kızması gereken benim."

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum. "Ama kızgın değilsin."

Kendine çöktü, soğuk bir kahkaha attı. "Hayır. Denemedim değil, ama öfkeyi kendimde bulamadım. Kaçtığına sevindim. Güvende olduğuna sevindim. Ben sadece... Hayatı olduğu gibi kabul ederim. Sen de bilirsin. Ben kolay anlaşılan biriyim. Bu yüzden bir şeye bu kadar önem vermek benim için çok garip."

"Bana mı söylüyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Evet." Başını sallıyor ve sanki kanıtlar yüzümde yazılıymış gibi beni baştan aşağı süzdü. "Sen de benim kadar kötü bir virüs kapmışsın."

"Virüs," diye mırıldanıyorum. "Artık ona böyle mi diyoruz?"

"Sen ne dersin?"

Eliana gülü koklamak için eğildiğinde, elime değen cildinin ne kadar güzel, yumuşak ve sıcak olduğunu hatırladım. Yüzündeki mutluluk, o ince gülümseme...

"Lanet bir felaket," diyorum sonunda. "Ben öyle derdim." "Yine de."

"Yine de," diye onayladım.

"Peki bu felaketle ne yapacağız?" diye sordu, kahvaltı biralarmızı içerek sessizce bir dakika geçirdikten sonra.

Başımı eğiyorum. "Kadınları ve Sage'i alıp kaçmaya ne dersin?"

Zeke burun kıvrır. "Hayalarımın vücuduma bağlı kalmasını istiyorsam olmaz dostum. Yas'ın paslı bir tereyağı bıçağıyla erkekliğimi kesmeyeceğini düşünsem bile, ikimiz de biliyoruz ki bu işin sonu gelmez. Senin kadar bu yeraltı dünyası işlerinden anlamıyorum tabii ki, ama bence bu işin iki şekilde biteceği açık."

Hüzünle başımı sallıyorum, gözlerim yere bakıyor. "Ya istediğimizi elde ederiz..."

"...ya da Aleksei alır," diye bitirir Zeke. "Evet. Özetle böyle diyebiliriz."

"Demek öyle. Bana karşı tarafta yer alıyorsun." Yarı şaka yarı ciddiyim ve rahatladım ki, Eliana ve ben eve döndüğümüzden beri ilk kez Zeke biraz gülümsüyor.

"En iyi arkadaşlar, arkandan bıçaklamazlarsa ne işe yararlar?" diye sorar.

"Birbirinize layık olmasanız bile birbirinizin yanında olmak için varlar demiştin, değil mi?"

"Yanlış. En iyi arkadaşlar, soğukkanlılıkla ihanet etmek içindir. Bunu ilk kez duyuyorsun."

"Sana güvenemeyeceğimi hep biliyordum." Omzuna yumruk atıyorum. "Hadi. Dışarıda oturalım. Burası havasız oluyor."

Biralarımızı arka bahçeye götürüp, sırtımızı eve dayayarak çimlerde oturuyoruz. Güneş ağaçların üzerinden doğuyor ve kuşlar bulutların altında uçuyor.

Buraların çok güzel olduğunu fark ediyorum. Her zaman Chicago'dan asla ayrılmayacağıma yemin ederdim. Bu şehir damarlarımda, kemiklerimdeydi. Ben, St. Patrick Günü'nde Brats, Bears ve yeşil nehirlerim. Ben, Malört, L ve nisan ayında göl etkisiyle yağın karım. Ben bu şehirim; bu şehir benim.

En azından öyle sanıyordum. Ama hayatımın gidişatı hakkında düşündüğüm birçok şeyin, bir zamanlar inandığım kadar kesin olmadığı ortaya çıkıyor.

Belki başka gelecekler de mümkündür.

"Bir plana ihtiyacımız var," diyorum. "Tercihen aptalca olmayan bir plana."

"O zaman yanlış yoldasın kardeşim. Benim aklımdan geçen tek planlar aptalca planlar." Bana bakar ve gülümsemesi kaybolur. "Kaçmak işe yaramaz. İkimiz de bunu biliyoruz. Silahlarla saldırmak da intihar olur. Öyleyse geriye ne kalıyor?"

Cevap vermiyorum, çünkü nereye varmak istediğini zaten biliyorum. Gidebileceğimiz tek yer orası, ama bunu düşünerek defalarca uykusuz kaldım ve bu planın işe yaraması çok zor görünüyor.

"Bir kozumuz olmalı," diye devam ediyor Zeke. "Gerçek bir koz. Ve koz elde etmek için bir tehdide ihtiyacımız var."

"Bunu nasıl elde etmeyi öneriyorsun?"

Zeke tekrar bana dönerek, parmaklarının arasında bira şişesini sallıyor. "Onu federallere teslim ederiz."

"Federal ajanlar," diye tekrar ediyorum. "Kardeşimi FBI'ya teslim etmek istiyorsun."

"Arka cebinde yedek bir ordu saklamıyorsan, bunun tek yolu bu. Aleksei'nin elinde bizim asla ulaşamayacağımız kadar çok adam ve para var. Ama onda olmayan bir şey var, biliyor musun? Federal kovuşturmadan muafiyet." Zeke bir yudum bira içti. "Bratva istedikleri gibi hareket ediyor çünkü yerel polisler ya rüşvetle satın alınmış ya da korkudan altlarına sışmış durumda. Ama federal ajanlar? O tamamen farklı bir oyun. Yıllardır Chicago'daki organize suçlara karşı bir dava açmaya çalıştıklarını biliyorsun. Aleksei'yi onlara gümüş tepside sunabilirsin."

"Peki bu senaryoda bana ne olacak?" diye soruyorum. "Son baktığımda, ben burada tam olarak masum sayılmam, Z. Vicdanımda cesetler var. Gerçek anlamda cesetler."

"Biliyorum."

"Yani, federal binaya girip 'Hey, bir düzine insanı öldürdüm, ama kardeşim daha kötü, lütfen benim yerime onu tutuklayın' mı diyeceğim? Cümlemi bitirmeden beni kelepçeleyecekler."

"Hayır," diye onaylıyor, "bu işe yaramaz. Başka bir açıdan yaklaşmalıyız."

Sabah güneşi yükselirken ve etrafımızdaki çimlerden çiğ buharlaşırken bir süre fikir alışverişinde bulunuruz. Her fikir bir öncekinden daha kötüdür. Zeke, farklı dergilerden kesilmiş harflerle yazılmış ayrıntılı kılık değıştirme ve federallere ihbar önerileri sunmaya başladığında, hepimizin fikirlerinin tükendiğini ve bir sonuca varamadığımızı anlarım.

"Mahvolduk," diye özetliyor Zeke sonunda. "Değıl mi?"

"Belki," diye kabul ediyorum. "Muhtemelen."

Ama karamsarlık ağızımdan dökülürken bile, içimdeki bir şey buna karşı çıkıyor. Siktir edemem. Bir çocuğum olacak. Bir babaya ihtiyaç duyacak küçük bir erkek ya da kız. Ben mahvolursam, onlar da mahvolur.

Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim.

"Buna gerçekten inanmıyorsun," diyor Zeke, her zamanki gibi beni okurcasına. "Hâlâ umutluyum."

"Umut, enayiler içindir."

"O zaman bana enayi de." Meleklerle selam verir gibi şişesini gökyüzüne doğru kaldırıyor. "Çünkü ben bunlardan vazgeçmeye hazır değilim. Nefes aldığımız sürece, hala bir şekilde mutlu sonlara ulaşma şansımız var.

"Mutlu sonlar," diyorum alaycı bir kahkaha atarak. "Sence bizim gibi insanlar için böyle bir şey var mı?"

"Bence onlar, bunun için savaşan insanlar için var." Birayı son damlasına kadar içer ve boş şişeyi çimlere bırakır. "Ve kardeşim, biz hayatımız boyunca savaştık. O zaman, sahip olmaya değer bir şey için savaşalım, değil mi?"

ELIANA

geçiş /THə pas/: isim

1: hazır yemeklerin teslim alınmayı beklediği tezgah.

2: duvarların arkasından dinlemeyi bırakıp duvarların içinden geçmeye başladığın an.

Bastian'ı, Zeke'nin yaşadığı kişisel krizi halletmesi için bırakıp, koridordan Yasmin'in odasına doğru ilerlemeye devam ediyorum. Zeke sesinden anlaşıldığı kadar üzgünse, Yasmin muhtemelen histerik bir halde, birkaç suç işlemeye hazır ya da her ikisi birden.

Ben travmalarımı içimde saklama eğilimindeyim. Yasmin ise tam tersi. Başına gelen her şey, iyi ya da kötü, bazen eğlenceli, çoğu zaman ise korkutucu bir dizi olayla işleniyor. Dramatik monologlar, şiddetli bir yoğunlukla ovulan yerler, ara sıra duvara fırlatılan yumuşak (ya da pek de yumuşak olmayan) nesnelerden bahsediyoruz. Bu evdeki kırılabilir eşyaların iyiliği için onu sakinleştirmem gerekiyor.

Kapısını alıyorum. "Yazzy, bebeğim? Benim."

İlk başta sessizlikle karşılanıyorum, sonra boğuk bir "Git buradan" sesi geliyor.

"İkimiz de bunun olmayacağını biliyoruz." İçeri girerken lavanta kokulu tütsü kokusu alıyorum, bu da endişemi birkaç kat artırıyor. Yasmin'in dünyasında lavanta, yaklaşan krizlerin kokusudur. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin, yoksa tahmin etmeye başlayayım mı?"

"Ben iyiyim."

"Sen berbat bir yalancısın." "Evet, sen de berbat bir arkadaşsın."

İşaret parmağıımı dudaklarıma dokunduruyorum. "Bunun biraz sert olduğunu söylemeliyim."

" daha iyi arkadaş arkadaş bana bana kendimi bırak sefalet bütün tek başıma."

"Aslında, daha iyi bir arkadaşın bunu yapmana izin *vermezdi*. Bu, arkadaşlık kavramının tanımı gibi bir şey." Yatağa doğru el yordamıyla ilerleyip kenarına oturuyorum. Elimle pütürlü bir mendil yığını buluyorum ve hemen komodinin üzerine koyuyorum. Umarım bunlar gözyaşlarından ıslanmışlardır, başka şeylerden değil. "Kötü bir şey olmuş gibi görünüyor. Zeke, sanki biri köpeğini ezmiş gibi konuşuyordu. Hem de defalarca. İleri geri. Bir kamyonla."

Yasmin burnunu çekiyor. "İyi. Kendini bok gibi hissetmeyi hak ediyor." "Neden?"

"nemli değil."

"Benim için önemli," diye ısrar ediyorum. "Hadi ama. Anlat. Ben iyi bir dinleyiciyim."

Hâlâ tereddüt ediyor, burnunu çekip duruyor. Sonunda konuşmaya başladığında sesi ağlamaklı çıkıyor. "O bana aynı anda pek çok şey hissettiriyor. Sanırım patlayacağım."

Gülümsüyorum. "Hepsi iyi şeyler değil, değil mi?"

"Hayır! Hiç de değil!" diye ağlıyor. "Ama öyle olsalar bile, aynı anda bu kadar çok olması şart mı? Kızlar, olayları çözmek için zamana ihtiyaç duyarlar, biliyorsun. Bana birdenbire bu kadar yük bindirmek adil değil."

"Peki, neden tek tek ele almıyoruz?" diye öneriyorum. "Alışveriş listesi gibi. Ama kabak ve patlıcan yerine duygular var. Çok daha eğlenceli."

Başka bir mendile burnunu silerken, ölmek üzere olan bir kaz gibi ses çıkarıyor. "Peki. Birinci duygu: Çok kızgınım."

"Zeke'ye mi?"

"Herkes! Zeke'ye, geri dönüp kaçmamızı önerdiği için. Bastian'a, bizi bu karmaşaya sürüklediği için. Brandon'a... sadece var olduğu için, sanırım. Ve en çok da, her sorunun çözümünün ya yumruk atmak ya da beslemek olduğunu düşünen bir adama aşık olacak kadar aptal olduğum için kendime kızgınım."

"Adil olmak gerekirse, bunlar birçok bağlamda sağlam problem çözme stratejileridir."

"Yardımcı olmuyor, El."

"Üzgünüm. Devam et."

"İkinci duygu: Çok korkuyorum." Zorlukla yutkundu. "Gözlerimi her kapattığımda, hala Brandon'ın ellerini boğazımda hissediyorum. Ve şimdi, bunun üzerine bir de başka bir tehlike katmanı eklendi, hakkında hiçbir şey bilmediğim bu gölgeli çete saçmalığı, ve Zeke *kaçmaktan mı* bahsetmek istiyor?"

Acı bir şekilde güler. "Tam olarak nereye kaçabileceğimizi düşünüyor? Ay'a mı? Mars'a mı? Aleksei'nin Mars'ta da adamları vardır muhtemelen!"

"Bratva'nın henüz gezegenler arası erişimi olduğunu sanmıyorum. Ama bunu göz ardı edemeyiz, sanırım." Ellerimi kucağımda birleştiriyorum. "Tamam, üçüncü duygu nedir?"

Lavanta kokulu tütsü, aramızdaki havada yoğun ve bayat bir koku yayıyor. Yasmin konuşurken, o gürültülü, taviz vermeyen sesi, küçük bir fare kadar uysal hale gelmiş. Onu böyle duymak bana acı veriyor.

"Üçüncü duygu, ona aşık olmam." Bekliyorum. Daha fazlası var.

"Ona çok aşığım," diyor, "ve bundan nefret ediyorum. Bu konuda pek çok şeyi nefret ediyorum! Onu öylece bırakmış olmamızdan dolayı çok suçluluk duyuyorum. Bunu yapmak zorunda olduğumuzu biliyorum ve geri dönsek bile, seni de sevdiğim için yine aynı şeyi yapardım ama her gece uykuya dalarken onu apartmanımın zemininde yatarken görüyorum, hareketsiz, solgun ve kanlar içinde, ve bu benim kalbimi parçalıyor Elly. Sanırım kızgın olmamın bir nedeni de, tüm bu karmaşaya benim de katkım olduğunu inkar etmek için öfkeyle saldırıyor olmam."

Aramızda fiziksel bir güven bağı kurmak için uzanıp dizine dokunuyorum. "Kendini bu kadar hırpalamamalısın tatlım. Ne olursa olsun, ben de suçluluk duyuyorum."

Titreyerek nefes verir. "Mesele şu ki, ben böyle bir insan olmayı bilmiyorum. *Şefkatli mi?* Pfff, ben hiç öyle olmadım. Her zaman ilk ayrılan ben oldum. Her şeyi hafife alan. Kimsenin kendine yaklaşmasına izin vermeyen..."

"Seni incitmesine izin vermeyen?"

"Beni görmesine."

"Ve Zeke seni görüyor," diyorum yumuşak bir sesle. "En büyük sorun da bu, değil mi?"

O, gülerek hüsrana uğramış bir şekilde ağlıyor. "O *her şeyi* görüyor. Bu çok sinir bozucu. Ondan saklanamıyorum. O sadece bana o aptal, samimi, duygulu köpek yavrusu gözleriyle bakıyor ve iyi olup olmadığımı soruyor. Ona, elbette iyi olmadığımı, hiçbir şeyin iyi olmadığını, hiçbir şeyin hiç bu kadar kötü olmadığını haykırmak istiyorum, ama aynı zamanda onun kollarına atlayıp bir daha hiç ayrılmamak istiyorum."

"Bu çok yorucu olmalı."

"Bana mı söylüyorsun." Yine yüksek sesle burnunu siler, yine ölen bir kazın homurtusu gibi. "Ve en kötüsü, o yanlış bir şey yapmıyor bile. Sadece kendisi gibi davranıyor. Nazik davranıyor. Sabırlı davranıyor. Sinir bozucu, acımasızca *orada* duruyor. Ve ben burada, bir sokakta köşeye sıkışmış vahşi bir kedi gibi davranıyorum."

"Vahşi kedilerin çok yanlış anlaşılan yaratıklar olduğunu hep düşünmüşümdür," diyorum. "Kötü bir imaj. Onların suçu değil." Ona yaklaşıyorum, uyluklarım uyluklarına değiyor ve o başını omzuma yaslıyor. "Yasmin, biz bu şekildeyiz çünkü daha önce incinmiştik. Ve dünyayı bir daha bizi incitecek kadar yaklaştırmayacağımıza yemin ettik. Ama dünya, biz istesek de istemesek de, dikkatimizi vermediğimizde savunmamızı aşmanın bir yolunu bulur. Savaşabilir ve yeni duvarlar inşa edebiliriz, ya da..."

"İzinsiz girenleri öldürmek mi?" diye umutla önerir.

"Ben 'Sevgiyi tekrar içeri alalım' diyecektim, ama senin önerinin de bir haklılığı var."

İkimiz de gülüyoruz ve ben de şimdi ağladığımı fark ediyorum. Yasmin'in sorunları benim sorunlarım, benim sorunlarım da onun sorunları ve ikimiz de — Zeke ve Bastian da, şimdi Sage de

de dahil olmak üzere hepimiz, sonu görünmeyen bu iğrenç, karanlık karmaşanın içinde sıkışıp kalmış durumdayız. Karanlıkta tökezleyerek ilerliyoruz. Sadece ben değil, hepimiz.

Ama böyle zamanlarda, ben her zamanki güvenilir kaynaklarıma başvururum: yani, altıncı sınıf sınıfımın duvarlarına asılı motivasyon posterleri. Şu anda aklıma gelen, el ele tutuşmuş bir dizi silüet ve altında **"Hızlı gitmek istiyorsan, yalnız git. Uzaklara gitmek istiyorsan, birlikte git."** yazan bir slogan vardı.

Uzaklara gitmek istiyorum. Buradan, bu kabustan ve gözyaşlarıyla ıslanmış, sümük dolu mendillerle dolu bu yataktan uzaklara. Beşimiz için daha iyi günler olacak, bunu biliyorum.

Sadece oraya ulaşmak için birbirimize yeterince güvenmemiz gerekiyor.

"Hey," diyorum, Yasmin'in omzuna hafifçe vurarak. "Neden duş almıyorsun? Sıcak su, sevdiğin o lüks okaliptüs kokulu duş jeli. İyi gelir."

O burnunu çekiyor. "Duşun bunu düzelteceğini mi sanıyorsun?"

"En azından, son zamanlarda kendi gözyaşlarında boğulmuş bir bataklık yarattığı gibi hissetmek yerine, yeniden bir insan gibi hissetmeni sağlayacaktır." Onu nazikçe dürttüm. "Git. O duyguları yıka. Ya da en azından biraz hafiflet."

Islak bir kahkaha atar ve ayağa kalkar. "Tamam. Sıcak suyu tamamen ben kullanacağım, böylece Zeke hiç kullanamayacak."

"İşte bu, tanıdığım ve sevdiğim intikamcı ruh."

Onun banyoya doğru sürünerek gittiğini, ardından kapının klik sesini ve su akarken boruların inilti sesini duyuyorum. Lavanta kokulu tütsü hala komodinin üzerinde yanıyor, ama artık kokusu azalıyor, banyo kapısının altından sızmaya başlayan buharla karışıyor.

Başığıma yaslanıp uzun bir nefes veriyorum. Ev etrafımda sessizliğe bürünüyor — klimanın uğultusu, uzaktan gelen mırıldanmalar... sesler mi?

Kafamı eğip, duymaya çalışıyorum. Yakınlarda bir yerde açık bir pencere var. Oradan, Bastian ve Zeke'nin arka bahçede konuştuklarını duyabiliyorum. Sözleri parçalı ama duyulabilir bir şekilde geliyor.

"...güçlü bir koz lazım," diyor Zeke. "Gerçek bir koz. Ve koz elde etmek için bir tehdit lazım."

Bastian şüpheyle mırıldanıyor. "Bunu tam olarak nasıl elde etmeyi öneriyorsun?"

"Onu federallere teslim edeceğiz."

Bir süre dinledim, Bratva'nın ikinci patronunu ispiyoncu yapmaya zorlamak için deneyebilecekleri çeşitli yöntemleri tartışıyorlardı, ya da Aleksei'nin saklandığı yere bir tür kamera yerleştirmek, ya da onu bir seyahate çıkmaya ikna etmek, ya da, ya da, ya da... Hepsi en azından çok uzak ihtimaller ve Bastian'ın giderek şüphecî homurtularından, özellikle de Zeke harika protez burunlar ve bıyıklar yapan birini tanıdığını söylemeye başladığında, bunların hiçbirinin işe yarama ihtimalinin olmadığını anlıyorum.

Ama orada yatarken, giderek çaresizleşen planlarını yarı dinleyerek, zihnimde bir şey oluşmaya başlıyor. Sabun köpüğü kadar kırılgan, ulaşılamayacak kadar uzakta süzülen bir düşünce.

Zeke, "*Leverage*" dedi. *Bir tehdit.*

Böyle bir şeyi nerede bulabiliriz? Bizim için ulaşılabilir, manipüle edilebilecek kadar esnek ve davamızın haklılığını ve/veya getirisini görebilecek kadar çıkarıcı olan kim var? Aleksei Izotov hayatının geri kalanını hapisane hücrelerinde çürüyerek geçirirse, bundan başka kim kazançlı çıkacak?

Soruyu sorar sormaz, balon patlar. Düşünce netleşir.

Cevabı biliyorum.

Yataktan o kadar hızlı kalkarım ki, neredeyse kendi ayaklarıma takılıp düşüyorum. Yasmin duştan bana iyi olup olmadığını soruyor ama onu duymazdan gelip koridora koşuyorum. Bastian ve Zeke evin köşesini dönerken ben arka kapıdan dışarı fırlıyorum.

Ve doğrudan Bastian'a çarptım.

Kollarını içgüdüsel olarak kaldırır ve ben ondan sekip kırımın üstüne düşmeden beni yakalar. Avuç içlerim göğsüne yapışır, elleri üst kollarımı kavrar, vücutlarımız çok tanıdık gelen bir şekilde hizalanır.

Tıpkı ona ilk dokunduğum geceki gibi.

Bastian tamamen hareketsiz kalır. Nefesini keskin bir şekilde çekişini hissediyorum. Sıcaklığını. Kokusunu. Tekrar tekrar, kendimizi tam da bu pozisyonda buluyoruz ve tekrar tekrar, bunun ne kadar *doğru* hissettirdiğiyle yüzleşmek zorunda kalıyoruz.

Uzaklaşmam gerek, çünkü okullar dolusu daha önemli işler var. Ama kendime bu çalınan bir saniyeyi yaşıyorum: kış yeşili sıcaklık, ısı ve buz, sağlam ve erkeksi, dokunacak kadar yakın ama benim olmaktan o kadar uzak ki, sonuçta uzayda bir prenses-astronot olsam da fark etmez.

Sonra geri çekiliyorum, elleri düşüyor ve an binlerce geri dönüşü olmayan parçaya ayrılıyor.

"Bir fikrim var," diyorum. Bastian

boğazını temizliyor. "Ne hakkında...?"

"Harold Fitzgerald," diyorum.

Zeke eğildi. "Yatırımcı olan mı?"

"*Ahlaksız* yatırımcı," diye düzeltiyorum. "Ahlaksız, narsist, elleri her yerde dolaşan, papyon takan ve ahlaki pusulası paranın olduğu yeri gösteren bir sülük." Şimdi hızlı konuşuyorum, konuşurken parçalar yerine oturuyor. "Bir düşün. Galadan hemen önce Olympus'tan çekildi, sonra her şey düzeldiğinde sihirli bir şekilde geri döndü. Bir şekilde Aleksei ile işbirliği içinde, ya da en azından tehlikeli olacak kadar bilgi sahibi. Bunların hepsini kullanabiliriz."

Bastian yine şüpheci, sözsüz bir homurtu çıkardı.

"Harold'ın tüm çalışma şekli kendi çıkarlarını korumak. Şu anda bu çıkarlar Aleksei'nin başarısına bağlı. Ama ona Aleksei'nin gemisinin battığını gösterebilirsek? '*Kan emici*' diyemeden daha hızlı taraf değiştirir."

Bastian uzun bir süre sessiz kalır. Onun reddetmesine kendimi hazırlıyorum. "*Bu işe karışma, küçük kız; burada ne tür oyunlar oynandığını bilmiyorsun*" gibi bir şey söyleyecektir.

Sonra elleri yüzümü kavrar, ağzı ağzıma yapışır ve öpücük kısa ve şiddetlidir, tadı sabah bira gibidir.

Şaşkınlıkla nefesimi tutarım, ama bedenim zihnimden çok daha önce harekete geçer. Dudaklarım açılır ve dilinin içeri girmesine izin veririm, ellerim ise başının arkasındaki buklelere uzanır. Beni kendine doğru çeker ve ben, Bastian'ın kollarında, kış yeşili harikalar diyarında olmak ne kadar güzel hissettirir diye keyiflenirim.

Benim dünyamın açıklığı, onun dudaklarının baskısı ve sakalının çeneme sürtünmesiyle yoğunlaşıyor. Harold

kim? Aleksei ne? Öpüştüğümüz sürece tüm bunlar anlamsız geliyor.

Sırtım sert bir şeye çarpıyor — sanırım evin dış cephesi — ve Bastian'ın vücudu da onu takip ediyor, kalçalarıyla beni oraya sıkıştırıyor. Ağzıma doğru homurdanıyor ve ben de, o bana dokunduğunda dönüştüğüm gecenin ahlaksız kadını gibi inliyorum.

Sonunda durur. Alnı alnıma değecek kadar geri çekilir. Nefesi düzensizdir. Benimki de öyle.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyor. "Yapmamalıydım..."

"Kapa çenenı," diye fısıldarım. "Sadece... bana bir saniye daha ver."

Ama bu sözler her şeyi mahveder. İsteksizce ayrılırız, ama elim onun belinde, onun eli de benim belimde kalır.

"Bu fikri beğendin galiba?" diye soruyorum.

"Bayıldım," diye nefes nefese cevaplar. "Sen bir dahisin." "Öyle miyim?"

"Oldukça zekisin," diye onaylar Zeke, "ama alçakgönüllülük senin güçlü yanın değil gibi görünüyor. Aslında ikinizin de öyle. En azından birbirinizin yüzünü yalamaya başlamadan önce bana dönmemi söyleyebilirdiniz."

Gülüyorum ve yüzüm şok edici bir şekilde kızarıyor. Yanımda duran Bastian da alışılmadık bir şekilde garip bir ses çıkarıyor, utançtan çıkan bir ciyaklama ile "*Kendi işine bak dostum*" diyen bir homurtu karışımı. Açıkçası bu biraz sevimli. Bazen onun alışık olmadığı bir durumda olduğunu görmek hoşuma gidiyor.

"Peki," diyor Zeke, ellerini çırparak, "Harold Fitzgerald. Bana nasıl dönmemiz gerektiğini anlat."

onu gizli silahımız haline getirdik."

Boğazımı temizleyip, kafamdaki düşünceleri tutarlı bir şekilde düzenlemeye çalışıyorum. Dudaklarım hala karıncalanıyor ve Bastian'ın eli *hala* belimde, başparmağı kalça kemiğime dalgın dalgın küçük daireler çiziyor, bu yüzden bunu yapmak biraz zor.

Odaklan, Eliana. Kafanı oyuna ver ve aklını boşalt.

"Her şef zor bir sorunu çözdüğü gibi," diyorum. "Biraz ustaca bıçak kullanarak."

BASTIAN

press /pres/: fiil

1: Sürekli baskı uygulayarak meyve suyu veya yağ çıkarmak. 2: Bir adamdan gerçeği ortaya çıkarmak için yaptığın şey.

Klişelerden gerçekten bıktım artık.

Sabahımı gülleri koklayarak geçirdim ve şimdi gece çöktü, Def Leppard'ın "Pour Some Sugar On Me" şarkısı sahnenin arkasındaki hoparlörlerden çınlarken, bir başka striptiz kulübünün gölgelerinde kayboluyorum.

Zeke çok gelmek istedi, ama ona evde kalmasını söyledim. En iyi arkadaşımın beni her yere takip edeceğini biliyorum, ama bunu görmemesi onun için daha iyi. En azından *bazı* lekeler ellerimde ve sadece ellerimde kalsın.

Boncuklu bir perdeden geçip, bir merdiven çıkıp, bir koridordan geçip, işaretsiz bir kapıdan giriyorum. Çoğu kapı görevlisi beni durdurmamayı biliyor ve bana şüpheli bakışlar atanlara verdiğim beş yüz dolar, başka yere bakmaları için yeterli oluyor.

dikkatli bir bakış atan güvenlik görevlisine verdiğim beş yüz dolar, onun başka bir yere bakması için yeterli oluyor.

Özel kabinin uzak köşesindeki karanlık alanlarda bir koltuk buluyorum. Kaynağımın verdiği bilgi doğru çıkması için uzun süre beklemem gerekmiyor.

Harold Fitzgerald, etli pençeleriyle bir kızı sıkıca tutarak içeri dalıyor. Kız en fazla on altı yaşında, ama bu onun durmasını sağlayacak türden bir şey değil.

Ama bu *beni* bir saniye durdurur. Gözleri fal taşı gibi açılmış korku, çok derine battığını bildiği ama nasıl durduracağını bilmediği bakış, bu tür bir yerde, bu tür bir zamanda, onun gibi bir adamla birlikte olmak için çok genç ve çok kusursuz bir cilt... Bunun yanlış olduğunu haykıran milyonlarca şey var.

Boğazımı temizledim. "Harold. Seni burada görmek ne güzel."

Adam aniden altını ıslatmış gibi görünür. Oda içinde etrafına bakınır, boncuk gibi gözleri oradan oraya kayar. Ama ben ayağa kalkıp karanlıktan kurtulana kadar, konuşanın kim olduğunu fark etmez. Fark ettiğinde, gözleri aniden sonuna kadar açılır.

"Sen... Hayır. Sen... Ben... *Gördüm...*"

"Otur, Harold. Seninle konuşacak birkaç şeyimiz var." Onun nemli bileğini kızın belinden nazikçe çeker ve ikisini ayırırım. Onu pek umursamadan arkama fırlatırım. Sonra ona saymaya zahmet etmediğim bir deste para veririm ve çenemi kapıya doğru uzatırım. "Çık buradan, ufaklık. Ön kapıdan çık ve yürümeye devam et. Senin böyle bir yere ait değilsin."

Kız titrek bir eliyle paraları alır, bana bakar, yutar ve sonra kaçar.

O gittikten sonra, ben dönüşüyorum. Kırmızı ışıklı odanın köşesinde bir yığın halinde korkarak, Harold parası onu güvende tutacağını düşünen her erkek haline geliyor ve ben de bunun sonucunda ortaya çıkan her şey haline geliyorum.

Ona dokunmadan önce ağlamaya başlar, bu bir bakıma hayal kırıklığı yaratır, çünkü kendimi buna hazırlamıştım. Eliana'nın sınırını aşmadan istediğimi elde etmek için yeterli zararı verebileceğimi kendime söyledim — *kalıcı izler bırakmadan, Bastian*

—ama bu zavallı piç kurusu çoktan paramparça oluyor.

"Sen öldün," diyor Harold hırıltılı bir sesle. "*Oradaydım*. Tabutu gördüm. Onlar... onu toprağa indirdiler. Rahip dedi ki..."

"Bu şehirde evrakları sahtecilik yapmanın ne kadar kolay olduğunu herkesten daha iyi bilirsin, Harold. Sen de yeterince sahte evrak yaptın."

Harold, beklediğim şeyi yaptı, ancak bu kadar çabuk değil: Kapiya doğru koşmaya başladı. Bu, riskler bu kadar yüksek olmasaydı neredeyse komik olacak kadar beceriksiz ve çaresiz bir hamleydi.

Onu hiç zorlanmadan engelliyorum. Bir elim Harold'un göğsüne dayanıyor ve onu itiyor. Harold geriye doğru sendeliyor, topuğu halıya takılıyor ve deri koltuğa çirkin bir gürültüyle düşüyor.

Diğer elimdeki bıçağı boğazına doğrultuyorum. "Bir daha bunu yapma."

Bıçak, dönen ışıktaki kırmızı renkte parlıyor, sanki onun kanıyla ıslanmış gibi. Harold yutkunduğunda boğazı sallanıyor ve eti yakasının kenarından taşıyor. Bingo kartımdaki bir sonraki madde, onun altına işemesi, ama neyse ki o kadar da kötü durumda değil.

En azından henüz değil. Ama bıçak keskin, gece daha genç ve m zık, beni o yola zorlarsa çığlıklarını bastırarak kadar yüksek.

"Ortak bir tanıdığımızdan bahsedelim," diyorum, onun karşısındaki koltuğa oturarak. "Aleksi Izotov. Bir şey çağrıştırıyor mu?"

Harold dik durmaya çalışır. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Hayır mı? O, Al Capone'dan bu yana Chicago'nun en başarılı su lus, Harold. Senin gibi pis, ikiyüzlü bir herifin Aleksi ile birden fazla kez karşılaşmamış olması beni çok şaşırtır."

"Bu ne cüret!" diye bağırır. "Ben meşru bir iş adamıyım! Ne bildiğini sanıyorsan..."

"Harold, Harold, Harold." Hayal kırıklığıyla dilimi şaklattım. "Kurdele kesme töreninden saatler önce Project Olympus'tan çekildiğini kendi gözlerimle gördüm. Milyarlarca dolar söz konusuydu, ama sen sanki bina yanıyormuş gibi oradan uzaklaştın." Elimdeki bıçağı çevirerek, bıçağın parlamasını izledim. "Sonra, gizemli bir şekilde, tüm sorunlar çözüldüğünde — *Aleksi'nin* yarattığı sorunlar, *Aleksi'nin*   zd ğ  sorunlar — masaya geri dönmek için yalvardın. Komik, değil mi?"

Monogramlı mendille alnındaki teri silerken elleri titriyor. "Anlamıyorsun," diye fısıldıyor sonunda. "Aleksi *bana* yaklaştı. Başka seçeneğim yoktu. Ne kadar baskı altında olduğumu bilemezsin."

Eh, bu kolaydı.

Ama bu yeterli değil. Harold ne kadar aksini istese de, bu konuşmayı tamamlamak için onunla benim önümüzde uzun bir yol var.

Bir bacağımlı diğer bacağımlı üzerine atıp, bıçağın ucuyla tırnaklarımı temizlemeye başlıyorum. Çelik ile keratin arasındaki sürtünme sesi, şarkılar arasındaki boşluğu dolduruyor. Harold izlerken nefesi hızlanıyor.

"Paradan başlayalım," diyorum. "Bratva'nın parasını aktardığın paravan şirketler. Üstünden aldığın işlem ücretleri." *Kazıma. Kazıma.* "Yüzde üç civarında mıydı? Dört mü? Beş almadığını söyle, seni kurnaz yaşlı piç."

Harold'ın gözleri bıçağı takip ediyor. "Ben..."

Bıçağı diğer elime atarım, sonra öne eğilip bıçağı onun dizine rahatça dayarım. Bıçağın ucu pantolonunun kumaşında bir çukur oluşturur. "Tekrar dene."

"Üç!" diye nefes nefese söyler. "Sadece yüzde üçtü. Ama bu benim fikrim değildi... Aleksei bana yapıyı hazırlamış olarak geldi..."

"Peki ya içeriden alınan bilgiler?" Bıçağı kaldırıp, sandalyenin kolunu tutan açıkta kalan elinin üzerine getiriyorum. "Çünkü içeriden alınan bilgileri sattın, değil mi dostum? *Benim* hakkımda. Mali durumum hakkında. Zaman çizelgem hakkında. Tüm zayıf noktalarım hakkında."

Her hecede, bıçağın ucunu onun cildine dokunduruyorum.

"Şeytanı içeri aldın, Harold," diye hırlıyorum. "İtiraf etme zamanı."

O, tüm planı ortaya koyarak ayrıntıları anlatmaya başlar. Her şey acı verici derecede basittir. Aleksei'nin tüm bunları hayal etmesi bir veya iki saatten fazla sürmemiştir. Yozlaşmış bir iş adamı bul. Onun etrafına yavaşça bir ayı tuzağı kurarken bir süre ona rüşvet ver. Ve sonra, tam da hayatının en tatlı anlaşmasını yaptığını düşündüğü anda, kolu çek ve yayların çelik dişleri serbest bırakmasını izle

ve o piçin tüm zayıf noktalarını delip geçmesini izlemek. Onun kıvranışını izlemek. *Kanamasını* izlemek. Onu serbest bırakman için yalvarışını izlemek.

Harold'ın kabusu sadece başka bir klişe.

Ayrıca daha yeni başlıyor.

Çünkü bir şeytanı içeri aldığı doğru. Ama farkında değil ki, şimdi cehennemden derinliklerinden başka bir şeytan daha çıkıp boğazına dişlerini geçirdi ve düşük ışıktaki kanı kırmızı parlayana kadar parçaladı, parçaladı, parçaladı.

Bana anlattığı her şeyin onu kurtaracağını düşünüyor. Paravan şirketler, havale işlemleri, şifreli e-postalar ve offshore banka hesapları hakkında anlattığı bu ürkütücü hikayeler. Ama kurtarmayacak. Hiçbir şey kurtaramayacak. En iyi ihtimalle, sonu geciktirecek.

Ama son er ya da geç gelecek.

Eğer benim de söz hakkım varsa, daha erken. Çok, çok daha erken.

Onun konuşmasını dinliyorum, ama açıkçası geçmişin hiçbir kısmı benim için çok önemli değil. Beni ilgilendiren şey gelecek. O tüm hikayesini anlatırken, bıçağı koluna nazikçe kaydırıyorum, hassas dirsek kıvrımını geçip omzuna, göğsüne doğru ilerliyor ve çenesinin altındaki çukurda yerini buluyor. Her nefes alışında tehlikeli bir şekilde sallanıyor.

"Daha fazlası var," diye mırıldanıyor. "Lütfen, anlamalısın! Aleksei'nin bende *bazı şeyler* var. Fotoğraflar. Videolar. Böyle yerlerden, kızlarla... onlar... değillerdi..."

Cümlesini bitiremez. Bitirmesine gerek de yok.

"Ve tek ben değilim! Onun bütün bir ağı var — yatırımcılar, politikacılar, hepimiz kendi tuzağımıza düşmüşüz..."

Oda içinde zayıf bir şekilde el kol hareketleri yapıyor, binlerce günahın tanığı olan kadife duvarları işaret ediyor. "Belediye meclisi üyeleri de! Ve planlama komisyonu üyeleri, çok sayıda... Hepsi ona bilgi, para, ne isterse veriyorlar."

Midemi bulandırıyor. Görünüşe göre son yirmi yılı bir imparatorluk kurmakla geçiren tek İzotov adamı ben değilim.

"Bunları nerede saklıyor?" diye soruyorum yumuşak bir sesle. "Bu kanıtları. Bu *kompromat*."

"First National'daki kiralık kasa. Cicero'da da bir depo var, numarasını bilmiyorum ama Cermak Road'da." Harold terden sıırıslıklam olmuş. "Bir keresinde bana göstermişti. Sıra sıra dosyalar. Binlerce dosya!"

Oraya nasıl gireceğimizi düşününce yüzümü buruşturuyorum. Bu zehirli kökleri çıkarmak için lanet bir ekskavatör gerekecek.

Ama önce önemli olan şeyleri halletmeliyiz.

"İşte olacaklar, Harold." Bıçağı boğazından indiriyorum ve terli yüzünde yayılan şaşkınlığı izliyorum. "Bu gece seni öldürmeyeceğim."

Gözleri benimle bıçak arasında gidip geliyor. Bana güvenmiyor. Bu, şu ana kadar yaptığı ilk akıllıca şey.

"O kanıtları ele geçireceksin," diye devam ettim. "Nasıl yapacağını bilmiyorum ve umurumda da değil, ama o dosyaları bulup bana getireceksin. Bu arada, uslu bir çocuk gibi rolünü oynamaya devam edeceksin. Aleksei hiçbir şeyden haberi olmayacak."

Harold'ın ağzı açılır. Kapanır. Tekrar açılır. Hiç ses çıkmaz.

"Sen onun operasyonunda benim gözüm ve kulağım olacaksın. Ve zamanı geldiğinde, her şeyi onu kullanabilecek kişilere devredeceğiz."

"

Anlamam yavaş yavaş başlıyor ve bununla birlikte yeni bir tür korku da. Ölüm, ona sunduğum şeyden daha merhametli olurdu. Ama bu bir seçim değil. *Ya bu ya da o diye bir şey yok; ya bu ya da bu sefil küçük odada parçalanıp ölüme terk edilmek var.*

"Anlaştık mı?" diye soruyorum.

Harold'ın yüzü bembeyaz olur. "Hayır. Hayır, hayır, hayır... Yapamam! Aleksei beni *öldürür*. O dosyalara burnumu soktuğum anda, biri fark eder, konuşur ve sonra..." Boğazını keser gibi bir hareket yapar. "Böyle bir şeyi saklamanın imkanı yok. İmkansız!"

Bir süre onun gevezelik etmesine izin verdim. Alnında ter damlaları beliriyor ve her düzensiz, acınası nefes alışında göz bebekleri büyüyordu.

"Aleksei seni yine de öldürecek," diye belirttim, o konuşmaktan yorulduğunda. "Artık işe yaramaz hale geldiğinde, bir yük haline gelirsin. Sen bir pürüzsün, Harold. Ve kardeşim pürüzleri ortadan kaldırır."

"Ama ben *yararlıyım*! Yıllardır yararlıyım..."

"Sorun da tam olarak bu. Yıllardır o kafanın içinde sakladığın kirli sırlar." Bıçağın düz kısmını alnına, bir öpücük kadar hafifçe dokundurdum. "Sen zaten benim gibi ölü bir adamsın. Sadece henüz bunun farkında değilsin."

Harold'ın dizleri titreyerek yere kayar. Ayaklarımın dibine çöker ve "Yapamam, yapamam, yapamam, yapamam, yapamam..." diye ağlar.

O sızlanmaya devam etmeden harekete geçtim.

Elim hızla uzanır, bileğini yakalar ve az önce boşalttığı sandalyenin koltuğuna sertçe vurur. Parmakları

soluk ve titrek bir şekilde yıpranmış ahşaba yayılır. Avucumla parmak eklemlerini sıkıştırırım, küçük kemiklerin birbirine sürtündüğünü hissedene kadar bastırırım ve bıçağın ucunu küçük parmağının tırnağının hemen altına getiririm.

Harold tamamen hareketsiz kalır.

"Dijital siniri kestiğinde ne olur biliyor musun?" diye sorarım sohbet eder gibi. "İlk acı keskin olur. Beyaz sıcaklıkta derler. Canlı canlı damgalanmak gibi. Ama ilginç olan bu değil."

O inliyor.

"İlginç olan kısmı ise bundan sonra olanlar. Elinizden yukarı doğru yayılan uyuşukluk. Hayalet hisler *yıllarca* gecenin bir yarısı sizi uyandıracak — yanma, karıncalanma, çalışan ama aslında çalışmayan, bir daha asla çalışmayacak bir parmağın hayaleti."

Odanın tamamı onun şiddetli titremesiyle sarsılıyor gibi görünüyor.

"İşte seçeneklerin." Elindeki baskıyı, parmak uçlarına kanın geri akmasını hissedecek kadar hafifletiyorum. "Seçenek bir: Aleksei'yi alt etmeme yardım edersin. Kanıtları toplarsın, üzerine düşeni yaparsın ve iş bittiğinde, şahsen tanık koruma programına girmeni sağlarım. Yeni bir kimlik. Onun ulaşamayacağı bir yerde yeniden başlamak için yeterli para. Belki Kosta Rika. Hava güzelmiş diye duydum."

Nefesi kesildi. Boğulan bir adama umut vermek tehlikeli bir şeydir.

"İkinci seçenek: Reddedersin. Ve sonra ikimizin de sonuçlarıyla yüzleşirsin — şimdi benimle, daha sonra da imparatorluğu kaçınılmaz olarak çöktüğünde Aleksei ile. Çünkü bu tür imparatorluklar *her zaman* çöker, Harold. Ve çöktüklerinde, patlama alanındaki herkes enkaz altında kalır."

Gözleri yuvalarında dönüp duruyor. "Beni yine de öldürmeyeceğine dair ne garantim var?"

"Hiçbir garantin yok," diyorum soğuk bir sesle. "Ama kardeşimle benim aramda, merhametin ne olduğunu hala hatırlayan tek kişi benim. Bu yeterli olmalı."

Kazandığım anı görüyorum. Harold'ın gözyaşları yavaşlar ve titremesi azalır.

Memnuniyetle, elinden bıçağı alıp kılıfına koyuyorum. Sonra ceketimin cebine uzanıp, kullan-at telefonu çıkarıp kucağına bırakıyorum.

"İşine normal şekilde devam et," diye talimat veriyorum. "Aleksi ile planlanmış toplantılarına katıl. Onun telefonlarını cevapla. Sana ne derse onu yap." Telefonu parmağımla hafifçe vuruyorum. "Ama bu arada, o kasa dairesine girmenin bir yolunu bul. Anahtarı aldığında... ne yapacağını biliyorsun."

Harold dehşetle telefona bakar. Sanki boynuna bir ilmek geçirilmiş gibidir.

"Orada bir numara programlanmış," diye devam ediyorum. "Benim numaram. Paylaşmaya değer bir şey olduğunda onu kullan. Ve Harold?"

Kan çanağı gözlerle bana bakar.

"Aleksi'yi uyarmaya kalkarsan, bunu öğrenirim. Ve o zaman sana yapacağım şey, bu geceyi lanet olası bir spa günü gibi hissettirecek." Ayrılmaya başlıyorum, sonra aklıma başka bir şey gelince elim perdede duruyorum. "Ayrıca... Hala lisedeymiş gibi görünen kızlardan uzak dur. Bunu anlaşmamızın bir koşulu olarak kabul et."

Geldiğim yoldan geri dönüyorum. Ana katta, Def Leppard yerini ritmik bir elektronik parçaya bırakmış. Çıplak bedenler kırmızı ışıklar altında dönüyor.

Servis koridorunun ortasında bir tuvalette duruyorum, lavabonun musluğunu açıyorum ve ellerimi yıkıyorum, bu sefer ellerimde kan olmasa da. Sadece doğru olanı yapmak gibi geliyor.

Su soğuk akıyor, sonra sıcak, sonra tekrar soğuk akıyor, ben ovarken, lekeli aynada yansımamı izliyorum. Gözler bu kadar çok korkunç şey gördükten sonra nasıl aynı görünebilir? Eller tekrar tekrar kana bulanmışken nasıl değişmemiş olabilir? Ama ne kadar dikkatli baksam da, bugünlerde ne tür bir adam olduğuma dair görünür bir kanıt bulamıyorum. İyi mi kötü mü, günahkar mı aziz mi, bunu söylemek imkansız. Her şey, eğri burnumun eğriliğinde ve irislerimin soğuk maviliğinde kayboluyor. Dünyadaki zamanım dolduğunda yukarı mı aşağı mı gideceğime dair hiçbir kanıt yok.

Sözlerimi tutmanın beni yukarıya çıkaracağına inanmak istiyorum. Eliana bana yemin ettirdi ve ben onun sınırını aşmadım. Harold kalıcı bir hasar görmedi. İyileşmeyecek bir yara izi yok. Travma yaşamamış olmasa da, buradan sağlam çıkacak.

Ama çok yaklaştım lan.

Ve lanet olsun, ne kadar kolay olurdu. Biraz daha sert bastırmak. Bıçağın en iyi yaptığı şeyi yapmasına izin vermek. Cebimdeki bıçağı düşünüyorum, Harold'un tenine yakın olduğu için hala sıcak. Ağırılığı. O sokakta ve o zamandan beri her seferinde nasıl hissettirdiğini.

Hâlâ onun kaçtığı canavarım. Sadece şimdi tasmam var.

Tasma ne zaman kopacak acaba? Ya da Eliana, çok uzun zaman önce ortadan kaldırılması gereken bir şeyin diğer ucunu tuttuğunu ne zaman fark edecek?

çok uzun zaman önce bırakılması gereken bir şeyin diğer ucunu tuttuğunu fark etmeden önce.

ELIANA

nightcap /'nīt,kap/: isim

1: yatmadan önce içilen son içki. 2: bir yudum daha. sadece bu gece için.

Üç jeolojik dönem boyunca burada yatıp, bir yandan diğer yana dönerek, boşluğa çılgılık atmak istememe neden olmayacak bir uzuv, battaniye ve yastık düzeni bulmaya çalıştım.

Çekyat, uyku düzenime aktif olarak düşmanca davranıyor. Eminim ki, bu çekyat gerçek taşlardan yapılmış ve bantla ve kinle birbirine bağlanmış. Yastıklar en iyi ihtimalle strafor. Battaniyelere gelince, hiç girmeyelim bile.

Sabah 2 civarında tamamen pes ediyorum.

Yavaş yavaş dönüştüğüm karaya vurmuş balina gibi tüm zarafetimle kanepeden kalkıyorum ve bir elim karnımda, diğer elim ise tanıdık olmayan karanlıkta yolumu bulmak için uzanmış halde mutfığa doğru sürünüyorum.

"Ne zamandan beri sigara içiyorsun?" diye soruyorum. Yanına oturmak için eğiliyorum. Kalçam neredeyse onun uyluğuna değecek, ama aramızda dikkatlice bir santim boşluk bırakıyorum.

"Öldüğüm günden beri," diyor Bastian kuru bir kahkaha atarak. "Cesedi sahneledikten sonra bir paket sigara aldım. Ama bu geceye kadar hiç dokunmadım. Neden bilmiyorum." Bir nefes daha çekiyor. "Kötü alışkanlıklar edinmek için en uygun zaman gibi geldi sanırım."

Elimi uzatıyorum. "Bir deneyeyim."

"Eliana..."

"Doğum öncesi sağlıkla ilgili ders vermeni istemiyorum. Sigara istiyorum."

Yine de tereddüt ediyor. Sanırım itiraz ettiği şey nikotin değil – Tanrı biliyor ki benim nikotine ihtiyacım yok – daha çok ritüel. Yani, ima edilen şey. Gece yarısı bir merdivende oturmuş, sigara içip, boş boş konuşan, hayatın basit, normal ve güzel bir şekilde sıkıcı olduğunu söyleyen iki insan gibi davranma iddiası.

Sonra paketin avucuma bastırıldığını hissediyorum. Sanki haftalardır yumruğunda ezmiş gibi buruşuk. Bir tane çıkarıp dudaklarıma götürüyorum, sonra ona doğru eğiliyorum. Bastian'ın çakmağı ateşleniyor. Sigara tutuşurken ısınısını hissediyorum. Sanki burnumun ucuna bir öpücük gibi.

Bir deneme nefes alıyorum ve bu ana beni getiren her kararımdan hemen pişman oluyorum.

Ciğerlerim isyan eder ve o kadar şiddetli öksürmeye başlarım ki, iç organlarımdan önemli bir şeyin yerinden çıktığından eminim. Gözlerim yaşarır, göğsüm sıkışır ve soğukkanlı, femme fatale tavrım, aramızdaki betona paramparça olur.

Bastian gülüyor. Sanki bunu yapabildiğini unutmuş gibi, gülüşü paslanmış ve şaşkın. "En son ne zaman sigara içtin?" diye soruyor.

"Üniversitenin ikinci yılında," diye hırıltıyla cevap veriyorum ve öksürüğü bastırmak için çaresizce göğsümü yumruklarımla vuruyorum.

"Görünüşe göre, yeteneğimi kaybetmişim. Ve iştahımı da. Al, bunu artık istemiyorum."

Hâlâ gülerek sigarayı benden alır ve merdivende söndürür.

Sonunda öksürüğüm durduğunda, kapıya yaslanırım. "Nasıl gitti?" diye sorarım, bir araba caddeden yavaşça geçerken. "Harold'la."

Bastian bir süre sessiz kalır. Ağaçların arasında ağustos böcekleri cıvıldamaktadır, sesleri çok yüksek ve sinir bozucudur.

"O işbirliği yapıyor," der sonunda. "Bize ihtiyacımız olanı verecek."

"İyi. Ama ben bunu kastetmedim ve sen de bunu biliyorsun."

"Senin sınırını aşmadım," diyor. Bana döndüğünü hissediyorum. "Ama aşmak istedim. Tanrım, Eliana, aşmak istedim."

"Ama yapmadın." "Hayır.

Yapmadım."

"Önemli olan da bu."

"Öyle mi?" diye sordu, beklediğimden çok daha fazla acı çekiyormuş gibi ses tonuyla. "Çünkü bunun ne kadar kolay olabileceğini düşünmeden edemiyorum. O orospu çocuğuna hak ettiğini vermek çok iyi hissettirirdi. Beni durduran tek şey, buraya geri dönüp sana bakmak zorunda kalacağımı bilmemdi."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum. Uykulu şortumun yıpranmış kenarını oynayarak yetiniyorum.

"Deniyorum " diyor diyor söyledi karanlığa
karanlığa "Ben hak eden biri olmak birisi olmaya
çalışıyorum..."

Durur. Cümle, hiçbir yere çıkmayan bir köprü gibi, yarım kalır. Tam olarak *neyi* hak eden biri? Affedilmeyi mi? İkinci bir şansı mı? Beni mi?

Belki hepsini. Belki hiçbirini.

Elimi uzatıp dizine dokunuyorum. Kot pantolonunun kumaşı vücut ısısından dolayı sıcak ve avucumun altında pürüzlü. Dokunmamla birlikte tamamen hareketsiz kalıyor, sanki tüm sinir sisteminin duraklatma düğmesine basmışım gibi.

"Biliyorum," diyorum.

Bu, ruh için tam olarak bir "*Hapisten Kurtulma Kartı*" değil. İstesem bile bunu verme yetkisine sahip olduğumdan emin değilim. Ama bu bir kabul. Bu boktan beton merdivende, banliyöde, hiçbir yerin ortasında yanımda oturan adamın kendi içinde bir savaş verdiğini ve bir kez olsun, belki de hayatında ilk kez, doğru taraf için savaşmayı seçtiğini kabul ediyorum.

Eli benim elimi kapattı. Sıcak ve ağır bir şekilde orada durdu, parmakları sanki çekileceğimden korkuyormuş gibi sıkıca kıvrıldı.

Çekmiyorum.

"Denemek önemlidir," diye fısıldıyorum. "Bir anlamı olmalı."

"Umarım öyledir," diyor Bastian, o kadar alçak sesle ki neredeyse duymuyorum.

Bir süre daha orada oturuyoruz, ikimiz de konuşmuyoruz. Ama eskisi gibi garip ya da gergin bir hava yok. Sadece Bastian ve Eliana merdiven basamağında oturuyorlar.

Henüz bundan vazgeçmek istemiyorum.

Ama hiçbir şey sonsuza kadar sürmez. Özellikle de iyi şeyler.

"Yatağına dönmelisin," diyor Bastian sonunda. "Biraz dinlen."

"Yapabilsem yapardım." Serbest elimle karnımı okşuyorum. "Ama kanepede çok rahatsız ve sırtım ağrıyor, gözlerimi her kapattığımda, ben sadece..." Sesi kesiliyor.

"Ne oluyor?"

"Her şeyin ters gidebileceğini düşünüyorum. Kaybedebileceğimiz her şeyi."

Yanımda hareket ettiğini hissediyorum. Bu hareket, bedenlerimiz arasındaki birkaç santimlik boşluğa hafif bir sıcaklık yayıyor.

"Korkuyorsun."

"Korkuyorum," diye düzeltiyorum. "Sen korkmuyor musun?" "Her saniye."

Sesindeki dürüstlük içimdeki bazı temel bağları koparıyor. İnatçılık ve uykusuzlukla ayakta tuttuğum bir duvar. Tuğla tuğla yıkılıyor, ta ki geriye sadece gerçekten üzücü, acınası küçük gerçekler kalana kadar.

Yorgunum.

Korkuyorum.

Ve bu gece yalnız kalmak istemiyorum.

Nefes alıyorum. "Sen...?" diye başlıyorum, sonra duruyorum. Bu korkunç bir fikir. Sabahleyin kesinlikle pişman olacağım, felaket derecede korkunç bir fikir.

"Ne yapayım?"

Artık geri dönmek için çok geç, sanırım. Derin bir nefes alıp, hiç başlamam gereken bir cümlemin ikinci yarısına atılıyorum. "Benimle içeri gelir misin? Sadece uyuyana kadar. Yapamıyorum... Şu anda düşüncelerimle yalnız kalmak istemiyorum."

Onun bunu düşündüğünü hissedebiliyorum. Başparmağı dolaşmayı bırakmış. Bütün vücudu hareketsiz kalmış.

"Bundan daha fazlasını istemiyorum," diye ekliyorum, o benim duygularımı incitmeden önce. "Sadece ben uykuya dalana kadar yanımda kal. Lütfen."

Yumuşak, hüzünlü *bir rica*, gümüş tepside atan kalbim gibi.

"Emin misin?" diye dikkatlice soruyor.

"Gece Eliana emin. Yarınki versiyonuma gelince... Sabahleyin her şey eski haline döner."

"Tamam."

"Hâlâ sana çok kızgınım." "Buna güveniyorum."

Bunda eski mizahının izleri var. Konferans salonlarında, test mutfaklarında ve elektrikle dolu asansörlerde beni deli eden Bastian'ın zayıf ama inkar edilemez bir parıltısı.

Her şeye rağmen, buna gülümsüyorum.

Birlikte duruyoruz. Karnımdaki beleşçi kiracı yüzünden, bu iş normalden daha uzun sürüyor. Ama Bastian bekliyor. Beni aceleye getirmiyor. Yardım etmeye çalışmıyor.

Oysa bu, onun yardım etmesini hiç sorun etmeyeceğim zamanlardan biri, lanet olsun. Erkekler neden telepati yeteneğine sahip olamıyorlar? Eğer olsalardı, dünyadaki birçok sorun çözüldü.

İçeri girdiğimizde ev sessizdir. Herkes uykuya dalmış, kendi rüyalarına veya kabuslarına dalmıştır.

Çekyatın önüne geldiğimizde Bastian durur. "Sırtın," der. "Ağrıyor demiştin?"

"İyi..." "Arkanı

dön."

Sesindeki emir, sıcaklıkla hiçbir ilgisi olmayan, tamamen kas hafızasıyla ilgili bir ürpertiye omurgamdan aşağıya doğru yayıyor.

Vücudum o sese itaat etmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor. Ona teslim olmanın.

Tereddüt ediyorum. Bir kalp atışı. İki.

Sonra itaat ediyorum.

O yatak kenarına otururken ben de dönüp kendimi onun kucağına bırakıyorum.

Elleri hemen belimdeki düğümleri bulur, başparmakları omurgamın her iki yanındaki kaslara bastırır. Parmakları kıvrımı yoğurur. Kalçamın hemen üstünde, dikkat çekmek için çığlık atan bir noktaya basar ve ben kesinlikle istemediğim bir şekilde fahişe gibi inlerim.

Çok utanç verici. Tamamen istemsiz.

"Daha iyi mi?" diye soruyor, nefesi ensemin arkasında sıcak.

"Tanrım, evet."

Elleri omurgam boyunca yukarı doğru ilerliyor, varlığından bile haberdar olmadığım düğümleri buluyor. Dokunuşları altında yumuşadığımı hissediyorum, haftalarca, aylarca, yıllarca taşıdığım gerginlik yavaşça çözülüyor.

"Her şeyi çok yükseğe taşıyorsun," diye mırıldanır. "Stres, bebek. Bu, tüm vücut dengenizi bozuyor."

"Teşekkürler, Dr. Hale, bu düşünceli kiropraktik değerlendirme için."

"Ciddiyim. Yapman gereken..." Başparmakları, gözlerimin önünü yıldızlar kaplayan bir noktaya bastırıyor. "İşte. Orası."

Biraz daha eriyorum.

İşini bitirdiğinde - bu noktada kaslarım beton yerine insan dokusuna benzeyen bir şeye dönüşmüştür - hareket etmek istemiyorum. Yatak hala kıcımin altında yumrulu ve omurgama her zamanki gibi düşmanca, ama Bastian'ın sıcaklığı beni sarmaladığı için neredeyse katlanılabilir hale geliyor.

İkimiz de bunu gerçekten kabul etmeden, dönüp halı kaplı zemine dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu soyunmaya başlıyorum. Omuzlarından gömleğini çıkarmaya yardım ederken avuçlarımın altında cildi sıcak. Gömleği bir kenara atıyorum ve sonra Bastian sadece kot pantolonuyla, göğsü çıplak, elimi göğüs kemiğine bastırdığımda parmaklarımın altında kalbi düzenli atıyor.

"Pantolonunu da çıkar," diye mırıldandım. "Kot pantolonla uyuyamazsın. Bu psikopat davranıştır."

Gülme sesi gibi bir nefes verir. Ayağa kalktığında yatağın çöküşünü hissederim, kemer tokasının metalik sesini, fermuarın sesini duyarım. Yere daha fazla kumaş düşer.

"Boxer şort," diyor. "İç çamaşırlarımın durumunu merak ediyorsan diye."

"Öyle değildim." Aslında yalan söylüyorum. Ama ona bunu bilmenin zevkini yaşatmayacağım.

O çekyatın üzerine tırmanıyor ve her şey protesto edercesine gıcırıyor. Yaylar gıcırıyor. Çerçeve gıcırıyor.

Muhtemelen bütün ev uyanmış ve bizi dinliyor, ama umurumda değil.

"Buraya gel" diye emrediyor. Ses tonu öncekinden biraz daha yumuşak. Bastian Hale henüz soru işaretinin doğru kullanımını öğrenmediği için, bu yine de bir emir, ama gündüzleri kullandığı sert ses tonu kadar sert değil.

Yine kendimi itaat ederken buluyorum.

Yatağa tırmanıyorum ve bana uyan yeri buluyorum. Bastian arkamdan vücuduma göre kendini şekillendiriyor. Kanepe iki kişi için yeterince büyük değil, ama yine de her zamanki gibi birbirimize uyum sağlayarak idare ediyoruz.

Sanki birisi kasıtlı olarak birbirine geçecek şekilde tasarlamış bir yapboz parçaları gibi.

Sanki tam olarak bu yapı için yaratılmışız gibi.

Kolu belime dolanıyor ve elinin karnıma yerleştiğini hissediyorum — ilk başta çekingen, parmakları gömleğimin kumaşını zar zor okşuyor. Ben çekilmeyince daha da güvenli hale geliyor, avucunu kıvrıma yaslıyor.

"Sadece bu gece için," diye uyarıyorum
fısıldayarak. "Sadece bu gece için," diye
kabul ediyor.

Dudakları saçlarıma değiyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, kendime bu çalınmış huzur anını yaşıyorum. Yarın, ayrı köşelerimize geri döneceğiz. Ben duvarlarımı yeniden inşa edeceğim, o da onlara saygı gösterecek ve biz de bu hiç olmamış gibi davranacağız.

Ama yarın çok uzak geliyor ve şu anda Bastian çok, çok yakın geliyor. Bu yüzden bu gece için, sadece bu gece için, kendimi onun kollarında güvende hissetmeme izin vereceğim.

Sadece bu gece için.

ELIANA

hard crack /hård krak/: isim

- 1: şeker aşama (300°F) tam önce yanmadan; soğuduktan sonra kırılğan hale gelir.
- 2: Gece eriyen her şey sabahleyin tekrar katılaşır.

Sabah hala oradadır.

Sırtımda, cehennem gibi sıcak göğsü. Ellerimiz ve bacaklarımız birbirine dolanmış. Bu kadar iyi hissetmek kötü, çünkü dün gece tek seferlik bir şey olacaktı. Başladığı anda biten mutlu bir küçük kazaydı. Ama çok uzun süre oyalanmışız, şimdi kendimi kurtarmam gerekecek. *Hem* fiziksel *hem de* duygusal olarak.

Yataktan kalkıyorum ve Bastian'ın nefes alıp almasının değişip değişmediğine ya da uyanıp uyanmadığına dikkat etmemeye çalışıyorum. Sadece banyoya koşuyorum.

Orada zaman geçiriyorum, yüzüme tekrar tekrar soğuk su serpiyorum. Dişlerimi iki kez fırçalayıp, çok uzun zamandır ilk kez diş ipi kullanarak geri dönmeyi erteliyorum. Sonunda çıktığımda, Bastian uyanmış ve mutfakta dolaşıyor. Eşiği geçmeden zencefil çayı kokusu burnuma geliyor.

"Günaydın," diyor.

Başımı eğiyorum. "Günaydın."

Konuşmamızın tamamı bu kadar. Mırıldanarak teşekkür edip kupamı alıyorum ve mutfığa sırtımı dönerek yemek masasına oturuyorum. Ama bir parçam, Bastian'ın orada aldığı her nefese keskin bir şekilde odaklanmış durumda.

Yasmin birkaç dakika sonra yatak odasından çıkar. "Günaydın, canım... *Oh.*" Odadaki gerginliği hemen fark edince yüzünde yayılan gülümsemeyi duyabiliyorum. Sesini bebeklere söylenen şarkı gibi alçaltır ve "Bazı tavşanlar küçük bir uyku partisi mi yaptı?" diye sormaya başlar.

"Evet," diye bağırırım.

Ağzını kapatır. Ne zaman susması gerektiğini bilen en iyi arkadaşlar için Tanrı'ya şükürler olsun.

Zeke, her zamanki gibi ortamı okuyamayan bir şekilde onun arkasına atlar. Sage, Zeke dün gece TikTok'ta gördüğü bir şey hakkında durmadan konuşurken onun arkasında tekerlekli sandalyesiyle ilerler. Bu sabah ona TikTok'u kullanmayı öğreten kişinin ayak parmağını çok sert bir şekilde çarpmaması için sessizce dua ederim.

"—ve sonra adam her şeyi havuza *attı*, dostum; deliceydi—"

"Dostum," diye keser Sage, "25 yaşın üzerindeki hiç kimse 'yeet' kelimesini ironik olmayan bir şekilde kullanmamalı."

"Ben geri alıyorum," diye ısrar ediyor Zeke. "Artık retro oldu." "Retro değil. Utanç verici."

"Utanç verici kelimesi aynı. Yani ironi ironi. Her şey ışığın ışığın dokunduğu her şey benimdir."

Gölüyorum, başımı sallıyorum, ellerimi fincanımın etrafına sarıyorum ve sıcaklığın avuçlarıma sızmasına izin veriyorum.

Sabah, hepimizin alıştığı bu garip yeni ritimle uzayıp gidiyor. Sage ve Zeke video oyunları hakkında tartışırken, Yasmin telefonunda gezinip ara sıra manşetleri okuyor. Bastian mutfakta bir hayalet gibi dolaşıyor, zaten temiz olan bulaşıkları yıkıyor, yeniden düzenlenmesine gerek olmayan dolapları yeniden düzenliyor.

Ben sadece çayımı içiyorum.

"Peki," diyor Yasmin sonunda, "bugün planımız ne? Zeke'nin Mario Kart'ta tekrar tekrar kaybetmesini izleyerek bir öğleden sonra daha geçirmek zorunda kalırsam, gerçekten aklımı kaçırabilirim."

"Hey!" diye itiraz eder Zeke. "Dün *iki kez* kazandım."

"Peki kaç yarış yaptınız, Sage?" diye sorar Yasmin alaycı bir şekilde.

Sage gülümser. "Kırk yedi."

"Söyleyeceklerim bu kadar."

"Aslında," diyorum, kupamı masaya koyarak, "bugün jinekolog randevum var. Ama Uber ile gideceğim."

Mutfak ölümcül bir sessizliğe bürünür. Bastian'ın gerginliğini odanın diğer ucundan hissedebiliyorum. hiçbir şey söylemez, ama

söylemesine gerek yok. Sessizliğı her şeyi anlatıyor.

"Seninle gelebilirim," diyor Yasmin hemen.

"Teşekkürler, ama gerek yok." Başımı sallarım. "Bunu tek başıma yapmam gerek."

"Eliana..." Bastian başlar.

"Bu benim vücudum," diye sözünü kesiyorum. "Bu yüzden, seçim de benim." "En azından seni ben götüreyim," diyor. "Uber olayı..."

"Oh, sen demek tehlikeli tehlikeli felaketi milyonlarca kelimenin tam anlamıyla milyonlarca insanın her gün sorunsuz bir şekilde kullandığı şey mi?"

"*Riskli*, ben de bunu söyleyecektim." O yaklaşır ve sesini "*Ben çok mantıklı davranıyorum*" tonuyla yükseltir. "Direksiyonun başında kim olduğunu bilmiyorsun. Yapamazsın..."

Kupamı sertçe masaya koydum. "Son dakika haberi: Hayatım boyunca kendimi korudum. Sen ortaya çıkmadan çok önce, Kontrol Delisi Kaptan."

"Ben öyle demek istemedim..." Burnundan nefes verir. "Kendini koruyamayacağını söylemiyorum. Şu anda olan biten her şeyi düşünürsek, dikkatli olmak mantıklı derim. Hepsi bu. Bırak da seninle gelayım. Arabada bekleyeceğim. Orada olduğumu bile fark etmeyeceksin."

"İnan bana, fark ederim."

"Sadece ikinizin de güvende olduğundan emin olmak istiyorum. Bu gerçekten o kadar mantıksız mı?"

Parmaklarım fincanın sapını sıkıca kavradı. Odadaki herkesin nefesini tuttuğunu, telefonlarına, masa örtüsünün desenine ya da bu konuşma dışında herhangi bir şeye çok ilgi duyuyormuş gibi davrandığını hissedebiliyordum.

"Bunun mantıkla ilgisi yok," diye terslerim. "Sen bir türlü vazgeçemiyorsun. Bir saniye bile beni rahat bırakmıyorsun, sanki lanet olası bir saldırı helikopteri gibi üstümde dolanıp duruyorsun."

"Ben öyle değilim..."

"Evet, aslında öyle. Seni tanıdığım günden beri böyle davranıyorsun. Ondan çok önce de öyleydi. Her zaman *başkalarının* ne istediğini sormadan, *onlar* için en iyisinin ne olduğuna karar veriyorsun."

Beni inciten bir şekilde sessizleşir. Tekrar konuşmaya başladığında, sesi boğuk ve kısık çıkar. "Zaten çok şeyi kaçırdım," der bana sessizce, sadece benim duyabileceğim şekilde. "Bunu bana bırakamaz mısın? Sadece bunu?"

Sesindeki acı gerçek. Biliyorum. İçimdeki hain bir parça, sırf onun acısını silmek için bile olsa, pes etmek istiyor.

Ama biz normal değiliz, biz bir çift değiliz ve şimdi ona izin vermeye başlarsam, onu bir daha asla geri alamam.

"Gerçekten yardım etmek istiyorsan," diyorum, çenemi sıkarak, "o zaman sınırlarımı saygı göster. Hayatında bir kez olsun, sırf daha iyi bildiğini düşündüğün için benim isteklerimi ezip geçme."

Bastian cevap vermez. Geri adım attığını, sonra uzaklaştığını duyarım. Ön kapı açılır ve kapanır, sonra o gitmiştir.

Bununla birlikte, ortalık sakinleşir, ancak gerginlik devam eder. Sage garip bir şekilde boğazını temizler. Zeke ıslık çalar. Ellerimi tekrar tekrar büküp açarım, öfkeli bir kaltak ile ilkeleri olan dürüst bir kadın arasında gidip gelirim.

"Hey." Yasmin'in eli omzuma konar. "Gel, banyoda bir şeye yardım et."

Bu, mazeretler tarihindeki en şeffaf mazeret, ama karşı çıkmıyorum. Beni koridora götürmesine izin veriyorum,

Elini duvara dayayarak banyo kapısına kadar yürüdük. Beni içeri çekti ve kapıyı arkamızdan kapattı.

"Tamam. Peki... o da neydi öyle?" "Ne neydi?"

"Bana aptal numarası yapma, Eliana Hunter. Seni çok uzun zamandır tanıyorum, bu saçmalıkları yutmam." Beni kapalı tuvaletin koltuğuna itiyor. "Bu randevuya tek başına gitmekten gerçekten rahat mısın, yoksa dün gece olanlar için onu cezalandırmaya mı çalışıyorsun?"

Yüzüm kızarır. "Dün gece hiçbir şey olmadı."

"Uh-huh. Ben de İngiltere Kraliçesi'yim." Diye iç geçirir. "Bak, detayları sormuyorum. Bu senin işin. Ama bu sabah ikinizin halini gördüm. Havadaki cinsel gerilim hardal gazı gibiydi. Senin dramana dahil bile değilim ama yine de kendimi garip hissettim. Ve şimdi, seni doktor randevusuna götürmek istediği için kafasını mı koparıyorsun? Onun bunu istemesi delilik değil, biliyorsun. Bu hamile kalmada oldukça önemli bir rol oynadı."

"Bunu kendim yapmam lazım," diye ısrar ediyorum. "Bazı şeyleri kendim yapmam gerekiyor."

"Ama *neden*?"

Neden, gerçekten? Önemli bir soru. Tüm olayın merkezinde yer alıyor.

"Çünkü o burada *olmayacak*, Yas," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Aleksi ile işimiz bittiğinde ve tüm bunlar sona erdiğinde, Bastian ortadan kaybolacak. Anlaşma böyleydi. Öyleyse onun varlığına alışmanın ne anlamı var? Randevulara gelmesine, elimi tutmasına ve..." Yutkunuyorum

. "Hayır. Kafamda var olmayan bir hayat kurmam mümkün değil. Asla sahip olamayacağım bir şeyi istemeye kendimi izin veremem."

Banyo, benim düzensiz nefes almam dışında sessizleşir.

"Ah, tatlım." Yasmin kollarıyla beni sarar, okaliptüs kokulu vücut şampuanının kokusuyla beni kendine çeker. "Anlıyorum, gerçekten. Ama onu kaybetmekten korktuğun için onu uzaklaştırmak... Bu yine de onu kaybetmek demektir. Sadece onun şartlarına göre değil, senin şartlarına göre. Büyük teyzem Marianne'in dediği gibi, burnunu kesip yüzünü mahvetmek gibi bir şey."

"En azından kesen ben olursam o kadar acıtmaz," diye omzuna fısıldıyorum.

"Öyle mi?" Geri çekilir ve yüzümü incelediğini hissediyorum. "Çünkü benim gördüğüm kadarıyla, zaten yeterince acı çekiyorsunuz. İkiniz de."

Buna bir cevabım yok.

"Ne karar verirsen ver," diyor Yasmin yumuşak bir sesle, ellerimi sıkarak, "ben senin yanındayım. Ama *gerçekten* istediğin şeyi seçtiğinden emin ol. Sadece en güvenli olanı değil. Bazen güvenli seçimler en çok canını yakar."

ELIANA

steril alan /'sterəl fēld/: isim

1: sterilize edilmiş, kontaminant içermeyen
çalışma alanı gıda gıda
güvenliği.

2: Hiç bu kadar yalnız hissetmediğiniz halde içini inceledikleri
soğuk oda.

Kadın kliniğindeki tek erkek, dikkatleri üzerine çekmek için
elinden geleni yapıyor.

Bu adam, her kimse, gerçekten çok sinir bozucu. Hayatın
mucizesini taşıyan kadınlarla dolu bir odada, sanki dünyanın en
önemli şeyiymiş gibi, resepsiyoniste park etme izniyle ilgili
aralıksız sorular sorarak onu rahatsız ediyor.

*Üç saat mi, dört saat mi? Bozuk para getirmeli miydim?
Çekilmeyeceğinden emin misin?*

Ve yine de ona sakinleşmesini söylemek yerine, karısı yanına gelip
"Her şey yoluna girecek, hayatım. Gel, yanıma otur" diyor.

benimle." Sevgiyle, hoşgörölü bir şekilde gülüyor, sevildiğinden hiç şüphe duymayan bir kadının gülüşüyle. Adamın utangaç bir şekilde güldüğünü, resepsiyoniste zorluk çıkardığı için özür dilediğini ve karısının yanına oturduğunu duyuyorum.

İkisini de çok nefret ediyorum. Daha çok kıskançlığım nefret olarak ortaya çıkıyor. Neyse.

"İlk bebeğiniz mi?"

Ses solumdan geliyor. O yöne dönüp, umarım hoş bir ifade takınıyorum. "Oh. Evet. İlk seferim."

"Ne heyecan verici! Çok mutlu olmalısınız." Kadın benim için sevinçle alkışlıyor. "Partneriniz arabayı park ediyor mu?"

"Hayır, ben..." Yutkunuyorum. "O, şey... bugün gelemedi." "Oh, çok yazık. İş mi?"

"Öyle bir şey."

Elim telefonuma doğru kayıyor. İstersem Bastian'ı arayabilirim. Yirmi dakika içinde burada olur. Belki de daha az, eğer tanıdığım deli gibi araba kullanırsa.

Kendimi durduruyorum.

Bunu *ben* seçtim. Şimdi vazgeçmek, kendi değerlerimden ödün vermek olur. Bu tepeyi seçtim, şimdi üzerinde ölme zamanı.

"Kocam da ilk çocuğumuzda aynıydı," diye devam ediyor kadın, benim içimdeki krizi fark etmeden. "İşten izin alamadı, kendini çok kötü hissetti. Ama ona ne dedim biliyor musun? Ona dedim ki, 'Hayatım, sen odada olsan da olmasan da bu bebek doğacak. Aslında pek bir

. Erkekler nasıl işlediğini anlamıyorlar, değil mi?"

Ben, onun cesaretlendirici bulduğu bir ses çıkardım, çünkü konuşmaya devam etti.

"Ama kızımız doğduğunda kendisi de bebek gibi ağladı. İri, sert bir adam, inşaatta çalışıyor, ama orada, kaskına gözyaşlarını siliyordu." Bu anıyı hatırlayarak gülüyor. "Sonunda hep akılları başlarına gelir. En azından iyi olanlar."

"Mm."

"Bu ilk ultrasonunuz mu? Oh, durun, hayır—daha ilerlemiş görünüyorsunuz. Belki on altı hafta? On sekiz?"

"Neredeyse on iki," diye düzeltiyorum.

"Oh, karnın çok büyük! Bu iyiye işaret. Bebek sağlıklı." Kendi kendine kıkırdar. "Dur tahmin edeyim: Tuzlu şeyler mi istiyorsun? Ben ilk hamileliğimde Cape Cod patates cipsi için *deli* oluyordum. Hiç doyamıyordum. Kocam şaka yapar, ben de patates cipsi olacağım derdi."

"Ben cips istemiyorum." Zayıf bir gülümsemeyle cevap verdim. "Çoğunlukla zencefilli gazoz istiyorum."

"Zencefilli gazoz! Bu bir klasik. Annem de buna çok güvenirmiş. Dört çocuğunu da bu sayede büyüttüğünü söylerdi." Kadın memnuniyetle iç geçirir. "Biliyorsun, ben her zaman hamileliğin maraton gibi olduğunu söylerim. Her seferinde bir mil koşmak zorundasın. Bu, dünyadaki en zor koşu ama anneler her gün, dünyanın her yerinde bu koşuyu yapıyorlar. Senin için her şey yolunda gidecek."

Kafamı sallarım, umarım yakında susar. Kibar olmadığı için değil, eminim ki o şimdiye kadar doğmuş en nazik kadındır

ama onun nezaketi, Bastian'ı bu deneyimden mahrum bıraktığım için duyduğum suçluluk duygusunu daha da artırıyor. Parmaklarımla uyluğuma vuruyorum.

Neyse ki, zil beni kurtardı. "Elly

Hawker?"

Bugün aşırı tedbirli davranarak seçtiğim sahte ismi duyunca neredeyse koltuğumdan zıplayacaktım. "O benim!"

"Bu taraftan," diyor bir hemşire.

Excalibur'u alıp ayağa kalkıyorum ve konuşkan kadına, hem *tanıştığımıza memnun olduğumu* hem de *bir daha benimle konuşmamasını rica ettiğimi* ifade eden hızlı bir el hareketi yapıyorum.

"Bugün nasıl hissediyorsunuz?" diye soruyor hemşire yürürken. "İyiym," diyorum. "Çoğunlukla yorgunum."

"Bu normal. Vücudunuz fazla mesai yapıyor." Beni muayene odasına götürdü. "Dr. Meredith birazdan sizinle ilgilenecek. Sakıncası yoksa masanın üzerindeki önlüğü giyebilirsiniz."

Giysilerimi değiştirip oturup bekliyorum. Bir süredir bundan korkuyordum. Eski kliniğime gidemedim, hem çok güneyde olduğu için hem de Aleksei'nin bunu öğrenip dönüşümü bekliyor olabileceğinden korktuğum için. Sorun şu ki, şimdi yeni bir doktorla yeniden tanışma sorgusundan geçmek zorunda kalacağım.

En azından Meredith kulağa hoş gelen bir isim, değil mi? *Grey's Anatomy*'den çıkmış gibi. Kesinlikle çok tatlı birisi olmalı.

Ama bu yanılgı çıktı.

Öncelikle, "o" bir "kadın" değil, "erkek". Ve "o", kötü bir akşamdan kalma ile vergi müfettişi gibi bir tavır sergiliyor. Dr. David Meredith, tıpkı bir formdaki kutuları işaretler gibi tıbbi geçmişimi gözden geçiriyor - ki, dürüst olmak gerekirse, tam olarak yaptığı şey bu - ama her soru, altında daha kötü bir soru saklıymış gibi geliyor.

"... Ve baba," diyor, kalemi hazır bekliyor. "O da işin içinde mi?" Bir an fazla tereddüt ediyorum. "Durum karmaşık." "Nasıl karmaşık?"

"O da dahil olmak istiyor," diyorum yetersiz bir şekilde. "Ama bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Dr. Meredith cevap vermez, sadece bir not yazar. Kaleminin klips tahtasına sürtünme sesi, tavuk tırnağıyla yazılmış sert bir yargı gibi gelir.

"Biz birlikte değiliz," diye ekliyorum, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Ama o... buralarda. Bazen. Ben izin verdiğimde."

İğrenç. Her geçen saniye kendimden daha çok nefret ediyorum.

"Nasıl olabilir ? destek sistem ? dronlar.
"Ailen? Arkadaşların?"

"En iyi arkadaşım var. O benimle kalıyor."

Bir başka karalanmış not. Bir başka anlam yüklü sessizlik. "Son zamanlarda olağandışı bir stres yaşıyor musunuz?"

Neredeyse yüzüne gülmek üzereydim . *Nereden başlasam ki?*
Doktor, Bratva'yı hiç duydunuz mu?

"Olağan dışı bir şey yok," diyorum onun yerine.

Eğer benim tamamen dürüst olmadığımı tahmin ederse, bunu belli etmiyor. hiç işaret bir . Bunun yerine, Dr. Meredith
bunu bir

hoşnutsuz bir ses çıkararak ayağa kalktı. "O zaman fetüse bir bakalım, olur mu?"

Ultrason jeli tahmin edilebileceği gibi buz gibi soğuk, ama ilk randevumda kullandıkları fil penisi büyüklüğündeki transvajinal probdan daha iyi. Yine de, cildime değdiğinde irkiliyorum ve Dr. Meredith özür dilemiyor, beni uyarmıyor ya da bu durumu daha az kötü hissettirecek küçük, insani davranışlarda bulunmuyor. Ayrıca, proba da pek nazik davranmıyor. Karnımın etrafında proba dolaşırken, "hmm" ve "huh" seslerinin ne anlama geldiğini açıklamaya da zahmet etmiyor. Bebek ters mi duruyor? İki kafalı bir uzaylı mı doğuracağım? Kimse bilmiyor.

"Kalp atışı var," diyor kuru bir sesle.

Odayı tanıdık bir uğultu dolduruyor. Geçen seferki kadar güçlü. En azından bu iyi.

"Büyüme normal seyrediyor. Belirgin bir sorun yok."

Bana pek bir şey ifade etmeyen başka rakamlar da sıralıyor. Taçkık uzunluğu, ense kalınlığı, diğer tıbbi terimler. Not almam mı gerekiyor? Annelikte şimdiden başarısız mı oldum?

"Çıktısını ister misiniz?"

"Evet," diye mırıldanıyorum.

"Lütfen."

"İşte ultrason fotoğrafları. Birazdan evraklarınızla geri döneceğim." Dr. Meredith kapıyı kapatır ve beni ultrason fotoğrafları ve acımasız klima ünitesinin uğultusu ile baş başa bırakır. Kağıt önlüğümle muayene masasına otururum, sanki cezaya kalmış bir çocuk gibi, her hareketimde kumaş hışırdar. Çıplak bacaklarımda tüylerim diken diken olur.

Kapının ötesinde, klinik bensiz devam ediyor. Telefonlar alıyor. Uzak konuşmalar beyaz gürültüye dönüşüyor. Hemşirelerin ayakkabıları, duvarların içinden koşuşturan fareler gibi muşamba üzerinde gıcırđıyor.

Dinlerken, göğsümde tam olarak adlandıramadığım bir şey yükseliyor. Tam olarak pişmanlık değil, ama kesinlikle ona yakın bir şey. Aynı mahallede yaşayan ve hafta sonları pişmanlıktan şeker ödünç alan bir şey.

Belki de paylaşılması gereken bu anı tek başına yaşamış olmanın acısıdır.

Bekleme odasındaki çok nazik kadını düşünüyorum, kocası kaskının içine ağlayan kadını. Bastian'ın, bebeğimizin dünyaya gelişini görmesine izin versem ağlar mı diye merak ediyorum. Ve sonra onun bunu yaşamasını görmek bana ne yapar diye merak ediyorum.

Gözyaşlarına karşı gözlerimi kısıyorum ve yüzümü başka yöne çeviriyorum, çünkü acıtıyorlar, çok acıtıyorlar.

Bunu *ben* seçtim. Onu uzaklaştırdım. Tam olarak istediğimi aldım.

Öyleyse neden kaybetmiş gibi hissediyorum?

Kapı tekrar açılıyor. Dr. Meredith'in çıktı ile geri döndüğünü varsayıyorum, muhtemelen park cezası kesen bir trafik polisi kadar neşeli ve sıcak bir şekilde teslim etmek için.

Ama ayak sesleri yanlış geliyor. Hoşuma gitmeyen bir şekilde *gümbür gümbür geliyorlar*. Bekleyen anneler ve neşeli hemşirelerle dolu bir yere yakışmayan bir ağırlıkları var.

Başımı kaldırıyorum. Vücudum muayene masasında taş kesiliyor.

Bir şeyler ters. Bir şeyler çok, çok ters.

"Merhaba?" diye

sesleniyorum. Ayak

sesleri duruyor.

Sonra kilidin yerine oturduğunu gösteren sessiz bir klik sesi duyarım.

Nabzım o kadar hızlı atıyor ki boğazımda, şakaklarımda, bastonumu kavrayan parmak uçlarımda hissedebiliyorum. Adrenalin vücudumu kaplıyor.

Ağzımı açıp kim olduğunu sormak için, ama boğazım kurumuş. Kelimeler göğsümle dilim arasında bir yerde takılıp kalıyor, işe yaramaz ve sıkışmış.

Sonra koku burnuma çarptı. Marlboro Reds, ter ve ucuz kolonya, sentetik ve iğrenç bir şey, şişesinde kükreyen bir goril resmi olan, benzin istasyonunda satılan türden bir şey. Dr. Meredith'in kuru, tıbbi antiseptiği değildi ve kesinlikle Bastian'ın wintergreen ve misk kokusu da değildi.

Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Kim o?"

Geç fark ettiğim kuru bir öksürük, kötü bir kıkırdama. Sonra soğuk ve tanıdık olmayan bir erkek sesi.

"Çılgılık atmayacağına söz verirsən sana söylerim."

ELIANA

choke point /CHōk point/: isim

1: Mutfaktaki iş akışını yavaşlatan darboğaz.

2: koridorun daraldığı yer. elinin ağzını kapattığı yer.

Çığlık atmayacağına söz verirsen sana söylerim.

Bunu önceden prova mı etti yoksa o anda ilham mı geldi bilmiyorum. Ama her halükarda, istenen etkiyi yarattı.

Ben deli gibi korkarım.

Aklım olasılıklar arasında koşturuyor. Bu Aleksei'nin adamlarından biri mi? Harold bizi çoktan ele mi verdi? Kimse benim burada olacağımı nereden bildi? Randevu sahte bir isimle alındı, nakit olarak ödendi ve Aleksei'nin arayabileceği yerlerden uzak olduğu için özellikle seçildi.

Ve yine de buradayız.

Kilitli bir muayene odasında mahsur kaldım, kör, hamile, arkası düzgün kapanmayan kağıt bir önlükten başka bir şey giymiyorum. Tek silahım Excalibur, onu o kadar sıkı tutuyorum ki parmak eklemlerim ağrıyor. Telefonum odanın diğer ucundaki sandalyede çantamda, yani şu anda bana bir faydası olmadığı için ayda olsa da fark etmez.

Beni kurtarmaya gelecek kimse de yok. Yas'ı evde kalmaya zorladım ve Bastian nerede olduğumu bilmiyor. Suçlu olan sadece benim. Ben ve sınırlar, bağımsızlık ve şimdi çok aptalca gelen tüm o şeyler hakkındaki aptalca inançlarım.

"Kimsin sen?" Marlboro Red yaklaşıırken, zorlukla sesimi çıkarabiliyorum. "Ne istiyorsun?"

Soruma cevap vermiyor. Sadece dişlerini gıcırdatıp, "İşleri çok karmaşık hale getirdiniz, Bayan Hunter" diyor.

Ayakkabılarının karo zemine sürtünmesi, kara tahta üzerinde tırnakların sürtünmesinden daha kötü. Serbest elim içgüdüsel olarak karnıma gidiyor, sanki içindeki küçük hayatı gelecek olan her şeyden koruyabilirmişim gibi.

Kendime tamamen çaresiz olmadığımı söylemeye çalışıyorum. Daha önce Excalibur ile bir gardiyanı alt etmişim — Bastian Sage'i güvenli bir yere taşıırken, o koridorda kafatasını çatlatmışım. Ama o durum farklıydı. Sürpriz unsuruna ve beni ileriye iten haklı öfkenin avantajına sahiptim.

Burada ise, her türlü dezavantaj benim tarafımda.

Dışarıdaki kimse bizi duyabiliyor mu acaba? Duyabilseler bile, bir şey yaparlar mı? Dr. Meredith ve onun çekici tavırları, bu olayı durdurmak için zamanında geri dönebilir mi?

Benim tahminim "olasılığı çok düşük" yönünde.

Adam tekrar yaklaşınca, Excalibur'u pervasızca sallıyorum.

Hiçbir işe yaramadı. Adam sopayı kolayca yakaladı. Sopayı elimden alıp bir kenara attığında memnuniyetle homurdandığını duydum. Tek silahımı kaybetmek göğsümde panik dalgaları yarattı.

"Bu akıllıca değildi," diye homurdanır.

Omuzlarım soğuk duvara çarpana kadar muayene masasında geriye doğru sürünürüm. Sonuçları umursamadan çığlık atmak için ağzımı açarım. Birisi duymalı, birisi yardım etmeli, bu duvarların hemen ötesinde hemşireler ve hastalar var, ya da patates cipsi seven, gerçek olamayacak kadar nazik kadın, ya da park yeri konusunda endişelenen gülen karısı ve sinir bozucu kocası...

Ama Marlboro'nun iğrenç eli, ses çıkaramadan ağzımı kapatıyor. Nasırlı, sigara lekeli parmakları, morartacak kadar sert bastırıyor. Kokusu iğrenç. Bir an için, kendi kusmuğumda boğulacağımdan gerçekten endişeleniyorum.

Ultrason fotoğrafları göğsüme sıkıca tuttuğum yerden kayıyor. Fotoğrafların yere düşüşünü duyuyorum ve bu çok küçük, aptalca, olan bitenin büyük resminde önemsiz bir ayrıntı, ama içimde bir şeyleri kırıyor.

Bebeğimin, *bizim* bebeğimizin, Bastian'ın çocuğunun, dün gece avucunu bastırduğu bebeğin, bu muayene odasının zemininde ölü kuşlar gibi yatarken, bir yabancının eli ağzımı kapatıyor ve diğer kolu beni duvara yapıştırıyor, sanki ben bir hiçmişim gibi, sanki biz bir hiçmişiz gibi...

Avuç içini ısırmaya çalışıyorum. Dişlerim onun deri gibi sert cildinin kıvrımlarına sürtünüyor, kül ve tuz tadı alıyorum, ama gerçek bir zarar vermek için yeterince

Gergin bir şekilde homurdanıyor, elini çekiyor ve sonra yüzüme bir tokat atıyor.

Kendini tutmuyor, ama beni donduran acıdan çok şok.

"Direnmeyi bırak," diye bağırır. "Sadece işleri kendin için zorlaştırıyorsun."

"Ne istiyorsun?" diye fısıldıyorum, küçük, kırık bir sesle.

"Bastian bir hata yaptı," diyor adam, nefesinin sıcaklığı ve kokusu kulağımı okşuyor. "Ölü numarası yaparsa hepimizin onu unutacağını sandı." Sanki söylediği şey çok komikmiş gibi kendi kendine gülüyor. "Ama yanılmış. Şimdi, bana bir mesaj iletmemi yardım edeceksin."

Mücadele etmek istiyorum. Vücudumdaki her hücre bana tırmalamamı, tekmelememi, *bir şeyler* yapmamı haykırıyor, *lanet olsun!* Ama uzuvlarım bana itaat etmiyor. Baştan ayağa donmuş durumdayım.

"Aleksi çok sabırlı davrandı," diye devam ediyor. "Koşulları göz önüne alırsak, çok anlayışlı davrandı. Ama sabrın da bir sınırı var, Bayan Hunter. Bastian'a, aileye sadık kalmazsa ne olacağını hatırlatmak gerekiyor."

Hala karnıma elimi koymuş durumdayım. Acaba bu kadar mı, böyle mi bitecek? Çocuğumun benim vücudumun dışında yaşama şansı olacak mı?

Ama bu düşünceler beynimden geçerken, içimdeki hayvani bir şey devreye giriyor. Saf, ilkel, annesinin yavrusunu koruma çaresizliği.

Dizim sert ve hızlı bir şekilde yükselir ve tam da hedeflediğim yere, bacaklarının arasındaki yumuşak dokuya çarpar. Acı içinde iki büklüm olurken, boğuk bir inilti çıkarır. Beni tutan eli, kurtulmam için yeterli kadar gevşer.

Beklemedim.

Koştum.

Muayene masasından atlarım, çıplak ayaklarım soğuk fayanslara çarpar ve kapının olduğunu hatırladığım yere doğru kendimi atıyorum. Omzum bir şeye çarpıyor — belki bir dolabın köşesi — ama acıyı neredeyse hissetmiyorum. Ellerim duvarı, sonra kapı çerçevesini, sonra da kilit mekanizmasını buluyor.

Parmaklarım o kadar titriyor ki, zar zor hareket edebiliyorum. Arkamda, Marlboro'nun kendine geldiğini, dişlerini sıkarak küfrettiğini, ayağa kalkmaya çalışırken ayakkabılarının zeminde gıcırdandığını duyuyorum.

Hadi, hadi, hadi...

Kilit tıklıyor. Kapı kolu dönüyor. Kapıyı açıyorum ve koridora yarı düşmüş bir halde, kağıt önlüğüm açık bir şekilde duruyorum.

Yardım istemek için ağzımı açıyorum...

—ama dudaklarımdan tek bir hece bile çıkmadan, kağıt önlüğümün arkası bir yumrukla kavranıyor.

Bu kuvvet beni o kadar sertçe geriye doğru çeker ki ayaklarım yerden kesilir. Marlboro Red beni muayene odasına geri sürüklerken önlük, dehşet verici bir nefes sesi gibi bir sesle yırtılır. Kapı arkamızda çarparak kapanır.

Beni yere atar ve sert bir şekilde yere çarparım. Yırtık önlük bir omzumdan parçalanmış bir şekilde sarkar ve beni fiziksel çıplaklığın ötesinde bir şekilde savunmasız ve açıkta bırakır.

Kemer tokasının metalik çınlamasını duyuyorum. Deri kayışların halkalardan kayarken çıkardığı fısıltı.

"Sana söyledim, seni küçük sürtük," diye nefes nefese, sesi acı ve öfkeyle dolu. "Sen sadece yapıyorsun bu daha zor kendine

yourself.”

Sonra yeni bir ses kavgaya katılır.

Wintergreen'in sesi.

"Bu, yapacağın son hata olacak, orospu çocuğu."

BASTIAN

O SABAH ERKEN SAATLERDE

à la minute /ä lä mi'nyōōt/: zarf

1: sipariş üzerine, mümkün olan en son anda hazırlanmış.

2: onu yok etmek üzere olan şeyi yok etmek için tam zamanında gelen.

Güvenli evin dışında arabada oturuyorum. Dikiz aynasından ön kapıyı gözlüyorum. Umarım beni takip eder. Kapıyı aralar, adımı çağırır ve öyle demek istemediğini söyler.

Ama kapı kapalı kalıyor.

Bana helikopter dedi, ama aslında demek istediği, ölüm arzusu olan takıntılı bir koruyucu melek gibi onu takip ettiğimdi. Kaç kez kendi ayakları üzerinde durmasına izin vermem için bana yalvardı? Neden bu kadar basit, siyah-beyaz bir isteği kabul edemiyorum?

Nedenini biliyorum. Çünkü onun yalnız, savunmasız, kör, hamile, çocuğumu taşıdığını, dünyada

Aleksei bizi aktif olarak avlıyor, bu da bana bir şeyleri öldürme isteği uyandırıyor.

Yani hayır. Üzgünüm Eliana, ama istediğini veremem. Eğer istediğin şey benden uzaklaşmaksa, olmaz. Belki bir zamanlar mesafenin seni koruyacağını düşünmüştüm, ama artık daha iyi biliyorum.

Seni bir daha asla gözümün önünden ayırmayacağım.

Uzun süre oturuyorum, sonunda bir hareket oluyor. Uber geldiğinde blokun aşağısından izliyorum. Eliana, elinde bastonuyla güvenli evden çıkıyor. Yolu geçip arka koltuğa biniyor ve ortadan kayboluyor.

Uber uzaklaşır. Beşe kadar sayarım, sonra peşinden giderim.

Aramızda üç araba mesafesi bırakıyorum, gerektiğinde şerit değiştiriyorum, sürücünün aynalarından beni görebileceği kadar yaklaşmıyorum. Klinik, Gross Point Road'un yanındaki bir alışveriş merkezinde, Culver's ve DoubleTree arasında yer alıyor. Caddenin karşısına park ediyorum, motoru çalışır halde bırakıyorum ve Eliana'nın arabadan inip binanın ön kapısına doğru yürüdüğünü izliyorum.

Sadece çevrede bir kontrol yapacağım, diyorum kendime. Şüpheli bir şey olup olmadığını kontrol edeceğim. İçeri girmeyeceğim. Benim burada olduğumu asla bilmeyecek.

Turumu atıyorum, ama kimsenin şaşırmadığı gibi, burası sıradan ve sıkıcı bir yer. Her şey yolunda. Hamile kadınlar arabalarına binip iniyor, endişeli babalar volta atıyor, hemşireler dışarı çıkıp arka arkaya sigara içiyor. Ben de dakikalar geçtikçe arka arkaya sigara içiyorum. Yarım saatte yarım paket sigara içiyorum, her yeni sigarayı bir öncekinin sönmek üzere olan közünden yakıyorum, arabayı gözlerimi yakan bir dumanla dolduruyorum.

Dün gece verandada yemin ettim ki bu tek seferlik bir şeydi. Ama işte buradayım, kül tutucuda kül birikiyor, bir daha asla yapmayacağım dediğim bir sürü şeyi yapıyorum.

Yararsız bir şekilde kafamda düşünceleri döndürmek de bunlardan biri. Ama kafamda soruların yükselmesini engelleyemiyorum. Birbiri ardına. Acımasız, anlamsız. *Ya bebeğe bir şey olursa? Ya bana ihtiyacı varsa ve ben burada, lanet olası bir sapık gibi otoparkta beklerken, o içeride her şeyi değiştirecek bir haber alıyorsa? Ya o steril koridorda bayılırsa ve kimse beni aramayı akıl edemezse, çünkü yasal olarak ben bir ceset sayılırım?*

Anlamsız varsayımlara o kadar kapılmışım ki, kaçırmamam gereken bir şeyi neredeyse kaçıırıyordum: bir adam park yerinden klinik girişine doğru geçiyordu.

Yürüyüşünde bir şey sinir sistemimdeki tüm alarmları tetikliyor.

Uzun boylu, dışarısı neredeyse 32 derece olmasına rağmen yakası dik bir koyu renk ceket giyiyor. Elleri ceplerine sokulmuş, omuzları yukarı ve öne doğru çekilmiş, sanki kimse yüzünü görmesin istemiş gibi. Gözleri sağa sola dolaşıyor.

Elim belime sıkıştırdığım silaha kayıyor. İzlerken, adam otoparkta yön değiştiriyor. Kameraların ve resepsiyonistlerin onu görebileceği ana girişe doğru gitmiyor. Bunun yerine, binanın yan tarafına, çalışanların girişi gibi görünen yere doğru, kendinden emin adımlarla dolaşıyor.

O yürüyüşü tanıyorum. Aleksei'nin işleri beni ilgisi olmayan yerlere götürdüğünde ben de öyle yürüdüm.

Gölge gibi hareket et.

Oraya aitmiş gibi

davran.

Öldürölmesi gerekeni öldür, sonra çık git.

Yanan sigara parmaklarımdan düşer. Bilinçli olarak hareket etmeye karar vermeden arabadan inerim ve koşmaya yakın bir hızla otoparkı geçerim. Adamın izlediği yolu takip ederken nabzım şakaklarımdan atıyor. Adam binanın köşesinde kaybolur.

Önemli bir şey olmayabilir, diyorum kendime. Bir bakım işçisi, bir teslimatçı, bir hemşirenin tembel erkek arkadaşı olabilir.

Ama içgüdülerim daha iyi biliyor. Yıllarca süren şiddetle, avına yaklaşan bir avcının enerjisini tanımak için eğitildi.

Kapı arkasından kapanırken yan girişe ulaşıyorum. Dar pencereden, koridorda kaybolan sırtını görüyorum. Ama kapı koluna uzandığımda, kilitli olduğunu fark ediyorum.

"Siktir."

Ön tarafa dolaşıyorum, her hücrem koşmak için çılgılık atsa da kendimi normal bir hızda yürümek için zorluyorum. Otomatik kapılar açılıyor ve bir klima duvarı bana çarpıyor.

Resepsiyonist bilgisayarından başını kaldırır. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Karımla buluşmam gerekiyor," diye yalan söylüyorum. "Eliana Hunter. Randevusu var."

Gözleri ekrana kayar, parmakları klavyeye dokunur. Ama sonra yüzünde bir kaş çatma belirir. "Üzgünüm efendim, ama bugün o isimde kayıtlı kimse yok."

"O burada. İçeri girerken gördüm."

Yanlış kelime seçimi. Kadının şüpheleri artar. "Sistemimizde bu isimde bir hasta yok. Olsa bile, hastanın kendisinden önceden izin almadan size erişim izni veremem."

"Ne diyorsun sen lan?" diye bağırırım. "Ben onun kocasıyım. Onunla burada buluşmam gerekiyor."

"Beyefendi, endişenizi anlıyorum, ama sakinleşmeniz gerekiyor. Yetki olmadan..."

"Beni dinleyin." Tezgahın üzerine eğilip yüzümü onun yüzüne yaklaştırıyorum. "Az önce bir adam yan kapıdan içeri girdi. Uzun boylu, siyah saçlı, siyah ceketli. Onu gördünüz mü?"

"Yan girişimiz sadece personel için," diye ısrar ediyor. "Anahtar kartı gerekiyor."

"Ama biri içeri girmiş." "Bu mümkün değil..."

"Sana gördüklerimi anlatıyorum, lanet olsun!" Ellerim tezgahın kenarını o kadar sıkı tutuyor ki, laminat gıcırıyor ve eğilmeye başlıyor. "Orada tehlikede olabilecek hamile bir kadın var. Ya onu bulmama yardım edersin ya da polise, ona kötü bir şey olurken neden burada durup lanet olası *izin* hakkında tartıştığını açıklarsın."

Resepsiyonistin yüzü soluyor. Eli masasındaki telefona doğru kayıyor. Güvenliği mi yoksa polisi mi arayacak, bilmiyorum ve umurumda da değil.

"Hangi oda?" diye sorarım.

"Efendim, yapamam..."

"Hangi. Lanet. Oda?"

Koridorun bir yerinden boğuk bir ses yankılanır. Her şey olabilir. Bir kapının çarpması. Bir aletin düşmesi.

Ya da kesik bir çığlık.

Siktir et bu saçmalığı. Dönüp koşmaya başlarım.

Resepsiyonist arkamdan bağıyor ama ben dinlemiyorum. Koridorlar bej ve beyaz çizgiler halinde önümden geçip gidiyor. Muayene odaları her yöne doğru dallanıyor, anlamsız numaralarla aynı kapılar ve onun hangisinin arkasında olduğunu hiç bilmiyorum.

"Eliana!" diye bağıyorum, kim duyarsa duysun umurumda değil.
"Eliana!"

Bir hemşire, ben hızla geçerken kendini duvara yapıştırıyor. Biri çığlık atıyor. Hala durmuyorum.

Sonra bir çarpma sesi duyuyorum, ardından bir hıçkırık. *Onun* hıçkırığı. Koridorun sonundaki bir kapının arkasından geliyor.

Hızımı kesmeden, omzumla kapıya tüm gücümle çarptım. Ucuz kilit, sanki kağıt hamurundan yapılmış gibi kırıldı. Tüm çerçeve içe doğru patladı ve enkazın arasından, tek bir bakışta tüm sahneyi kavradım: Eliana, parçalanmış kağıt önlükle yarı çıplak bir şekilde yerde yatıyordu, omurgası muayene masasına bastırılmış, bir kolunu koruyucu bir şekilde karnına dolamıştı. Ultrason fotoğrafları düşen yapraklar gibi etrafına dağılmıştı. Ve üzerinde, elinde kemeri, fermuarı açık bir adam duruyordu, gözlerinde cinayet işleyen bir bakışla bana doğru dönüyordu.

Öfkem süpernova gibi patlıyor.

"Bu, hayatında yapacağın son hata olacak, orospu çocuğu."

Odanın diğer ucuna koşarak, adam kendini savunmak için ellerini kaldırmadan onu boğazından yakaladım. Onu duvara, boyayı çatlatacak kadar sert bir şekilde çarptığımda kemeri yere düştü.

"Bastian!" Eliana arkamda boğuk bir sesle bağıırır.

Cevap vermiyorum. Veremem. Kelimeler artık yok. Sadece kırmızı bir sis, parmaklarımın altında bu adamın nefes borusunun hissi ve yok etme içgüdüğü var.

Yumruğum yüzüne bir, iki, üç kez çarptı. Kıkırdak çıtırdadı. Kan parmak eklemlerime sıçradı. Karşılık vermeye çalıştı ama ben daha hızlıydım, daha acımasızdım ve yumruk atacak yaşa geldiğimden beri bunu yapıyordum.

Bacakları bükülene kadar ona vuruyorum. Sonra onu yere kadar takip ediyorum, göğsüne oturuyorum ve yumruk atmaya devam ediyorum. Kafası fayanslara çarpıyor, her tekrarla çarpma sesi daha da ıslaklaşıyor.

O gurguluyor anlaşılmaz anlaşılmaz bir ağzında ağzında biriken kanla. "L-l-lütfen..."

Ona tekrar vurdum.

Ve tekrar.

Ve yine. Yüzü çökene, ellerim bileklerime kadar kırmızıya bulanana, vücudu altımda gevşeyene ve tek ses benim düzensiz nefesim olana kadar.

Sonunda, her şey bitti.

Yüzünden geriye kalanlara bakıyorum — eskiden yüz hatlarının olduğu yerde ezilmiş et — ve öfkemin eskiden yaşadığı yerde sadece ucsuz bucaksız, boş bir boşluk hissediyorum.

Arkamda Eliana ağlıyor. Küçük, hıçkırıklarla dolu hıçkırıklar, sanki o orospu çocuğun yüzünü parçaladığım gibi kalbimi parçalıyor.

Ben bakıyorum baktım ellerime .
Titriyorlar. titriyor. Kaplı kanla kanla kaplı ve klimalı soğukta çoktan yapışkanlaşmaya başlamış.

Bunu yaptım. Yine.

Muayene odası bir suç mahalli gibi görünüyor — ki sanırım şu anda öyle. Duvarlarda kan var. Yerde kan var. Ultrason fotoğrafları yayılan kırmızı lekelerle ıslanmış. Işıklar neşeyle kayıtsız bir şekilde tepeden parlıyor.

Harekete geçmeliyim. Biri polisi aramadan ya da Aleksei'nin destek ekibi gelmeden buradan çıkmalıyız. Bu durum, halihazırda olduğundan daha da büyük bir karmaşaya dönüşmeden önce.

Ama vücudum bana uymuyor gibi görünüyor. Bu ölü adamın cesedinin üzerinde donmuşum, ellerim kanıyor, göğsüm inip kalkıyor.

"Bastian."

Eliana'nın sesi sanki sudan geçiyormuş gibi bana ulaşıyor. Uzak. Boğuk.

"Bastian, lütfen."

Başımı çeviriyorum. Hâlâ muayene masasına kıvrılmış durumda, kağıt önlük hâlâ bir omzundan sarkmış, kolları hâlâ karnını sarıyor.

"Sana tek başına gelme *demiştin* lan," diye kendimi ölü bir sesle söylerken duyuyorum.

Sanki ona tokat atmışım gibi irkiliyor.

"Ne demiştin, Eliana?" Cesedin yanından kalkarken, parmak eklemlerimden fayanslara kan damlıyor. "Korunmasız bir yere gitmekle ilgili ne demiştin ben?"

"Ben..."

İronik bir tiksintiyle gülüyorum. "Sen asla dinlemezsin. Kimseye ihtiyacın olmadığını kanıtlamaya o kadar kararlısın ki, bak bu seni nereye getirdi." Yıkılmış muayene odasını işaret ediyorum. "Eğer seni takip etmeseydim... Eğer senin istediğin gibi senin değerli sınırlarına saygı duysaydım..."

ölmüş olurdun. Ve bebeğimiz de seninle birlikte ölmüş olurdu."

Yüzünün buruşmasını izliyorum. Yanaklarından daha hızlı gözyaşları akıyor. Durmam gerektiğini biliyorum; sadece durumu daha da kötüleştiriyorum. Ama o adamın silüetinin bu binaya girip kaybolduğunu gördüğümünden beri beni boğan korku, daha çirkin bir şeye dönüştü ve şimdi buradayken, onu geri bastıramıyorum.

"Sence haklı olmak mı *istedim*?" diye tükürüyorum. "Sence beş dakika bile gözümün önünden ayırmadan paranoyak bir pislik olmak hoşuma mı gidiyor?"

Eliana başını sallıyor, ama bana katılmadığını mı, yoksa sadece düşünmeye çalıştığını mı, anlayamıyorum.

"Seni takip ettim çünkü biliyordum, lanet *olsun biliyordum* ki böyle bir şey eninde sonunda olacaktı. Aleksei unutmaz. Aleksei affetmez. Ve sen..." Kanlı elimi saçlarımın arasından geçirip alnımda paslı izler bıraktım. "Sen onun hedefine doğru yürüdün çünkü beni seni lanet olası bir doktor randevusuna götürmeme izin vermeyecek kadar inatçıydın."

"Bilmiyordum," diye fısıldadı.

"Mesele de bu lan!" diye bağıriyorum. Kendimi tutamıyorum. "Bilmiyordun çünkü seni korumak için sana yaklaşmama izin vermedin!"

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor kucağına.

"Seni kaybedemem," diyorum dişimi sıkarak. "Anlıyor musun? *Seni kaybedemem* Eliana. Sen benim sahip olduğum tek iyi şeysin ve sen benden uzaklaşmaya çalışıyorsun. Seni korumak istediğimi neden anlamıyorsun?"

Eğilip kolunu tutup onu yerden kaldırıyorum. Bana doğru sendeliyor ve ben onu yakalayıp, hala kanla kaplı ellerimle dengeliyorum.

"Gidiyoruz. Hemen."

Onun itiraz etmesini beklemiyorum. Ceketimi çıkarıp omuzlarına sarıyorum, mahvolmuş elbisesini örtüyorum, sonra düştüğü yerden bastonunu alıp eline tutuşturuyorum. Kolumu beline dolayarak bizi kapıya doğru yönlendiriyorum, koridorda donakalmış hemşireleri ve muhtemelen polisi aradığını düşündüğüm resepsiyonisti geçiyoruz.

Gelsinler. Hepsi gelsin. Aleksei, polisler, kim olursa olsun.

Hiçbiri bir daha aramıza giremeyecek.

ELIANA

fond /fänd/: isim

1: karmelize karmelize parçalar yapışmış
yapışmış tavaya tavaya yapışmış
parçalar — lezzetin temeli.

2: her şey yandıktan sonra geriye kalan; aranızda
kazınmayacak, indirgenemez şey.

Yolcu koltuğunda titriyorum. Bastian'ın kanla ıslanmış ceketi omuzlarımı sarıyor. Onun altında, yırtık pırtık kağıt önlük nemli, terli tenime yapışıyor. Nefes almaya çalıştığımda, burun deliklerim saldırıya uğruyor gibi hissediyorum. Kanın metalik kokusu Bastian'ın kış yeşili kokusuyla karışıyor, korku ve rahatlık birbirine karışıyor, ikisi arasında net bir sınır yok.

Ellerim titremeyi kesmiyor. Onları uyluklarıma bastırıyorum, sonra tırnaklarımı bacaklarıma etine geçiriyorum, sonra üzerlerine oturuyorum, ama ne yaparsam yapayım titreme devam ediyor.

Bastian'ın nefes alışşı yanımda sert, o kadar sıkı kontrol altında ki, aslında hiçbir şeyi kontrol edemediği anlaşıyor. Aramızdaki hava canlı bir şey gibi. Şişmiş. Çürümüş. Söylemediğimiz her şeyle dolu.

Üç kez ağzımı açıyorum, ama her seferinde hemen kapatıyorum. Nereden başlayacağımı hiç bilmiyorum.

Özür dilemeli miyim? O mu dilemeli? Geldiği için minnettar mı olmalıyım, yoksa sözünü tutmadığı için kızgın mı?

Bastian'ın birini öldürdüğünü son gördüğümde kaçtım. Bu sefer kaçamadım. Yarı çıplak bir şekilde yere yapışmış, görmeyen gözlerimle seslerin bana bilmem gereken her şeyi anlattığını dinledim.

Yumruğun ete çarptığı ıslak ses.

Kırılan kemiğin çatırtısı.

Boğulma sesleri gittikçe azaldı ve sonunda tamamen kesildi.

Görmedim, ama *duydum*. Her saniyesini.

Ve en kötüsü, beni kendimden utandıran kısım, tüm bunlar olurken ben sadece *rahatlamış* hissetmiş olmamdı. Bir adam yine Bastian'ın elinde can çekişiyordu, ama en azından bu, o adamın bana asla dokunamayacağı anlamına geliyordu.

Bu beni kötü bir insan mı yapar? Ne tür bir anne adayı, bir adamın dövölerek öldürüldüğünü dinler ve "*Tanrıya şükür, Tanrıya şükür, Tanrıya şükür*" diye düşünür?

Araba küçölüyor gibi geliyor. Duvarlar yaklaşıyor, hava yoğunlaşıyor, kan, kış yeşili ve terör kokusu beni boğuyor, boğuyor, boğuyor.

"Arabayı durdur," diye fısıldıyorum.

Cevap vermiyor.

"Bastian," tekrar deniyorum, "lanet olası arabayı durdur. Hemen."

Frenler o kadar sert bir şekilde devreye girer ki, öne doğru yuvarlanırım. Bir elimle ön panele tutunmayı zar zor başarırken, diğer elimle karnımı korumak için kucaklarım.

Lastikler asfaltta gıcırdıyor. Araba duruyor.

Onun bir şey söylemesini beklemiyorum. Parmaklarım körü körüne kapı kolunu arıyor — *nerede bu lan* — ve sonunda soğuk metale dokunuyorum. Çekiyor, itiyorum ve çıplak dizlerimi sıyıran betona yuvarlanıyorum.

Temiz hava beni karşılıyor. Hava sıcak ve nemli, ama bahçe hortumundan su içer gibi, çaresizce, derin nefeslerle onu içime çekiyorum. Bunu yaparken, avucum tel örgü çitin pürüzlü kenarını bulana kadar kaldırımda sürünerek ilerliyorum. Kendimi çelik direğe sırtımı dayayarak bir koltuğa sürükliyorum.

Bastian'ın kapısı açılır. Ayak sesleri çakılların üzerinde cıtırdarak bana doğru gelir, gölgesi güneşi kaplar.

"Onu sen öldürdün, değil mi?" diye soruyorum.

O, durumu güzelleştirmeye çalışmaz. "Evet. Öldürdüm." Önümde diz çöker ve ekler, "Gerekirse yine yaparım."

Başımı dizlerimin arasına gömdüm. Mide bulantısı boğazıma kadar yükseldi ve kucağıma kusmamak için ağzımdan nefes almak zorunda kaldım.

Mide bulandırıcı olan şey, uzun zamandır farkında olduğum bir gerçeğin farkına varmam. Bunu görmezden gelmeye, kafamı kuma gömmeye çalıştım, ama bir noktadan sonra bunu yapamaz hale geliyorsunuz ve o nokta, çocuğunuzun babasının, sizden iki adım ötede bir adamı öldüresiye dövdüğü an oluyor.

Anladığım şey şu: Bastian kötü şeyler yapmış iyi bir adam *değil*.

O, iyi olmak için elinden geleni yapan *kötü* bir adamdır, ama işler zorlaştığında, yine kötü olmaya hazırdır.

Benim *için* kötü, evet, ama bununla yaşayabilir miyim? Onun elleri kirli diye benim ellerim de kirli mi? Yoksa o, benim ellerimin kirlenmemesi için kendi ellerini mi kirletiyor?

Bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum.

Bastian yanıma, kaldırıma oturur. "Sana zarar verecekti," diye devam eder. "Elinde kemeri gördüm, Eliana."

Bu anı hatırlayınca irkildim. *Çıplak tenime değen soğuk fayans. Deri kayışın halkalardan geçip çıkarken çıkardığı tıslama sesi.*

"O kapıyı kırdığımda, sen çıplak ve korkmuş bir haldeydin, o ise pantolonu açık bir şekilde senin üzerinde duruyordu. Düşünmedim, sadece tepki gösterdim. Bunun için özür dilemeyeceğim. Çünkü eğer otuz saniye daha geç kalmış olsaydım..."

Cümlesini bitirmiyor. Bitirmesine gerek yok. Bastian beni takip etmeseydi ne olacağını çok iyi biliyorum.

Benim için yalan

söyledi. Benim için

öldürdü.

Ve *benim* için hepsini tekrar yapardı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Söyleyecek daha çok şey var, ama şu anda bunu söyleyecek nefesim, cesaretim ya da kelimelerim yok.

Bastian'ın eli benim elimi kavrar. Parmakları kuruyan kanla yapış yapışdır, ama artık umurumda değil.

artık umurumda değil. Dayanacak bir şeye ihtiyaçım var.

Kaldırımında öylece oturuyoruz, trafik uğultusu eşliğinde, öğleden sonra güneşi acımasızca üzerimize vururken, birbirine sarılmış iki kırık insan. Dünya dönmeye devam ediyor, bizim travmamıza kayıtsız, muayene odasının zemininde soğuyan ölü adama kayıtsız, kaburgalarımın altında hala düzenli olarak atan minik kalp atışına kayıtsız.

Kan kuruyana, gölgeler uzayana ve kırım betona yapışıp uyuşana kadar öylece oturuyoruz.

Travma hakkında şunu söyleyeyim: izin istemez. Öylece içeri dalar, tüm mobilyalarınızı yeniden düzenler ve sizi bu karmaşanın içinde oturup, şimdi burada nasıl yaşayacağınızı merak ederken bırakır.

Bastian dağınıklığın ta kendisi. Bastian aynı zamanda duvarları ayakta tutan tek şey.

Ve bu yüzden, dikkatinin bana döndüğünü hissettiğimde, o soru sormadan önce cevabımı biliyorum.

"Seni öpebilir miyim?" diye sorar.

O aptalca, basit isteğin nezaketi, olan biten her şeyden sonra, beni yeniden ağlatıyor.

Başımı sallarım.

Dudakları, bir katilden beklenmeyecek bir nezaketle dudaklarıma dokunuyor. Öpücük ilk başta yumuşak, tereddütlü, ikimiz de bunun izin verilip verilmediğini, klinikteki korkunç olaydan sonra bunu yapıp yapamayacağımızı deniyoruz.

Ama sonra ellerim kanlı gömleğini kavrar ve onu kendime doğru çekerim.

Bastian beni kaldırımda kucağına çeker. Ben onun üzerine otururken kolları belimi sarar. Ağzımı açarak onun dilini kabul eder ve ona dilimi veririm. Öpüşürken yumuşak bir inilti çıkarırım ve o da hemen karşılık verir.

Halka açık bir caddede olmamız, üzerimde sadece onun ceketinin olması, kurumuş kanın onun parmak eklemlerinden benim cildime dökülmesi umurumda değil. Sadece ona daha yakın olmak, kollarında yatmak istiyorum, çünkü bu dünyada artık kendimi güvende hissedebileceğim tek yer orası.

Bastian'ın dişleri alt dudağımı yakaladı ve beni nefes nefese bırakacak kadar sertçe çekti. Ben de onun dudağını ısırarak karşılık verdiğimde, onun altımda titrediğini hissettim.

Elleri ceketin içine, parçalanmış kağıt önlüğün altına kayar ve çıplak tenimi bulur. Avuç içleri omurgamdan yukarı doğru kayar ve arkalarında sıcaklık izleri bırakır. Ona doğru kıvrıldığımda, gömleğinin meme uçlarıma sürtünmesi, uzun zamandır uyarılmamış sinirlerimi harekete geçirir.

Düşünmeden kalçalarımı öne doğru salladım. Bu hareket beni kot pantolonunun altında gerginleşen sert uzunluğa sürttü ve onun çıkardığı gırtlaksı ses içimi titretti.

Ağzı benimkinden ayrılır ve çenem boyunca ilerler, dişleri kazır, dili yatıştırır. Kulağımın altındaki çukura ulaştığında, beni ılgılık attıracak kadar sertçe ısırır.

Başım geriye düşerek boğazımı ortaya çıkarır ve o da bunu sonuna kadar kullanır, öper, emer, günlerce iz bırakacak şekilde beni işaretler.

Bir eli saçlarıma dolanır, kökünden tutar ve kafa derim karıncalanana kadar çeker. Diğeri kalçama kayar. Avucumu üzerine koyarak, beni daha sıkı tutması için sessizce yalvarırım.

Vücuduma burada olduğunu hatırlat. Bir şey kanıtlamak için morart. Senin kırık küçük oyuncağın olmak istiyorum, Bastian Hale; ben bunun için doğdum.

Uyluklarım belini sıkıca kavrar. Nefesim, nefes almamı sağlayacak kadar ayrıldığımızda düzensiz bir şekilde gelir. Vücudumdaki her sinir ucu alev almış ve daha fazlasını istiyor.

Eli tekrar hareket ediyor. Uyluklarımın arasına giriyor. Bir parmak ucu, oradaki kaygan sıcaklığın içinden kayıyor.

"Siktir," diye dudaklarıma doğru homurdanır. "Sırılsıklamsın."

Güpegündüz, halka açık bir kaldırımdayız. Herkes arabayla geçebilir. Herkes görebilir.

Umurumda değil.

"Sadece... lütfen..." diyebiliyorum sadece.

"Öyle mi?" Bastian karanlık bir kahkaha atar. "Hoşuna gitti mi, ufaklık? Bu pis ellerin seni tahrik etmesi hoşuna mı gitti?"

İnleyerek, eline daha sertçe sürtünüyorum. "Cevap ver."

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyorum. "Hoşuma gidiyor."

Parmağı klitorisimi bir, iki, üç kez daireler çiziyor. En hassas bölgemin üzerinden her geçişinde baştan ayağa titriyorum. Merkezimin boşluğa tutunduğunu hissediyorum ve yokluğuna inliyorum. Çok daha fazlasını istiyor ve bunu çok, çok istiyor.

"Her şeye rağmen mi?" Nefesi boynumda sıcak. "Bu ellerin az önce ne yaptığını bilerek mi?"

"Özellikle her şeyden sonra," dediğimi duyarım.

Bastian, kalın parmağını içime sokarken memnuniyetle homurdanıyor. Neredeyse kaldırımda orgazm oluyorum.

"Tanrım, Eliana." Alnı omzuma düşüyor. "Sen benim ölümüm olacaksın."

"Bu benim repliğim olmalı," diye nefes nefese söylerim, o ikinci parmağını da ekleyip kıvrılır.

Boğazımdan çıkan iğrenç sesleri bastırmak için yüzümü göğsüne gömdüm. Daha önce hiç duymadığım inlemeler ve sızlanmalar.

Çığlık atmamak için omzunu ısırarak zorunda kaldım. Gözlerimin odaklanabileceği başka bir şey olmadığı için, sanki bir kaleydoskopu bakıyormuşum gibi, renkli girdaplar, mücevher tonları ve en koyu siyahlar görüyorum. Tüm vücudum gördüklerim gibi hissediyor, her yerde parıldıyor, çatırdıyor ve sızlıyor.

Başparmağı yine klitorisimi bulur. Parmakları içimde dolanmaya devam eder. Basınç hızla artar, çok hızlı, karnımda sıkıca kıvrılır, ta ki ona karşı titreyene, derimin her santimetresinde kaynayana, devasa bir patlamanın eşiğine gelene kadar.

"Uslu kız ol," diye fısıldıyor saçlarıma. "Benim için boşal."

Ben de tam olarak bunu yapıyorum. Kollarında eriyorum, uyluklarım onun elini sıkıca kavırıyor, dişlerim omzuna daha derine batıyor, boğazımdan kopan çığlığı bastırmak için.

Bu orgazm beni öldürüyor, yeniden doğuruyor ve tekrar öldürüyor. Sanki beni kıyma makinesine sokup diğer taraftan çıkarıyor ve her zaman olmamı istediği şekilde yeniden şekillendiriyor gibi hissediyorum.

Onun.

Beni *ona ait* olarak şekillendiriyor.

Sonunda göğsüne yığılınca, Bastian'ın parmakları kayıyor. Ama eli çok uzağa gitmiyor. Karnımın üzerinde duruyor. Benim elimle onun elini örtüyorum ve öyle kalıyoruz, nefes nefese, alınlarımız birbirine değecek şekilde.

"Biz gitmeliyiz gidelim," diyor Bastian der dedi ben biraz normal nefes almaya başladığımda.

Başımı sallıyorum. "Evet. Öyle yapmalıyız. Sadece yürüyebileceğimi bilmiyorum." "Ben seni tutarım."

Ben itiraz etmeden önce, Bastian beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırıyor — ki içimdeki küçük insanı düşünürsek, bu objektif olarak doğru değil. Bir kolunu dizlerimin altına geçiriyor, diğerini sırtıma doluyor ve birdenbire havada uçuyorum.

"Yürüyebilirim," diye mırıldanıyorum göğsüne. "Sadece mecaz olarak söyledim."

Ama ben bile söylediklerime inanmıyorum. Bacaklarım aşırı pişmiş linguine gibi hissediyor.

"Elbette yürüyebilirsin." Adımlarını kesmiyor. "Ve denemene izin verebilirim. Ama o zaman bütün gün burada kalırız ve Illinois banliyösünde neden yarı çıplak hamile bir kadın kaldırımda emeklediğini polislere açıklamak istemem." Beni nazikçe yolcu koltuğuna oturtuyor, sonra bana uzanıp emniyet kemerimi takıyor. "Rahat mısın?"

"Fiziksel olarak mı? Evet. Duygusal olarak mı? Hiç de bile."

Burun kıvrır, kapıyı kapatır ve kaputu dolaşarak direksiyonun başına geçer.

Geri dönüş yolunda, Bastian'ın eli bacağımdan hiç ayrılmadı. İkimiz de konuşmadık. Vücudumuzun bizim için söylemediği bir şey kalmamıştı.

Güvenli eve vardığımızda, Bastian motoru durdurur ama kıpırdamaz. "Bir şeyi bilmeni istiyorum," der boğuk bir sesle. "Orada olanlar, yaptıklarım... Bin kez daha yapardım. Milyon kez."

Çatlamış dudaklarımı yalarım. "Biliyorum."

"Biliyor musun?" Bana doğru döner ve yüzündeki ifadeyi göremesem de, ondan bir ateşten yayılan ısı gibi yayılan yoğunluğu hissedebiliyorum. "Çünkü anlamanı istiyorum Eliana, senin için geçmeyeceğim hiçbir sınır yok. Olmayacağım hiçbir halim yok. Ve bunun için üzgün değilim. Bunun için üzgün olamam."

"Senden özür dilemeni istemiyorum," diye fısıldıyorum. "Senin ne olduğunu biliyorum ve benim neye dönüştüğümü de biliyorum. Ben sadece..." Çenem göğsüme doğru düşerken cümlemi yarım bırakıyorum. Göz kapaklarım da aşağıya doğru iniyor, çünkü tüm vücudum bu sabahki kargaşanın ardından yenilenmek için kapanmaya karar vermiş gibi görünüyor. "Sadece zamana ihtiyacım var. Hepsi bu. Çok şey değişiyor ve bunların ne anlama geldiğini anlamak için zamana ihtiyacım var."

Bastian uzun, titrek bir nefes verir. Sonra arabadan iner, benim tarafıma gelir ve beni tekrar kucaklar. Bu sefer itiraz etmiyorum.

Beni arka kapıdan içeri taşıyor, vücudunu diğerlerinin görüşünden beni korumak için eğiyor. Yasmin'in evin içinden gelen endişeli sesini duyuyorum: "Ne oldu lan? O *kan mı?*!" Ama Bastian, kimse bizi durduramadan beni koridordan geçip banyoya götürüyor.

"Duş al," diyor. "Sana giyecek bir şeyler bulacağım." Kapı arkasından kapanıyor.

Suyu en sıcak ayara getirip duşun altına giriyorum. Hâlâ parçalanmış kağıt önlük giyiyorum. Önlük parçalanıp ıslak parçalar halinde kayıyor ve drenajın etrafında dökülmüş yılan derisi gibi birikiyor.

Yasmin'in vücut şampuanıyla üç, dört kez ovuyorum kendimi, ama yine de okaliptüs kokusunun altında keskin bir kan kokusu kaldığına yemin edebilirim. "Ben kim oluyorum?" diye soruyorum kimseye sormadan, karo zemine çöküp duş başlığının omuzlarıma çarptığına izin veriyorum.

O klinikteki adamı düşünüyorum. Adını bilmiyorum ve asla da bilemeyeceğim. Ama ne yapmaya çalıştığını biliyorum, Bastian'ın onu durdurmak için ne yaptığını biliyorum ve bu iki gerçek arasında, benim kabullenmem gereken bir gerçek olduğunu biliyorum.

Alnımı dizlerime dayayıp suyun ulaşabildiği her şeyi yıkamasını sağlıyorum.

Geriye kalan ne varsa, onu taşıyacağım.

ELIANA

eighty-six / ,ātē 'siks/: fiil

1: to kaldırmak bir bir kaldırmak
kullanılabilirlikten iptal iptal etmek, ortadan kaldırmak
veya hizmet vermeyi reddetmek.

2: Yatağınıza yaptığı şey, seçenekleriniz ve direnme isteğiniz.

Duş yardımcı oluyor. Biraz. En azından beni bayılttığı kesin. Zeke'nin büyük beden kapüşonlu sweatshirtlerinden birine ve Yasmin'in karnımı zar zor kapatan eşofman altına sarınarak çıktığımda, ayakta uyuyakalmışım.

Ama benimle yorganın tatlı kucaklaması arasında hala birkaç engel var. Yasmin ve Zeke'nin şüphesiz başlatacağı sorguya yorgun bir şekilde hazırlanarak dışarı çıkıyorum, ama sürpriz bir şekilde ev boş. Kaşlarımı çatarak telefonumu kontrol ediyorum ve Yas'tan bir sesli not görüyorum.

"Merhaba aşkım. Market alışverişine çıktık. Birazdan döneriz. Öpüyoruz!"

Yasmin'in dürtüsel standartlarına göre bile bu biraz ani ve açıklanamayan bir ayrılık. Duş alırken Bastian'ın onlara ne söylediğini merak ediyorum. Ama bu hediyeıı sorgulamak için çok yorgunum. Sorular yarın bekleyebilirse, çok daha iyi olur.

Böylece, kendimi çekyatın önünde buluyorum, yorgun bedenimi bu lanet şeyi çekip çıkarmak gibi bir çileye girişmeye ikna etmeye çalışırken, kapıda ayak sesleri duyuyorum.

"Orada değil."

Bastian'a dönüyorum. "Ha?"

"Bu gece benim odamda yatacaksın." Bir kez daha bakıyorum. "Anlamadım?"

"Duydun."

"Bastian, bunun için çok yorgunum. Bugün çok yoğun bir gündü, tahmin edebileceğin gibi, ve sadece uyumak istiyorum. Lütfen çarşafı düzeltmememe yardım eder misin, böylece uyuyabilirim?"

O ise tam tersini yapıyor: Elimi uzatıp çarşafı elimden alıyor. "Ben kekeledim mi lan?" diye homurdanıyor.

O sıcak, tanıdık, tahriş gibi görünen uyarılma hissi karnımın altında alevleniyor. Duşun zemininde, kime dönüştüğümü merak ederek uzun süre kaldım. Görünüşe göre cevaplardan biri, emir almayı seven birine dönüştüğüm.

"Bastian, bir anlaşmamız vardı," diye hatırlatıyorum ona. "Bir gece. Anlaştığımız şey buydu. Ve bugün her ne kadar..." Bugün yaşadığım kabusu tarif edecek kelimeleri bulmaya çalışırken, zorlukla yutkunuyorum. Sonunda, "...çok şey olsa da, sanki evcilik oynuyormuşuz gibi odana taşınmam," diyorum.

O etkilenmez. "Bugün olanlardan sonra, seni burada tek başına uyumana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Oturma odası tam olarak bir savaş alanı değil, Bastian! Ev güvenli. Bilincim kapalı ve salya akarken bir korumaya ihtiyacım yok."

"Klinikte de ihtiyacın olduğunu düşünmemiştin. Belki de her şeyi bilmiyorsundur."

Acıdan çenem sıkışır. "Bu alçakça bir davranış ve sen de bunu biliyorsun."

Bana yaklaşıyor, nefesinden gelen wintergreen kokusunu ve ne kadar el yıkarsam yıkayayım tamamen silinemeyen hafif kan kokusunu alabileceğim kadar yaklaşıyor. "Bugün neredeyse ölüyordun, Eliana. Sen ve bebeğimiz."

"*Sınırları* belirlemeye çalışıyordum," diye karşılık veriyorum. "Senin hiç anlamadığın bir şey."

"Öldüğünde sınırlar hiçbir anlam ifade etmez."

"Kontrol ettiğin kişi sana bunun için kızgınsa, kontrolün hiçbir anlamı kalmaz!"

İkimiz de şimdi zor nefes alıyoruz. Ellerim yanlarımda yumruk haline gelmiş.

"Seni kontrol etmeye çalışmıyorum," diye homurdanıyor. "Sadece beni elli yıl daha kızgın kalacak kadar uzun süre hayatta tutmaya çalışıyorum."

"O zaman belki de benim kendi kararlarımı vermeme güvenerek başlayabilirsin."

"Güvendim. Bak, bu bizi nereye getirdi. Aynı hatayı bir daha yapmayacağım."

Bu delilik, diyor biri.

Bu manipülatif, diyor bir başkası.

Bu tam da haftalardır sınır koymaya çalıştığın türden bir zorbalık, diyor    nc s .

Tüm kemirgen korosu haklı. Ama  fke yerine, tamamen başka bir şeye kapılıyorum: boğazımda kabaran ve durduramadan kaçan çılgın bir kahkaha.

Bir sorunu bıçakla çözmek, *Bastian'a*  ok yakışan, tamamen absürt bir davranış. O kadar tahmin edilebilir ki, kızamıyorum bile.

Yaylar metalik *bir sesle* fırlıyor. Dolgu malzemesi pamuk gibi topraklar halinde yere d k l yor ve çıplak ayaklarıma kar taneleri gibi düştüğünü hissedebiliyorum.

"İşte." O, çömelerek oturdu. "Artık başka seçeneğin yok."

"Aklını mı kaçırdın?"

Ayağa kalkar ve bıçağı metalik *bir sesle* tezgahın üzerine atar. "Kanepe bir engeldi. Artık değil."

Kahkahalar durmadan geliyor, şiddetli dalgalar halinde içimden çıkıyor ve beni nefes nefese ve başım dönüyor. Komik bile değil. Bugün hiçbir şey komik değildi. Ama görünüşe göre vücudum bunu anlamamış.

"Ee," diye soruyor korkutucu bir sakinlikle, "tartışmaya devam edecek misin, yoksa yatağa gelecek misin?"

Kendine saygısı olan herhangi bir terapist bu anı işaret edip, pes edemeyeceğimi söylerdi. şimdi bir santim bile pes edersen, sonra bir kilometre pes edersin. Sorunlarını kelimenin tam anlamıyla ortadan kaldırmak delice bir davranış.

Ama ben yorgunum. Travma geçirmiş durumdayım. Ve dürüst olmak gerekirse... kararın benim elimden alınmış olması biraz rahatlatıcı.

Bu saçma mı? Muhtemelen. Dr. Bir Gün Gördüğüm Kişi bununla çok eğlenecek. *Bir katilin yatağını kesip parçalamasına izin verdiğin ve bunu çok çekici bulduğun zamanı bana anlat.*

"Sen delisin," diye tekrar söylüyorum, ilk seferinde duymamış olabilir diye.

Ama belki ben de deliyimdir.

Çünkü ben çoktan onun yatak odasına doğru ilerliyorum.

Bastian'ın kalçamdaki eli beni koridorda yönlendiriyor. Bir saniye şiddetli, bir saniye sonra yürek parçalayıcı bir şefkatle... Bu adamın içinde barındırdığı gizemler, her zaman başımı döndürüyor.

Yatak odası onun kokusuyla dolu. Çarşaflar da, altına girdiğimde, öyle. Başım yastığa değdiğinde, farkında olmadan taşıdığım tüm gerginliklerim çözülüyor ve vücudum yatağa eriyor.

Ama henüz uykuya dalamıyorum. Odanın diğer tarafında Bastian'ın soyunduğunu dinliyorum. Fermuarını indiriyor ve bunun onun kaslı karın kaslarını ortaya çıkardığını hayal ediyorum. Gömleği yumuşak *bir sesle* yere düşüyor ve ben onun şişkin pazılarını, göğsündeki bal rengi tüyleri hayal ediyorum.

Aklım öğleden sonraya geri dönüyor. Kaldırımında bir öpücük, yırtık bir hastane önlüğü ve daha fazlasını aramaktan vazgeçemeyen eller.

Uslu kızım ol. Benim için gel.

Parmak uçlarında kan vardı, ama yine de onun istediği şeyi yaptım. Ne yasak

yasak olması onu bu kadar çekici kılıyor? Hayatım boyunca kurallara uydum. İyi bir kız *oldum* — Bastian'ın kastettiği anlamda değil, dünyanın kızlardan beklediği anlamda. Kurallara uydum, faturalarımı ödedim ve caddeyi geçmeden önce her zaman ışığın değişmesini bekledim. Anneme ve kendime bakmakla o kadar meşguldüm ki, başka bir seçeneğim olsaydı ne yapardım diye hiç düşünmedim bile.

Ama şimdi, *çok* fazla seçeneğim var. Dünya benim istiridye kabuğum ve o istiridye, bana onu yediren bir adamın elinde. Gözleri mavi ve siyah parlıyor, parmak eklemlerindeki dövmelemin üzerine kan bulaşmış ve bana "*Bunu tat*" diyor. "*Sahip olabileceğin şeyi tat. Sana verebileceğim şeyi tat.*"

"Çıplak uyumamış olsan iyi olur," diye uyarıyorum, Bastian'ın ağırlığıyla yatağın diğer tarafının çökmesini hissederek.

"Söz verdiğim gibi boxer giyiyorum," diyor. "Ama sen söyle, onları ortadan kaldırabilirim."

"Hayal kurma." Bunu söylerken bile, karnım yine o nemli, karıncalanan sıcaklıkla kasılır.

Bana verebileceği şeyi tatmak çok kolay olurdu. Dediği gibi, tek bir kelimeyle hepsine tekrar sahip olabilirdim. Ahlakım tüm bu mücadeleye gerçekten değer mi?

Keşke bir cevabım olsaydı.

Bastian yorganın altına girer, elini uzatır ve beni göğsüne çeker. Eli, sanki oraya aitmiş gibi karnımın şişkinliğine yerleşir.

"Uyu," diye fısıldıyor saçlarıma. "Ben yanıdayım."

ELIANA

şeker işi /'SHöögər wərک/: isim

1: Isıtılmış şekerden yapılan dekoratif, narin şekerlemeler.

2: Gözlerini açtığı anda paramparça olan, çok tatlı ve ayrıntılı bir fantezi.

Ben uyuyorum.

Ama uyuduğumda rüya görüyorum.

Rüyamda, Hale Hospitality'ye geri dönmüşüm, test mutfağının çift kapısını iterek içeri giriyorum. Bu saatte mutfak boş, ama her zamanki gibi tertemiz, göz alabildiğince beyaz ve krom.

Ve bu... Bekle.

Göz alabildiğince.

Yani ben görüyorum.

Gözlerim görebiliyor.

İçimdeki küçücük bir parça, bunun bir rüya olduğunu, hiçbirinin gerçek olmadığını söylüyor, ama geri kalanım o küçücük parçaya "Kapa çeneni ve defol git" diyor. *Sürerken tadını çıkar, seni nankör küçük şey.*

I let the doors swing closed behind me. *Swish, swish—* sessizlik.

Parlak paslanmaz çelik tezgahın kenarını gözlerimle tarıyorum. Bakır tencere rafları başımın üzerinde asılı duruyor ve parlak renkli sebzeler tik kesme tahtalarının üzerinde düzgünce dizilmiş. Turuncu ve yeşil, mor ve kırmızı, kırmızı ve mavi, beyaz ve siyah, pek çok renk, derin ve zengin. Gözlerim, çok özlediğim tüm bu renkleri doya doya seyrediyor.

Kendime bakıyorum. Eski kalem eteğimi giydiğimi görünce şaşırıyorum, o zor fermuarlı, dikkatli olmazsam her zaman yarıda takılan kömür rengi etek. Üstümde ise en sevdiğim gömlek var, krem rengi ipek, üç çeyrek kollu, düğmeli. Düz, makul bir kıyafet, düz, makul ayakkabılar ve düz, makul takılar, hepsi düz, makul bir kız için.

Tekrar başımı kaldırdığımda, Bastian orada.

Şef önlüğüyle orta adada duruyor, düz ve makul olmaktan çok uzak görünüyor. Şapkası yok, gömlek kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, ön kollarını saran koyu renkli dövmeler görünür durumda. Omzuna bir havlu asmış. Kıvrıcık saçları alnına düşmüş, parmaklarım onu geri itmek için kaşınıyor.

Başını kaldırıyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor.

Onlar *mavi*. Siyah ve soğuk değil, o sokakta gördüğüm o korkunç, düz boşluk değil. Onlar, berrak bir Ekim gökyüzünün imkansız, kalbi durduran mavisi.

İlk başta gülümsemiyor ve hiçbir şey söylemiyor. Bakışları göz kırpmadan üzerimde kalıyor. Arkasında, kaynayan bir tencere, buharla yapılmış bir fular gibi boynunun etrafında dolanan bir buhar kıvrımı salıyor. Ben, kapının bir adım içinde donmuş bir geyik gibiyim.

Bıçağını masaya koyar. Metal, kesme tahtasına yumuşak bir *tıkırtı* ile değerek boş mutfakta yankılanır.

Sonra önündeki olgun çileklerin bulunduğu kaseye uzanır.

Ellerini takip ediyorum. Meyveler inanılmaz derecede kırmızı, gerçek hayatta olmayan doygun, Technicolor kırmızısı. İzlerken, Bastian yavaşça bir tane seçiyor. Gözlerine kaldırıyor ve kusurları olup olmadığını kontrol eder gibi bir o yana bir bu yana çeviriyor. Dövmeli başparmağı, yüzeyinin kıvrımlarını izliyor, yumuşak etinin sertliğini test etmek için hafifçe bastırıyor.

Meyveyi ağzına götürüyor.

Dudaklarını aralıyor.

Dişleri meyveye batıyor.

Meyve suyu çenesinden aşağı akıyor, parlak ve ışıltılı, eriyen yakutlar gibi ışığı yakalıyor. Ağzım kuruyor ve dilim dişlerimin arkasında kalın ve işe yaramaz hissediyor. Tek bir damlanın keskin çene hattı boyunca kayıp boğazına doğru akıp ceketinin yakasının altında kaybolmasını izliyorum.

Hâlâ tek kelime etmedi. Ben

de öyle.

Ta ki bana parmağını kıvrıp "Buraya gel" diyene kadar.

Yutkunuyorum. "Neden?"

"Eliana." Gözleri karardı. "Sormuyordum."

Sonra, sanki kaburgalarımın bir olta kancası takıp beni çekmeye başlamış gibi, kendimi ona doğru sürüklenirken buluyorum. Ayaklarımı hissetmiyorum

—yoksa *çok* fazla mı hissediyorum? Vücudumun her santimetresi aynı anda hem yoğun bir şekilde titriyor hem de tamamen uyuşmuş durumda.

Her zamankinden daha açık: Burada yetkili olan ben değilim.

Adaya ulaşım köşeyi dönerek onun durduğu yere geliyorum. Yeterince yaklaştığımda, Bastian'ın eli omzuma dokunuyor. Ne istediğini anlamam sadece bir saniye sürüyor. Baskı hafif ama açık.

Dizlerim soğuk zemine değene kadar beni aşağı doğru yönlendiriyor.

Soğuk fayans çıplak dizlerimi ısıtıyor ama ben neredeyse fark etmiyorum. Ona bakmakla meşgulüm, gözümü kırparsam ne olacağı konusunda çok korkuyorum. Çileği uzatıyor, dudaklarımın hemen önüne getiriyor.

"Ye," diyor kısık

sesle. Bir ısırık

alıyorum.

Tatlılık dilimde patlar, o kadar canlıdır ki neredeyse acıtacak kadar. Suyu yakalayamadan çenemden aşağı damlar, ama Bastian'ın başparmağı çoktan oradadır ve ağzımın köşesinden damlayan suyu siler.

Sonra aynı başparmak, aralık dudaklarımın arasına

kayıyor. "Em."

Tereddüt etmeden onu temizlerim, meyve, tuz ve *onun tadını alıyorum.*

"Aferin kızım," diye mırıldanıyor.

İki kelime. İki aptalca, aptalca küçük kelime. Bu, karnımın bir anda erimesi ve yanması için yeterli.

"Neden burada olduğunu biliyor musun?" diye sorar bana. Kafamı sallarım.

Sanki tam da bunu bekliyormuş gibi başını sallar. Hâlâ bir eliyle çenemi kavrayarak, başka bir çilek alır ve yine dudaklarıma dokundurur. "Bana geldin. Her zaman bana gelirsin. Koşarken bile, *bana doğru* koşarsın."

Bu mantık pek mantıklı gelmiyor, ama rüyalar rüya gördüğün sırada gerçekmiş gibi hissettirdiği gibi, bu da gerçekmiş gibi *geliyor.*

Yine de itiraz ediyorum, "Anlamıyorum." Meyvenin kokusu burnumu dolduruyor.

"Anlamana gerek yok." Serbest eliyle çenemi yukarı doğru iterek yüzümü kendisine doğru çevirir. Kalın başparmağı şah damarıma bastırır ve kalbimin ne kadar hızlı attığını hissedip hissetmediğini merak ederim. "Sadece hissetmen gerek."

"Neyi hissetmeliyim?"

Sonra gülümser. Yavaş, yırtıcı ve kalbimi kıracak kadar güzel bir gülümseme. "Kendine inkar ettiğin her şeyi."

İkinci çileği dudaklarımin arasına itiyor. Tekrar ısııyorum ve tatlılık bir kez daha ağzımı dolduruyor, bu sefer çok daha yoğun, neredeyse fazla bile. Cildim hala titriyor ve uyluklarımin birbirine o kadar sıkı bastırıyor ki, birbirine yapışacaklar mı diye merak ediyorum.

"İşte böyle," diye boğuk bir sesle övüyor. "Sana verdiğimi al."

Parmakları saçlarımdan arasından geçerek köklerinden tutuyor ve hafif bir acı, dilimde hala eriyen meyveyi yutmamı zorlaştırıyor.

Meyve özünü yutuyorum, sonra gerginliğimi yutuyorum ve ona tekrar bakıyorum. "Benden ne istiyorsun, Bastian?"

Sanki tam da bu soruyu bekliyormuş gibi şeytani bir gülümsemeyle sırttı. "Hepsini."

Sonra barajlar yıkılır.

Eğilip beni kalçalarımın tutup yerden kaldırıyor. Kocaman ve güçlü elleri belimi kavrayıp, tek bir akıcı hareketle beni soğuk paslanmaz çelik tezgahın üzerine kaldırıyor. Metalin soğuğu, kalem eteğimin yıpranmış kumaşı üzerinden bile uyluklarımdan arkasına kuru buz gibi geliyor.

Ama uzun süre soğuk kalmama izin vermiyor. Bastian bacaklarımdan arasına giriyor, eteğim uygunsuz bir şekilde yukarı kayana kadar vücuduyla bacaklarımı daha da açıyor. O tam bir ateş gibi, o kadar çok ısı yayıyor ki, ilk temasımızda ikimizin de küle dönmemesi bir mucize.

Elini arkama, benim göremediğim bir yere uzatıyor ve geri geldiğinde elinde bir kase çırpılmış krema tutuyor. Taze ve bulut kadar yumuşak, dalgalı tepelikler ve vadiler halinde kıvrılmış.

"Seni doğru düzgün tatmak istiyordum, Eliana." Serbest eliyle bluzumun en üst düğmesini açar. "Ama bence biraz tatlılık eklendiğinde tadı daha da güzel olacak."

Bir sonraki düğmeyi açıyor, ilkinden biraz daha sert. Üçüncüsü neredeyse yırtılmış. Dördüncüsü ise tam anlamıyla koparılıp bir kenara atılmış.

Soğuk hava, ortaya çıkardığı cildini ürpertir ve tezgah hala buz gibidir, ama ben içimden yanıyorum. Kaseye baktığımda içindeki krema titrer.

Son düğme açıldığında gözleri benimkilere kilitli kalır ve bluzumun gevşek kenarlarını tamamen ortaya çıkarmak için bir kenara iter.

Yavaşça, yavaşça, bakışları vücudumu tarar. Gözlerimden dudaklarıma, dudaklarımdan boğazıma, boğazımdan hala Victoria'nın en eski sırrının leylak rengi pamuğunun arkasında gizli olan göğüslerimin kıvrımlarına.

Meme uçlarım o kadar sertleşiyor ki, neredeyse acı veriyor. Ama daha da acı verici olan, Bastian'ın gözlerinin sıcaklığı. Sanki baktığı her yeri damgalama demiriyle yakıyormuş gibi hissediyorum. Göğsümden, karnımdan, kalçalarımın birleştiği kıvrıma kadar, siyah etek kumaşı ve utanç verici derecede çocukça, her tarafına çilek baskıları olan pembe külot, en mahrem yerlerimi gizliyor.

Onları görünce ağzı sırtarak kıvrılır. "Çilek ve krema," diye mırıldanır. "Sanki bunun olacağını biliyormuşsun gibi, Eliana."

Hayatımda hiç bu kadar konuşamayacak hale geldiğimi sanmıyorum. Her yerim titriyor, mantıksız bir şekilde boğazım düğümleniyor. Çaresizim de. Lanet olasıca çaresizim.

Çenesi tekrar sıkışır, gerginlik çizgileri boynuna ve şakaklarına yayılır ve eli dizimde sıkılaşıp. Sütüyenimle uğraşmaz. Parmakları sadece kupaların altına takılır ve onları aşağı çeker. Meme uçlarım anında sertleşince çığlık atarım.

Hâlâ dizimin üzerindeki eliyle beni yerinde tutan Bastian, iki parmağını çırpılmış krema kasesine daldırır ve bir kaşık çıkarır bir mükemmel küçük bir onu. O onu boyar

sol meme ucuma nazikçe boyar, sonra aynı hareketi sağ meme ucunda tekrarlar.

Krem soğuk. Şaşırtıcı derecede soğuk. Isınmış cildimle temas ettiğinde erimeye başlayınca nefesim kesiliyor. Aşağıya baktığımda, yavaşça kıvrımlı göğüslerimin kıvrımlarından aşağıya doğru süzüldüğünü görüyorum.

Sonra ağzı aşağı iner.

Sıcak. Artık tek heceli kelimelerle düşünmeye başladım ve aklıma gelen en iyi kelime "*sıcak*" oldu. Kremin soğukluğuna karşın dili inanılmaz derecede *sıcaktı* ve geniş, tembel hareketlerle beni yalıyordu. Önce sol göğsümdeki kremi temizledi, hassas alt kısmından başlayarak yukarı doğru ilerledi ve sonunda dudaklarını meme ucuma kapatıp emmeye başladı.

Aklıma gelen diğer tek heceli kelimelerden birini inleyerek söylüyorum: "*Siktir!*"

Dişleri ucunu okşuyor, omurgam tezgâhtan kalkacak kadar sert. Ellerim saçlarına uçuyor ve o altın sarısı buklelere dolanıyor. Onu orada tutmak için mi yoksa çok fazla olduğu için onu uzaklaştırmak için mi tuttuğumu bilmiyorum.

Sağ göğsüme geçiyor, dilini aynı işkence dolu yolda gezdirmeden önce bir parça daha krema ekliyor. Yalamak, emmek, ısırarak, tekrar tekrar, ben sadece sinir uçları ve arzudan ibaret olana kadar. Bakmadan da, çilekli külotumun tamamen ıslandığını biliyorum.

Bastian geri çekiliyor, göğüslerimi ıslak ve ağrılı, tükürük ve erimiş krema ile parıldayan bir halde bırakıyor. Soğuk tekrar içime girerken, ağzının yokluğuna inliyorum.

Ama beni uzun süre bekletmez. Yine arkama uzanır, yaklaştıkça burnumu kış yeşili kokusuyla doldurur. Bu sefer küçük bir bal kavanozu çıkarır.

Mutfak ışığında zengin bir kehribar rengi. Kavanozu eğip göğüs kemiğime ince, altın rengi bir çizgi halinde bal damlatıyor. Bal sıcaktır ve göğüslerimin arasında birikip karnımın şişkinliğine doğru akıyor. Karnım, burada, bu fantezide bile çocuğumuzla birlikte yuvarlaklaşmış.

"Balım için bal," diye mırıldanıyor, ikimiz de balın eteğimin bel kısmına doğru damlamasını izlerken eğlenerek gülüyor. "Aylardır bunu düşünüyordum, biliyorsun. Ofiste geç saatlere kadar çalışırken, kaşlarını çatıp kalemini çiğnediğini izlerken... Tezgahımın üzerinde uzanmış, yapışkan, tatlı ve *benim olan* halini hayal edip durdum."

"Bastian..." diye başlıyorum.

Ama parmağını dudaklarıma bastırarak sözümü keser. "Sessiz ol. Çalışıyorum."

Parmağının ucunu balın üzerine koyar ve yavaşça parmaklarını gezdirerek balı cildime yavaşça dairesel hareketlerle yayar. Balın geçtiği her yerde, parıldayan altın bir iz bırakır.

"Sen lanet olası bir şahesersin," diye mırıldanır, neredeyse kendi kendine.

Sonra yazın olgunlaşmış ve suyu damlayan dilimlenmiş şeftalilerden oluşan bir kaseye uzanır ve onları vücudumun üzerine dizmeye başlar. İki hilal şeklindeki dilim göbeğimi çerçeveler. Bir diğeri kalçamın çukuruna yerleştirilir.

Köprücük kemiğimin üzerine bir tutam tarçın serpiştirir.

Boğazımın çukuruna bir kaşık crème fraîche.

İşinden memnun kaldığında, geri çekilip eserini hayranlıkla seyrediyor. Ben hareket etmeye cesaret edemiyorum.

"Şimdi," diyor, kollarını daha da yukarı sıyırarak, "yemeyeceğim."

Boğazımdan başlıyor. Dili, crème fraîche çizgisini aşağı doğru okşuyor. Dişleri nabız noktamı nazıkçe sıyırıyor ve kalbimin atışlarının, sanki ağzına girmeye çalışır gibi dudaklarına çarptığını hissediyorum.

Metodik bir şekilde aşağı doğru ilerliyor, süslediği her santimi tadıyor. Köprücük kemiğimdeki tarçın onu inlemeye zorluyor. Göğüs kemiğimdeki bal beni nefes nefese bırakıyor. Karnımdaki seftalilere ulaştığında, her dilimi dişlerinin arasına alıyor ve göz teması kurarak yavaşça çiğniyor.

Tamamen dağınık bir haldeyim. Her ısırık, temas noktasından dışarıya doğru dalgalar yayıyor, sanki ben bir göletmişim ve o da kalbimin ortasına taş atıyormuş gibi. Bu hisler hiç mantıklı gelmiyor — ağzı karnımda ama ben bunu parmak uçlarımda, ayak tabanlarımda, gözlerimin arkasında hissediyorum. Sinir uçlarımda artık doğru yerlere bağlanmıyor.

Ona dokunmak istiyorum ama vücudum bana itaat etmiyor. Bir şekilde tezgaha yapışmış gibiyim. Denesem bile hareket edemem.

Ve hareket etsem bile, Bastian bana izin vermez. Ellerini uyluklarımdan üzerine koyarak beni sabit tutuyor. Yakın zamanda hiçbir yere gidemem.

Acele etmiyor. Tanrım, hiç acele etmiyor. Göbeğime ulaştığında, dilini göbeğimin etrafında dolaştırıyor, içine dalıyor ve bu his o kadar beklenmedik bir şekilde erotik ki, çığlık atıyorum. Bacaklarımdan arasından bana bakıyor, ağzı bal gibi parlıyor, gözleri arzuyla kararmış.

"Nefes al, tatlım," diyor. "Bu kadar harap haldeysen sonuna kadar dayanamazsın."

Konuşurken elleri eteğimin altına kayıyor. Sert parmakları ilek desenli i amaşırımı yakalıyor ve bacaklarımdan aşağı çekiyor. Sanki bu çamaşırını çok seviyor ve henüz bırakmak istemiyormuş gibi, bir ayak bileğimde sallanmaya bırakıyor.

Sonra önümde dizlerinin üzerine öküyor.

Ona, mutfağa, kıcıımın üzerinde duran soğuk tezgaha tamamen çıplak kalıyorum. Yarisı yenmiş bir yemek gibi tatlı ve yapışkanım, ama Bastian dudaklarını yalıyor ve yeni bir sıcaklık dalgası içimi kaplıyor.

Ancak görünüşe göre, onun zevkine göre henüz yeterince tatlı değilim, çünkü tezgahdan bir şey daha alıyor: küçük bir kase erimiş çikolata, koyu ve parlak, hala sıcak.

Kremde olduğu gibi, iki parmağını sıvıya batırıyor. Bu sefer, i uyluklarıımın üzerine nazikçe sürüyor. Cildim cızırdayıp, boş, çaresiz ve muhtaç olan merkezim doldurulmak için yalvarırken, ben nefesimi tutuyor ve tezgaha karşı kıvranıyorum.

O eğilip hepsini yalar.

Sıcak ikolata ile dilinin kontrastı, görüşümü tamamen bulanıklaştırır. O, uyluklarıımdan yavaşça yukarı doğru ilerlerken, sanki ben onun şimdiye kadar tattığı en lezzetli şeymişim gibi her damlayı tadarken, ben sadece statik ve yıldız patlamaları görüyorum. O kadar şiddetli titriyorum ki tezgah altımda sallanıyor.

Ağzı tam merkezimin üzerinde durduğunda, nefesinin üzerimde hissediyorum ve gerçekten ölebilirim diye düşünüyorum.

Sonra beni öldürüyor.

Kolay bir hazırlık yok, eğilme yok, ve neden olsun ki? Saatlerdir beni kızdırıyor

saatlerdir benimle dalga geçiyor ve tek bir dokunuş bile beni yok etmeye yetiyor. Bastian'ın dudakları klitorisimi kapattı ve emdi, sert bir his dalgası ve bir anda kendimden geçtim.

Dili her yerde aynı anda—klitorisimi çevreliyor, içime dalıyor, çikolata ve kendi ıslaklığımın karışımını yalıyor. Elleri uyluklarımı morartacak kadar sıkı kavırıyor, beni onun için açıyor ve bir anlık merhamet dilememe izin vermiyor.

"Al şunu," diye homurdanıyor, ben yine de kapatmaya çalıştığımda, çünkü hepsi çok fazla geliyor. "Sana verdiğim her şeyi al."

Ellerinden biri uyluklarımdan ayrılıp vücudumda yukarı kayıyor, göğsümü buluyor ve beni çılgılık attıracak kadar sertçe meme ucumu sıkıyor. Zevk ve acının birleşimi çok fazla. Gittikçe daha yükseğe tırmanıyorum, tüm vücudum geriliyor, ellerim kaygan tezgahta tutunacak bir yer arıyor ama soğuk çelik kenar dışında tutunacak hiçbir şey bulamıyor.

Bastian parmaklarını da ekliyor. İkisi içime girerken, ağzı klitorisime odaklanıyor, dilinin acımasız baskısıyla uyumlu bir ritimle kıvrılıyor ve okşuyor.

Çok yaklaştım. Çok yaklaştım. Uyluklarım titriyor. Omurgam tezgâhtan kalkıyor. Her şey geriliyor, kıvrılıyor, doğruca...

Buna.

Her şey bir anda birleşiyor: Bastian'ın parmakları içimde kıvrılarak mükemmel noktaya ulaşıyor, dili klitorisime sürtünüyor, diğer eli meme ucumu çeviriyor ve beni tatmin ederken çıkardığı kesinlikle müstehcen sesler.

"Benim için boşal," emrediyor. "Dilimin üzerine boşal, tadına bakayım, bana her şeyi ver."

Kendimi çılgın sesler çıkarırken duyabiliyorum. Daha önce hiç çıkarmadığım yüksek, çaresiz, inleyen sesler. Bastian durmuyor, ben aşırı duyarlı hale gelip titreyene ve ona durması için yalvarana kadar beni çalıştırmaya devam ediyor, lütfen, bu çok fazla, daha fazla dayanamıyorum...

Ama o dinlemiyor. Bu Bastian Hale ve Bastian Hale, sanki ben bir bulaşık beziymişim ve o beni kurutmaya kararlıymış gibi, vücudumdan son damla zevki sıkıp çıkarana kadar durmuyor.

Ben titreyerek kıvranırken ve ona *nefes almama izin vermesi* için sözsüz yalvarırken, "Bir kez daha" diye homurdanıyor. "Neredeyse bitti, sevgilim. Ama önce bana bir kez daha vereceksin."

Bastian ayağa kalkar ve elinin tersiyle ağzını siler. O kendini beğenmiş sırıtış, çikolata, krema, bal ve benimle parıldıyor.

Parmakları kemerini çözüyor ve onu çıkarıyor. "Sana verdiğim *her şeyi* alacaksın, anladın mı?"

İmkansız, demek istiyorum. *İçimde hiçbir şey kalmadı.*

Ama içimdeki ses başka türlü diyor. O, kesinlikle doldurulup tekrar bütün olmak için can atıyor. Bastian, sert elleriyle beni tezgahın kenarına sürükler, kığım bal ve çikolata kalıntılarının üzerinde kayar ve kendini bacaklarımın arasına yerleştirir.

Hâlâ boxer şortunu giyiyor, ama onu hissedebiliyorum, sert, kocaman ve hazır, girişime bastırıyor. Sadece bu beklenti bile beni tekrar boşaltmaya yetiyor.

O boxer şortunu çıkarırken kumaşın hışırtısını duyuyorum, ama gözlerim yuvalarından geriye doğru dönüyor, bu yüzden tek gördüğüm tavan. bacaklarımın arasında, hissediyorum ilk keskin

onun penisinin hissi, ne kadar büyük olduğuna dair korkutucu vaat.

"Yapamam..." diyorum. "Yapamam, yapamam..."

Ama bu onu sadece sinirlendirir. Öfkeyle hırlayarak, Bastian elini başımın arkasına dolayarak beni yukarı doğru iter, ta ki alınlarımız birbirine değene ve ben şimdiye kadar gördüğüm en mavi, en siyah gözlere bakana kadar.

"Beni dinle," diyor, başparmağı klitorisimin üzerinde tembelce, neredeyse küstahça gezerken, penisinin başı içeri girmeden kıvrımlarımı okşuyor. "Yapabilirsin. Yapabilirsin ve yapacaksın da. Sen tanıdığım en güçlü kadınsın, Eliana Hunter, ve evet, benim için kırılacaksın, ama bunu yapabilirsin çünkü *yapabilirsin*. O yüzden gözlerime bakmanı istiyorum. Gözlerime bak ve asla başka yere bakma. Seni sikeceğim ve mahvedeceğim, ve sen tüm bu süre boyunca beni izleyeceksin - ve sonunda, dünyada yapamayacağın hiçbir şey olmadığını anlayacaksın. Çünkü sen bunun için yaratıldın. Benim için. Anlıyor musun, Eliana?"

Bu retorik bir soru değil. O, dayanılmaz bir yoğunlukla cevap bekliyor. Sanki güneşe yakından ve şahsen bakmak gibi, ancak bu güneşin acımasız, vahşi parmakları saç köklerine dolanmış ve başka yere bakmak mümkün değil.

Bastian'ın kalınlığı ıslaklığımın içine girmeye başladığında ve beni mutfak tezgahında ikiye katladığında, tatlı kalıntılarla yapış yapış, çoktan boşaldığım için gevşek ve kemiksiz, bacaklarım beline dolanmış, ellerim pazılarına yapışmış, dilimde çilek ve kış yeşili, burnumda çikolata, krema ve bal kokusu ve damarlarımın her santimetresinde deli gibi salya akarken, Gözlerimi onunkilerden ayırmadan, ona verebileceğim tek cevabı, mümkün olan tek cevabı, onun kabul edeceği tek cevabı veriyorum:

"Evet, Şef."

Sonra beni parçaladı.

Bir iniltiyle kendimi uyandırıyorum.

Bütün vücudum titriyor. Her santimetrekaresi ince bir ter tabakasıyla kaplı, iç çamaşırım *sırılsıklam* ve kalbim göğsümde deli gibi atıyor. Bir an için, hala oradayım: parlak tezgahların, meyve kaselerinin arasında, Bastian'ın penisi benim...

Sonra test mutfağı karanlığa gömülüyor. Körlüğüm geri geliyor. Gerçek dünya da hemen ardından geliyor.

Bastian'ın yatağındayım. Gecenin ortasında. Ve elim...

Aman Tanrım.

Elim bacaklarımın arasında, iç çamaşırımın nemli pamuğunun altında, vücudum hala çok gerçek bir orgazmın kesin artçı sarsıntılarıyla titriyor.

Tanrım. Tanrım, tanrım, tanrım.

Gerçekten az önce... Bastian'la seks rüyası mı gördüm? *Onun yatağında* uyurken? O *yanımda yatarken mi?*!

Zavallı, aşırı çalışan beynimin devreleri hala kısa devre yaparken, başka bir şey daha oluyor, durumu daha da kötüleştirebilecek tek şey.

Yanımda bir hareket duyu y o r u m . Kıpırdanma. Sonra alaycı, dalga geçen bir ses:

"Rüyan güzel miydi?" diye soruyor Bastian.

ELIANA

intermezzo /,in(t)ər'metsō/: isim

- 1: yemekler arasında servis edilen küçük damak temizleyici.
- 2: bir sonraki şeyin gerçekleşmesinden önceki duraklama — ancak bazen bir sonraki şey asla gerçekleşmez.

Suç: Yaklaşık 45 cm uzağımda yatan adam hakkında son derece canlı bir seks rüyası görmek ve sonra o utanç verici manzarayı izlerken *orgazm olmak*.

Karar: *kesinlikle suçlu*.

Elim hala bacaklarımın arasında sıkışmış durumda, bu da "suçüstü yakalanmak" deyimine yepyeni bir anlam kazandırıyor. Kırmızı renkten bahsetmişken, yanaklarım da o renkte. Sanki ocak gözü gibi, milyonlarca derece sıcaklıkta yanıyorlar ve muhtemelen karanlıkta parlıyorlar.

"Ben..." Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Ama *ben* bile kendime inanmıyorum.

Durumum artık hem bir lütuf hem de bir lanet. Bir yandan, Bastian'ın yüzünde şu anda ne kadar kendini beğenmiş bir ifade olduğunu göremiyorum. Öte yandan, kalan duyularım körlüğümü telafi etmek için daha da keskinleşti, bu da onun beni fark ettiğini, mırıldanan bir hayvan gibi *hissedebildiğim anlamına* geliyor.

Vücudum hala artçı sarsıntılarla titriyor. Küçük sarsıntılar kontrolümün tamamen dışında, içimde dalgalanmaya devam ediyor. Dudaklarımdan neredeyse bir inilti kaçıyor ve o kadar sert ısıyorum ki kanın tadını alıyorum.

Bastian'ın sesi yine duyuluyor. "Yargılamıyorum," diyor. "Aslında, son yirmi dakikadır uyanık yatıp senin kıvranımlarını ve inlemelerini dinliyorum, bir beyefendi gibi davranıp fark etmemiş gibi yapmaya çalışıyorum."

Yirmi dakika. Öldür beni şimdi. Beni arkaya götür ve Old Yeller gibi öldür, lütfen ve teşekkürler.

"Ama benim adımın inlerkenki halin..." Sesi bir oktav daha alçalır, neredeyse yeraltından geliyor gibidir. "... Şey, bir beyefendi ancak bir süreliğine beyefendi olabilir."

Onun yatakta bana doğru yaklaştığını hissedebiliyorum. Vücudunun ısısı, "*Cehennem*" ayarına getirilmiş bir ısıtıcı gibi bana doğru yayılıyor.

"Bana rüyada ne gördüğünü anlatmak ister misin?"

Sesindeki alaycı tonu çok açık. Bundan *zevk* alıyor. Bu piç kurusu, beni rahatsız etmekten büyük keyif alıyor.

"Kapa çeneni," diye bağıriyorum, sonunda elimi o uygunsuz pozisyondan çekip çarşafı siliyorum, sanki

bu şekilde suçlayıcı kanıtları silebilecekmiş gibi. "Önemli bir şey değildi. Sadece hormonlar. Hamilelik beyni."

Bastian kıkırdar. "Buna böyle mi diyoruz?"

Daha da yaklaşıyor. Hala bana dokunmuyor — bu konuda dikkatli davranıyor — ama vücudunun ısısı ince pamuklu pijamamın içinden hissedilecek kadar yakın. Kış yeşili kokusu duyularımı doldurup başımı döndürecek kadar yakın.

"Bilinçaltın sana bir şey söylemeye çalışıyor," diye mırıldanıyor. "Aramızda kurduğun tüm bu sınırlar... onlar sadece duvarlar, Eliana. Gerçekte istediğin şeyden korktuğun için arkasına saklandığın duvarlar." Dudaklarını yalıyor. "Sanırım rüyanda ne gördüğünü biliyorum. Sen söylemek ister misin, yoksa ben mi söyleyeyim?"

Nefesim sık ve hızlı hale geldi. O sonsuz sıcaklık karnımda yayılırken, uyluklarım istem dışı birbirine bastırıyor.

"Dur," diye boğuk bir sesle söylerim.

"Ellerim kalçalarında... dudaklarım boğazında..." Her bir vücut parçasını sırayla dokunuyor. Sadece bir parmak ucu, ama sinir sistemim bir şey söyleyecek olsaydı, bu bir balyoz da olabilirdi. Her temas noktası nükleer bir patlama gibi parlıyor. Yanıyor, acıtıyor, çok iyi hissettiriyor.

"Dilim senin..." "*Dur* dedim."

Bastian yanımda hareketsiz kalır, ama onu çok iyi tanıyorum, bununla biteceğini sanmıyorum. bununla biteceğini düşünemem. Bu konuyu bırakmayacak. Ama artık geri adım atan taraf olmak istemiyorum.

"Kendini çok akıllı sanıyorsun," diye tükürdüm, "ve ben senin gözünde açık bir kitap gibiyim. Peki ya *sen*, Bastian, ha?" Karanlıkta ona doğru döndüm. "Fark etmediğimi mi sanıyorsun? Sürekli bana baktığını hissediyorum. Her zaman, her zaman bana bakıyorsun."

Böyle konuşmanın bedelinin ne olacağından korkarak yutkundum.

Sonra cesaretimi topladım ve devam ettim.

"Elini belime koyman bana yardımcı olmaktan çok sana zarar veriyor. Geçen gün sopamı düşürdüğümde, yutkunduğumu *duydum*." Ona yaklaşıyorum. "Sen de benim kadar çaresizsin. Sadece bunu daha iyi saklıyorsun."

Bastian hemen cevap vermez. Sonra göğsünün derinliklerinden gelen uzun, titreşen bir nefes verir. "Haklısın." Dirsekleriyle kendini kaldırır. "Sen bu yatak odasına girdiğinden beri sertleşmiş durumdayım. Yatağında uyumayı izlemek..." Sert bir kahkaha atarak sözünü keser. "Bu, şimdiye kadar yaşadığım en tatlı işkence. Seni o kadar çok istiyorum Eliana ki, bu beni fiziksel olarak *öldürüyor*."

Odadaki tek ses, onun zorlu nefes alıp verişidir.

"Ama ben kendimi tuttum, bu tam bir işkence olsa bile. *Senin* için. Çünkü ne zaman sana yaklaşısam, sen geri çekiliyorsun. Bizi bir kez mahvettim ve sırf sikim bu durum hakkında bir fikri var diye bunu tekrar yapmayı reddediyorum."

"Bastian..."

"Şimdi sessiz ol." Parmağını dudaklarıma hafifçe bastırdı. "Sabah pişman olacağın şeyler söyleme. Gece Eliana, gündüz Eliana'nın tutamayacağı sözler verir. Bunu sen kendin söyledin."

Haklı.

Lanet olsun, keşke haklı olmasaydı.

Ve bir an, kısa bir an, çok kısa bir an, tüm ihtiyatımı bir kenara atmayı düşünüyorum. Zararı olmaz, değil mi? Kendime bu çıkış yolunu açarsam, ikimiz de bir tür huzur bulabiliriz. Çünkü böyle yaşamak mümkün değil. Yüzeyin altında yanan bu sürekli, titreyen, acı veren ihtiyaç... ikimiz de böyle devam edemeyiz. Er ya da geç birimizi ya da ikimizi de öldürecek. Muhtemelen er.

Böylece mücadelede

vazgeçebilirdim.

Vazgeçebilirdim.

Belki de vazgeçerim...

Sonra Bastian'ın tek kullanımlık telefonu komodinin üzerinde titremeye başlar.

Büyü anında yok oldu. Bastian içinden küfreder ve telefona uzanır. Saniyeler önce onun sıcaklığının yayıldığı yerlerde cildim soğur.

Yanımda gerginleştiğini hissediyorum, benim anlayamadığım bir mırıldanmayla mesajı okuyor. Sonuna geldiğinde, şaşkınlıkla nefesini içeri çekiyor.

"Ne oldu?" diye sorarım, cevabı duymaktan çoktan korkmuşumdur.

"Harold." Bastian'ın sesi tamamen değişmişti. Birkaç dakika önce duyduğum alçak, baştan çıkarıcı ses tonu yok olmuştu. Onun yerine, hatırladığım ve nefret ettiğim keskin, iş odaklı ses tonu gelmişti. "Elinde bilgi var. Yarın görüşmek istiyor." Yataktan kalktı. "Bu, ihtiyacımız olan fırsat olabilir. Harold'ın elinde somut bir şey varsa..."

Bir zamanlar arzunun olduğu yerde, midemde soğuk bir korku kaynağı hissediyorum. Ama korktuğum Harold değil,

Bastian'ın o kapıdan çıkıp bir daha geri dönmemesinden korkuyorum.

Oturup üzerime battaniyeyi çekiyorum. "Yalnız mı gidiyorsun?"

"Eğer ima ettiğin buysa, sen gelmiyorsun." Giysileri giyinirken hışırdayan sesler duyulur. "Sen burada, güvenli yerde kalmalısın."

Tekrar tekrar söylediğim her şeyi haykırmak istiyorum — *ben çaresiz değilim, katkıda bulunabilirim, herkes bir şeyler yaparken ben geride bırakılmaktan bıktım usandım* — ama ölü atlar ne kadar çok dövülürse dövülsün hayata dönmezler.

Bastian, içimde saklamaya çalıştığım şeyi biliyor olmalı, çünkü yumuşak bir sesle şöyle diyor: "Bu gece olmaz, Eliana. Lütfen. Bu işi, senin çatışmanın ortasında kalacağından endişelenmeden halletmeme izin ver."

Yatağa doğru geri adım atıyor. Elini yüzüme koyduğunu hissediyorum, parmak uçları karanlıkta yüzümün şeklini ezberlermişçesine yanaklarımın kıvrımlarını izliyor.

"Sana burada ihtiyacım var," diyor. "Güvende olmana. Bana bunu sağla, tamam mı?"

İtirazlarımı yutuyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam."

"Ama bu yatağa geri döndüğümde... Harold ile olan bu görüşme bittiğinde ve karanlıkta tekrar yalnız kaldığımızda..." Başparmağı alt dudağımı okşadı, tüy kadar hafif, alaycı, kışkırtıcı, baştan çıkarıcı. "...Uykunda söylediğin tüm o şeyleri duymak istiyorum. Ama bu sefer uyanıkken. Yüzüme karşı. Saklanacak rüyalar olmadan." Onun çarpık gülümsemesini görmekten çok hissediyorum. "Anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Evet," diye fısıldıyorum. "Anlıyorum."

BASTIAN

SONRAKİ GECE

double-cross cut /'dəbəl krôs kət/: isim

1: iki noktadan kesilmiş kemikli kesim için kasapl k terimi.

2: elindeki evrak çantası her zaman farklı parmaklar için tasarlanm şt .

Cehenneme giden yol iyi niyetlerle d   enmi tir derler.

Bu yanlış.       Skokie'den Chicago'nun merkezine giden I-94 otoyolu, çatlamış asfalt ve yol kenarında     hayvanlarla d  eli.

Zeke direksiyona geçerken ben   n koltukta oturuyorum ve otoyolun   n m zde Dante'nin Cehennemi'nin dokuzuncu ve en alt katına giden gri bir  erit gibi uzandığını izliyorum. Tanıdık silüet   n camdan yavaş yavaş beliriyor.   nce Sears Kulesi. Sonra Hancock. Sonra eskiden evim dediğim cam ve çelikten yapılmış dikenli m zrak.

Hepsi kararan gökyüzüne karşı kaldırılmış parlak orta parmaklar gibi görünüyor. Hala kime "siktir git" dediklerini bilmiyorum. Bana mı? Harold'a mı? Aleksei'ye mi? Kadere mi? Mantığa mı?

Jüri hala karar vermedi.

Yedek telefonum bardaklıkta duruyor. Harold, West Loop'taki bir otoparkın koordinatlarını gönderdi. Tarafsız bir yer, güya güvenli. Her şey "güya" kelimesine bağlı. Ama başka seçeneğim var mı?

Zeke, gergin bir sohbetle sessizliği dolduruyor. "Yas, ona her on beş dakikada bir mesaj atacağıma söz verdirdi," diyor, parmaklarını direksiyona vurarak. "Bir tuzağa düştüğümüze ikna olmuş."

"Akıllı kadın."

"Evet, ama aynı zamanda yıl içinde evlenme teklif edeceğime de ikna olmuş, bu yüzden yargısı etkilenmiş olabilir."

Kararsız bir şekilde mırıldanıyorum, ama neredeyse dinlemiyorum bile. Aklım sürekli yatağımdaki Eliana'ya gidiyor. Ondan, rüyalarını yüz yüze bana anlatacağına dair söz aldığım.

Bunu atlatmam lazım. Kaybedecek çok şeyim var.

"Buradan dön."

Zeke talimatlarımı yerine getirir ve işte oradadır. Otopark, uzun zaman önce ölmüş bir canavarın içi boş beton göğüs kafesi gibi önümüzde belirir. Giriş rampasının yanındaki bir yere park eder ve motoru durdurur. "Peki plan nedir?"

"Sen arabada kal."

Başını bana doğru çevirir. "Anlamadım?"

Onu işaret ettim, sonra orta konsolu vurdum. "Sen. Araba. Kal. Yazmam mı gerekiyor?"

"Seni oraya tek başına sokmamın imkanı yok, pislik!" Zeke paniklemiş görünüyor, gözleri kocaman ve yuvarlak. "Bu tam da senin gibi sert adamların öldürüldüğü aptalca tek başına görevlerden biri. Korku filmi saçmalığı. Tek başına giden adam her zaman ibretlik bir hikaye olarak son bulur."

"Eğer işler ters giderse, birinin güvenli eve dönüp onları uyarmalı." Ona bakmıyorum. Bakışlarımı ön camdan, garajın ağzını işaret eden gölgeye sabitliyorum. "Birinin diğerlerini koruması lazım. Ve seni öldürürsem Yasmin'in hayaletinin peşimde dolaşmasını istemiyorum. O intikamcı bir hayalet olur."

Zeke bunu düşünürken çenesini oynatıyor. Sonunda koltuğuna geri yaslanıyor. "On dakika," diyor dişlerini sıkarak. "Ondan sonra, sen istesen de istemesen de içeri gireceğim. Ve o zamana kadar kendini öldürürsen, endişelenmen gereken Yasmin değil. Seni öbür dünyadan geri getirip tekrar dövmek için bizzat *ben* gelirim."

Başımı salladım, belime sıkıştırdığım silahı kontrol ettim ve arabadan inip gecenin karanlığına adım attım.

Sessiz adımlarla kaldırımda kayıyorum. Garaj, açık bir boğaz gibi devasa bir şekilde karşımda beliriyor. İçeri giriyorum ve garaj beni tamamen yutuyor. Ayak seslerim yağ lekeli betondan yankılanıyor. Her bir ses, Zeke'in muhtemelen haklı olduğunu hatırlatırcasına bana geri dönüyor.

Aptal adam.

Pervasız aptal.

Kafası dik bir aptal gibi doğrudan katliama doğru yürüyorsun.

Üçüncü kata çıkan merdivenleri tırmanıyorum. Harold'un kanıtlarla dolu bir çanta ile beklemesi gereken yer orası.

Eğer kartlarımı doğru oynarsam, ailemin geleceğini satın alabilecek bir çanta.

Burada çoğunlukla karanlık. Katın en ucundaki tek bir ışık çalışıyor. Arabaların çoğu bir süredir orada park edilmiş gibi görünüyor. Hepsi siyah camlı, içini görmek imkansız.

Her şeyi saklıyor olabilirler. Muhtemelen saklıyorlardır.

Katın ortasına, her iki taraftaki merdivenlerden eşit uzaklıkta geldiğimde, Harold beton sütunun arkasından çıkıyor. Siyah deri bir çantayı göğsüne sıkıca bastırıyor. Loş ışıktaki bile alnında ter damlaları olduğunu görebiliyorum.

"Harold," diyorum.

"Bastian."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Harold, omuzları arkasındaki sütuna değene kadar geri çekiliyor. "Bu mu?" Çantayı işaret ediyorum.

"Hepsi." Boğazından gelen sesi duyabileceğim kadar sertçe yutar. "Onu on kez gömmek için yeterli."

Çantayı almaya uzanıyorum, ama Harold onu geri çekiyor. "O kadar acele etme." Sesinde hoşuma gitmeyen bir şey var. Ensemdeki tüyleri diken diken eden bir şey. "Önce garantiler istiyorum. Gerçek garantiler. Bana tanık koruma programı, yeni bir kimlik, ortadan kaybolmam için yeterli para sözü vermiştin..."

"Bunu konuştuk Harold. Unutacağın türden bir konuşma olmadığını sanıyordum."

Dudaklarını yalar. "Anlamıyorsun, Bastian. Aleksei 'nin yaptığı şeyler... insanları cebinde..."

Harold'ın gözleri arkamdaki gölgelere doğru kayar. "Gerçek bir şeye ihtiyacım var. Daha doğrusu, *ihtiyacım var*."

İçimde tuhaf bir ürperti hissediyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir taraf seçmek zorunda kaldığımı söylüyorum. Ve ne yazık ki... senin tarafın değildi."

Yüzüm kemik gibi bembeyaz olur. "Harold, ne diyorsun sen..."

"Merhaba, Semyon."

Sese doğru dönüp, elim belime uzanıyor, ama çok geç kalmışım.

Park edilmiş arabaların arkasından, ışıktaki dağılan hamam böcekleri gibi adamlar çıkıyor, ancak bu hamam böcekleri tehditten uzaklaşmak yerine ona *doğru* ilerliyorlar. Dört, beş, altı, on iki kişi, hepsi silahlı ve bunu binlerce kez yapmış ve binlerce kez daha yapacak olan askerlerin boş ifadeleriyle bakıyorlar. Yüzlerinde ne kötülük ne de merhamet var. Sanki kayadan oyulmuş gibiler.

Aleksei gölgelerin içinden en son çıkan kişi. "Gerçekten öğrenemeyeceğimi mi sandın?" Bir sigara yakıyor ve mentol kokusu havadaki motor yağı ve ter kokusuyla karışıyor. "Saklandığın delikten çıktığın anı bilemeyeceğimi mi sandın?" Çenesini adamlarına doğru sallıyor. "Kardeşimi getirin. Sohbet etme vaktimiz geldi."

O anda üzerime çullanırlar.

ELIANA

no-show /nō SHō/: isim

1: hiç gelmeyen rezervasyon.

2: soğuk kalan yatak, sessiz kalan telefon, hiç açılmayan kapı.

Bekliyorum.

O gelmiyor.

Sanki karanlık, okyanus gibi boşluğa yeterince dikkatle bakarsam onun geldiğini görebilecekmişim gibi pencerenin önünde duruyorum.

O gelmiyor.

Ararım, mesaj atarım, bağırırım, ağlarım ama yine de gelmez.

Söz vermişti. *Söz vermişti.*

Gelmiyor.

Gece yarısı çanları çaldığında pes ediyorum. Yalnız başına yatağına giriyorum, yastığını göğsüme çekiyorum ve boğazım ağrıyana kadar, çıkarmayı reddettiğim sesleri bastırarak, solmakta olan kış yeşili kokusunu içime çekiyorum.

Seni piç kurusu.

Seni tam bir piç kurusu.

Bana eve döneceğine yemin etmiştin.

Yine de gelmiyor.

BASTIAN

abattoir /'abə,twär/: isim

1: mezbaha; hayvanların öldürüldüğü ve işlendiği tesis.

2: kardeşinin sana yaptığın her şeyin kanlı görüntülerini gösterdiği çürümüş yer.

Bilinç, kanlı parçalar halinde geri geliyor.

İlk olarak acı gelir. Sol gözümün arkasında zonklayan bir bas davul, dişlerimi ağrıtan bir ritim vurur. Şakaklarımın üzerine ıslak ve yapışkan bir şey yapışmıştır. Kan, sanırım, kuruyup kabuk bağlamıştır.

İkincisi koku. Pas ve nehir suyu. Bu kokuyu çok iyi tanıyorum. Gençliğimizde, her birimiz bu dünyada yolumuzu ararken, Aleksei eve bu kokuyla gelirdi. Chicago limanına çok yakın olmalıyız.

Üçüncüsü: bağlar. Bileklerim metal bir sandalyenin kollarına plastik kelepçeyle bağlanmış. Ayak bileklerim de bağlı. Bunları bağlayan kişi işini çok iyi yapmış. Parmak uçlarımı zar zor hissedebiliyorum ve bir santim bile kıpırdayamıyorum.

Gözlerimi zorla açıyorum.

Depo etrafımda devasa ve boş duruyor, paslanmış makineler ve burada eskiden işlenen şeylerin hayaletleri dışında. On yıllardır biriken kirle kaplı pencerelerden, Chicago silüetinin üzerinde şafak vakti kanaması gibi yayılan gün doğumu görüyorum.

Şafak vakti. Bu, saatlerdir baygın olduğum anlamına geliyor.

İlk aklıma gelen düşünce Aleksei, kaçmak ya da hayatta kalmak değil. Eliana, yatakta beni bekliyor. Ona eve döneceğime dair verdiğim söz.

Bu çok acı verici bir durum, bu yüzden dikkatimi Zeke'ye çeviriyorum. En iyi arkadaşımın iyiliği için, beni takip edip otoparka girme sözünü tutmamış olmasını umuyorum. Ya da tutmuşsa, Aleksei'nin adamlarının beni çoktan dövüp dışarı sürüklemiş olmasını umuyorum. Onun böyle bir yerde bağlı ve kanlar içinde olduğunu düşünmek bile mide bulandırıcı. Neredeyse aynı derecede kötü olan bir diğer düşünce ise, onun boş, tozlu otoparkın zemininde tek başına durduğunu, boş gözlü araçlar ve karanlıkta koşturan farelerle çevrili olduğunu, nereye gittiğimi, beni kimin kaçırdığını, neden ve nasıl kaçırdığını merak ettiğini düşünmek.

Depo kapısı gıcırdayarak açılır. Ayak sesleri yaklaşır. Ayak sesleri kayıtsız, tamamen rahattır. Hiç acele etmeyen bir adamın ayak sesleri.

"Dışarı," Aleksei, odanın çevresinde nöbet tutan çeşitli kapüşonlu hayaletlere emir verir. "Hepiniz. Arabaların yanında bekleyin."

Onları görmemiştim bile, ama şimdi hareket ettiklerinde, odanın etrafına dağılmış yarım düzine muhafız olduğunu fark ettim. Ancak Aleksei'nin emriyle, botlar sürünerek gölgeler geri çekildi. Kapı yine gıcırdadı. Onların ardından, uzaklarda rıhtıma çarpan dalgaların sesi ve hemen arkamdaki tavandan damlayan suyun sesinden başka bir sessizlik kaldı.

Sonra Aleksei karanlıktan ortaya çıktı.

Her zamanki gibi kusursuz görünüyor. Donanma mavisi takım elbise, milimetrik bir hassasiyetle dikilmiş, saatin geç olmasına ve çevremizin kirli olmasına rağmen tek bir iplik bile yerinden oynamamış. Ayakkabıları yeni cilalanmış gibi parlıyor, ama o, kim bilir neyle kaplı olan zeminde adımlarına dikkat etmeden yürüyor.

Aleksei işte böyle biridir. Her zaman her şeyin üstündedir. Her zaman dokunulmazdır.

Saçları geriye taranmış, ancak şakaklarında koyu saçların arasında gümüş rengi iplikler görünüyor. Bunu daha önce fark etmemiştim. Annemizin keskin ve çökük çenesini almış, annemize göre babamızın ölü gözlerini de almış, ancak bunu kişisel deneyimimden bilemem. Yaşlı adam, ben anılar oluşturabilecek yaşa gelmeden önce çekip gitmişti.

Tabii ki sigara içiyor. İkinci sandalyeyi beton zeminden çekip önüme koyarken, sigarasının ucundaki ateş, karanlıkta kötü niyetli bir ateşböceği gibi titriyor. Metal ile taşın sürtünmesinden çıkan gıcırta dişlerimi gıcırdatıyor.

Aleksei sandalyeye ters oturur, kollarını koltuğın arkasına koyar. "Berbat görünüyorsun Semyon."

"Senin misafirperverliğini suçluyorum. Çıkarken olumsuz bir yorum bırakacağım, bil diye söylüyorum."

Aleksei gülüyor. "Hâlâ aynı ağzınla konuşuyorsun. Bazı şeyler hiç değişmiyor."

"Bazı insanlar da öyle." Zip bağlarını tekrar deniyorum. Hiç esnemiyorlar. "Aleksay, yeniden bir araya gelmemizi gerçekten böyle mi istemiştin? Zip bağları ve bir depo mu? Ailenin senin için önemli olduğunu sanıyordum."

"Aile benim için *her şey* demektir." Aleksei uzun bir nefes alır, sonra burun deliklerinden ikiz duman püskürtür. "Bu yüzden buradayız, küçük kardeş. Çünkü sen bu kelimenin anlamını unutmuş gibisin." Sigara ile deponun etrafını işaret eder. "Bu bir ceza değil, biliyorsun. Öyle olduğunu sanıyorsun, ama değil. Plastik kelepçeler, depolar, yüzünde biraz kan... Bunlar yolunu kaybetmiş bir adam için iyi şeylerdir. Ve sen, *bratishka*, yolunu kaybettin."

"Bu senden çıkması çok komik," diye homurdandım.

Beni görmezden geliyor. "Kayıp adamların hatırlatmaya ihtiyacı vardır. *Senin* de hatırlatmaya ihtiyacın vardı. Sen ve ben, sıfırdan başladık. Bacaklarını kapalı tutamayan bir uyuşturucu bağımlısı anne ve lanet olası bir adres bile bırakmadan ortadan kaybolan bir babadan geldik. Kendimizi sıfırdan yarattık, Semyon. *Birlikte*."

"Biz hiç birlikte olmadık," diye karşılık verdim. "Sen bir ceset bir ceset hayat kurdun. Ben bunun bir parçası olmak istemedim."

Aleksei'nin ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Ama yine de buradasın. Senin olmayan kanla kaplı, annemizin umursamayacak kadar bitkin olmasaydı ağlatacak şeyler yapmışsın." Sigara dudaklarında sallanırken öne eğildi ve bana gözlerini kısarak baktı. "Benden farklı olduğunu mu sanıyorsun, Semyon? Restoran işletmek ve kör kadınlarla yatmak seni daha iyi bir adam mı yapıyor?"

Dişlerimi çatlatacak kadar sertçe çenemi sıkıyorum. "Onu bu işe karıştırma, Al," mantığımın aksine hırlıyorum. Aleksei bu tür şeylerden, duygusal saçmalıklardan, *zayıflıklardan* beslenir,

ama yine de ona bunları söylemekten kendimi alamıyorum. "O bu işin bir parçası değil."

"Öyle mi?" Aleksei ellerini açarak masumiyet timsali bir ifade takınır. "O zaten bu işin içinde, değil mi? Ve benim bununla hiçbir ilgim yok. Onu bu işe sokan sensin!" Bir süre durur, sonra kurnazca ekler, gözlerini kaçırarak, "... Bebeği bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Yüzümden kan çekilir. Bütün vücudum bağları kırmaya çalışır.

Aleksei mutlu bir şekilde başını sallar. "Ah. İşte bu. Sonunda ne kadar boka battığımı anlayan bir adamın bakışı."

"Ona dokunursan..."

"Rahat ol, asker." Elini reddedercesine salladı. "Hamile kız arkadaşınla ilgilenmiyorum. O en iyi ihtimalle bir teminat. Bir baskı noktası. Daha fazlası değil." Sigara bir nefes daha çeker, sonra gözlerinin önüne tutar ve yanan ucunu düşünceli bir şekilde inceler. "Yine de itiraf etmeliyim ki merak ediyorum. Bu kadında seni her şeyi feda etmeye iten ne var? Birlikte kurduğumuz krallık, ailemiz için planladığım gelecek... Hepsi gitti. Ne için? Bastonlu, karnında senin piçini taşıyan kör bir kız için mi?"

Koltuğumda irkilirim. Bileklerim, derim yırtılana ve parmaklarımın arasından sıcak kan sızana kadar plastik kelepçelere karşı gerilir.

Aleksei ceketinin cebine uzanır ve bir tablet çıkarır. Ekranı açtığında, ekranın soluk ışığı onun gagalı burnuna ve kapüşonlu gözlerine yansır. "Sana bir şey göstereyim, *bratishka*."

Ekranı bana doğru çeviriyor. İlk görüntü, bir otoparkın grenli güvenlik kamerası görüntüsü. Çerçevenin altında, bir figür gölgelerin arasından geçiyor. I know that

bu duruşu, çünkü bu figür benim. Zaman damgası altı hafta önceyi gösteriyor.

Aleksei başka bir fotoğrafa geçiyor. Bunu da biliyorum. Eliana'nın kliniğine saldıran adamın yüzü parçalanmış, kanlı el izim onun yanındaki duvara bulaşmış.

Daha fazlasını görmek için kaydır. Güney Yakası'ndaki depo. O Yunan mafya üyesinin cesedi, parmak uçları yanmış, yüzü tanınmaz halde. O benim, ben oyum, ikimiz de öldük.

Kaydır. Adli tıp raporları.

Kaydır. DNA örnekleri.

Kaydır. Taşıdığım silahla eşleşen mermi kovanları. Kaydır.

Kaydır. Kaydır.

Hepsinin kanıtı onda.

Ekran tekrar karardığında Aleksei şöyle diyor: "Benim kirli işlerimi yaptığını sanıyordun. Ama aslında kendi hapishanenizi inşa ediyordunuz. Ben dikkatli bir adamım kardeşim ve bunlar benim dikkatli notlarım." Siyahlaşmış tableti bir tırnağıyla hafifçe vuruyor. "Her şey sana çıkıyor Semyon. Sadece sana."

"Neden?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

O, kederli bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Sigorta. Tam da bu tür bir ihanete karşı."

Tablet ceketinin cebine geri girer. Aleksei sandalyesinden kalkar ve en yakın pencereye doğru yürür. Camda biriken tozun arkasından, ellerini arkasında birleştirerek kanayan güneşin doğuşunu izler.

"Şimdi olacaklar şunlar," der, arkasını dönmeden. "Bir seçimin var, Semyon. İki kapı. Arkasında

Birincisi: yıkım. Bu kanıtları FBI'daki arkadaşlarıma, bana borçlu olanlara götürürüm ve Bastian Hale - ya da ondan geriye kalanlar - sefil hayatının geri kalanını federal hapisyanede çürüyerek geçirir. Hamile kız arkadaşın çocuğunu tek başına büyütür, sürekli arkasına bakarak. Sage, kardeşinin bir katil olduğunu bilerek büyür. Genç Zeke restoranını, itibarını, her şeyini kaybeder. Şafak vakti silüeti ile bana döner. "Diğer kapının arkasında: özgürlük. En azından onlar için. Ve bir bakıma senin için de."

Cebine uzanır ve içinde kalın belgeler bulunan bir manila zarf çıkarır. Onu kucağıma atar.

"Bunun içinde yeni bir kimlik ve ona ait pasaport var. São Paulo'ya uçak bileti de var. Bu gece kalkıyor." Sesi neredeyse nazikti, sanki bunun gerçekten bir merhamet olduğunu düşünüyor gibiydi. "Ortadan kaybolacaksın, Semyon. Sonsuza kadar. Eliana, Sage, Zeke, eski hayatındaki hiç kimseyle iletişim kurmayacaksın. Karşılığında, kanıtları ortadan kaldıracam. Sevdiklerin huzur içinde yaşayacak."

Ellerimdeki kan yapışkanlaşıp kabuk bağlarken, klasöre bakıyorum.

"Sen her zaman duygusal birisiydin," diye ekliyor Aleksei yumuşak bir sesle. "Sana onları koruyabileceğin tek yolla, yani tamamen ortadan kaybolarak, bir şans veriyorum. Bırak Bastian Hale'in yasını tutsunlar ve hayatlarına devam etsinler."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemiyorum. Zarf, bir tümör gibi kucağımda ağır bir yük gibi duruyor. İçinde bir çıkış yolu var. Fedakarlık kılığına girmiş bir korkakın merhameti.

Kaybol, diyor Aleksei. Onları bırak. Hayatına devam et.

Ve iğrenç olan şey, gerçekten iğrenç olan şey, bir parçam bunu kabul etmek istiyor.

Bu gece uçağa binebilir ve yarın Copacabana Plajı'nda caipirinha içip, Bastian Hale adını hiç duymamış bir okyanusun üzerinde güneşin batışını izliyor olabilirim. Eliana'nın benim öldüğümü, bu sefer gerçekten öldüğümü düşünmesine izin verebilirim. Evet, yas tutacaktır, ama yas zamanla geçer. Yasın izleri kapanır. Sonunda başka biriyle tanışır. Tırnaklarının altında kan kurumu olmayan biri. Karanlıkta onu kucaklayabilecek, ellerinin öldürmekten başka bir şey yapmayı hatırlayıp hatırlamadığını merak etmeyen, daha nazık bir adam.

Güvende olurdu.

Bebeğimiz güvende olurdu.

Ve aşkın anlamı da bu değil mi? Başkalarının mutluluğunu, onlara yakın olma konusundaki bencil ihtiyacının üstünde tutmak?

Boğazım keskin bir şeyin etrafında sıkışıyor. Dün gece karanlıkta Eliana'nın yüzünü düşünüyorum. O zaman bana baktığı gibi bakan bir yüzü sevebilirdim.

Sage'i düşünüyorum. Küçük kardeşim zaten bir kez onu terk ettiğime inanıyor. Sekiz yıl boyunca onun güvenini geri kazanmaya çalıştım. Sekiz yıl boyunca fizik tedavi randevuları, video oyunları ve ödevler hakkında tartışmalar. Birinin bakıcısı olmanın tüm küçük, sıkıcı, kutsal işleri. Şimdi ortadan kaybolursam, nedenini asla bilmeyecek. Hayatının geri kalanını benim terk etmeyi seçtiğime inanarak geçirecek. *Yine.*

Onlar için hangisi daha acımasız? Yokluğumun hızlı bir şekilde kesilmesi mi? Yoksa dokunduğu her şeyi zehirleyen varlığımın yavaş yavaş çürümesi mi?

"Sessizsin," diyor Aleksei. "Bu sana yakışmıyor."

Zarfı izlemeye devam ediyorum. Ellerim titriyor. Titremelerini durduramıyorum.

Anlaşmayı kabul et, diye fısıldıyor içimdeki, benim doğuştan bozuk olduğuma her zaman inanan kısım. Sen ne olduğunu biliyorsun. Sevdiğin insanlar için yapabileceğin en nazik şey, kendini denklemden tamamen çıkarmaktır.

Onu bırak.

Zaten onu asla hak etmedin.

Bunu söyleyebilirim. Sadece birkaç basit kelime, her ne kadar çok acı verse de. *Evet. Tamam. Gideceğim. Onları rahat bırak.*

Ama sonra Eliana'nın banliyö kaldırımında elimi tuttuğunu ve parmaklarını sarı bir gülün yapraklarına doğru yönlendirdiğimde gözlerindeki sevinci hatırlıyorum. Çekyatın üzerine bıçağı koyduğumda kahkahasını hatırlıyorum, sanki benim gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi, şaşkın ve inanamayan bir ses. Çenesini kaldırıp omuzlarını dikleştirerek "*Sen babasısn*" dediğini hatırlıyorum. Sanki kaçmamı bekliyormuş gibi.

O zaman kaçmadım.

Şimdi de koşmayacağım. "Hayır."

Fısıltı bile değil, ama depoda sanki bir nükleer bomba patlamış gibi yankılanıyor.

Aleksei kaşlarını kaldırdı. "Anlamadım?"

"Hayır dedim."

Alnındaki damar atıyor. "Ne reddettiğini anlıyor musun? Bunu r e d dedersen ne kadar acı çekeceğini?"

Hapishane, Semyon. *Utanç*. Çocuğun, babası..."

"...onlar için *savaşan* bir babayla." Gözlerini kaçırmadan onun bakışlarına karşılık verdim. "Bu, senin ve benim sahip olduğumuzdan daha fazlası."

Aleksei'nin yüzü asılır.

Kardeşimin düşünme sürecini izliyorum. Bu bir optik yanılsama gibi — bir an için, özel dikim takım elbise ve sigara dumanı kayboluyor ve onların arkasında, annemiz çocukları olduğunu hatırlayamayacak kadar bitkin olduğu zamanlarda bizim için ekmek çalan sıksa on yedi yaşındaki çocuğu görüyorum. Bana yumruk atmayı öğreten kardeşim. Hayatta kalmayı öğreten kardeşim.

Aynı cehennemden geldik.

Sadece farklı kapılar seçtik. Ve ben geri dönmeyeceğim.

Aleksei'nin maskesi yavaş yavaş çatlamaya başlar. Bir anda parçalanmaz — o asla bu kadar ani ve dramatik bir şey yapmaz. Ama çatlakların, donmuş bir gölün üzerinde kırılan buz gibi, onun soğukkanlılığının üzerine yayıldığını izliyorum. Altında, karanlık bir ateş alevleniyor.

Çenesi hareket ediyor. Yüzlerce ölümü titremeyen, cerrah gibi sabit elleriyle yöneten elleri, yanlarında yumruk haline geliyor. Benden uzaklaşıp tekrar kirli pencereye dönüyor, ama bu sefer omuzları gergin. Parmakları arasındaki sigara, unutulmuş bir şekilde filtreye kadar yanmış. Ben izlerken, sigarayı yere atıyor ve topuğuyla ezip söndürüyor.

"*Denedim*," diyor ve sesi... Tanrım.

Sesi *titriyor*.

"Bizi bir araya getirmeye *çalıştım*. Sana *her şeyi* vermeye çalıştım

—güç, para, aile. Sahip olmaya değer bir miras. Bir gün çocuğuna bırakabileceğin bir şey. Başka ne isteyebilirdin ki?" Gülüyor, ama daha önce hiç bu kadar korkunç bir ses duymamıştım. "Ama sen kendi kanından olanları değil, *onları* seçmeye devam ediyorsun."

Duyduklarım beni şaşırtıyor. Kızgın, haklı olarak kızgın, elbette. Beklediğim de buydu. Ama aynı zamanda *yaralı da*. Bratva'dan çok daha eskiye dayanan, derin, iltihaplı bir yerde çürümüş, açık bir yarası var. O kara kanın kökleri, kolunda iğneyle ölen bir anneye, her bakımdan hiç var olmamış bir babaya ve hamamböceği istilasına uğramış bir dairede birbirlerine sarılmış, hayatta kalacaklarına söz veren iki çocuğa kadar uzanıyor...

... ta ki ben oradan ayrılana kadar.

"Al—"

O dönüp bana bakar ve yüzündeki ifade boğazımdaki kelimeleri keser. Uzun, çılgın adımlarla aramızdaki mesafeyi kapatır. Eli uzanır ve çenemi yakalar, yüzümü kendininkine doğru çevirir. Bu kadar yakinken, gözlerindeki kan çapraşıklıklarını, tıraş olurken kaçırdığı gri sakalları görebiliyorum. Birden *yaşlanmış gibi* görünüyor. Yaşla ilgisi olmayan bir şekilde yıpranmış.

"Sen "Benim
kardeşim. Biz... Oh, siktir et. Hepsini siktir et."

Çenemi bırakıp geri çekildi. Eli kalçasına gitti. Silahını çekti, nişan aldı, ateş etti.

Gözümü bile kırpmaya vaktim olmadı.

Mermi karnıma saplanır ve her şey, her şey, *her şey* bembeyaz olur. Saf, ılgılık atan beyaz.

Acı içimden patlar, dalgalar halinde dışarıya yayılır, görüşüm bulanıklaşır ve ciğerlerim sıkışır. Boğazımdan korkunç bir ses çıkarırken ikiye katlanırım.

Aleksei silahını kılıfına koyar. "Hoşça kal, küçük kardeş," diye bana bakmadan tükürür. "Umarım buna değmiştir."

Ayak sesleri geldiği gibi uzaklaşır. Depo kapısı gürültüyle kapanır. Dışarıda bir motor çalışır, sonra uzaklaşır ve geride sadece sessizlik ve arkamdan gelen damla damla damla sesleri kalır.

Yalnızım.

Kan kırmızısı sabah ışığı beton zeminde yavaşça ilerliyor, yavaş bir gelgit gibi bana doğru yaklaşıyor. Ayak parmaklarıma dokunuyor. Bacaklarıma. Belime. Patlamış karnıma, göğsüme, boğazıma, çeneme. Yüzümü yıkıyor.

Dünya beyazlaşmadan önce gördüğüm son şey bu. Işığı bir kez daha tadıyorum.

ELIANA

single cover /'siNGgəl 'kəvər/: isim

1: tek kişilik masa; boş koltuklu rezervasyon.

2: tek kişilik partinin kalp kırıklığı.

Şafak vakti, garaj yolunda lastik sesleri duyuyorum. Kalkıp ön kapıya koşuyorum, takılıp düşüyorum, evdeki her mobilyaya çarparak bacaklarımı morartıyorum. Lanet olası kapıyı menteşelerinden neredeyse söküyorum.

Neyin yanlış olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Sonra fark ettim:

Bir arabanın kapısı çarpıyor.

Bir çift ayak sesi yaklaşıyor.

Bir çift el omuzlarımı tuttu.

Zeke, ben dizlerimin üzerine çökünce benimle birlikte yere çöküyor, dizlerimin kesilip sert beton merdivende kanamasına aldırış etmiyor.

"Üzgünüm, Eliana," diye fısıldar. "Elimden gelen her şeyi yaptım."

BASTIAN

zorunlu yürüyüş /fôrst märCH/: isim

1: Isı ve basınçla fermantasyonu hızlandırmak veya yükselmek.

2: midenizde bir delik varken sekiz blok yürümek.

Işık söner. Sonra

tekrar gelir.

Bu iki olay arasında ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Belki saniyeler, belki saatler. Tek bildiğim şey, hayat beynime geri döndüğünde, kan kırmızısı şafak donuk gri bir sabaha dönüşmüş ve ben hala buradayım.

Plastik bağlar gevşemiş. İlk başta farkına varamıyorum, sonra giderek artan bir aciliyetle fark ediyorum. Kurşun beni delip geçtiğinde çırpınmam, plastiği gevşetecek kadar etkili olmuş olmalı. Sağ bileğim ıslak, emici bir sesle kayarak serbest kalıyor ve derimi geride bırakıyor. Kan ve ter, doğanın en iyi yağlayıcıları.

Kendimi zorla ayağa kaldırıyorum.

Dünya şiddetle sallanıyor. Midem — ya da ondan geriye kalanlar — protesto etmek için çığlık atıyor ve yaradan yeni bir acı dalgası dışarıya doğru yayılıyor, o kadar şiddetli ki, gözlerimin önünde siyah noktalar dans ediyor. Elimi karnımdaki deliğe bastırıyorum ve parmaklarımın arasından akan kanın sıcak, ritmik nabzını hissediyorum.

Çok fazla kan. Çok fazla lanet olası kan.

Birkaç dakikam var. Şanslıysam belki bir saat.

Telefonum yok. Cüzdanım yok. Üzerimdeki giysiler ve kardeşimin sevgisinin eskiden olduğu yerde kalan yırtık pırtık bir delik dışında hiçbir şeyim yok.

Depo kapısına doğru sendeleyerek ilerliyorum. Her adım yeni bir cehennem, ama daha önce de cehennemi yaşadım ve bu ne daha iyi ne de daha kötü. Kapıyı itip açtığımda metal gıcırıyor ve gözlerime iğne batıyormuş gibi hissettiren zayıf sabah ışığına doğru sendeleyerek çıkıyorum.

Rıhtım önümde uzanıyor. Nerede olduğumu bilmiyorum ve bilseydim bile, akıllıca yolumu bulacak durumda değilim. Bir yön seçip yürümeye başlıyorum. Kanlı ayaklarımla birbiri ardına.

Karnıma daha sert bastırıyorum. Parmaklarımın arasından daha fazla kan akıyor, sıcak ve yanlıştır.

Seçeneklerim sınırlı. Hastaneye gidemem. Aleksei bu şehirdeki doktorların yarısını elinde tutuyor, diğer yarısı ise soru sormaya korkuyor. Kurşun yarasıyla ortaya çıktığım anda, bir saat içinde ona haber ulaşır ve işi bitirmeye gelir.

Zeke'yi de arayamam. Koşarak gelir ve Aleksei'nin adamları ya onu orada öldürür ya da

Eliana, Sage ve korumaya çalıştığım diğer herkese kadar takip ederlerdi.

Onu kesinlikle riske atamam.

Sonra bir bina gözüme çarpar ve acı dolu sisin içinden bir anı belirir: daracık bir daire. Mutfak masasında buruşuk bir tahliye bildirisi. Eliana'nın omzunda hıçkıran bir kadın, havada Glade PlugIns ve ucuz şarabın kokusu yoğun bir şekilde yayılırken.

Georgia'nın evi.

Buradan sekiz blok ötede. Belki on. Lanet olası bir maraton kadar uzak, ama o ve ölüm arasında, lanet olası yarışı koşacağım.

İlk kez yığılmadan önce üç blok koşuyorum.

Dizlerim kaldırıma çarptı ve çarpmanın etkisiyle gövdemde bir sıcaklık dalgası yayıldı ve midem bulandı. Kusmuk ve kan dışında hiçbir şey çıkmadı. Bir süre orada kaldım, yaralı bir hayvan gibi kambur durdum, alnımı kirli betona dayadım, dünya ise yavaş ve mide bulandırıcı bir şekilde dönüyordu.

Kalk.

Eliana'nın yüzü zihnimde beliriyor. O pembe ve saf dudaklar.

Kalk, Bastian. Kalk. Hemen. Kalk.

Kalkıyorum.

Dört blok daha. Görüşüm, yaklaşan karanlıkla çevrili dar bir ışık noktasına odaklanıyor. Doğmamış çocuğumu düşünüyorum. Eğer burada, ve arasında, kepenkleri indirilmiş bir bodega ve bir çöp konteyneri ile

çürümüş çöplerle dolup taşan, o çocuk babasının varlığını ya da onun çabaladığını asla bilmeyecek. Lanet olsun, o *çabaladı*.

Altıncı blokta yine yere yığıldım.

Bu sefer kalkmak daha uzun sürüyor. Acı artık soyut bir şey haline geldi — uzak bir uğultu, sanki vücudumdan geçen bir tren, yoluna çıkan her şeyi yok ediyor.

Dik durun. Sol ayak. Sağ ayak. Sol. Sağ.

Durma.

Sakın *durma*.

Georgia'nın binası, sisli ve puslu havada bir serap gibi beliriyor. Bir an için, hayal gördüğümü düşünüyorum. Ama hayır. Yangın merdiveni gerçek. Grafitili çöp konteyneri gerçek. Girişe çıkan çatlak beton basamaklar *gerçek*.

Hangi dairenin ona ait olduğunu hatırlamıyorum, ama yine de merdivenleri tırmanıyorum, korkuluklara kanlı el izleri bırakarak, sanki Azrail'in izini sürmesi için ekmek kırıntıları bırakıyormuşum gibi. İkinci kat. Üçüncü kat. Burası mı? Bilmiyorum, ve yanılırsam bu benim sonum olur. Her adım bana kaybetmeyi göze alamayacağım bir şeye mal oluyor. Görüşüm çok parlak ve zifiri karanlık arasında gidip geliyor ve ortada bir yerde kapıları görüyorum. Soyulmuş boya. Yüzücü ve bulanık pirinç rakamlar.

Bunlardan biri tanıdık geliyor. Belki. Ya da belki sadece ölüyorum ve beynim beni rahatlatmak için yalanlar söylüyor.

Sanki başkasının eliymiş gibi yumruğumu kapıya vuruyorum. Tüm gücümü kullanıyorum ama yine de ses zayıf, acınası. Kapıyı çalmak değil de, kapıyı tırmalamak gibi. Ölen bir kuşun kanat çırpışları gibi.

Kapı açılıyor.

Georgia kapının orada duruyor soluk soluk
banyo kahve fincanı dudaklarına götürür.

"A-merhaba," diyorum.

Sonra bacaklarım tutmaz ve her şey tersine döner, eşiğinde yere
yığılırım.

BASTIAN

trussing /'trəsiNG/: fiil

- 1: pişirme sırasında şeklini korumak için eti sicimle bağlamak.
- 2: Müstakbel kayıinvalidenizin parçalanmış bağırsaklarınıza yaptığı şey.

Mavi fayanslı banyo duvarı.

Omurgama baskı yapan küvetin soğuk porseleni.

Başımın üstünde parlak bir ışık, ampulün camına yapışmış birkaç böcek, koyu lekeler, ölüden de ölü.

Gömleğim yok. Aşağıya bakıyorum ve çıplak ayaklarımın arasında buruşuk bir şekilde durduğunu görüyorum. Bir zamanlar beyazdı. Şimdi kanımla siyah ve kırmızıya dönmüş.

Yüzümün üzerinde bir yüz belirir. "Mermi temiz bir şekilde geçip gitmiş," diyor Georgia, gözlerini kısarak yarama dokunurken. "Tek şansın bu mu, ha?"

Kabul ya da ölüm hırıltısı gibi bir şey mırıldanıyorum. Bu noktada ikisini ayırt etmek zor.

O ortadan kaybolur ve ilk yardım çantasıyla geri döner. Benim çantaya kaşlarımı çatarak baktığımı görünce acı bir şekilde güler. "Benim çıktığım türden erkeklerle çıkarsan, soru sormadan yaraları sarmasını öğrenirsin," diye açıklar. İğneyi ustaca iplik geçirir. "Eski erkek arkadaşlarımdan biri, çoğu zaman kanlar içinde eve gelen bir bahisçiydi. Bir diğeri ise gecikmeleri hoş görmeyen insanlar için sayılarla uğraşıyordu." Gözlerime bakar. "Eliana doğmadan önce bile yaralı erkekleri dikiyordum. Dayan, bu biraz acıtacak."

İğne etime batıyor ve bilincimi kaybetmemek için küvetin kenarına sıkıca tutunmak zorunda kalıyorum. Georgia hızlı ama ustaca çalışıyor. Çıglık atmamak için kendimi zor tutuyorum.

Dikişleri bitirip bağladıktan sonra, "Ve bu kısım daha da acı verecek" diye uyarıyor. İğne ve ipliği bir kenara bırakıp tezgâhtaki Smirnoff şişesini alıyor. "Üzgünüm, elimde sadece bu var. Gerisini birkaç hafta önce lavaboya döktüm."

İçkiyi doldurur.

Bana uzattığı mutfak havlusunu dişlerimin arasına sıkıştırıp, kan tadı alana kadar sertçe ısıyorum. Votka yaraya değiyor ve hala var olduğunu bilmediğim sinir uçlarını yakıyor. Omurgam istem dışı kavisleniyor. Çıglık boğazımda kalıyor, havlu ve lanet olası iradeyle bastırılıyor.

Georgia hiç tereddüt etmez. Giriş yarasını hemostatik gazlı bezle sarar, sonra beni pek nazik olmayan bir şekilde ters çevirir ve çıkış yarasına da aynısını yapar. Arka taraf ön taraftan daha da kötüdür. Birkaç kez bayılıp kendime gelirim.

Sırada bandajlar var, belime sıkıca sarılıyorlar. Nefes almak işkence gibi, bu yüzden mümkün olduğunca az nefes almaya çalışıyorum.

İş bittiğinde, ter içinde kalarak duvara yaslanıyorum. Küvet, benim kanımla bir santim kalınlığında dolmuş.

"Gerçek bir doktora ihtiyacın var," diyor kadın geriye yaslanırken. "Ne yaptığını gerçekten bilen birine."

"Bu bir seçenek değil."

Beni izliyor. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Peki, kahve ister misin?"

Gülmek o kadar acı veriyor ki, neredeyse kendimi kaybediyordum. Bu his geçince, sadece zayıf bir şekilde başımı sallayabildim. "Tabii. Neden olmasın ki?"

Georgia tekrar kaybolur ve birkaç dakika sonra iki kupa ile geri döner. Birini bana uzatır, sonra karşımdaki kapalı tuvalet kapağına oturur. Kupasının kenarından, Eliana'nınkine rahatsız edici derecede benzeyen gözleriyle beni inceler. Aynı şekil, aynı şekilde saçmalıkları görme şekli. Bu, sevdiğim kadının hayaleti gibi, ancak on yıllarca süren kötü kararlar ve daha da kötü erkekler tarafından yıpranmış ve yaşlanmış hali gibi, kafa karıştırıcıdır.

"Kızımın ortadan kaybolmasının sebebi sensin, değil mi?" diye sorar.

Sessizce başımı sallıyorum.

Georgia da başını sallar. Hiç şaşırmamış gibi. "Ve benim aramalarıma cevap vermemesinin sebebi de sen misin?"

"O da benim hatam."

Kaçınılmaz olarak olacıklara kendimi hazırlıyorum: çılgınlıklar ve suçlamalar, kızı daha iyi bilmesi gereken bir adam tarafından cehenneme sürüklenen bir annenin haklı öfkesi.

kızını cehenneme sürükleyen bir adamın haklı öfkesi. Karşı koymayacağım; her şeyi hak ediyorum.

Ama Georgia patlamıyor. Sadece uzun, yorgun ve boş bir nefes alıyor. "Senin gibileri tanırım," diyor. "Çekici, tehlikeli ve her şeyi en iyi bildiğine tamamen ikna olmuş." Kahvesinden bir yudum alır, fincanın kenarından bana bakar. "Senin gibi bir düzine erkeği sevdim, Bastian. Hepsi kendi saçmalıklarına inanıyordu, ta ki inanmayana kadar. Ve biliyor musun? Yarısı öldü ya da hapiste, diğer yarısı da yakında aynı sonla karşılaşacak. O yüzden sana bir şey sorayım: Seni diğerlerinden ayıran ne?"

Ağzım açılıyor ama hiçbir şey çıkmıyor.

Beni farklı kılan nedir? O adamların ona söylediği yalanları kendime de söyledim. *Bu sefer farklı. Onun için yapıyorum. Şiddet, amaca ulaşmak için bir araç.*

Saçmalık. Hepsi saçmalık.

"Bilmiyorum," diyorum sonunda. "Hiçbir şey, sanırım."

Yine, sanki bu oyunda rolümü tam olarak doğru oynuyormuşum gibi, sadece başını sallar. "Eliana'nın babası gittiği gece," der, cevaplar bulanıklığın içinde bir yerde yüzüyor gibi kahvesine bakarak, "yirmi iki yaşındaydım, parasızdım, aklım başımdan gitmişti ve çoktan daha genç birine yönelmiş bir adamın çocuğuna hamileydim."

Kupasını küvetin kenarına koyar ve bacak bacak üstüne atar.

"Onu verebilirdim. Muhtemelen iyi kalpli, zengin bir çift onu alırdı. Ne yaptıklarını gerçekten bilen insanlar. Bu daha insancıl bir davranış olurdu. Ama ben onu tuttum. Onu tuttum, büyüttüm... ve o çocuğun hayatını akla gelebilecek her şekilde mahvettim."

Onun ağzından çıkan kahkaha, bir kilise çanı kadar boş.

"Otuz yıl," diye devam eder. "Otuz yıl boyunca kızımı sevmeye çalıştım. Ve nedense, her seferinde her şeyi daha da kötü hale getirdim." Gözlerine bakar ve orada gördüğüm acı, eski olduğu kadar tanıdık da. "O yüzden, sevdiğin insanları mahvetme konusunda tekel sahibi olduğunu düşünerek orada oturma, Bastian. Bana kıyasla sen bir amatörsün."

Onun sözlerinde kendimden bir şeyler görüyorum. Kendi başarısızlıklarını bir kırbaç haline getirip, sırtın kanayana kadar kendini onunla dövmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

"Anlıyorum," diyorum boğuk bir sesle. "Birini o kadar şiddetle korumak istemenin sonunda onu kendi yöntemlerinle öldürmen..."

Georgia'nın gözleri keskinleşir. "Kızıma da bunu mu yaptın?"

"Evet. O ve daha kötüsü. Onun *için* öldürdüm. Onun için öldüm. Ve yine de bana ihtiyacı olduğunda *yanında olmayı* başaramadım."

Georgia burun kıvrır. "Bu doğru gibi görünüyor. Senin gibi erkekler aşkın her zaman büyük jestler ve dramatik fedakarlıklar olduğunu düşünürler. Bir kadının banyo zemininde kanlar içinde yatmak gibi şeyler." Beni işaret eder. "Oysa gerçekte aşk, her gün, sıkıcı ve çekici olmayan *bir şekilde orada* olmakla ilgilidir." Dudaklarını büzür. "Herkes birisi için ölebilir, Bastian. Onlar için yaşamak mı? İşte zor olan da bu."

ELIANA

ÜÇ GÜN SONRA

second seating /'sekənd 'sēdiNG/: isim

1: ilk misafir grubu ayrıldıktan sonra yapılan ikinci servis.

2: ölümler kapınızdan tekrar içeri girdiğinde, ılık atmak mı yoksa dayanmak mı gerektiğine karar vermeniz gereken an.

Çekyat mahvolmuş. Ona dokunmadan duramıyorum.

Parmaklarım, Bastian'ın bıçağının kumaşı yırttığı pürüzlü kenarları izliyor. Kırık kaburgalar gibi dışarı çıkmış yaylara, içini boşaltıp iç organlar gibi yere saçtığı köpük dolguya dokunuyorum.

Kimse temizlemedi. Zeke tek başına döndüğünden beri kimse bu odadaki hiçbir şeye dokunmaya cesaret edemedi.

Zeke tek başına döndüğünden beri.

"El." Yasmin'in sesi başımın üstünde bir yerlerden geliyor. "Bir şeyler yemelisin."

Cevap vermiyorum. Başparmağım döşemede kötü bir yırtık buluyor ve üzerine bastırıyor. Sanki kendi açık yarama parmağımı bastırıyormuşum gibi; o kadar acıtıyor.

"Lütfen." Eli omzuma konuyor. "Sadece biraz tost. Herhangi bir şey."

Bebek içimde sallanıyor, protesto ya da açlık ya da her ikisi için bir çırpınma. Bu, Bastian'ın gittiği gece başladı. Buna önem vermem gerekir, önem vermem gerektiğini biliyorum ve veriyorum, veriyorum, veriyorum. Ama...

"Ona son sözlerim neydi?" diye sorduğumu duyuyorum. "Hatırlayamıyorum Yas. Acımasız davrandım mı hatırlayamıyorum."

"Tatlım, böyle düşünmemelisin. Kötü bir yola giriyorsun."

Elini benden çekiyorum. "Her fırsatta onu uzaklaştırdım ve şimdi o... o... o..."

Söyleyemiyorum.

"Henüz hiçbir şey bilmiyoruz," diyor Yasmin yarı yürekten. "Zeke onu kaçırdıklarını söyledi. *Kaçırdılar*, öldirmediler. Bu farklı bir şey."

Deli bir kadın gibi gülüyorum. "Aleksi esir almaz, Yas. Mafya patronu olmanın tüm amacı budur."

Avuç içimi karnıma bastırıp ağlamamaya çalışıyorum. Bu çocuk babasının sesini asla duymayacak. Onun Rus ninnisini söylemesini asla duyamayacak: *Spi, mladenets moy prekrasny*.

Sonra bir araba garaj yoluna girer ve kalbim durur.

Çakıl taşları üzerinde lastiklerin çıkardığı sesi duymaktan korkmayı öğrendim. Artık Pavlov'un köpekleri gibi şartlandırılmış durumdayım, ancak

salya akıtmak yerine, dehşete kapılıyorum. Dinlerken, iki araba kapısı çarpıyor.

Bir değil.

İki.

"Zeke dışarı çıktı mı?" diye soruyorum.

"Hayır, sanmıyorum." Yasmin de benim kadar kafası karışık görünüyor. "Eve geldiğinden beri yatak odasında."

Excalibur'u kavrar ve titrek bacaklarımla ayağa kalkarım. Kendimi kapı ile evin geri kalanı arasına yerleştirir, ayaklarımla geniş bir duruş alır ve savaşmaya hazır hale gelirim.

Eğer bu Aleksei ise, savaşarak öleceğim.

Yasmin yanımda kendini hazırlar. Kapı açılır ve paslı menteşelerinden içeri doğru sallanır. Hava içeri girerken, kokuyu alıyorum...

...kış yeşili kokusu mu?

İmkansız, halüsinasyon gibi *kış yeşili*, ateşli bir rüya gibi duyularımı yakıyor. Olamaz. Bu hiç mantıklı değil. Hiç mantıklı değil...

"Eliana."

Bu benim adım, kendi kalp atışımdan daha iyi tanıdığım bir sesle fısıldanıyor. Ses, cehennemi yaşayıp geri dönmüş gibi geliyor, ama hiçbir cehennem ateşi beni ondan uzak tutamaz artık.

Sonra elleri yüzümde. Nasırlı, sıcak ve *gerçek*.

Çıglık attım.

Bunu yapmak istemiyorum ama içimden vahşi bir şey gibi çıkıyor ve sonra yumruklarım uçuyor, göğsüne, omuzlarına,

ulaşabildiğim her yere vuruyorum. "Sen *ölmüş* olman gerekiyordu!" diye bağırıyorum. "Zeke dedi ki... dedi ki sen öldün... Ben günlerdir senin *yasını* tutuyordum, sen ise... neredeydin? Neredeydin?"

Yumruklarım sert ete çarpıyor. Beni durdurmuyor. "Bana bunu yapmaya nasıl *cüret* edersin?"

Her darbeyi, her çığlığı, kendini savunmak için elini kaldırmadan Kendini savunmak için elini bile kaldırmıyor. Vücudu, kendimi tekrar tekrar attığım bir taş duvar gibi, yumruklarım kaslara ve kemiklere çarparken, gözyaşlarım yüzümden akıyor ve ciğerlerim bu çabadan yanıyor.

"Öldüğünü sandım," diye yumruklar arasında boğuk bir sesle söylüyorum. "Yine. Sandım ki... Sandım ki..."

Yine de beni durdurmuyor.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Belki birkaç dakika. Kalp atışları arasındaki boşluğa sıkışmış sonsuz bir keder. Sonunda öfkem diner ve geride boşluk ve titreme kalır. Alnım göğsüne düşer ve yumruklarım açılır, avuçlarım düz bir şekilde gövdesine bastırır.

O anda bandajları hissediyorum. İnce pamuklu gömleğinin altında kalın ve sertler, beline sonsuz katmanlar halinde sarılmışlar.

Nefesi de düzgün değil. Sığ ve zorlu. Her nefes alışında acı verici bir şey yakalıyor.

"Bastian... Bu... Bu ne? Sana ne oldu?"

Elini kaldırıp başımın arkasına koyar, parmakları saçlarımın arasına girer. "Aleksi beni vurdu," der

diyor. "Ama buradayım. Sana geri döndüm. Ve yanımda birini getirdim."

Sonra başka bir varlık kendini belli eder.

Tanıdık bir parfüm kokusu — çiçeksi ve mide bulandırıcı derecede tatlı, aşırıya kaçmış, eczanelerin indirim reyonlarında bulabileceğiniz türden — kış yeşili kokusunu keser. Eşikte tereddütlü bir ayak sesi duyarım ve neredeyse iki aydır duymadığım bir ses, adımları hem soru hem de özür gibi söyler.

"Eliana?"

Anne.

Bastian'ın kollarında hareketsiz kalırım. Duygularım o kadar şiddetli bir şekilde çalkalanıyor ki, midem bulanıyor. Annem burada. Kaçındığım annem. Aramalarını defalarca sesli mesaja düşürdüğüm annem. Gecenin bir yarısı Chicago'dan kaçarken hiçbir açıklama yapmadan geride bıraktığım annem.

Bastian geri çekilerek bize yer açar ve odanın diğer ucunda annemin titrek nefesini duyarım. Ellerini ovuştururken kumaşın hışırtısı ve bileziklerinin tıkırtısı duyulur.

"Bebeğim," diye fısıldar. "İyi misin, incinmiş misin, ne olduğunu bilmiyordum."

Durur. Yutar. Tekrar dener.

"Bastian üç gün önce kapıma geldi, her yeri kan içindeydi. Bana her şeyi anlattı. Ve ben sadece senin yanında olan bir anne olmak istedim, tatlım. Sefil hayatımda bir kez olsun, yanında olan bir anne olmak istedim."

"Anne," diye fısıldarım.

Kollarımı açarım ve o bana sarılır, beni sıkıca kucaklar, sessizce ağlar, tüm bu çabadan titrer. Ben de öyle.

"Özür dilerim," diye saçlarıma fısıldadı. "Çok özür dilerim, bebeğim. Her şey için. Sana ihtiyacın olduğunda yanında olmadığım her an için."

Ondan uzaklaşmak ve ona tutmadığı her sözü, kaçırdığı her doğum gününü, benden daha önemli olan her Derek'i hatırlatmak istiyorum. Ama bunun zamanı çoktan geçti ve benden sürekli bir şeyler almak isteyen bir dünyada, bir kez olsun bana bir şey vermeye karar verdiğinde nasıl kızabilirim ki?

"Geldin," diye ciyaklayarak söylüyorum.

"Geldim," diye onaylıyor. "Sonunda. *Sonunda* geldim."

Ona tekrar sarılabilmek için ellerini arıyorum. Cildi hatırladığımdan daha kağıt gibi ve kuru, sanki kuş kemikleri gibi, ama o hala benim annem, lanet olsun, bu yüzden ona sarılıyorum ve duygularımın beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyorum. Kaybedilecek bir savaş, ama yine de mücadele ediyorum. İnatçı gurur ve tüm o şeyler.

Kargaşa, diğerlerini ateşin etrafına toplanan kelebekler gibi kendine çekiyor. Zeke yatak odasından koşarak geliyor, nefes nefese kalıyor ve Bastian'ın duruşunu fark etmeden önce ona yarı yarıya saldırıyor.

"Vay *canına*," diye nefes nefese durur Zeke. "Sen... sen gerçekten..."

"Hayattayım," diye onaylar Bastian. "Zar zor, ama evet."

Tekerlekli sandalyenin tanıdık gıcırtısı Sage'in geldiğini haber verir. Kendini koridora sürer ve aniden durur, lastik tekerlekler parke üzerinde sessizleşir. Kimse konuşmaz. Güvenli ev, çok fazla duygunun statik sesiyle dolar.

aynı alanda var olmak. Anneme yakın duruyorum, ellerimiz hala birbirine kenetlenmiş.

Ben de sıkıca tutunuyorum.

Sage sessizliği ilk bozar. "Bakın kedi ne getirmiş," der düz bir sesle.

Bastian gülüyor. "Kedi beni ölmeye bırakmalıydı."

Yine de kimse kıpırdamıyor. Aralarındaki hava kaynıyor. Sonra Sage ileri doğru ilerliyor. Bastian'ın hemen önünde, dokunacak kadar yakın bir mesafede duruyor.

"Geri geldin," diyor Sage. "Yine."

"Her zaman geri döneceğim," diye homurdanır Bastian. "Sen istemesen bile. Belki de özellikle o zaman."

Bastian'ın sesinde garip, alışılmadık bir tereddüt duyuyorum. Bir an sonra, tekrar konuştuğunda, nedenini anlıyorum.

"Ben..." Durur. Tekrar başlar. "Sana sarılısam olur mu, Sage?"

Nefesimi tutuyorum, annemin eli hâlâ benim elimde.

"Evet," diyor Sage sonunda, huysuz bir ergen gibi. "Evet, tamam."

Bastian'ın dizlerinin üzerine çöktüğünü gösteren ikiz bir ses duyarım. Sonra Sage tekerlekli sandalyesini ileri doğru kaydırırken sandalyenin gıcırdaması ve uzun süre ayrı kaldıktan sonra birbirlerini bulan iki bedenin yumuşak çarpışması duyulur.

İkisi de konuşmaz. Konuşmalarına gerek yoktur. Bastian'ın düzensiz nefes alıp verme sesi ve Sage'in sessiz, kesik kesik nefes vermesi, kelimelerin ifade edemediği her şeyi anlatır. Bastian'ın, karnındaki kurşun yarasına rağmen küçük kardeşini kucakladığını hayal ederim.

Sage'in kolları, Bastian'ın boynuna, küçükken, kazadan önce, her şey ters gitmeden önce olduğu gibi sarılır.

Ve gözyaşlarım kontrolsüz bir şekilde yüzümden akıyor.

ELIANA

canlı ateş /līv 'fī(ə)r/: isim

1: pişirme üzerinde ateş ateş daha daha
kontrollü ısı.

2: fark fark ölmek ölmek bir bir ve
onun yanında hayatta kalmak arasındaki fark.

Daha sonra, özürler ve açıklamaların kaosu yatıştığında, Bastian'ı yatak odasında yalnız buluyorum.

Şifonyere ağır bir şekilde yaslanmış, bir eliyle bandajlı karnını tutarken, diğer eliyle sanki onu ayakta tutan tek şey oymuş gibi komodinin kenarını sıkıca tutuyor.

Yavaşça yaklaşıyorum ve ondan yayılan ıyıyı hissedebilecek kadar yakın duruyorum. Antiseptik ve kurumuş kanın altında hala wintergreen kokusu alabiliyorum. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum," diye başlıyorum, önsöz yapmadan. "Ya da teşekkür etmem gerekip gerekmediğini bile bilmiyorum. Dünya seni kaç kez öldürmeye çalışırsa çalışsın, ölmeyi reddediyorsun. Bunun minnettar olunacak bir şey olduğunu bilmiyordum, ama... işte buradayız."

Bastian'ın eli yanağımı okşadı. Eli pürüzlü, nasırlı ve hafifçe titriyordu. Başparmağıyla gözyaşımı sildi. "Annen hayatımı kurtardı," dedi.

"Bunu sen söyledin," diye hatırlatıyorum ona. "Seni diktiğini."

"O değil," diyor. "Yani, evet, o da var. Ama *sadece* o değil. Bana bir şey söyledi. Sonunda kalın kafamı delip geçen bir şey."

"Ne?"

"Herkes birisi için ölebilir." Alnı alnıma değiyor ve onun titrediğini hissediyorum. "Ama onlar için yaşamak... işte bu zor olan kısmı."

Nefesim kesildi.

"Senin için ölmekten bıktım, Eliana," diye yemin eder. "Bundan sonra, bunun yerine yaşamayı deneyeceğim."

Gömleğinin altındaki bandajlara dikkat ederek parmak uçlarımda yükseliyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. Öpücük nazik. Yaralarına dikkat ediyor, kırdığımız ve yeniden bir araya getirmeye çalıştığımız her şeye karşı temkinli. Ama aynı zamanda, o sokaktan kaçtığım geceden beri kendime izin vermediğim bir şekilde de *kesin*.

Geri çekildiğimde, dudaklarım onun dudaklarına değiyor ve fısıldıyorum, "Sözünü tutmanı bekleyeceğim."

Bastian beni uzaklaşmama izin vermez. Kollarını bana dolayarak beni kendine yakın tutar. Çenesi başımın üstüne yaslanır ve bir süre sadece birlikte nefes alırız. Nefes alıp veriyoruz, nefes alıp veriyoruz. Sanki birbirimize sadece aynı alanı paylaşmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatıyoruz.

"Titriyorsun," diye mırıldanıyorum göğsüne.

"Kan kaybından," diye açıklıyor. "Ve belki de rahatlamadan. Kim bilebilir ki?"

Gölüşü zayıf, daha çok hırıltı gibi, ama gerçek. Bu sesi özlemişim. Onunla ilgili pek çok şeyi özlemişim.

Benim elim sallanıyor uzanıyor onun yanına ve
bulur kenarını kenarı bandajların bandajların
kenarını bulur. "Acıyor mu?" diye sorarım.

"Bir orospu çocuğu gibi," diye itiraf
ediyor. "Fazla mı?"

Kaşlarını çattığını hissediyorum. "Ne için fazla?"

Yüzümde utangaç, kurnaz ve ateşli bir gülümseme belirliyor.
"Sözlerini yerine getirmek için."

"Eliana..."

"Kapıyı kapat," diyorum ona.

Bastian tereddüt ediyor. Eli yüzümden düşüyor. "Eliana, bunu yapmak zorunda değilsin..."

"Bu gece bu odadan çıkmıyorum." Elimizi uzatıp parmaklarımızı
gömleğinin kumaşına geçiriyorum. "Sen de çıkmıyorsun. Bana bir
söz verdin, Bastian. Harold'la görüşmeden döndüğünde, uykumda
söylediğim tüm o şeyleri benden duymak istediğini söylemiştin.
Ama bu sefer uyanırken. Yüzüne karşı. Saklanacak rüyalar
olmadan. Bu sana tanıdık geliyor mu?"

"Hatırlıyorum," dedi sert bir sesle.

"İyi." Gömleğini bırakıp geri çekildim. "Çünkü söylediklerimde
ciddiydim. Sözünü tutmanı istiyorum. Hepsini."

Acı verici birkaç saniye boyunca hiçbir şey olmaz ve
reddedilmenin acısını hissedirim.

Sonra onun hareket ettiğini duyuyorum. Kapı kapanıyor. Kilit
yerine oturuyor.

Ve hava ısınmaya başlar.

Yatak odasının ortasında donmuş gibi duruyorum, seslerle çevriliyim. Sesleri tek tek ayırıp sırayla tadını çıkarıyorum. Bastian'ın bağırsağındaki yaradan dolayı zorlu, sert ve sık nefes alış. Bana doğru sürünürken döşeme tahtalarının gıcırtısı. Oturma odasından gelen televizyonun uzak sesleri. Kumaşın hışırtısı.

Wintergreen yaklaşırken kokusu daha da güçleniyor. Yaklaşıyor. Yaklaşıyor. Durduğunda, birkaç santim uzağımdaydı. Sıcaklığın saldırısı karşısında titriyorum, sonra iç çekip rahatlıyorum. Nefesi şakaklarımdaki ince tüyleri hareket ettiriyor. Nabzım boğazımda, bileklerimde, bacaklarımda arasında atıyor.

İkimiz de

kıpırdamıyoruz.

İkimiz de

konuşmuyoruz.

Bastian'ın parmakları önce çenemi bulur. Yüzümü nazikçe yukarı doğru kaldırır ve nefesim kesilir. Diğer eli kalçama yerleşir, beni yerinde sabitler ve eğilip gözyaşlarımda kuruduğu gözümün köşesine dudaklarını değdirir.

Her dokunuş bir sorudur.

Bu uygun mu?

Bunu yapabilir

miyim? Beni içeri

alır mısın?

Cevabım, gömleğinin önünü tutup onu daha da yaklaştırarak cevap veriyorum.

Yarası ona acı veriyor olmalı, ama geri çekilmiyor. Bunun yerine, eli kalçamdan belime kayıyor ve aramızda hiç boşluk kalmayana kadar beni kendisine sıkıca bastırıyor.

"Eliana," diye fısıldadı. Adımı, her hecesini tadar gibi, her birini bir öncekinden daha lezzetli bulurmuşçasına söylüyordu.

"Buradayım," diye fısıldıyorum. "Artık kaçmıyorum."

Alnı alnıma değiyor. Onun titremesini hissediyorum. Benim içimi saran titremeyele aynı.

Gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyorum. Kumaş, düğmeler birer birer açılırken, gövdesini saran kalın bandajları santim santim ortaya çıkarıyor. Ellerim donuyor ve açgözlü mü davranıyorum diye düşünmeye başlıyorum. Bu yanlış mı? Durmalı mıyım?

Sanki her şeyi sorguladığımı duyabiliyormuş gibi, Bastian ellerimi kendi elleriyle kapattı ve bandajlara bastırdı. Avuç içlerimin altında tıbbi bandın kenarını, bandajın üstünde ve altında onun cildinin sıcaklığını hissettim. Parmak uçlarımda kalp atışları düzenli ve güçlü bir şekilde atıyordu.

"Ben kırılgan değilim," diyor bana.

O erkeksi, kısık bariton sesine karşı bacaklarım istemsizce kasılır. "Vuruldun," diye hatırlatırım ona.

"Ve hala ayaktayım." Kıkırdar. "Aleksi'ye bir dahaki sefere daha iyi nişan almasını söyle."

"Bir dahaki sefer *faan olmaz*, seni koca, aptal canavar," diyorum, aniden gözyaşlarıma boğulurken. "Bunu bir daha yapabileceğimi sanmıyorum."

"Gerek yok. Ben buradayım. Lanet *olsun*, *buradayım* Eliana. Hiçbir yere gitmiyorum."

Başımı sallarım, yutkunurum ve gömleğini omuzlarından aşağı iterim. Kumaş kollarından aşağı süzülür ve ayaklarımızın dibinde birikir.

Sonra onu haritalamaya başlarım.

Parmak uçlarım önce göğsünün düzlüklerini izliyor, bir zamanlar görebildiğim zamanlarda önemsemediğim kas ve kemik yapısını takip ediyor. Yara izleri ve bandajlar kalbimi acıyla sızlatıyor. Dövmeleri hissedemiyorum ama orada olduklarını biliyorum ve bunlar kalbimi farklı bir şekilde acıtıyor. Ama yaralanmış ve binlerce kez binlerce yüz­süz kurbana ve Bastian Hale'in verdiği zararın tam sayısını sayarsak *bana* da çok acı çektirmiş olsa da, o acıyı ondan alabilsem bile almazdım, çünkü onu o yapan ve onu bana getiren şeydi. Bunun için minnettar olmalıyım. Başka seçeneğim yok.

Bandajların kenarına geldiğimde, dikkatlice etrafından dolaşıyorum. Avuç içlerim kaburgalarının üzerinde kayıyor ve sırtına doğru ilerliyor. Oradaki kaslar gerginlikten düğümlenmiş. Ona yaslanarak parmaklarımla masaj yapıyorum.

Nefesi alnımda fısıldıyor. "Eliana," diye tekrar iç geçiriyor.

Elleri süveterimin kenarını bulur. Orada durur, parmak eklemleri belimin çıplak derisini okşayarak sessizce izin ister.

Cevap olarak kollarımı kaldırırım.

Kazakımı başımdan yavaşça çıkarır, ardında tüylerimi diken diken eden bir his bırakır. Soğuk hava önce cildime çarpar, omuzlarımı ve göğsümü karıncalandırır. Sonra avuçlarının sıcaklığı karnımı okşar — artık daha yuvarlak, eskiden bildiği düz yüzeyden inkar edilemez bir şekilde değişmiştir.

Parmaklarını kıvrımın üzerine genişçe açar ve orada tutar. "Çok özledim," der. "Çok özledim lan."

Parmaklarımla saçlarını okşuyorum. "Şimdi buradasın. Önemli olan bu."

Arkamdan uzanıp sütyenimin kopçasını açtım ve onu düşürdüm. Bastian'ın önünde çıplak durmanın verdiği savunmasızlık, onun tepkisini görememek, omurgamdan bir titreme geçirdi. O hala beni sıcaklığıyla kavuruyor olsa da, meme uçlarım açık havada sertleşti.

Boğuk bir nefes alarak, ağzını köprücük kemiğime indirir ve sıcak ve açık bir şekilde göğsümün şişkinliğine doğru sürükler. Bir anda, tüm utangaçlığım uçup gider. O his dışında hiçbir şeyi umursamıyorum artık. Dudakları cildimde geziniyor ve o işkence dolu inilti de onunla birlikte geliyor.

Başım geriye düşer. Parmaklarım dengemi sağlamak için omuzlarına tutunur, dudakları bir meme ucumu kapar, dili döner, dişleri nefesimin kesilmesine yetecek kadar baskı uygulayarak okşar.

Bir inilti, onu yakalayamadan ağzımdan kaçıyor.

"İşte orada," Bastian cildime karşı kıkırdıyor. Sesinin titreşimi, bacaklarımın arasında daha fazla ısı yayıyor.

Beni yatak doğru geriye doğru yürür, ellerini kalçalarımın koyarak dengemi sağlar. Baldırlarım yatağa değdiğinde, sertçe otururum. Bileklerimi yakalar ve kalçalarımın iki yanındaki yorgana nazikçe bastırarak beni yerinde sabitler.

"Kalkma," diye emreder boğazıma. "Sana bakayım."

Geri çekildiğinde, onu kaybetmiş olmanın acısıyla inlerim, o kadar uysal ve itaatkar bir sesle "Bastian" derim ki, o da sadece homurdanarak cevap verebilir.

"Biliyorum," diyor. "Biliyorum, bebeğim. Bana bunu ver. Neredeyse kaybettiğim şeyi hatırlamak için bir dakika."

Ben de kalırım. Bana bakmasına izin veririm. Gözlerini üzerimde göremesem de, her santimetrekaresinde yanık izleri bırakan bakışlarını *hissediyorum*.

Sonra onun yere diz çöktüğünü duyuyorum. Bu pozisyon yüzünü karnımla aynı hizaya getiriyor ve dudakları gelmeden önce nefesiyle gergin cildimi okşuyor. Göbek deliğimden kalça kemiğime kadar bir yol öpüyor. Cildim bittiğinde, yavaşça bacaklarımdan tayıtımı çıkarıyor ve daha aşağıya inebilmek için bir kenara koyuyor.

Ellerim altımdaki yorganı yumrukluyorum, kendimi örtme, bu kadar değişen karnımı, artık bana bile yabancı gelen vücudumu saklama dürtüsüyle mücadele ediyorum.

Ama Bastian bana kendimi kaybetmem için zaman tanımıyor. Avuç içleri baldırlarımdan, dizlerimden, iç uyluklarımdan yukarı kayıyor ve bacaklarımdan arasına yerleşirken onları nazikçe ayırıyor.

Onun sakalları beni çiziyor ve ben çığlık atarak gülüyorum. O da benimle birlikte gülüyor, sonra sol uyluğuma bir öpücük konduruyor. Sonra sağ uyluğuma. Benim onu çok istediğim yere ulaşmak için hiç acele etmiyor.

Onun adını tekrar inleyerek söylediğimde - "Bastian!" - beni görmezden geliyor. Dişleri bacağımın kalçamla birleştiği kıvrımı sıyrıyor. Titrediğimde cildimde onun gülümsemesini hissediyorum. Sıcak ve yakın, ama orada oluşan acıyı tatmin edecek kadar yakın değil.

Kalçalarım istem dışı hareket ediyor, sürtünme arıyor, *onu* arıyor, ama elleri uyluklarımı sabitliyor.

"Sabırlı ol."

"Sabırlı *davrandım*," diye nefes nefese söylüyorum. "*Çok uzun* süre sabırlı davrandım. Senin *öldüğünü* sandım, seni adi herif, ve şimdi, beni..."

"Yalvaracak mısın?" diye bitiriyor. "Evet. Aslında, öyle yapacağım."

Gözlerim geriye kayarken dirseklerimin üzerine çöküyorum. Neyse ki Bastian tam bir pislik olabilir, ama *kötü* bir pislik değil. Yarım dakika daha alaycı, titrek öpücüklerinden sonra, ağzı sonunda beni buluyor.

Onun dili kıvrımlarımın arasında dolaşırken sırtım yataktan kalkıyor. Parmaklarımı saçlarının köklerine gömüyorum ve onu insan olarak yapabileceğim kadar yakına çekiyorum. Onu boğuyorsam da, o bunu hiç belli etmiyor. Beni parfüm gibi içine çekiyor ve sonra devrelerimi kızartacak şekilde yalamaya ve emmeye başlıyor. Parmakları bir noktada birleşiyor, ne zaman olduğunu bilmiyorum, ve ben bu ezici duygunun karşısında eriyip gidiyorum.

Sessiz odada çıkardığım sesler utanç verici derecede yüksek, başka koşullar altında beni utandıracak, hiç de yakışık almayan inlemeler ve hıçkırıklar, ama umurumda değil. Onun dili *bunu* yaparken, parmakları *oradayken*, onu geri kazandığımda ve her şey bu kadar iyi hissettirirken umurumda değil.

"Bastian," diye inliyorum, ellerini beni sabit tutmaya çalışmasına rağmen kalçalarımı yüzüne sürüyorum. "Oh, Tanrım, *Bastian* — Oh — Oh — Bekle, hayır —!"

Geri çekildi.

Aynen öyle. Tam da uçurumun kenarında sallanırken, her sinir ucu serbest bırakılmak için çığlık atarken, *duruyor*.

"Hayır!" diye haykırıyorum. "Hayır, hayır, hayır, yapamazsın... seni *pislik*...!"

Gölüşü, uyluğuma karanlık kadife gibi geliyor. "Sana söyledim: Yalvaracaksın."

"Yalvarıyordum!" Sesim çaresiz, tamamen yıkılmış gibi geliyor ve henüz *orgazm* bile olmamıştım. "O yalvarmaydı! *Açıkça* yalvarmaydı!"

"O *sızlanmaydı*." Parmak ucu, alay edercesine iç uyluklarımın üzerinde yukarı aşağı kayıyor. "Yalvarmak farklıdır."

"Seni öldüreceğim. Bu sefer gerçekten öldüreceğim ve kimse beni suçlamayacak, çünkü bunu hak ediyorsun."

"Mmm." Kalça kemiğime iffetli bir öpücük kondurdu ve ben neredeyse ağlayacaktım. "Ne istediğini söyle, Eliana."

"Ne istediğimi *biliyorsun*."

"Senin söylemeni istiyorum. Yüksek sesle. Kelimelerle. Saklanacak hayaller yok, hatırladın mı?"

Gururum anında parçalanır. Direnme düşünceleri bir anda uçup gider. "Ağzını üzerimde istiyorum," diye fısıldarım. "Beni boşaltmanı istiyorum. Lütfen, Bastian. *Lütfen*."

Kulaklarımda kalbimin çarpıntısını duyabiliyorum, boynumdan göğsüme doğru bir kızarıklık yayılıyor. İsteddiğimi söylemekte hiç iyi olmadım, ne yatakta ne de başka bir yerde. Yıllarca süren kıtlık bana, alabildiğimi alıp bunun için minnettar olmayı öğretti.

Ama Bastian kıpırdamıyor. "Tekrar,"

diyor. "Daha yüksek sesle."

"Beni boşaltmanı istiyorum," diye tekrarlıyorum, bu sefer daha güçlü bir sesle. "Dilini içimde istiyorum. Yüzünde parçalanmak istiyorum. Seni *hissetmek* istiyorum, Bastian. Her şeyini. Uzun zamandır bunu bir daha asla yaşayamayacağımı düşündüm ve

Şimdi *buradasın* ve bu kadar kendini beğenmiş, dayanılmaz bir pislik olmayı bırakıp *beni boşaltmanı* istiyorum."

Ağzı aşağı iner. Ben

çığlık atarım.

Bu sefer alay yok. Dili en çok ihtiyacım olan yere gidiyor, parmakları da onu takip ediyor ve ben kendimden geçiyorum.

Uyluklarım onun başını sıkıca kavrar ve tüm evin duyabileceğinden emin olduğum bir çığlıkla onun ağzının altında parçalanırım. Umurumda değil. Aslında, duymalarını istiyorum. Bastian Hale'in hayatta olduğunu, benim olduğunu ve beni o kadar sert boşaltacağını, gözlerimin arkasında yıldızlar gördüğümü bilmelerini istiyorum.

"İşte burada," diye iç bacağımanın iç kısmına doğru homurdanıyor, ben dünyaya geri dönerken hassas cildime bir öpücük konduruyor. "Benim iyi kızım."

Nefesimi toplayıp bir cevap verebilecek hale gelemeden, yatağa tırmanıyor.

Üzerimde sürünürken karnıma baskı yapmamaya dikkat ediyor. Kendini kaldırırken nefes alıp verişindeki zorluğu duyabiliyorum — yara ona çok kızmış olmalı — ama ona dikkatli olmasını söylemeye çalıştığımda, ağzı ağzımı buluyor ve itirazımı yutuyor.

O beni dağınık bir öpücükle tüketirken, ben onun kemer tokasına uzanıyorum. Bir şekilde, dillerimiz çarpışıp savaşıırken, onu açmayı başarıyorum. O, beni serbest bırakacak kadar pantolonunu aşağı çekmeme yardım ediyor. Elime, kaya gibi sert ve saten gibi yumuşak bir şekilde atlıyor. Ona birkaç deneme niteliğinde okşama yapıyorum ve o içinden küfrediyor.

Ama o hala tereddüt ediyor. Bebeği, benim onurumu ya da henüz söylemediği özürleri düşünüyor olmalı. Ama bunların hiçbiri umurumda değil, çünkü aklımdaki tek

tek düşündüğüm şey, o lanet olası saniye içinde içime girmezse öleceğim.

"Bir daha durursan," diye uyarıyorum, "seni gerçekten öldürürüm."

Açık ağzıma gülüyor. Sonra alnını alnıma dayayarak girişime yerleşiyor. Orada beklerken, sözsüz son bir soru sorarken hissediyorum onun baskısını.

Yapabilir miyim?

Bacaklarım onun kalçalarına dolanarak *Evet* diyor.

O, kalın, sert ve yıkıcı bir şekilde, santim santim yavaşça içime giriyor. Vücudum onun kalınlığına uyum sağlarken inliyorum. Gerginlik artık farklı — aslında, vücudumdaki her şey artık farklı — ama onu tekrar içimde hissetmenin verdiği dolgunluk, *tamlık*? Tam olarak hatırladığım gibi.

"Siktir," diye inliyor boynumun kıvrımına. "Sen... Tanrım, Eliana, sen..."

"Biliyorum," diye nefes nefese söylüyorum, çünkü biliyorum. Ben de hissediyorum. Bunun *doğruluğunu*. Hayatımda hiçbir şey bana bu kadar uymamıştı.

Bastian'ın kolları, kendini tutmaya çalışmaktan titriyor. Son bir sınırı aşmaktan korkuyor, ama Tanrı bilir neden bunun artık önemli olduğunu düşünüyor. Benim parçalara ayrıldığımı hissetmiyor mu? Benim çaresizliğimin kokusunu nasıl alamıyor? Şu anda onu istediğimden daha fazla istediğim bir şey olmadı.

"Çekil," diye fısıldıyorum. "Lütfen çekil." Tanrıya şükür, çekiliyor.

İlk hamle tereddütle başlar. Ama tırnaklarımı omuzlarına geçirip ona doğru kendimi uzatınca, içindeki bir şey kırılır. Son sınır aşılır. Kalçaları öne doğru fırlar ve bana çarpar.

"Evet!" diye bağıyorum. "Aynen öyle. Aynen öyle."

Bir sonraki itiş daha sert. Ondan sonraki ise daha da sert. Kısa süre sonra, beni *sikiyor*, sanki beni düşüncelerimden silip atabilecekmiş gibi beni yatağa çakıyor. Omuzlarına tutunuyorum ve daha fazlasını istiyorum.

Elleri ellerimi yakaladı ve yatağa sabitledi. "Aynen öyle," diye yalvardım. "Durma. Sakın durma."

"Asla," diye boğazıma karşı söz veriyor. "Bir daha asla durmayacağım."

Orgazmın başlangıcı hissedilmeye başladığında gözlerim yaşarır. Çok ıslak, çok doluyum ve o çok sert ve çok büyük. Her şekilde onunla doluyum ve beş kez daha ittikçe, sonsuza kadar mutlu yaşayacağız.

Dört kez daha. Terliyorum.

Üç kez daha. O da öyle.

İki tane daha. Her yerim gergin, meme uçlarım kabarmış, ağzım açık, boğazımın derinliklerinden nefes nefese inlemeler çıkıyor.

Bir tane daha. Bastian, uzaklardan gelen ve gittikçe yaklaşan, gittikçe yaklaşan bir gök gürültüsü gibi gürültülü bir kükreme çıkarıyor ve ben de yakını, o da yakın ve sonra...

Sonuncusu ikimizi de oraya

götürüyor. Ben bozuluyorum.

Bastian bozuluyor.

Birlikte parçalara ayrılıyor.

Ben onun etrafında coşarken, o da içimde patlar, ikimiz de birbirimize uyumlu bir şekilde spazmlar yaşarız. Bu, şimdiye kadar yaşadığım en uzun orgazmdır. Neredeyse hayatımın geri kalanının böyle geçeceğini düşünmeye başlarım: sevgiyle birlikte, birbirimize kenetlenmiş, kırılmaz, ayrılmaz bir şekilde.

Ama tüm güzel şeyler eninde sonunda sona erer ve bu orgazm da, cennetten gönderilmiş gibi olsa da, sona erer. Tüm titremeler geçene ve ter soğuyana kadar kalçalarımız birbirine yapışık kalırız. Sonra ağırlığını ayarlayarak yanıma uzanır.

Bastian ve ben yan yana uzanıyoruz, nefeslerimiz sessizleşiyor. Kalp atışları kulağımın altında iki notalı bir hatırlatma gibi gümbür gümbür atıyor: *yaşıyor, yaşıyor, yaşıyor*. Onu duydukça içimdeki küçük düğüm çözülüyor.

Bir süre sonra, elini uzatıp karnımın kıvrımını okşadı. "Hâlâ orada bir insan olduğunu inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Senin bebeğin," diye hatırlatıyorum ona. "*Bizim*

bebeğimiz." "Bu hoşuma gitti," diyor. "*Bizim*."

Uyku etrafımda dolanıyor, ben hazır olduğumda hazır, ama ben Göz kapaklarım ağırlaşmış ve uzuvlarım fıstık ezmesinden yapılmış gibi olsa da, bu anı bırakmak istemiyorum. Son birkaç gündür, rüyalar gerçek hayattan daha güzel olduğu için, elimden geldiğince uyudum. Ama rüyalar ile gerçek hayat arasındaki fark artık o kadar da önemli gelmiyor. Hayalini kurduğum her şeye burada sahibim, değil mi?

Eli, çocuğumuzun uyuduğu karnımın üzerinde kalıyor ve sonra, o kadar sessizce ki neredeyse kaçırıyorum, şarkı söylemeye başlıyor.

"Spi, mladenets moy prekrasny, bayushki bayu..."

Rusça sözler, tadım kaşığından damlayan bal gibi dilinden dökülüyor, alçak ve boğuk, fısıltıdan biraz daha yüksek. Haftalardır beni rahatsız ediyor, açıklayamadığım rüyalarda ve tam olarak tutunamadığım anılarda ortaya çıkıyor.

Ama bu farklı. Bana şarkı

söylemiyor. *Bize* şarkı

söylüyor.

Ninni devam ederken avucunu karnıma bastırıyor. Yüzyıllar boyunca karanlıkta çocuklarına aynı sözleri söyleyen tüm anne ve babaları düşünüyorum ve daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde büyük bir insanlık geleneğinin parçası olduğumu hissediyorum.

Ses çıkarmamak için yanağımın içini ısırarak zorundayım. Yine de gözyaşları akıyor, sessizce ve sıcak bir şekilde şakaklarımdan saçlarıma doğru akıyor. Onları durdurmaya çalışmıyorum. Bazı anlar gurur için çok kutsaldır.

Gözlerim kapalı, kalbim en güzel şekilde açılırken, tamamen hareketsiz duruyorum. Ninni, mısra mısra devam ediyor. Bastian'ın sesi bazı hecelerde titremeye başlıyor, bu da onun da ağladığını gösteriyor. Yaptığı her şeyden ve başına gelen her şeyden sonra, kan ve kurşunlardan ve onu öldürmeye çalışan kardeşinden sonra, Bastian Hale karanlıkta yatıyor ve henüz doğmamış bir bebeğe ninni söylüyor.

Buna bizim kadar onun da ihtiyacı var.

Her şeyi çözdüğümüzden değil. Söylenecek çok şey var ve aşılması gereken çok engel var. Aleksei hala dışarıda. Dünya hala tehlikeli. Aslında hiçbir şey düzelmedi.

Ama şu anda, Bastian hayatta ve yanımda sıcak sıcak yatıyor, eli bebeğimizin üzerinde, nefesi saçlarımı okşuyor.

şu anda, bu yeterli.

ELIANA

sabah hazırlığı /'môrniNG prep/: isim

1: servis başlamadan önce tamamlanan hazırlık.

2: tavada kızartılan domuz pastırması, ballı çay, aile olmayı öğrenmenin sessiz çalışması.

Yalnız uyanıyorum. Beynim tam olarak uyanmadan önce elim yatağın öbür tarafına uzanıyor, sıcaklığı arıyor...

... orada değil. Bastian'ın tarafındaki çarşaf lar soğuk. Yeni kalkılmış soğukluğu değil, saatler önce kalkılmış soğukluğu.

Kalbim göğsümü delip geçer gibi atıyor. *O gitmiş. Ayrılmış. O...*

Sonra mutfaktan sesler duyuyorum. Bastian'ın gürültüsü, duvarların arkasından zor duyuluyor ama kesinlikle onun sesi. Sage'in alaycı gençlik ses tonu. Tencere sesleri. Pastırmanın cızırtıları.

Yastıklara geri yığıldım, nabzım yavaş yavaş *kalp krizi eşiğinden*

neredeyse normal bir seviyeye düşüyor. Yaşadığımız onca şeyden sonra, bu seslerin evciliği neredeyse müstehcen geliyor. Dün, çocuğumun babasının Chicago morgunda çürüyor olduğunu sanıyordum. Bugün ise kahvaltı hazırlıyor.

Hayat hızlı akıyor, vesaire.

Tam da o anda, sanki hayatın her türlü hız sınırını pervasızca aşmaya devam eden temayı sürdürmek istercesine, annem kapıyı çaldı. "Bastian, artık çayını balla içtiğini söyledi," dedi, içeri girip giremeyeceğinden emin olamıyormuş gibi eşikte durarak. "Bebek yüzünden falan. Ben de sana biraz getirdim. Girebilir miyim?"

"Tabii ki." Başımı yastığa dayayıp yanımdaki yatağı okşuyorum. "Girin anne."

Bir an tereddüt ettikten sonra içeri girer ve yanımdaki yatağa oturur. "Uygun nasıldı?" diye sorar.

"İyiyim. Sen?"

"Oh, iyi, iyi."

Garip bir sessizlik olur. Ben parmaklarımı ovuştururum, o birkaç kez boğazını temizler, ikimiz de tek kelime etmez. Ta ki, bir kez daha öksürdükten sonra, açıkça beklediği bir şeye başlar.

"Çok özür dilediğimi biliyorum," diye boğuk bir sesle başlar. "Ama bunu hiç doğru düzgün söylemedim. O yüzden deneyeceğim."

Titrek bir nefes alır.

"Rodney adında bir erkek arkadaşımı hatırlıyor musun? O sana yüzüne karşı 'yük' dediğinde, onun üç ay kalmasına izin verdim. Sen on bir yaşındaydın." Bir nefes daha. "Sekizinci sınıf mezuniyetinin olduğu gün, Denny's'in otoparkında, adını bilmediğim bir kamyon şoförüyle bayılmıştım.

hiç öğrenemedim. Kepin ve cüppeni giyip tek başına eve yürüdün." Hıçkırıklar başlar. "İlk taşındığında bıraktığın tüm o sesli mesajlar... Hepsini dinledim, bebeğim. Sadece... cevap veremedim. Çok sarhoştum ve çok utanıyordum."

Yüzümün gözyaşlarıyla ıslandığını hissediyorum.

"Bunlar benim yaptığım yanlışların sadece birkaçı, eminim bastırdığım veya unuttuğum milyonlarca şey daha vardır. Beni affetmeni beklemiyorum," diye devam ediyor annem. "Bunu hak etmiyorum. Tanrı biliyor ki, seni sonsuza kadar benden uzaklaştırmak için her türlü sebebi verdim." Elimi arar ve kuş kemiği gibi ince parmaklarıyla sıkıca tutar. "Ama adımları uyguluyorum. Telafi ediyorum, dedikleri gibi. Bu yüzden şunu bilmeni istiyorum Elly: En kötü halimdeyken bile seni sevdim. Seni o kadar çok sevdim ki, bu beni korkuttu. Ve hata yaptım mı? Tanrım, elbette! Hem de birçok kez." Elimi dudaklarına götürür ve parmak eklemlerime bir öpücük kondurur. "Ama sen hiçbir zaman sevilmemiş değildin, Eliana. Bir saniye bile."

Yıllardır içimde tuttuğum her şey boğazımı yakıyor. Ne söyleyeceğime dair bir planım olmadan ağzımı açıyorum ve içimden gelenleri döküyorum.

"Seni asla affedemeyeceğimi düşünmüştüm anne. Hala affedebileceğimden emin değilim." Gözlerimi silip devam ediyorum. "Hayatım boyunca senin gibi olmamaya çalıştım. Çünkü sana baktığımda, başka hiçbir şey düşünemeyecek kadar sevgiye muhtaç birini gördüm. Ama anne... bu da beni kendi çapında mahvetti. O kadar yüksek duvarlar ördüm ki, onların üzerinden göremiyordum. *Çok dikkatliydim.* Ta ki Bastian gelip hepsini yıkana kadar.

"Daha iyi bilmeme rağmen ona aşık oldum. Kulağa basit geliyor ama öyle değildi, çünkü ilk önce ondan kaçtım. Beni kendisine bağımlı hale getirdiği için ondan *nefret ediyordum.* Çünkü bana başkasına bağımlı olmanın hayatımı mahvetmenin kesin yolu olduğunu öğrettin.

hayatını mahvetmenin kesin yolu olduğunu öğretmiştin. Bu korkuyu nasıl aşacağımı bilmiyorum. Sanki içimde yaşıyor. Sen bunu kemiklerime işledin. Şimdi her gün, Bastian'ı sevmenin beni, yanlış erkekleri sevmenin seni mahvettiği gibi mahvedeceği korkusuyla yaşıyorum. Bir gün uyanıp, asla yapmayacağıma yemin ettiğim tüm hataları, hayatım boyunca senin yaptığın tüm hataları tekrarladığımı fark edeceğim diye düşünüyorum. Bana bunu yaptığın için sana çok kızgınım anne. Tanrım, sana çok kızgınım.

Birdenbire, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Annem beni susturmaya ya da durumu düzeltmeye çalışmadı. Sadece beni kollarına aldı ve ben parçalanırken beni tuttu.

"Biliyorum, bebeğim," diye saçlarıma fısıldıyor. "Biliyorum. Kızgın olmaya hakkın var. Her türlü hakkın var."

Bir anne gibi sırtımı okşuyor. Açıkçası onun bunu yapmayı bildiğini bilmiyordum. Yıllar önce en çok ihtiyacım olduğunda neredeydi bu?

"Sana kızgın olmayı bırakmanı istemiyorum," diyor. "İstediğin kadar kızgın olabilirsin. Ama bu sefer hiçbir yere gitmiyorum. Bana bağırırsan bile. Burada olacağım, sinir bozucu annen olarak, sen istesen de istemesen de."

Islak bir kahkaha kaçıyor ağızımdan. "Telafi böyle olmaz."

"Ben hiçbir şeyi kurallara göre yapmadım." Geri çekilir ve ellerini yüzüme koyar. "Öğreniyorum, Elly. Yavaş yavaş. Her gün biraz daha."

"Bastian sana ne kadar anlattı bilmiyorum, ama 'bir gün' belki de elimizde kalan tek şey olabilir," diye mırıldanıyorum karamsar bir şekilde.

"Şey, hepinizin içine düştüğü bu karmaşa hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ben sadece hayatı anlamaya çalışan, kafası boş yaşlı bir kadını. Ama aşk... O konuda biraz daha

ve neyi anladığımı biliyor musun?" diye soruyor bana.

"İlk buluşmada masrafları yarı yarıya paylaşmak istemenin bir tehlike işareti olduğunu mu?"

Burnunu kırıştırır. "Bu iyi bir işaret değil, orası kesin. Ama hayır, o değil. Zorlu yıllarım boyunca öğrendiğim şey, farkın birini sevip sevmemenizde olmadığı. O kısmı... onu kontrol edemezsiniz. Tanrım, ne kadar denedim. Fark, sevdiklerinizden neyi kabul etmeye hazır olduğunuzda."

Yeniden elimi tutar ve iki eliyle sıkıca kavrar.

"Ben, alıp alıp karşılığında hiçbir şey vermeyen erkekleri seçtim. Suçlu olan sadece onlar değil tabii ki – senin deyişinle, suçluluk duygusunu yarı yarıya paylaştık. Ama onlar aldı çünkü ben izin verdim, bebeğim. Ve izin verdim çünkü hak ettiğim tek şeyin bu olduğunu düşünüyordum." Yumuşak dokunuşlarla gözyaşlarımı siliyor. "Ama Bastian? O adam, sana geri dönmek için karnında kurşun deliği varken sekiz blok boyunca sürünerek geldi. İşler zorlaştığında senden kaçmadı, sana *doğru* koştu. İşte asıl mesele de bu. Seni seven, senin için *savaşan* birini sevmek, benim yaptığımle aynı şey değil. Ben yapamadım diye, gerçek bir şey bulduğun için kendini cezalandırma."

"Aşk çok aptalca," diye mırıldanıyorum.

Annem gülüyor. "Oh, kesinlikle öyle. Bu gezegendeki en aptalca şey. Ama aynı zamanda en güzel şey de."

Yüzümü annemin omzuna gömüyorum. "Onu seviyorum anne. Bu yanlış mı?"

"Doğru ya da yanlışın bununla hiçbir ilgisi yok," diyor annem. "Aşk sadece *vardır*. Yerçekimi gibi. İstedığın kadar mücadele edebilirsin, ama sonunda düşeceksin."

Geri çekilip burnumu elimin arkasıyla silerim. "Ne zaman bu kadar bilge oldun?"

"Oh, o küçük espri mi? Bir televizyon programından çaldım. Söylediğimde kulağa hoş geldi mi?"

Sümüklü bir kahkaha atıp dizine hafifçe vuruyorum. "Belki 'bilge' daha doğru olurdu."

"Birini tanımak için bir tane olmak gerekir," diyor bastıramadığı bir gülümsemeye. Yüzümden düşen bir tutam saç okşuyor ve her iki yanağımı da öpüyor. "Seni seviyorum, Elly Belly. Sen başıma gelen en güzel şeysin. Şimdi çayını iç. Bebek büyütmek susatan bir iştir."

Bana getirdiği kupadan bir yudum alıyorum. Bal, mideyi ve gözyaşlarımı yatıştırmaya yetecek kadar tatlılaştırıyor. Kapı çalınana kadar, yatak odasının penceresinden yüzümüze vuran güneşin tadını çıkararak, dostça yan yana oturuyoruz.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar Bastian dikkatlice.

"İyiyiz!" diye cevap veriyorum, sesim hala gözyaşlarıyla boğuk. "Bir dakika sonra çıkıyoruz."

Ayak sesleri koridorda uzaklaşır.

Annem ayağa kalkar ve kapıya doğru sürünerek yürür. Ama eşikte durur ve bana dönerek tekrar yüzünü bana çevirir. "Hayatının bir parçası olmak istemiyorum, Elly. Bunu hak etmediğimi biliyorum." O kadar sert yutar ki, odanın diğer ucundan bile duyabiliyorum. "Ama beni orada istersen, bebek için ya da başka bir şey için, bu sefer geleceğim. Söz veriyorum."

Boğazımdaki düğüm konuşmamı imkansız hale getirir. Tek yapabildiğim başımı sallamaktır.

BASTIAN

sıfırdan /frəm skraCH/: zarf

1: önceden hazırlanmış bileşenler yerine ham maddelerle yapılmış.

2: ilk partiyi küle çevirdikten sonra kardeşinin güvenini nasıl kazanacağını.

Pastırma patlayıp cızırdayarak, yağ sıçratıyor ve bu yağ bileğimin kenarına geliyor. Ben hiç irkilmiyorum. Yaşadığım onca şeyden sonra, biraz sıcak yağ beni hiç etkilemiyor.

Yetmiş iki saat önce, Georgia Hunter'ın banyo zemininde kan kaybederken, o benim karnımı dikiyordu. Şimdi ise Skokie banliyösünde bir ocak başında durmuş, Smithfield şeritlerini çevirip yapışmaz tavada yumurtaları karıştırıyorum.

Ne lanet bir kafaya sahipim.

Duvarlardan, yatak odasından gelen alçak sesli konuşmaları duyuyorum. Georgia ve Eliana orada konuşuyorlar. Kelimeleri ayırt edemiyorum, sadece konuşmanın ritmini duyabiliyorum — uzun duraklamalar, sonra aceleyle söylenen cümleler, ara sıra ağlama sesi gibi ıslak seslerle karışık.

Muhtemelen ayrıntıları duyamamam en iyisi. Orada olanlar benim görmem gereken şeyler değil.

Karın bölgemdeki yara, gövdem her döndüğünde ve spatulayı uzanmak için her gerildiğimde zonkluyor. Georgia'nın dikişleri tutuyor, ama altındaki doku kızgın. Bunların hiçbirinin normal olmadığını sürekli, gümbür gümbür hatırlatan bir şey. Elimdekilere odaklanmamı sağlayan bir acı.

Birkaç dakika sonra, tam da tavadan bir porsiyon çırpılmış yumurta döküyorum ki Sage mutfağa giriyor. Onu görünce kaslarım geriliyor, dikişlerim geriliyor, ağrı artıyor, yüzümü buruşturuyorum, bu yüzden gözlerime baktığında ona somurtkan bir bakışla karşılık veriyorum.

O da aynı şekilde karşılık veriyor.

Siktir. Sarılmadık ama henüz gerçek anlamda konuşmadık ve bu çok gecikmiş bir şey. Yorum yapmadan ona bir tabak yumurta ve domuz pastırması uzatıyorum.

O da "teşekkürler" diye mırıldanarak kabul etti, gözleri aşağıya, benden uzağa kayd.

Tavaya bir dilim daha domuz pastırması atıyorum ve dökme demirin kenarında yağın birikmesini izliyorum. Sage, yumurtalarını çatalla karıştırıyor, yemekten çok onları itip kakıyor.

"Bütün gün tavaya bakacak mısın, yoksa bir şey söyleyecek misin?" diye soruyor sonunda.

"Söylememi istediğinden emin değildim," diye tarafsız bir şekilde cevap veriyorum.

"Evet, peki." Ağzına bir lokma atar ve agresifçe çiğner. "Sessizlik daha kötüdür."

O haklı. Öyle. Ama kafamda kurduğum her cümle acınası bir mazeret gibi geliyor ve Sage hayatı boyunca yeterince mazeret dinlemiş. Bu yüzden orada duruyorum, elimde spatula, bana ne istediğini söylemesini bekliyorum.

O yumurtalarına bakıyor. Ben yağa bakıyorum. Son kullanma tarihi çoktan geçmiş, anlamsız bir gururdan başka bir ödül olmayan bir Meksika çatışması.

Sonunda, ilk ben pes ediyorum.

Spatulayı tezgaha vurarak bırakıyorum ve ona dönerek yüzünüze bakıyorum. Arkamda domuz pastırması cızırdamaya devam ediyor, ama yanması umurumda değil. Bu daha önemli.

"Üzgünüm, Sage."

Yüzünü kaldırır, çatalı ağzına götürürken donar kalır.

"Yıllardır söylediğim saçma sapan özürler değil," diye devam ediyorum. "Bu gerçek bir özür. O gece seni yerde bırakıp gittim." Ellerim yanlarımda yumruk haline geliyor. "Asla olmayacağıma yemin ettiğim şey oldum, on altı yıldır seni korumaya çalıştığım şey."

Sage'in çenesi gerilir, ama sözümü kesmez.

"Neden yaptığımı açıklamayacağım. Zaten biliyorsun ve zaten önemi yok." Her içgüdüm bana başka yere bakmamı söylese de, kendimi onun bakışlarını tutmaya zorluyorum. "Önemli olan, seni hayal kırıklığına uğrattığım. Yine. Bunu biliyorum. Benden beni affetmeni istemiyorum. Sadece bunu anladığımı bilmeni istiyorum. Ne yaptığımı anlıyorum."

Hemen bir şey söylemez. Pastırma cızırdamaya devam eder ve duman havalandırma davlumbazına yükselir. Hareket etmeye cesaret edemem.

Sonra çatalını masaya koyar. "Nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?" diye sorar. "Sadece kaçırılma değil, o gece. *Saatlerce* dairemizin zemininde yatarken, Basti. Koltuğuma geri dönemiyordum. Denedim. Çok uğraştım, ama ben..." Kafasını sallar. "Senin eve geleceğini düşünmeye devam ettim. Her an gelip beni almaya gelecektin. Ama gelmedin."

Hâlâ kıpırdamıyorum.

"En kötü kısmı bilmek ister misin?" Şimdi titriyor, on altı yaşında ve haftalarca, hayır, aylarca, hayır, yıllarca biriken öfkeyle titriyor. "Tam olarak kaza sonrası gibi hissettim. Bacaklarım ilk kez çalışmayı bıraktığında ve bedenimin artık bana ait olmadığını öğrenmek zorunda kaldığımda hissettiğim gibi. O çaresizlik. O *aşağılanma*. Ve sen... bana söz vermiştin, Basti. Gözlerimin içine bakıp, bir daha bana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğine *yemin etmiştin*."

"Hatırlıyorum," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"Evet." Sage'in ağzı tiksinti ile bükülür. "Ben de hatırlıyorum."

Onun nefretini hissedebiliyorum. Sanki boğazımı sıkan eller ya da derime batmış dikenli teller gibi. Arkamda, domuz pastırması cızırdamaktan duman çıkarmaya başladı, ama ben dönmüyorum.

Bunun yerine, uzun zaman önce yapmam gereken bir şeyi yapıyorum: Tezgahın etrafından dolaşıp, dikişlerimin çılgınlıklarını görmezden gelerek, tekerlekli sandalyesinin yanına diz çöküyorum.

Göz hizasında. Sekiz yaşındayken, boyundan uzun insanlara kızdığı zaman yaptığım gibi.

"Bunu geri alamam," diyorum. "Yapabilseydim yapardım, ama o yerde geçirdiğin saatleri geri veremem. Yapabilseydim, tüm o berbat duyguları da ortadan kaldırırdım, ama bunu da yapamam."

Gözleri yaşlı, ama bakışlarını kaçırmıyor.

"Sana sadece şunu söz verebilirim: Bundan sonra farklı seçimler yapacağım." Boğazımı yutuyorum. "Sen on altı yaşındasın, Sage. Karanlıkta ortadan kaybolan ve geri döneceğine güvenmeni bekleyen bir kardeşi hak etmiyorsun."

Sonraki anın bu kadar uzun sürmesinden nefret ediyorum. Sage yüzüme bakıyor ve beni sonsuza kadar inceliyor, çünkü diğer ayakkabının düşmesini bekliyor. Hayatı boyunca, bir anlık *yakalama* anını beklemek için eğitildi. Kaçınılmaz olarak hayal kırıklığıyla sonuçlanacak bir şeye nasıl güvenebilirsin? Bunun suçlusu benim, biliyorum. Ama yine de gözlerinde kalıcı olarak yaşayan şüpheyi görmek beni öldürüyor.

Beni sonsuza kadar nefret edebilir. Bunun birçok olası sonuçtan biri olduğunu uzun zaman önce biliyordum.

Yine de hareketsiz duruyorum ve onun bakmasına izin veriyorum. Artık saklayacak hiçbir şeyim yok. Her şey ortada.

Bulduğu her neyse onu tatmin etmiş olmalı, çünkü omuzları sonunda gevşiyor ve duruşundaki gerginlik biraz azalıyor. Yavaşça nefes veriyor. "Hâlâ kızgınım," diye uyarıyor. "Ve sırf güzel bir konuşma yaptın diye her şey yolundaymış gibi davranmayacağım."

"Öyle yapmanı beklemiyorum." Bir süre durup eklerim, "Ama güzel bir konuşmaydı, değil mi?"

Gülmez. "Ama..." Duraklar, çenesini sıkar. "Denemeye hazırım. Şu anda sunabileceğim tek şey bu."

Boğazım düğümlenir. "Bu benim hak ettiğimden fazla," derim sonunda. "Teşekkür ederim."

Duman alarmı, başka bir şey söylemek zorunda kalmamı engelledi. Ocağa atladım ve tavayı ocaktan çektim,

kömürleşmiş domuz pastırmasının talaşlarını çöp kutusuna sıyırırken, Sage tekerlekli sandalyesiyle alarmın yanına gidip bir mutfak havlusuyla havalandırmaya başlar.

"Aferin, Şef Boyardee," diye sordu, alarm sesi durduktan sonra ciddi bir ifadeyle.

"Kapa çeneni ve yumurtalarını ye, ukala."

Sage boğazını temizlediğinde, taze domuz pastırmasıyla yeniden başlıyorum. "Bir soru daha." Tabağındaki yumurtayı, bilerek kayıtsız bir tavırla itip kakıyor. "Sen ve Eliana... hâlâ birlikte, değil mi?"

Elim spatulada dondu.

"Kör değilim, Bastian," diye ekledi. "Dün gece ikinizi duydum. Duvarlar *o kadar* kalın değil."

Boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayılır. "Sage..."

"Sadece soruyorum." Omuzlarını silkiyor, ama gözleri keskin. "Ona aşık mısın?"

Spatulayı bir kez daha yere bıraktım. "Evet," dedim. "Aşığım."

Sage yavaşça başını sallayarak bunu sindirir. Sonra, bir zamanlar tanıdığım o yaramaz genç için çok olgun görünen sert bir bakışla bana bakar. "O iyi biri, biliyor musun?" der. "Gerçekten iyi bir insan. Ruhunda. Sahte bir iyilik ya da seni etkilemek için gösterdiği bir iyilik değil." Ellerine bakar. "Sürekli hata yapmayan birini hak ediyor."

"Biliyorum."

Sage aniden öne doğru eğilir. "O zaman yine batırma. Ne gerekiyorsa yap, Basti, ne yapman ya da ne olman gerekiyorsa yap. Onu kaçırma." Kafasını sallar ve alaycı bir tonla ekler, "Ayrıca,

ikinizin birbiriniz hakkında mızızlanmanızı daha fazla kaldıramam. Bu çok iç karartıcı."

Buna ne cevap vereceğimi düşünmeden önce, Zeke mutfağa girer ve performans sanatı sınırında olan teatral bir esneme yapar. "Kim domuz pastırmasını mahvediyor? Aramızda Michelin yıldızlı bir şef olduğunu bilmiyorlar mı?"

"O şef kimin için çalıştığını unutmuş gibi görünüyor," diyorum kuru bir sesle.

"Her zamanki gibi çok çekicisin," der ve bar taburesine oturur, az önce bitirdiğim yumurta tabağına uzanır. Sage ile aramızdaki an, çatal sesleri, Zeke'in bilinç akışı sohbeti ve kahve makinesinin çalışmaya başlamasıyla bozulur.

Yasmin bir dakika sonra Zeke'nin gömleklerinden birini giymiş, saçları dağınık ve yastık izleriyle dolu bir halde ortaya çıkar. Hiçbirimize selam vermeden doğruca kahveye yönelir, bu biraz gariptir. Acaba aralarında yeni bir şey mi var?

Tezgahın diğer tarafında Sage'in gözlerine bakıyorum. Bana hafifçe başını sallıyor. Neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif. O bunu yaparken, göğsümde bir şey gevşiyor. İyileşmedik. Belki de asla tamamen iyileşemeyeceğiz. Ama kırık olmak, yeniden başlamak için o kadar da kötü bir durum değil, bunu öğreniyorum.

Sadece birbirimizi yeniden inşa ettiğimiz sürece.

ELIANA

Çift porsiyon /'d b l baCH/: isim

- 1: standart tarifi iki katı miktarda hazırlamak.
- 2: iki en iyi arkadaş, iki mide, yan yana yükselen iki gelecek.

Kahve ve pastırma kokusu beni koridora çekiyor. Adeta bir çizgi film karakteri gibi burnumu kokuya dayamış, parmak uçlarımda süz l yorum. D n aslında hiçbir Şey yemediğimi Şimdi fark ediyorum ve açlıktan sinirlenmeye başıyorum.

Mutfağ  ve tatlı, tatlı kalorilere yarı yoldayım ki, parmaklar bileğimi kavrayıp beni yana doğru çekiyor.

"Ne—?!"

Banyo kapısı çarpıyor. Su akıyor. Sesinden anlaşıldığı kadarıyla hem lavabo hem de küvet musluğu açık ve Şaşkın ığlığımı yutan bir beyaz gürültü duvarı oluşturuyor.

"... Yas?" Onun deodorantını tanıyorum, üniversiteden beri kullandığı, yasemin ve sandal ağacı karışımından oluşan tamamen doğal bir koku, ama onun iddia ettiği kadar etkili değil. Kokunun altında, korkudan terlemiş olduğunu gösteren keskin bir koku da var. "Yasmin, ne oluyor?"

"Konuşmamız gerek." Suyun sesinden onu zar zor duyabiliyorum. "Özel olarak."

Elini tutmaya uzandığımda titrediğini fark ettim.

Bu durum hemen tüm alarmlarımı çalıştırır. Yasmin titremez. Brandon onu dairesinde köşeye sıkıştırdığında bile titremezdi. Chicago'dan sadece üstümüzdeki kıyafetlerle kaçtığımızda bile titremezdi. Zeke'in ölebileceğini düşündüğünde bile titremezdi. En iyi arkadaşım titanyum, pad thai ve kinle yapılmış biridir. Ama şu anda, parmakları sanki kar fırtınasında duruyormuş gibi benimkilerle titriyor.

"Yas, tatlım." Onu sakinleştirmek için parmaklarını sıkıca tutuyorum. "Beni korkutuyorsun. Ne oluyor?"

Nefes alıyor. Aslında daha çok bir nefes kesme gibi.

Bir sorun var.

Ancak midemde ve boğazımda tıkanmış bir çöp öğütücü gibi kabaran paniğe rağmen bekliyorum.

Yasmin hakkında yıllar içinde öğrendiğim bir şey var: Gerçekten önemli bir şey olduğunda, sözlerini bulmak için zamana ihtiyacı var. Onu zorlamak sadece daha da suskunlaşmasına neden oluyor. Bu yüzden, biriken buhar ve beyaz gürültünün içinde, titrete elini tutarak duruyorum ve sessizliğin devam etmesine izin veriyorum, her ne kadar onu sakladığı korkunç gerçek ortaya çıkana kadar bez bebek gibi sallamak istesem de.

"Sadece..." Durur. "Düşünüyordum da... Mesele şu ki..."

Her yarım kalan cümle ile midem daha da düğümleniyor. Bu Zeke ile mi ilgili? Annemle birlikteyken bir şey mi oldu? Erkekler bize söylemedikleri aptalca ve intihar niteliğinde bir şey mi planlıyorlar?

"Yas, her neyse, söyle gitsin..."

"Hamileyim."

Çenem açılır. Tüm panik kabarcıkları durur.

"Dün öğrendim," diye aceleyle devam ediyor. "İlk üçüne inanmadığım için dört test yaptırdım. Sana nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum ama ağzımı her açtığımda hiçbir şey çıkmadı. Sonra Bastian ölmemiş olarak ortaya çıktı, annen de oradaydı ve her şey çok kaotikti, ben de..." Titreyerek nefes aldı. "Nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

Bir an için, söylediklerini anlayamıyorum. Aklım almıyor. Yabancı bir dildeki bir kelime gibi.

Hamile.

Ham-ile.

G-E-N-E-L.

Latince "praegnantem" kelimesinden gelir ve "hamile" anlamına gelir.

Ama bu kelime, iniş yapacağı bir yer bulamayan bir uçak gibi kafamın içinde dönüp duruyor. Bu bir tehlike mi? Yeni bir kriz mi? Yasmin'in endişeli havası bu duruma nasıl etki ediyor? Yasmin titriyor, Yasmin korkuyor, Yasmin...

Hamile.

Yasmin *hamile. Aman*

Tanrım.

Neredeyse çılgınca bir kahkaha patlıyor içimden, ama o kadar sevinçle doludur ki, dayanamıyorum. Sarsılmış ve mantarı patlamış bir şampanya şişesi gibiyim. Tüm panik kabarcıkları şimdi mutluluk kabarcıkları.

"*Hamile* misin?!" diye tekrar ediyorum, sesim bir oktav yükseliyor, genellikle yeni doğmuş yavru köpeklerle göz göze gelmek veya sonar aracılığıyla denizaltılarla iletişim kurmak için kullanılan bir tona ulaşır. "Yas, *hamile* misin?!"

Ellerim omuzlarını bulur ve onu o kadar şiddetli bir şekilde kucaklarım ki, ikimizi de yarısı dolu küvete düşürmek üzereyim. Su hala gürültüyle akıyor, burası terlememe yetecek kadar sıcak, ama bunların hiçbirisi önemli değil çünkü en iyi arkadaşım *bebek* bekliyor.

Kendi hamile olduğumu ilk öğrendiğimde, o kirli dairenin zemininde beni nasıl kucakladığını düşünüyorum. En kötü senaryolara kapılıp ucuz, kaşıntılı polyester halı liflerine ağlarken bile, bir kez bile beni yalnız hissettirmedi. Ve işler zorlaştığında, tereddüt etmeden benimle birlikte eyalet sınırlarını aştı.

Şimdi, onun bu süreci atlatması için ihtiyaç duyduğu iyimserlik ışığı olma iyiliğini geri ödeme sırası bende.

"Aman Tanrım," diye saçlarına fısıldıyorum. "Aman *Tanrım*, Yas."

Ancak o benim sevincimi tam olarak paylaşmıyor. Bizi içine kapattığı bunaltıcı saunaya rağmen cildi soğuk ve nemli. Kollarımda kaskatı kesilmiş, nefesleri kısa ve kesik kesik, bu da tam anlamıyla hiperventilasyona girmekten iki saniye uzakta olduğu anlamına geliyor.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum, El," diye fısıldıyor. "Zamanlama çok berbat. Gerçek, gerçek Rus mafyasından saklanıyoruz. Benzin istasyonundaki Hot Cheetos ve

Onlarca yıldır ısı lambalarının altında dönen iğrenç taquitoslar. Artık sağlık sigortam yok. Artık *hiçbir şeyim* yok." Benden uzaklaşıp burnunu çekiyor. "Ya bir şeyler ters giderse? Ya da daha kötüsü, ya ben... ya ben bu iş için uygun değilsem?"

Sarmal. Ah, eski dostum. Onu o kadar iyi tanıyorum ki, tam boyutlarını haritalandırabilirim. Haftalarca o kasırganın içinde yaşadım, hayatımın en büyük hatasını yaptığımı düşündüm, evrenin bu iş için yanlış kişiyi seçtiğinden emindim.

Ellerini bulup birbirine bastırıyorum. "Bu korkuların hepsi geçerli," diyorum ona sertçe. "Ama aynı zamanda hepsi tamamen saçma. Sen, Yasmin Kaur, tanıdığım en iradeli, yetenekli, bağımsız ve sevgi dolu insansın. Hayatı kargaşa içindeyken anne olmayı başarabilecek biri varsa, o da sensin."

Bütün bu saçmalıklar üzerime çöküyor ve tekrar gülmeye başlıyorum. Yeni bir kahkaha dalgasının ortasında, hıçkırık tutuyor ve arka arkaya geçiriyorum, bu da Yasmin'i güldürüyor, bu da beni daha çok güldürüyor, ta ki ikimiz de buharla dolu banyoda ikiye katlanana kadar, sanki bırakırsak çikolata fabrikasındaki Charlie ve büyükbabası gibi uçup gidecekmişiz gibi birbirimize sarılana kadar.

Bir süre sonra, kıkırdama krizi yeterince hafifler ve biz de hala el ele tutuşarak küvetin kenarında oturacak yer buluruz. "Evet," diye düşünürüm, "bu çok güzel. Çocuklarımız neredeyse aynı yaşta olacaklar. Birlikte büyüyecekler. Cadılar Bayramı kostümlerini koordine eden, futbol antrenmanına birlikte götüren ve hangi çocuk doktorlarının yakışıklı olduğunu tartışan o utanç verici anneler olacağız. Çok güzel olacak."

Kahkahalar biraz histerik bir hal alır, gözyaşları yanaklarımdan ve muhtemelen onun yanaklarından da akar. Çünkü tüm bunların mümkün olduğu bir gelecek hayal etmek — bir gelecek *olduğu* sürece — imkansız olduğu kadar şeytani ve çaresizce gerekli gibi geliyor.

"Ben kesinlikle MILF olmak istiyorum," diye ısrarla söylüyor. "Zeke koşu rutinine devam etse iyi olur, çünkü benim evimde babacan vücutlara yer yok. Sadece baba figürleri var, anladın mı?"

"Oh. Tamam. Zeke," diyorum, son kahkahalar da sönünce. "Sen...?"

Burnunu siler. "Hayır, henüz ona söylemedim." Yine, daha fazlası olduğunu hissederek beklerim.

"Kaçacağını düşündüğümünden değil," diye tereddütle açıklıyor. "Aslında sorun da bu. Kaçmayacak. Muhtemelen mutfakta diz çöküp Ring Pop ile evlenme teklif eder." Derin bir nefes alır. "Sadece bir kaza yüzünden birlikte olmamızı istemiyorum. Hayatımın geri kalanını, onun aşkından değil, sorumluluk duygusundan dolayı benimle kaldığını merak ederek geçirmek istemiyorum."

Bir dakika bunun üzerinde düşünüyorum. Az önce ona söylediğim şeyde ciddiydim: O, tanıdığım en bağımsız insan. O, enerjik ve kadınsı, gururlu ve güçlü, ve ben onu bu özellikleri için deli gibi seviyorum.

Ama son haftalarda ve aylarda öğrendiğim bir şey varsa, o da bazen en büyük güçlerimizin, en büyük güvensizliklerimizi korumak için her gün deli gibi mücadele etmemizin bir sonucu olduğu. Bazen, pençelerini indirip, daha önce incindiğin yerleri birinin okşamasına izin vermelisin, tabiri caizse.

"Evet," diyorum yavaşça, "o adam, ikiniz tanıştığınız andan itibaren sana kalp şeklinde gözlerle bakıyor. Sen farkında olmadan seni nasıl izlediğini gördüm — sanki ayı asmış, yıldızları boyamış ve belki de margarita'yı icat etmişsin gibi. Bir bebek, Zeke'in sana karşı hissettiklerinin temel gerçeğini değiştirmeyecek."

O burnunu çekiyor.

"Ama," diye ekliyorum kararlı bir şekilde, "ona ne zaman ve nasıl söyleyeceğine *sen* karar vereceksin. Ben değil, o değil, başka kimse değil. Burada önemli olan tek şey senin zamanlaman. Karar senin, anne."

"*Anne*," diye tekrarlar, burnunu çekerek. "Tanrım, bu çok tuhaf geliyor."

"Alışırsın. Sana yakışıyor."

Küvetin kenarında oturuyoruz, iki en iyi arkadaş, ikimiz de belki de şimdiye kadar uydurulmuş en saçma koşullarda içimizde yeni bir hayat taşıyoruz.

Bu ana kadar olan yollarımız çok farklıydı. Benimki, sonsuza kadar kaybettiğimi sandığım bir adamla, yıldızların altında bir çatı katında kazara hamile kalmamdı. Onunki ise, hala sevmeyi öğrenmeye çalıştığı bir adamla mafya'dan kaçarken, onu hayal kırıklığına uğratmadan önce kaçma içgüdüleriyle mücadele etmektir.

Ama işte buradayız. Yan yana.

Her zaman olduğu gibi.

"Sen harika bir anne olacaksın, Yas," diyorum ona.

Bana dönüyor ve alnını şakağıma dayıyor. "Sen de öyle, El."

İkimiz de kendimiz hakkında buna tam olarak inanmıyoruz. Sesindeki şüpheyi duyabiliyorum. Onu hemen fark ediyorum, çünkü benim kalbimde de aynı şüphe var.

Ama ben ona kesinlikle inanıyorum. Ve onun da bana inandığını biliyorum.

"Hey!" Zeke'nin sesi kapıdan duyuluyor. "Ne tür bir kız işi var da ikiniz de muslukları sonuna kadar açıp oraya kilitleniyorsunuz? Burayı su basmaya mı çalışıyorsunuz?" Cevap vermediğimizde iç çekiyor. "Tamam, sırlarınızı saklayın. Kahve ister misiniz? Bir demlik daha yapacağım."

Yasmin yanımda gerginleşir. Gülümserim, yanağına öpücük kondururum, sonra birlikte küvetin kenarından kalkar ve muslukları kapatırız. O kadar gürültüden sonra ani sessizlik neredeyse kulakları sağır eder.

Kalabalık mutfığa geri döndüğümüzde, Bastian hemen yanıma gelir ve kalçama dokunur. "İyi misin?" diye kulağıma fısıldar.

"Evet," derim, onu sakinleştirmek için bileğini sıkarak. "Her zamankinden daha iyiyim."

Kendimi hayal kurmaya bıraktım: iki bebek, iki çift, kimseden saklanmak zorunda olmadan geçirdiğimiz sonsuz pazar sabahı kahvaltıları. En büyük dramanın yanmış domuz pastırması ve bebek bezini kimin değiştireceği olduğu bir gelecek.

Bu çılgın, pervasız, tehlikeli bir umut.

Yine de ona tutunuyorum.

BASTIAN

walk-through /wôk THrôô/: isim

1: yemek odası ve istasyonların hizmet öncesi denetimi.

2: koşucular, fıskiyeler, elini tutan elleri... Sabah ritüeli, ta ki arkanda aynı rotayı koşan başka birini fark edene kadar.

Ertesi sabah, şafak sökmeden uyanırım. Karnımdan vurulmuş gibi hissediyorum.

Muhtemelen lanet olası karnımdan vurulduğum içindir.

Ama ihtiyacım olan diğer her şeye sahip olduğumda, bu acı o kadar da önemli değil. Küçük kardeşim bir odada horluyor, en iyi arkadaşım ve sevgilisi koridorda uyuyor, müstakbel kayınvalidem çalışma odasındaki şişme yatakta rahatça uyuyor.

Ve en önemlisi, Eliana yanımda kıvrılmış, bebeğimiz rahminde huzur içinde.

Burada sonsuza kadar uzanıp bunu izleyebilirim. Onun her bir parçasını, gözlerimle, dudaklarımla, parmaklarımla, her şeyiyle ezberlemek istiyorum. Beni aynı anda bu kadar şiddetli ve bu kadar huzurlu yapan başka bir şey görmedim. Şiddetli çünkü, birinin onun tek bir saç teline bile zarar vereceği düşüncesi beni öfkeliyor. Huzurlu çünkü, neden bu odadan ayrılayım ki?

Yavaş ve yumuşak bir şekilde nefes alıyor. Daha yavaş ve daha yumuşak bir şekilde nefes veriyor. Bu, tekrar tekrar gerçekleşen bir mucize.

Nefes alıyor. Yanımda. Mucizeler hiç bitmiyor.

Onu o kadar dikkatle izliyorum ki, bir süre sonra bu beni rahatsız etmeye başlıyor. Bir şeyi bu kadar çok sevmek güvenli olamaz. Sanki kalbim vücudumun dışında atarken ona bakmak gibi, hem de onu göğsümden çıkarmamın ne kadar doğru olduğunu kim karar verdi diye merak ederken.

Ay nihayet ağaçların arkasına battığında ve güneş gökyüzünü kaplamaya başladığında, karmakarışık düşüncelerimin duyulabileceği ihtimaline karşı, sessizce çıkıp onun dinlenmesine izin vermeye karar veriyorum.

Onu uyandırmadan yataktan kalkarım, kot pantolon ve kapüşonlu sweatshirt giyerim ve mutfığa giderim. Kahve makinesi çalışmaya başlarken, alışkanlıktan pencerenin önünde durup sokağı tararım. Park edilmiş arabaların arasında sinsice yürüyen bir kedi dışında hiçbir şey hareket etmiyor.

Burada güvende olduğumuzu kendime söylüyorum. Aleksei nerede olduğumuzu bilmiyor. Ama haftalardır kendime bu yalanın farklı versiyonlarını söylüyorum ve hiçbirisi doğru olmadı. Şimdi birdenbire doğru olduğuna inanmak zor.

Sonunda, soğuk eller arkamdan gövdem etrafını sarıyor, on soğuk parmak ucu kot pantolonumun bel kısmına giriyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, "sen buzdan mı yapılmışsın?" "Üşüyorum," diye şikayet ediyor

Eliana. "Beni ısıt."

Dönüp onu kucaklarım. Kollarımda çok küçük hissediyorum, aramızdaki bebek karnının şişkinliğini çok iyi hissetmeme rağmen.

Mutlu bir şekilde iç geçirir ve yüzünü koltuk altımın kıvrımına gömer. "Senin kokunu sevmem garip mi?" diye mırıldanır. "Terli falan olsa bile mi?"

"Oh, kesinlikle. Garip. İğrenç. Seni kilitleyip anahtarı atmalılar." Burnumu yataktan sıcak saçlarına dayıyorum. "Ama beni de seninle birlikte oraya kilitlemeleri gerekecek, çünkü ben de senin kokunu seviyorum."

Göğsüme yaslanarak kıkırdar. Bana güvenip kendini bana teslim ettiğini hissediyorum, çünkü beni güvenli ve sıcak tutacağıma inanıyor... Kahretsin, bu göğsümde garip bir heyecan dalgası yaratıyor.

"Miden nasıl?" diye soruyor. "İdare edilebilir."

"Yalan mı söylüyorsun, Bay Hale?"

"İyiyim. Çok acıyor." Başının üstüne öpücük konduruyorum. "Ama daha kötüsünü de yaşadım."

Kaşlarını çattı. "Daha önce vurulmuş muydun?"

"Böyle değil. Ama Zeke'nin pad woon sen denemesini yedim. Açıkçası, kurşunu tercih ederim."

"O, profesyonel aşçı değil mi?" diye sorar . "Senin restoranında mı?"

"Onun da yetenekleri var," diye kabul ediyorum. "Tayland yemekleri bunlardan biri değil."

Yine gülüyor, sonra göğüs kafesimin ortasına bir öpücük konduruyor. "Bastian..."

"Uh-oh," diye sözünü kesiyorum. "Neden bana duymak istemediğim bir şey söyleyeceksin gibi hissediyorum?"

"Daha çok, reddedemeyeceğin bir ricada bulunmak üzereyim gibi."

"*Godfather'ı* hamile bıraktığımı bilmiyordum," diye alay ediyorum.

Marlon Brando'ya tıpatıp benzeyen bir şekilde kaşlarını çatıyor, bu da beni daha çok güldürüyor. Elini ağzıma kapatıyor ve annesini uyandırmamam için tıslıyor. "Aptal olma," diye azarlıyor. "Sadece sabah yürüyüşüne çıkmak istediğimi söyleyecektim."

Tereddüt ediyorum. Bunun kötü bir fikir olduğuna dair milyonlarca lanet olası neden var. Birincisi, karın bölgemdeki yara, yavaşça yürümekten daha hızlı hareket etme düşüncesiyle bile zonkluyor. Dışarıda bir şey olursa, Aleksei'nin adamları bizi bulursa, kaçmam ya da savaşmam gerekirse, kapasitemin belki yüzde onuyla hareket edebileceğim. Muhtemelen daha da azıyla.

Her içgüdüm içeride kalmamı söylüyor. *Saklan, küçük kal. Evrene bizi mahvetmesi için bir fırsat daha verme.*

Ama Eliana çoktan sopasını eline almış, çenesini o inatçı şekilde sıkmış, ki bu tartışmanın anlamsız olduğunu öğrendiğim bir hareket. Üstelik sonsuza kadar tutsak gibi yaşayamayız. Bu ödünç aldığımız banliyö evinde korkakça saklanıp buna hayat diyemeyiz.

Eğer bu sabahlar elimizde kalan tek şeyse, eğer Aleksei bizi yarın, gelecek hafta veya gelecek ay bulursa, ona elimden geldiğince çok sabah vermek istiyorum.

"Ceketimi alayım," diyorum.

O gülümsüyor, bu bu gülümseme güneşin güneşin
gibi ve kendisi kendisi. Kahretsin, bu kadın için
her şeyi yaparım.

Her şeyi yaparım.

Dışarıda, sanki hayatımız boyunca bunu yapmışız gibi ritim tutuyoruz. Eliana bir eliyle sopasını tutuyor, diğer eliyle koluma dolanıyor.

"Ne görüyorsun?" diye soruyor. "Bana tarif et."

Ben de ona anlatıyorum. Sarışın at kuyruklu, neon renkli koşu ayakkabılı bir kadın koşarak geçiyor. Çim sulama sistemleri sabah güneşini yakalıyor ve bakımlı çimlerin üzerine küçük, kırılmış gökkuşakları yansıtıyor. Kambur duruşlu bir ergen, otobüs durağında tek başına bekliyor, kulaklarına takılı devasa kulaklıklarla telefonuna eğilmiş, dünyadan tamamen habersiz.

Her şeye rağmen beni mutlu eden, tüm bunların güzel ve renkli sıradanlığıdır. Dünya bu kadar sakin ve öngörülebilir olduğunda, Eliana, çocuğumuz ve benim için birlikte güvende ve mutlu olabileceğimiz bir yer olduğuna neredeyse inanabiliyorum.

Tabii ki, o anda köpek gezdiricisini fark ediyorum.

Erkek, kırklı yaşların ortasında, saçları dökülmüş, sıradan bir rüzgarlık giymiş, benim zevkime göre biraz fazla uslu bir beagle'ın tasmaını tutuyor. Onu yarım blok geride fark ediyorum ve yürümeye devam ediyorum, ama kafamın arkasında bir şey karıncalanıyor.

Adamın yürüyüşü tuhaf. İnsanların köpeklerine her yangın musluğunu koklatırken yaptıkları gibi dolanmıyor. Mesafeyi koruyor. Hızımızı eşleştiriyor.

Bizi takip ediyor.

Parmaklarım Eliana'nın kolunu neredeyse fark edilmeyecek şekilde sıkılaştırıyorum. "Bastian?" diye fısıldıyor, değişikliği hissederek. "Ne oldu?" "Hiçbir şey," diye yalan söylüyorum.

Komplo teorimi test etmek için onu bir sonraki köşede sola yönlendiriyorum. Kapüşonumu düzeltme bahanesiyle arkama bakmadan önce, adımlarımı doğal tutarak sessizce otuza kadar sayıyorum.

Köpek gezdiricisi de sola dönmüştür.

Beagle, gerçek bir evcil hayvanın yapacağı gibi ilginç kokulara doğru çekilmeden veya gerilmeden onun peşinden koşuyor. Bu bir sahne aksesuarı. Her şey lanet olası bir sahne aksesuarı.

Yaram, hızlanan nabzımla birlikte zonkluyor. "Hey, sana bir şey göstermek istiyorum."

"Ne?" Ani sapma karşısında şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatıp başını eğiyor.

"Bana güven." Onu kaldırımdan uzaklaştırıp, büyümüş gül çalılıklarının olduğu bahçeye doğru yönlendiriyorum. Bu, geçen sefer yaptığımızın aynısı, onun elini bir çiçeğin üzerine koyup dikenlere dikkat etmesini söylediğim yer. O zamandan beri çit daha da büyümüş, sokaktan çömelmiş birini saklayabilecek kalın bir ağa dönüşmüş. Bugünün ihtiyaçları için mükemmel.

Onu arkasına yerleştiriyorum, elim belinin altında, ağzım kulağına yakın. "Saklanıp sessiz kalman gerekiyor. Bir şey gördüm. Gidip bakmam lazım."

Eliana'nın yüzü soluyor. Eli uzanıp bileğimi kavırıyor. "Aleksei'nin adamları mı?"

"Bilmiyorum." Çenesini avuçlarım ve onu sertçe öperim. "Ama öğreneceğim. Bana güvenmen gerekiyor. Bana güveniyorsun, değil mi?"

Elini bırakmıyor. Parmakları titriyor. Sonra bir kez başını sallıyor ve bastonunu göğsüne sıkıca bastırarak güllerin arkasına çömeliyor.

Kendimi zorlayarak ondan uzaklaşıyorum.

Çitleri ve park edilmiş arabaları siper olarak kullanarak komşu bahçeden geri dönüyorum. Her hızlı hareketimde yaram acı veriyor, ama adrenalin en kötüsünü bastırıyor ve inatçılığım gerisini hallediyor. Zincirli çitin bir boşluğundan dolaşıp paslı salıncakları geçerek köpek gezdiricisinin arkasına geliyorum.

Adam bir köşede durdu. Beagle köpeği itaatkar bir şekilde ayaklarının dibinde otururken, o telefonunu kontrol ediyormuş gibi yapıyor.

Hızlı ve sessizce hareket ederek, birkaç saniye içinde mesafeyi kapatıyorum.

Yeterince yaklaştığımda, ona arkadan vuruyorum. Adam yüzüstü tahta bir çite yığılıyor. Yere düşmeden önce, kolunu omuzlarının arasına sıkıştırıyorum. Tasma parmaklarından düşüyor. Beagle, hakkını vermek gerekirse, sadece oturup hafif bir ilgiyle izliyor ve bu köpeğin normal bir köpek, sahibinin de normal bir köpek sahibi olmadığına dair şüphemi doğruluyor.

Adamın yüzünü çit direğine daha sertçe bastırırım. Kıymıklar çatlar ve yanağını deler, küçük kan damlacıkları akar. Adam homurdanır ve kurtulmaya çalışır, ama benim tarafımda kaldıraç ve öfke var.

"Kimsin sen?" diye kulağına hırlıyorum.

Adam boğuk bir sesle bir şeyler mırıldanıyor. "Federal ajan" gibi geliyor kulağıma, ama ben aptal değilim, bu yüzden onu bırakmıyorum.

Bunun yerine, kolunu daha yukarı doğru çeviriyorum, omuz eklemimin kırılma noktasına doğru gerildiğini hissediyorum. Birkaç kilo daha baskı uygularsam, hayatı boyunca bir daha asla golf sopası sallayamayacak. "Tekrar dene. Sen kimsin lan?"

"Tanrım!" Adam acı içinde inliyor. "Ben federal ajanım dostum. Rozet numaram 63592. Ceketimin cebine bak. Sol tarafta. Kimlik kartım orada, seni lanet psikopat."

Serbest elimle onun yakalanan bileğine baskı uygularken, rüzgarlığının içine elimi sokup parmaklarım deri bir cüzdanı bulana kadar aradım. Tek elimle cüzdanı açtım ve görebilmek için açılı bir şekilde tuttum.

FBI Özel Ajanı Jordan Solis. Fotoğraf, şu anda çit tahtalarına sürtülen yüzle aynı. Rozet numarası: **63592**.

Elimi biraz gevşetiyorum, ama onu henüz bırakmıyorum. Daha önce de kandırılmıştım.

"Beni nasıl buldun?"

Solis öksürdü ve tahtaya kan tükürdü. "Harold Fitzgerald. Bize senin bilgilerini o verdi." Islak, hırıltılı bir nefes aldı. "Sonra kendini öldürdü."

Solis'i bırakıp geri çekildim. Harold ölmüş. Bunun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Omzunu ovuşturarak ve yüzünü buruşturarak doğrulur. Kızgın görünmüyor. Aksine, benim tepkim onun hakkımda şüphelendiği bir şeyi doğrulamış gibi, acımasızca tatmin olmuş görünüyor. Beagle, tüm bu olaydan hiç etkilenmemiş gibi kaldırımda sakın bir şekilde oturmaya devam ediyor.

"Açıkla," diye bağırırım. "O rozeti umursamadığıma karar verip, eğlence olsun diye kolunu kırmadan önce."

"Tamam, tamam. Sakin ol dostum. Bak, Harold bize bir anlaşma yapmak için geldi." Gözleri sağa sola dolaşırken sesini alçaltır. "Tanık koruma karşılığında belgeler ve tanıklık teklif ediyordu. Mahkemede geçerli olacak her türlü bilgiye sahip olduğunu söyledi. Aleksei Izotov'u onlarca yıl hapse atmaya yetecek kadar."

Bunun nereye varacağını anlayınca midem düğümlendi. "Ama...?"

"Ama anlaşmayı tamamlayamadan Harold öldü." Solis'in çenesi gerildi. "Hizmetçisi onu ofisinde, kafasının arkasında iki kurşunla buldu. Dili kesilmiş ve ceketinin cebine konulmuştu. Adli tabibe göre, olay bu sırayla gerçekleşmemişti."

Aleksei'nin Harold'u acılarından kurtarmadan önce ona ne yaptığını düşününce titriyorum. Klasik Bratva mesajı. *İspyonculara olan budur.*

"Ceketimin cebine elimi sokacağım, tamam mı?" diye uyarıyor beni. Ben başımı sallıyorum ve Solis yavaşça cebine elini sokup bir kağıt parçası çıkarıyor. Kağıdı açıyor ve üzerinde belgeler, flash bellekler, fotoğraf yığınları ve daha fazlasıyla dolu bir masa resmi görünüyor. Resmin üst köşesinde tanıdık bir deri evrak çantası görüyorum.

Harold'ın otoparkta tuttuğu çanta. Kahretsin. Sonuçta gerçek olabilir.

"Aleksei'nin adamları onlara ulaşmadan, arama emri çıkarıp Harold'un belgelerini kişisel banka kasasından geri aldık." Kağıdı tekrar gözden uzak bir yere koyar. "Elimizde olmayan şey, tüm bunları doğrudan Aleksei ile ilişkilendirebilecek canlı bir tanık. Harold bu tanık olacaktı. Şimdi ise Harold, Cook County morgunda bir ceset ve dava da parçalanıyor." Solis gözlerini gözlerime dikti. "... Tabii sen devreye girmezsen."

Tanımlayamadığım bir duygu dalgası içimi kaplar. "Ne istediğini bilmiyorsun."

"Aslında, ne sorduğumu *çok iyi* biliyorum." Sesi alçalır. "Yirmi beş yıldır organize suç davalarında çalışıyorum, Bay Hale. Ve bu süre boyunca çoğunlukla Izotov Bratva'ya odaklandım. Siz beni tanımıyorsunuz, ama *ben sizi* tanıyorum. Kardeşiniz için ne yaptığınızı biliyorum. Cesetleri biliyorum. Lanet olası hayal gücünüzün sınırları içinde bile masum olmadığınızı biliyorum." Bir süre durur. "Ama aynı zamanda Aleksei'yi hapse atabilecek tek kişinin siz olduğunu da biliyorum."

Beagle esniyor. Birkaç ev ötede, çim biçme makinesi gürültüyle çalışmaya başlıyor. Eliana'nın güllerin altında çömeldiğini düşünüyorum ve dişlerimi sıkıyorum.

"FBI sana dokunulmazlık teklif etmeye hazır," diye devam eder Solis, beni dikkatle süzerken. "Sana ve değer verdiğin herkese tam tanık koruması. Cesetleri görmezden geleceğiz; onları zaten Aleksei'ye yükleyebiliriz. Tek yapman gereken ifade vermek."

"Neden sana güveneyim ki?" diye homurdanıyorum. "Kardeşim Chicago'daki herkesi elinde tutuyor. Senin de onun maaş bordrosundaki bir isim olmadığını nereden bileceğim?"

Solis'in çenesi sertleşir. Yüzünde gerçek bir öfke belirir. Sonra iç çeker ve öfkesi geçer. "Sana bir hikaye anlatayım. Chicago bürosuna yeni geldiğimde, ortamı tanımaya çalışırken, Owen Moore adında bir adamla ortak oldum. İyi bir ajandı. *Harika* bir ajandı dostum. O zamanlar, kardeşin şimdiki gibi değildi. Onu genç, hırslı bir adam olarak tanıyorduk, ama patron olarak değil. Owen onu tam da hak ettiği şekilde yakalamıştı. Aleksei biraz dikkatsiz davranmış, diğer birkaç yerel çeteyle kokain sevkiyatı konusunda iş yaparken onları birbirine düşürmeye çalışmıştı.

bunun gibi bir sürü saçmalık. Detaylar önemli değil, önemli olan Owen'ın onu yakalayacağıydı.

Solis'in gözlerinde öfke yeniden alevlenir. Acı, gözlerinin kenarlarında parıldar. Bu karışık duyguları çok iyi bilirim. "Sonra bir sabah, iddianameler açıklanmadan birkaç gün önce, Owen'ın karısı onu garajda, kırıntıya asılmış ve göğsüne "*Özür dilerim*" yazan bir not iliştirilmiş halde buldu. İnanabilerseniz, bunu intihar olarak değerlendirdiler. Bada-bing, bada-boom, dava kapandı. Ama ben Owen'ı *tanıyordum*. O adamı kendi kardeşimden daha iyi tanıyordum." Solis'in elleri yanlarında yumruk haline gelir. "Altı yaşında bir kızı vardı. O bahar T-ball koçluğu yapıyordu, Tanrı aşkına. İntihara meyilli biri değildi. *Öldürüldü* ve Aleksei kimse soru sormasın diye olayı başka bir şey gibi gösterdi."

Beagle, sahibinin üzüntüsünü hissederek hafifçe inliyor. Ben sesimi çıkarmıyorum.

"Owen'ın dul eşi hala Naperville'de yaşıyor," diyor Solis. "Kızı yeni yirmi bir yaşına girdi. Babasını hatırlamıyor. Gerçekten hatırlamıyor. Ama ben hatırlıyorum. Ve onu öldüren adamı da hatırlıyorum." Sonunda, ajan bana bakıyor. "Bütün bunların amacı size şunu açıkça belirtmektir: Hayır, Bay Hale, ben kardeşinizin lanet maaş bordrosunda değilim."

Kafasını sallar ve tekrar etrafa bakınır, sonra cebinden bir kart çıkarır ve elime sıkıştırır. "O adreste bir toplantı ayarladım. İki gün sonra, bizimle orada buluşacaksınız. Her şeyin yasal olduğunu kanıtlamak için yanımda bir federal savcı da olacak. Gelirseniz, şartları konuşuruz ve tüm sevdiklerinizi güvende tutarız."

"Ya gelmezsem?"

Omuzlarını silkiyor. "O zaman sana şans dilerim. İhtiyacın olacak."

Kartı cebime koyup Solis'in beagle'ın tasmaını almak için eğilmesini izlerim. İkisi de bana bakmaz. Sanki onların gözünde varlığım sona ermiş gibidir.

"Bir şey daha var," diye sesleniyorum, o bir adım atmadan önce.

Solis durur, yarı dönmüş halde.

"Aleksi hayatta olduğumu biliyor mu?"

Tereddüt belki iki saniye sürer. Ama böyle bir sorunun cevabını beklerken iki saniye sonsuzluk kadar uzun gelir.

Solis tamamen bana dönüyor. "Evet," diyor sonunda. "Biliyor. Ve seni arıyor. Zaman geçiyor dostum."

Sonra uzaklaşır. Köşeyi döner ve kaybolur. Sessiz bir cumartesi sabahında, sadece bir adam ve köpeği.

ELIANA

pencere /'windō/: isim

1: Bir yemeğin en iyi kalitede servis edilmesi gereken kısa süre.

2: imkansız olduğunu düşündüğün her şeyin aniden bir kapı haline geldiği an.

Bu gül ağacı beni adeta bir iğne yastığına çeviriyor. Dikenler her yerimden derime batıyor, milyonlarca küçük acı iğnesi, ama hareket etmeye cesaret edemiyorum. Dinlemekle meşgulüm. Vücudumdaki her sinir Bastian'ın frekansına ayarlı, onun iyi olduğunu söyleyecek herhangi bir şey duymak için çaballıyor.

Ama tek duyduğum Suburbia'nın müziği. Sorun şu ki, her ses mümkün olan en tehditkar hale gelmiş.

Bir araba kapısı blokun bir yerinde çarpıyor ve ben o kadar sert bir şekilde irkiliyorum ki dişlerim birbirine çarpıyor, çünkü ya bu Aleksei is Bastian bagajına atıyorsa? A köpek havlıyor in a

komşu bahçede, ve kalbim duruyor, çünkü bu Aleksei olabilir, Bastian'ı parça parça etmek için kana susamış köpekleri getiriyor olabilir. Üzerimdeki yaprakların hışırtısı rüzgâr olabilir, ayak sesleri olabilir ya da Aleksei'nin acımasız işkence vaatlerini fısıldaması olabilir, ve ben aradaki farkı anlayamıyorum, *göremiyorum*, ve Tanrım, körlüğümden hiç bu kadar nefret etmemiştim.

Bastian ayrılmadan önce bana verdiği öpücüğün tadı hala dudaklarımda. Benim zevkime göre çok fazla *veda* tadı vardı. O bir şey biliyor. Bir şey gördü. Ve şimdi, tek başına, karnında bir kurşun yarasıyla, şu anda benim damarlarımda olduğu gibi onun damarlarında da soğuk bir korku uyandıran şeyle yüzleşiyor.

Oturuyorum, oturuyorum, oturuyorum ve çıldırmamak için elimden geleni yapıyorum. Bu... orta derecede iyi gidiyor.

Ta ki çimlerden ayak sesleri yaklaşına kadar, ve tüm korkularım on üzerinden on bir seviyesine çıkıncaya kadar.

Donup kalıyorum, tüm kaslarım kaskatı kesiliyor, terim cildimde soğuk bir karıncalanma yaratıyor. Çitlere yaslanıp kendimi daha küçük, görünmez hale getirmeye çalışırken, dikenler omuzlarıma daha da derin batıyor, *lütfen Tanrım, beni görünmez yap...*

Sonra bir çift el beni yakaladı.

O korkumu öperek gidermeden önce çığlık atmaya başlıyorum. Ağzımda kış yeşili bir tat var, ruhum için aloe gibi. Bastian'a o kadar sıkı sarılıyorum ki, o yüzünü buruşturana kadar, onun şu anki durumunu göz önüne alarak bunu yapmamam gerektiğini hatırlamıyorum.

Yine de, onu tamamen bırakamıyorum. Parmak uçlarımla baştan ayağa tüm vücudunu kontrol ediyorum, ıslaklık, taze kan izleri, dışarıda bir sorun olduğunun belirtisi var mı diye bakıyorum.

Hiçbir şey bulamıyorum. O sağlam. *Bütün.*

"Ne oldu?" Parmaklarım hala kapüşonlu sweatshirtinin kumaşına dolanmış durumda. "Bastian, ne oldu?"

Bastian yorgun bir şekilde iç çekiyor. "Bizi takip eden adam Bratva'dan değildi. FBI'dandı."

Gözlerimi kırpıyorum. "FBI? Federal Soruşturma Bürosu mu...?"

"Ben de ilk başta inanmadım. Ama üzerinde rozeti vardı ve gördüğüm kadarıyla gerçek gibi görünüyordu. Özel Ajan Jordan Solis. Aleksei'nin davasında yıllardır çalıştığını söyledi." Bastian parmaklarını benimkilerle iç içe geçirdi. "Harold Fitzgerald'ın öldüğünü söyledi. Aleksei, ifade vermeden önce onu bulmuş. Kafasının arkasına iki kurşun sıkılmış, dili kesilmiş ve ceketinin cebine konmuş. Tam bir Bratva Özel Operasyonu."

Midem bulanır. Harold'la ilk tanıştığımda terli elini sıktığını hatırlarım. O bir solucandı, ama kimse öyle ölmeyi hak etmez.

"Demek öyle," diye özetliyorum. "Harold öldü ve Aleksei kazandı."

"Tam olarak değil," diyor. "Solis, FBI'ın Harold'ın belgelerini bir banka kasasından ele geçirdiğini söyledi. Eliana... ellerinde *kanıt* var. Hem de çok fazla, hepsi Aleksei'yi kötü bir herif olarak gösteriyor. Tek eksik olan şey bir tanık. Noktaları birleştirip, boşlukları doldurabilecek, tüm o evraklara bir yüz ve ses verebilecek, böylece büyük jüri tüm bunların ne anlama geldiğini anlayabilecek biri."

Göğsümde bir şey oluşuyor. Adını söylemeye neredeyse korktuğum bir şey. "Bastian..." Sesim tiz ve zayıf çıkıyor. "Ne diyorsun sen?"

Elleri yüzümü kavradı. "Bana tam dokunulmazlık teklif ediyorlar. Tanıklığımı karşılığında."

Bağışıklık. Tanıklık. Bunlar benim aşına olduğum kelimeler değil. Yasmin'in bana hamileliğini anlatması gibi, bunların anlamını kavrayabilmek için yüzlerce kez ağzımda yuvarlamam gerekiyor.

Ama anlamaya başladıkça, sanki dilimde bir tat bir tat patlıyor. On çeşitlik bir özgürlük tadım menüsü gibi.

"Ve sadece ben değil," diye ekliyor Bastian, ben her şeyi çiğnerken. "*Herkes* için. Sen, Sage, Zeke, Yasmin, annen. Hepimiz. Yeni kimlikler, yeni hayatlar, Aleksi'nin asla ulaşamayacağı bir yer."

Umut tatlıdır. Beni yere serer, kelimenin tam anlamıyla. Bastian beni tutmak zorunda kalır ve sonra yanıma çöker, ikimiz de çiğle ıslanmış sabah çimlerine kığımızdan düşeriz.

Bir çıkış yolu.

Her şeyden sonra — kaçış, saklanma, kan, terör, keder, *çok fazla keder* — Bastian'ı iki kez yas tutduktan ve onun gözümün önünde bir adamı öldürmesini izledikten ve silahlı adamlar Chicago sokaklarında bizi avlarken bebeğimizin tekmelediğini hissettikten sonra —

Bir çıkış yolu var.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum. "Bastian. *Bastian*. Bu... biz aslında..."

Aynı anda hem gülüyor hem ağlıyorum, gözyaşları yanaklarımdan akarken boğazımdan sevinç fişkırıyor. Onun kapüşonlu sweatshirtini avuçlarımla tutup sallıyorum, sanki fiziksel olarak gerçeği hayata geçirebilecekmişim gibi.

"Özgür olabiliriz!" diye haykırıyorum. "Arkamızı kollamadan bebeğimizi büyütebiliriz. Sage üniversiteye gidebilir. Yasmin... Tanrım, Yas çıldırarak!"

Saçmalıyorum, biliyorum, sanki Looney Tunes karakterleri gibi saçmalıyorum, ama durduramıyorum kendimi. Gelecek, kırmızı halı gibi önümde uzanıyor, hayal etmeyi bıraktığım olasılıklarla parıldıyor. Korkusuz hafta sonu sabahları. Arkamda siyah sedanlar olup olmadığına bakmadan doktor randevularına gitmek. Çocuğumuzun, meraklı komşulardan başka bir şeyden korkmadan, kilitlenebilen kapısı olan, gerçekten *bizim* olan bir evde ilk adımlarını atmasını izlemek.

Bir çıkış yolu var.

Ama Bastian'ın elleri omuzlarımda sert pençeler gibi ve içimden fışkıran sevinç daha başlangıcında söndürülüyor.

"Yavaş ol, Eliana," diye uyarıyor.

"Yavaş mı?! Bastian, bu..."

"Bu bir tuzak." Geri çekilir. "Bu şarkıyı daha önce duymadığımı mı sanıyorsun, Eliana?"

Bu şarkıyı daha önce duymadığımı mı sanıyorsun, Eliana? Ne zaman işlerin yoluna girebileceğine inansam, evren beni mahvetmek için yaratıcı yeni yollar buluyor. Beni iki kez kandırırsan, utanç bana ait olur."

"Bu adil değil."

"Aleksi'nin cebinde yargıçlar var. Polisler. Politikacılar. Solis bile bunu kendisi söyledi. FBI'nın farklı olacağını nereden biliyorsun? Ya Solis tehlikeye girerse? Bütün bu olay Aleksi'nin bizi ortaya çıkarmak için attığı bir yem olabilir."

"Alternatif ne? Sonsuza kadar kaçmaya devam mı edeceğiz?" Yüzünü tutup bana bakmasını sağladım. "Bastian, *yoruldum*. Saklanmaktan yoruldum. Her gün, her saniye korkmaktan yoruldum. Sokakta hayatta kaldık. Klinikte hayatta kaldık. Kendi kardeşin seni lanet olası karnından vurdu ve sen hala buradasın." Derin bir nefes alıp ona bir resim çizdim. "Uyandığında ilk düşüncenin *"Bugün kim bize gelecek?"* değil, *"Ne istiyorsun?"* olduğunu hayal et.

Kahvaltı? Bir yerlerde bahçeli küçük bir evimiz olurdu. Tamamen bizim. Bebeğimiz *bize* ait çimlerde yürümeyi öğrenirdi, Bastian. Okula gider, arkadaşlar edinir ve buzdolabımızın kapısı, anne ve babasının elini tutan küçük çocuğumuzun pastel boya çizimleriyle kaplanırdı.

Nefesi değişir. Devam ederim.

"Tanık koruma programı yeni isimler, her şeyin yenilenmesi anlamına gelir, değil mi? Bu da Aleksei'nin bizi asla bulamayacağı anlamına gelir. Çok sıkıcı olurduk, Bastian. *Muhteşem* bir sıkıcılık. Krepler ve veli toplantıları. Bunu istemiyor musun? Ben istiyorum! Bunu çok istiyorum, Bastian. Ve bunu elde edebiliriz! Hemen burada!"

Alnını omzuma dayayıp titriyor. "Tabii ki hepsini istiyorum, Eliana. Sadece, bunca zamandır erteledikten sonra istemenin nasıl bir his olacağından korkuyorum."

"O zaman umutlu olan ben olayım," diyorum ona. "Ben ışık olacağım. Sen ışığı mümkün kılan karanlık olabilirsin."

Aramızdaki gül kokulu havada bir şeyler değiştiğini hissediyorum. Bastian'da, içimde yaşanan sürecin aynısı olan bir gevşeme. İkimiz de tüm bunların bir sonu olabileceğine inanmaya cesaret ediyoruz ve tüm olasılıklara rağmen, bu kanlı bir son olmayacak. Bizim için değil.

Cildim elektrikle cızırdayan ve her nefes bir lütuf gibi geliyor. Bastian'ın elleri kalçalarımı sıkıca kavrarken, nedenini tam olarak bilmeden birbirimize gittikçe yaklaşıyoruz. Daha önce hiç bu kadar iyi hissetmemiştim, sanırım. En azından uzun zamandır, belki de hiç.

Gülmekten kendimi alamıyorum.

"Ne komik?" Bastian şakaklarıma doğru homurdanıyor.

"Biz." Etrafımıza, sırtıma batmış dikenlere ve taytımı ıslatan ıslak çimlere kraliyet eliyle işaret ediyorum. "Sınıfı asan azgın gençler gibi bir yabancının bahçesinde saklanıyoruz. Ve aslında mutlu bir sonla bitebilir."

Her şey çok absürt, gül yapraklarını dalgalandıran esintiye, saklanma yeri olarak seçtiğimiz evin önüne asılan rüzgâr çanına, yaz sabahına yumuşak notalar çalan rüzgâr çanına kadar.

Bu yüzden Bastian eğilip beni öptüğünde, ona izin vermek saçma gelmiyor. Sadece *doğru* geliyor.

Öpücük ilk başta çekingen bir şeydir, ama bizim için bu utangaçlık asla uzun sürmez. Kısa süre sonra, iffetli bir şekilde kapalı dudaklar yerini çarpışan dillere ve dolaşan ellere bırakır. Sırt üstü yere uzanırım ve Bastian da beni nemli toprağa bastırmak için peşimden gelir. Toprak ve çimen, gül ve kış yeşili kokularını alırım ve cildimdeki elektrikli his çatırdamaya devam eder. Bu, merkezimde bir merkez bulmak, tüm o kıvılcımların birleşerek büyük, parlak, güzel bir enerji topuna dönüşmesi, bu top bir şekilde hem tahrik edici hem de canlandırıcı. Bastian'ın eli süveterimin eteğinin altına kayarak kalçamdaki çıplak teni okşadığında, bu tek başına beni zirveye çıkarmaya neredeyse yetiyor.

"Bu kötü bir fikir, değil mi?" diye fısıldıyorum dudaklarına. "Bunu yapmamalıyız, değil mi?"

"Kesinlikle hayır," diye onaylar. "Böyle açıkta mı? Herkes bizi görebilir, hayvanlar gibi malçta çiftleşirken."

"O zaman durmalıyız."

"Oh, kesinlikle. Yapmalıyız."

O, sert elini benim taytımın önüne sokarken, ben de onun penisini avuçlarım.

"Ama mesele Şu ki," diye nefes nefese konuşur, ben onu okŐamaya başlarken, "artık umurumda değil."

Yine gülüyorum, başım dönüyor ve kendimden geçiyorum, ağzına nefes vererek artık benim de umursamadığımı kelimeler olmadan söylüyorum. Giysiler bir saniyede bir daha da çılgınca hareket eden ellerle çıkarılır, aşağı itilir veya yeniden düzenlenir. Artık sıvı ve elektrikli, vızıldayan, titreyen bir kıvılcım feneriyim. İçime girdiğinde, ikimiz de öylece donup kalıyoruz. Penisi içime girmiş. Ben inliyor ve onu sıkı sıkı sarıyorum. Sonra hareket etmeye başlıyor ve ben her Şeyi unutuyorum. Derimde kırmızı, kanlı çizgiler çizen dikenler artık önemli değil. Zeminin ıslaklığı ya da birinin bizi bu halde yakalama ihtimali de  yle.

Sadece Bastian var üstümde, çevremde, içimde.

Her Şey çok hızlı oluyor. Zevk doruğa ulaştığında, içimden kopan çığlığı bastırmak için omzunu ısııyorum. İŞte bu kadar. Başladığı gibi bitti, ama aman Tanrım, yeniden doğmuş gibi hissediyorum.

Her Şey bittiğinde, çürümüş yaprakların üzerinde birbirimize sarılmış, nefes nefese, aptallar gibi birbirimize sırtarak yatıyoruz. Sa ımda kir, kollarımda çizikler var ve Bastian'ın parmaklarının batmış olduğu kal alarımda morluklar oluşmaya baŐladıęını hissedebiliyorum. Yarası muhtemelen ona çok kızgındır.

İkimiz de umursamıyoruz.

"Kazanacağız," diyorum ona sert bir sesle. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bir an sessiz kalır. O kadar uzun bir süre ki, hayatı boyunca inşa ettiği karamsarlık kalesine geri çekilip  ekilmeyeceğini merak etmeye başlarım.

Ama sonra eli benim elimi kapattı. "Evet," dedi. "Bence kazanacağız."

"Bir daha söyle."

"Kazanacağız, Eliana." Dudakları alnımı okşadı. "Sana inanıyorum."

Sonra yakınlarda bir yerden bir ekran kapısı çarpıyor. "Bay Whiskers!" diye bağıyor biri birkaç metre öteden. "Bay Whiskers, seni uyuz küçük gremlin, buraya gel!"

Bastian ve ben gülüyoruz, sonra aceleyle toparlanıyoruz. Giysilerimizi düzeltiyoruz, benim taytım yukarı çekiliyor, onun kapüşonu aşağı indiriliyor. Bastian bana ayağa kalkmama yardım ederken, avucumla kıkırdamamı bastırıyorum ve o da aynı şeyi yaptığını gösteren küçük homurtular çıkarıyor.

"Kıkırdama," diye mırıldanıyor, parmaklarıyla saçlarımdaki karışıklığı düzeltiyor. "Buraya bahçenin yarısı girmiş."

"Bırakın. Hayatımda biraz çılgınlık olmasını seviyorum."

Küçük hırsızlar gibi bahçeden sıvışıyoruz, parmaklarımız birbirine kenetlenmiş, ikimiz de hala kıkırdarak. Sabah hala sessiz, hala sıradan, hala inanılmaz derecede sıkıcı, fiskiyele, kuş cıvıltıları ve yakalanmaktan kaçan Bay Whiskers'ın sesleriyle dolu.

Tanrım, ne kadar güzel.

BASTIAN

İKİ GÜN SONRA

rezervasyon /,rezər'vāSH(ə)n/: isim

1: henüz gelmemiş misafirler için ayrılmış masa.

2: geleceğe dair yemin ettiğin şeyler — yüzük, bebek, sonsuza dek mutlu yaşamak, hepsi.

Haftalardır ilk kez tıraş oluyorum.

Jilet, çok uzattığım sakalları kazıyarak, dağınık halimden kurtulmamı sağlıyor. Yarısında durup aynadaki yansımamı inceliyorum.

Bana bakan adam, hala yeniden tanışmaktan çekindiğim bir yabancı. Çukurlaşmış yanaklar, rengi solmuş gözler. Uzun süredir o kadar sıkı sıkıya kenetlenmiş bir çene ki, muhtemelen kemiğe kalıcı hasar vermiştir.

Dünyam ilk kez parçalandığında, yıllardır giydiğim zırhım olmadan kendimi tanımak zordu. Takılar gibi giydiğim takım elbiseler ve saatler, ihtişam ve zenginlik, güç ve servet. Milyarlarca dolarlık bir adamın tüm sembolleri. Aleksei'nin

sonra, onun himayesindeyken bir süre aynalardan kaçındım.

Ama şimdi, kendime bakmanın o kadar da kötü bir şey olmadığını fark ediyorum. Sadece bir adam görüyorum. Ne bir aziz ne de bir günahkar. Sadece et, kemik ve yorgunluk, tıraş bıçağıyla her seferinde bir şeyleri düzelten bir adam.

Bir saat sonra FBI ile oturup bildiğim her şeyi anlatacağım. Bunu yaparak kardeşime ihanet etmiş olacağım, ama o kendi seçimini yaptı. Ben de kendiminkini yapıyorum.

Ben ailemi seçiyorum.

Bıçağı yıkayıp işime devam ediyorum. Neredeyse bitirmek üzereyken, jilet çeneme takılıyor ve derimi yırtıyor. Ben yüzümü buruştururken, beyaz tıraş kremi üzerinde parlak kırmızı bir kan lekesi belirliyor. Kanın şişip çeneme doğru akmasını izliyorum ve düşünüyorum: *Bu, aylardır aldığım en küçük yara.*

Kabul ediyorum. Son bir yara. Bu gece, her şey plana göre giderse, kanama nihayet tamamen duracak.

Temiz giysiler giyip banyodan çıktığımda, güvenli evin hareketli olduğunu gördüm. Zeke elinde spatula ile ocağın başında dururken, Yasmin onun yanındaki tezgahta oturmuş, tavada cızırdayan şeye eleştirel bir şekilde işaret ediyordu.

"Sarımsağı yakacaksın," diye uyarıyor. "Zaten kahverengiye dönüyor."

Zeke ona kaşlarını çatarak bakıyor. "Benim James Beard ödüllü bir şef olduğumu biliyor musun?"

"Bunu yanmış sarımsağa söyle, ukala."

"Altın rengi olması *gerekliyor*," diye ısrar ediyor Zeke. "Arada fark var."

"Yaklaşık üç saniyelik bir fark var ve sen iki saniyesini çoktan harcadın."

Sage, dizinde bir tabletle yanımdan geçip oturma odasına doğru ilerlerken, zar zor bir homurtuyla selam verir. Ekranında kayan kodları görürüm. Görünüşe göre kendi kendine Python öğreniyormuş, çünkü etrafında dünya yıkılsa bile bu çocuk yerinde duramıyor. Gururla doluyorum.

Odanın diğer ucundaki mutfak masasında Georgia, Eliana'ya zeytin yedirmeye çalışarak telaşla uğraşıyor. "Artık iki kişilik yiyorsun tatlım. Bu da iki kat porsiyon demek."

"Anne, beni şişmanlatmanın bir faydası olmaz..." "Az konuş, çok ye."

Kapı çerçevesine yaslanıp, tüm bu sıcaklığın beni sarmasına izin veriyorum. Travma ve koşulların bir araya getirdiği bu kaotik, kusurlu aile, hiç bilmediğim bir şekilde istediğim her şey. Tamamen bunun gibi binlerce akşam daha istiyorum.

Gidişimle ilgili yaygara yapmamaya karar verdim. Bu grup, bir ömür boyu yetecek kadar dramatik ayrılıklar ve yeniden birleşmeler yaşadı. Bunun yerine, kapıya doğru kayarak gecenin karanlığına karıştım.

Neredeyse

başaracaktım.

"Bastian."

Arabaya yarı yolda geldiğimde Eliana'nın sesi beni durdurur. Bastonu yanında değildir ve kaldırımın kenarından düşmek üzereyken, onu tutmak için geri dönerim.

"Tanrım, Eliana. Boynunu kıracaksın."

"Sen de veda etmeden gidecektin," diye suçluyor beni.

"Suçüstü yakalandım," diye itiraf ettim. "İyi konuşmalarım bitti."

Ellerini, ikimizin de alıştığı o alışkanlıkla göğsüme koyar, aylar önce ofisimde bizi bir araya getiren şey, karanlıkta bana çarptığında ikimizin de birbirimizi ne kadar mahvedeceğini bilmediğimiz şey.

"Kalbin çok hızlı atıyor," diyor. "Bana dokunduğunda böyle olur genelde." "Sadece korktuğun için değil mi?"

O alay ediyor, ama bu beni biraz fazla etkiliyor. "Tabii ki korkuyorum," diye itiraf ediyorum.

"O zaman gitme."

"El..."

"Biliyorum." Ben yine bir nutuk atmaya başlamadan sözümü kesiyor. "Gitmen gerektiğini biliyorum, tek yol bu, evet, evet, evet. Her şeyi biliyorum, Bastian. Sadece..." Soğukkanlılığı parçalanıyor ve gözyaşları boşluklardan sızıyor. "Seni daha yeni geri kazandım."

İç çekiyorum. "Gel buraya, seni aptal kız."

Aramızdaki karnına dikkat ederek onu kendime doğru çekerim. Eliana kollarıyla belimi sarar ve yüzünü göğsüme bastırarak nefesimi içine çeker. "Bundan nefret ediyorum," diye mırıldanır gömleğime.

"Biliyorum."

"Her şeyi senin düzeltmek zorunda kalman hoşuma gitmiyor."

"Biliyorum."

"Seninle gelemediğim için nefret ediyorum."

Onu ellerimle yüzünü kavrayacak kadar geri çekiliyorum. "Sen de benimle geliyorsun," diyorum ona. "Ben o odada olduğum her saniye, sen de burada olacaksın." Hamile karnına dokunuyorum. "Sen ve bu çocuk, tüm bunları yapmamın tek nedeni. Hala nefes almamın tek nedeni."

Yanağından bir damla gözyaşı süzülür. "Ne zaman bu kadar şiirsel oldun?"

"Birkaç kez öldüm ve hayata döndüm. Bu insanı felsefi yapar."

Gülüyor ve gözyaşlarını siliyor. "Bu komik değil," diyor ve göğsüme vurarak beni azarlıyor. "Hiçbiri komik değil."

Onun tutunacak somut bir şeye ihtiyacı olduğunu hissedebiliyorum. Tekrar tekrar çok şey kaybetti, bu yüzden onu bunun için suçlayamam.

"Geri döndüğümde," diyorum yavaşça, "yeni hayatımızı planlamaya başlayacağız. Düzgün bir şekilde. Bebeğimize isim vereceğiz, tamam mı? Ve sonra, bir dakika bile gecikmeden, seni karım yapacağım."

Onun hareketsiz kaldığını hissediyorum. "Bastian..."

"Henüz bir yüzük almadım ve seçmek için acele etmiyorum, çünkü bir kez seçtiğimde, onu hayatının geri kalanında takacaksın, bu yüzden doğru olanı olması gerekiyor. Ben berbat bir geçmişi olan berbat bir adamım, Eliana. Ama geleceğin de berbat olmak zorunda değil. Her şeye rağmen beni kabul edersen, seni sonsuza kadar istiyorum."

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, her şeyi yanlış yorumladığımdan endişelenmeye başlıyorum. Belki de bahçede yaptığımız seks ve birbirimize sarılmış geçirdiğimiz geceler sadece rahatlık, sadece

hayatta kalmak için, karanlıkta birbirlerine tutunan iki çaresiz insanın birleşmesinden ibaret olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Sonra elleri gömleğimi kavrar ve beni kendi seviyesine çeker. "Seni lanet olası aptal," diye fısıldar dudaklarıma. "Tabii ki seni alacağım. Zaten aldım. Bir insanın başka bir insanı alabileceği her şekilde."

"Bu evet mi demek?"

"Evet, seni aptal; şimdi, fikrimi değiştirmeden önce beni öp."

Onu öpüyorum. Morartacak kadar sert, tapacak kadar yumuşak. O öpücüğe hissettiğim tüm korku, umut ve çaresizliği döküyorum ve o hepsini kabul ediyor. Sahip olduğum her şeyi alıyor ve iki katı, üç katı, sonsuz katı olarak geri veriyor.

Sonunda ayrıldığımızda, ikimiz de nefes nefeseyiz. "Gitmem gerek," diye fısıldarım. "Ama önce bir şey daha var."

Soğuk betonun üzerine dizlerimin üzerine çöküyorum. Eliana'nın elleri saçlarımı okşarken, ben dudaklarımı onun şişkin karnına bastırıyorum.

"Hey, ufaklık," diye fısıldıyorum, Eliana'nın duyamayacağı kadar sessizce. "Henüz resmi olarak tanışmadığımızı biliyorum. Ama birkaç saatliğine annene göz kulak olmanı istiyorum, tamam mı? Ona eşlik et. Bol bol tekmele. Hala burada olduğunu bilmesini sağla. Ben de yakında döneceğim, tamam mı? Size, ikinize de döneceğim. Bütün varlığım ve gelecekteki varlığım üzerine yemin ederim."

Ayağa kalktığımda, Eliana beni son bir öpücüğe çekiyor. "Tekrar yemin et," diyor ağzıma. "Bana geri döneceğine yemin et."

"Yemin ederim, Bayan Hunter." Dudaklarımı alnına, göz kapaklarına ve burnunun ucuna değdirdim.

"Bunun tadını çıkarın, çok uzun süre soyadınız olarak kalmayacak."

Geri çekilip arabaya biniyorum. Ben garajdan çıkarken o hala orada duruyor. Yol kıvrılana ve o gözden kaybolana kadar onu dikiz aynasından izliyorum.

Sonra gözlerimi öne çevirip her şeyin sonuna doğru sürmeye başladım.

BASTIAN

bait and switch /bāt and swiCH/: isim

1: birinci sınıf ürün reklam ettikten sonra daha düşük kaliteli ürünle değiştirmek.

2: kaçış kapısı her zaman bir tuzak, umut ise sadece bir yem olduğunda.

Solis'in kartındaki adres beni, ıssız bir yerde bulunan bej renkli bir ofis parkına götürüyor. Ekonomi çökmeden önce, muhtemelen sigorta eksperleri, kiropraktörler, tele-pazarlama şirketleri ve milyonlarca isimsiz hiç kimse barındırıyordu. Şimdi ise, sadece boş pencereler ve otoparkın çatlaklarından çıkan yabancı otlar var.

Park edip oturdum ve eski alışkanlığımdan dolayı çevrede göz gezdirdim. Aleksei'nin bana aşılacağı eğitim, artık iyi adamlardan biri olmaya çalıştığım için bir anda ortadan kalkmıyor. Ancak her şey gözüme normal görünüyor. Park yerinde birkaç araç var, aralarında "FBI" yazan, neon ışıklı tabela gibi parlayan beyaz bir Honda Civic de var.

Ama siyah sedanlar yok. Bu iyi bir şey.

Telefonum titriyor. Kontrol ettiğimde Eliana'dan bir mesaj buluyorum.

ELIANA HUNTER

Hepsi bu. Başka bir şey yok. Kendime küçük bir gülümseme izin veriyorum, telefonu cebime koyuyorum ve arabadan iniyorum.

Park yerini geçerken ayaklarım çakıl ve kırık camların üzerinde çıkırdıyor. Binanın ön kapısı kilitli değil. İçeri girebilecek kadar aralıyorum.

İçerisi loş ve tozlu, havada küf ve eski halı kokusu yoğun. Gözlerim yavaşça alışıyor, şekilleri ayırt etmeye başlıyor: terk edilmiş masalar, devrilmiş sandalyeler, yan yatmış bir su soğutucusu.

"Solis?" diye

sesleniyorum. Cevap

yok.

Elim, güvenli evden ayrılmadan önce belime sıkıştırdığım silaha doğru kayıyor. Her sinirim, duymak istemediğim uyarılar gönderiyor.

Sorun yok, paranoyak ucube. İçeri gir, istediklerini söyle ve kadının yanına dön.

Köşeyi dönüyorum...

...ve birden duruyorum.

Solis'i buldum.

Sorun şu ki, o ölmüş.

Ajan Jordan Solis beton bir sütuna yaslanmış, boğazı o kadar vahşice kesilmiş ki başı imkansız bir açıyla sarkmış. Gözleri hala açık, boşluğa bakıyor ve

gömleğinin önü kanla kaplı. İlk tanıştığımız beagle ortalıkta yok. Küçük bir merhamet bu.

Birkaç metre ötede, gri pantolonlu bir kadın - sanırım bahsettiği federal savcı - yüzüstü, genişleyen bir kan gölünün içinde yatıyor. Sırtı bıçak yaralarıyla dolu, o kadar çok ki ceketini ıslak konfeti gibi görünüyor.

Bu insanları öldüren kişi, sadece onların ölmesini istememişti.

Onları *sergilemek* istemişti.

Elim arkamdaki tabancayı kavırıyor, ama bunun bir önemi olmayacağını zaten biliyorum. bunun bir önemi olmayacağını biliyorum. Aleksei benim gelirimde ölmemi isteseydi, Solis'in yanında kan kaybından ölmüş olurum.

Hayır. O başka bir şey istiyor. Bunun ne olabileceğini anlamak çok uzun sürmüyor.

Sirenler.

Birden fazla siren, uzaktan geliyor ama hızla yaklaşıyor, her saniye daha da yükseliyor. Bu çılgılık, terk edilmiş binayı federal ajanın şah damarını kesen bir bıçak gibi kesiyor. Kirli pencerelerden, polis arabaları ve SWAT kamyonlarının otoparkı doldurduğunu izliyorum. Bir, iki, beş, sekiz... Gelmeye devam ediyorlar, yanıp sönen ışıklar bej duvarları kırmızı ve maviye boyuyor. Polisler, ciddi silahlarını çekmiş olarak dışarı çıkıyor, kapıların arkasında pozisyon alıyor ve camın arkasından anlayamadığım emirler haykırıyor.

Solis'in başından beri bu tuzağın içinde olup olmadığını ya da Aleksei'nin bu toplantıyı sonradan öğrenip beni tuzağa düşürmek için ayarladığını bilmiyorum, ama artık önemi yok. Kardeşim bir bale koreografisi hazırladı ve ben her adımı dans ettim. Hepsi bir tuzaktı ve ben mutlu sonlara inanmaya izin verdiğim için bu tuzağı tamamen yuttum.

Çünkü kendime *umut* verdim.

İlk memur kapıyı kırmadan önce ellerimi kaldırıyorum. Silahımı odanın diğer ucuna fırlatıp dizlerimin üzerine çöküyorum. Teslim olmak midemi bulandırıyor, ama kaçmanın bir anlamı yok. Onlar beni İsviçre peyniri gibi delik deşik etmeden önce belki üç metre kadar kaçabilirim. Direnmek onlara beni vurmak için bir gerekçe verecektir ve Eliana'ya eve döneceğime söz verdim.

Yemin ederim, ölürsem ölürüm. Ona böyle söyledim.

Kapı içe doğru patlar. Polisler, tekmelenmiş bir yuvadan çıkan eşek arıları gibi içeriye akın ederler ve birbirlerine çelişkili emirler yağdırırlar.

"Yere yat!"

"Ellerinizi görebileceğim bir yere

koyun!" "Kıpırdama lan!"

Baştan aşağı SWAT kıyafeti giymiş ikisi beni yakalar ve kollarımı arkamda bükerek yere yatırır. Beni yere tekmelerler ve yüzüm yere o kadar sert çarpar ki dudagım yarılır. Birisi omuzlarımın arasına vahşice dizini bastırırken ağzım kanla dolar.

Kelepçeler bileklerimi ısıyor. Metal dişler kemiğe sürtünüyor. Biri Miranda haklarımı okumaya başlıyor, ama umurumda bile değil. Aklım bir kadının rahminde, burnumdaki güllerde ve saçındaki çim saplarında. Tutulan ve tutulmayan sözlerde.

Beni dik tutarak kapıya doğru sürüklerler. Dışarıda, gece kırmızı ve mavi ışıkların karnavalına dönüşmüştür, o ölüm evinin loşluğundan sonra gözlerimi yakar bu yanıp sönen ışıklar.

Bir polis beni devriye arabasının arkasına itiyor ve arkamdaki kapıyı çarpıyor. Lekeli camdan, daha fazla birimin geldiğini izliyorum. Adli tıp ekipleri ve dedektifler, Solis ve savcının kendi kanlarında soğuyan cesetlerinin bulunduğu binanın etrafına olay yeri şeridini çekiyorlar.

Eliana'yı güvenli evde hayal ediyorum. Telefonunu kontrol ediyor. Sessizliğe kaşlarını çatıyor. Ben cevap vermediğim için endişeleniyor.

Çifte cinayetten tutuklandığımı öğrendiğinde ne düşünecek acaba? Hem de bir polis ve bir federal savcı. Bu tür suçlamalarda kefalet yoktur. Daha çok ölüm cezası ya da en iyi ihtimalle, şartlı tahliye şansı olmayan, ışık almayan, beton bir hücrede ömür boyu hapis cezası vardır.

Çocuğumuzun kurşun geçirmez camın arkasından babasını ziyaret ederek büyüdüğünü hayal ediyorum. Ya da daha kötüsü, babasız büyüdüğünü. Ben sadece mezar taşındaki bir isim, annelerinin anlamaya yetecek yaşa geldiklerinde onlara anlattığı ibretlik bir hikaye olacağım.

Polis arabası olay yerinden uzaklaşıyor. Elimde olduğunu sandığım gelecek arkamda karanlığa gömülürken, koltuğa yığılıyorum.

Aleksei kazandı.

Ve sevdiğim herkes artık tamamen, felaket bir şekilde korumasız.

ELIANA

yabani otlar /THə wēdz/: isim

1: (mutfak argosu) bunalmış olma durumu; tehlikeli bir şekilde geride kalma.

2: avuçlarında cam, yerde kan ve adını haykıran insanlara ulaşmanın hiçbir yolu yok.

İnsan uygarlığının tüm tarihinde, bu dakikalar kadar yavaş geçen dakikalar olmamıştır.

Kanepede kıvrılmış, elim karnıma bastırmış durumdayım. Bebek Hale bu gece çok hareketli, durmadan küçük hareketler ve tekmeler atıyor. Normalde bu durum, yüzümü buruştururken gülümsememe neden olur. Ama bu gece, bu tek-iki kombinasyonları sanki benim endişemle senkronize olmuş gibi.

Tekme. Hala mesaj yok.

Yumruk. Hala arama yok.

Kanca, çapraz, aparkat. Hala bu korkunç, berbat, boğucu sessizlikten başka bir şey yok.

Ama içimdeki kargaşayı dışarıya yansıtmıyorum. Etrafımdaki herkes de aynı şeyi yapmış gibi görünüyor. Hepimiz her şeyin yolunda olduğunu, endişelenecek bir şey olmadığını iddia ediyoruz. Bu kurnaz kaçakların çok normal hayatında sıradan bir gün daha. Zeke mutfakı temizliyor, Yasmin tırnaklarını boyuyor, annem örgü örüyor, Sage klavyesine vuruyor.

Herkes sanki bu sıradan bir akşamış gibi davranıyor. Herkes bu konuda feci şekilde başarısız oluyor.

Telefonumu tekrar uyandırmak için ekrana dokunuyorum. Ekran okuyucu saati söylüyor — 21:51 — ve zaten bildiğim şeyi doğruluyor: Yeni mesaj yok. İki saat önce gönderdiğim küçük kalp emojisi, okunmamış ve cevaplanmamış, üzgün ve yalnız bir organ gibi orada duruyor.

O iyi. Bu tür şeyler zaman alır. Gizli federal toplantılar yirmi dakikada bitmez.

Başımı kanepenin minderlerine yaslayıp, daha mutlu zamanları düşünmeye çalışıyorum. Hayatımızın bu son ve en karanlık döneminde bile, hatırlayabileceğim pek çok mutlu an var. Sabahları mahallede yaptığımız yürüyüşler, Bastian'ın her sıradan ayrıntıyı - posta kutusunun rengini, fıskiye'nin yaydığı güneş ışığını - sanki dünyaya bir aşk mektubu yazıyormuş gibi anlatması. *Bana*. Onun kokusunu taşıyan çarşaplarda birbirimize sarılarak geçirdiğimiz geceler, uykusunda her zaman karnımı bulan eli, her şeyi bir arada tutmaya çalışır gibi parmaklarını genişçe açması.

Mutluyduk.

Bu kabus başladığından beri ilk kez, bahçeli o küçük evi gerçekten alabileceğimize inanmaya başladım. Buzdolabının üzerine boya kalemleriyle çizilmiş resimler. Bir sonraki nefesimden daha çok istediğim, muhteşem sıradan bir gelecek.

Sonra bebek tekrar tekmeliyor ve tüm bunların şu anda pamuk ipliğine bağlı olduğunu hatırlıyorum.

Neredesin Bastian? Sanki soruma cevap veriyormuş gibi, kapı zili çalıyor.

Kalbim gırtlığıma kadar çıkar. Gerçekten o olabilir mi? Bu kadar çabuk mu döndü? Bu iyi bir işaret mi, yoksa kötü mü? Başarabilecek miyiz, yoksa hepimiz...

Hayır. Böyle düşünmemeliyim. Sadece iyi şeyler düşünmeliyim.

"Ben açarım," diye bağırır Zeke, hepimiz aynı anda kıpırdanmaya başlarken. "Herkes olduğu yerde kalsın."

Ayak sesleri kapıya doğru yankılanır. Kapıyı açarken sürgü ve menteşelerin gıcırdamasını duyarım.

Sonra Zeke'nin keskin bir nefes alışı.

Boğuk bir "Ne oluyor lan..."

Islak ve ağır bir şey ete çarpar. Yasmin çılgılık atar.

Bir vücudun yere çarpma sesi beni ayağa fırlatır. Etrafımda kaos patlak verirken parmaklarım tanıdık bastonumun sapını kavrar — annem bağırıyor, Sage'in tekerlekli sandalyesi yere sürtünüyor, kapıdan daha fazla ayak sesi geliyor, sert ahşap zeminde ağır botlar.

Tanıdık olmayan bir ses odayı doldurur. Yumuşak ve kültürlü bir ses, hafif bir Rus aksanı ile süslenmiştir. "Lütfen, herkes sakın olsun. İşbirliği yapan kimseye zarar vermek için burada değilim."

Sormama gerek yok, biliyorum:

Aleksei burada.

ELIANA

aşırı çalışmış / ,ōvər'wərkt/: sıfat

- 1: hamur işlenmiş kadar gluten sertleşene ve yapısı bozulana kadar
- 2: geri dönüşü olmayan noktaya kadar dövülmüş.

Yasmin'in tepkisi beni çok etkiliyor. Zeke'nin cesedinin yanına yere düştüğünü duyuyorum, odayı onun adını tekrar tekrar söyleyerek hıçkırıkları dolduruyor. "Zeke. *Zeke!* Tanrım, Tanrım, lütfen..."

Aleksei hayal kırıklığıyla tsk tsk yapıyor. "Endişelenmene gerek yok, canım. Birisi o yaraya baskı uygularsa yaşayacak." Bir süre duruyor. "Yerinde olsam oyalanmazdım ama."

Sonra Aleksei'nin arkasından ikinci bir ayak sesi duyulur.

Onu hemen tanıdım. Axe vücut spreyi. Bayat bira. Yasmin'i Brandon'ın elleri boğazında bulduğum gece hafızama kazınan kokunun aynısıydı.

boğazını sıktığını bulduğum gece, kafasına bir lamba kırıp karanlığa kaçtığımızda.

"Selam Eliana," Brandon alaycı bir şekilde gülümser. "Beni özledin mi?"

Yasmin'in hıçkırıkları dehşet verici bir sessizliğe dönüşür. Çığlıklarının yokluğu, bir şekilde çığlıklarının sesinden daha kötüdür.

Kaybolmuş, mide bulandırıcı, dehşete kapılmış ve daha önce hiç kimse bu durumda bulunmadığı için adı olmayan milyonlarca başka duygu hissediyorum. Sanki tüm kabuslarım bir araya gelip arkamdan arkadaş olmuşlar gibi.

Brandon Aleksei'yi nereden tanıyor? İkisi de bizim burada olduğumuzu nereden biliyor? Bastian nerede? Neler oluyor?

Neden, neden, neden?

Aleksei'nin ayak sesleri odanın içinde yankılanıyor. Kimse hareket etmeye cesaret edemiyor. "Sanırım sevgili kardeşim nerede diye merak ediyorsunuz," diyor. "Bu konuda, korkarım ki kötü haberlerim var."

"Ne yaptın?" diye soruyorum.

"Ben mi? Ben hiçbir şey yapmadım." Aleksei, hakaret edilmiş gibi davranacak kadar küstah. "Ancak Bastian, iki federal ajanın cinayetinden dolayı şu anda tutuklanıyor."

"Yalan söylüyorsun," diye bağırır Sage.

"Ah, Sage." Aleksei'nin sesi hüzünlü bir hal alır. "En küçük kardeşim. Benden alındığından beri çok büyümüşsün."

"Ben senin kardeşin değilim," diye bağırır Sage.

"Kan öyle demiyor, hoşuna gitse de gitmese de. Sorun değil, sen ve ben birbirimizi tanımak için bolca vaktimiz olacak."

Aleksei, Sage'i ömür boyu etkileyecek sözler söylemeye devam etmeden önce sözünü keserim. "Ne istiyorsun?" Sesim hissettiğimden daha güçlü çıkar, ki bu "güçlü" kelimesinin tam tersidir, ama ne yapalım, böyle zamanlarda rol yaparsın, değil mi?

"Hemen işin özüne giriyorsunuz, anlıyorum. Bu zelliğinizi takdir ediyorum, Bayan Hunter. Kardeşim her zaman mükemmel bir zevke sahipti." Adımları sağ tarafımda bir yerde duruyor. Artık kolonyasının kokusunu alabiliyorum — koyu ve keskin, itici derecede baharatlı, Bastian'ın serin wintergreen kokusuna hiç benzemiyor.

"Soruna cevap vermek gerekirse: İstedığım şey," diyor, "oldukça basit. *Ailemin yeniden bir araya gelmesini istiyorum.*" Eli yanağımı okşuyor.

O kadar sert bir şekilde geri çekildim ki neredeyse düşüyordum. "Bana dokunma lan."

Aleksei gülerek elini çekiyor. "Bu kadar agresif olmana gerek yok. Korkarım niyetimi yanlış anladın. Sana zarar vermek için burada değilim Bayan Hunter. Tam tersine."

"Beni kandırabilirdin," diye tersliyorum, "silahlı saldırı, ev baskını ve..." Zeke'yi işaret ediyorum. "...insanları *bıçaklama* olayları."

"Talihsiz bir zorunluluktur. Bay Bautista bir silaha uzanıyordu. Buna izin veremezdim, çok tehlikeli olurdu! Sonuçta yeğenimi taşıyorsun. Tekrarlamak istemem ama aile benim için her şeydir." Boğazını temizledi. "Küçük kardeşim kendi kanından ihanet edip temiz bir şekilde çekip gidebileceğini sandı. Ailenin vazgeebileceğin bir şey olmadığını öğrenmesi gerekiyor."

Eli yine yüzüme dokundu, bu sefer daha yavaş, neredeyse şefkatle. Başparmağı, sanki bir sanat eserini değerlendirir gibi elmacık kemiğimin çizgisini izledi.

bir sanat eserini
değerlendirir gibi. Ben de
yüzüne tükürdüm.

Tokatı o kadar hızlı ve sert gelir ki, vurduktan sonra bile bir süre ne olduğunu tam olarak anlayamam. Yanağımda patlayan bir acı, başımın yana doğru savrulması ve sanki biri beynimin sapına bir ses çatalı sokmuş gibi kulaklarımı dolduran tiz bir çınlama vardır.

Tökezlerim, koltuğun koluna tutunurum ve dişlerimin iç yanağımlı kestiğı yerde kanın tadını alırım.

Herkesin dehşetini hissedebiliyorum. Annemin boğuk nefesini. Yasmin'in çığlığını. Brandon bile, Aleksei'nin hamile bir kadına gerçekten vuracağını beklemiyormuş gibi, şaşkın bir homurtu çıkarır.

Ama ben
ağlamıyorum.

Sızlanmıyorum.

Bu adama *tek bir şey bile* vermiyorum.

Bunun yerine, dikleşiyorum, yüzümü onun durduğu yere çeviriyorum ve şeytani bir gülümsemeye gülümsüyorum. "Elinden gelenin hepsi bu mu?"

Aleksei güldü. "Sizi sevdim Bayan Hunter. Sizi daha yakından tanımak isterim." Adımları kapıya doğru uzaklaşıyordu. "Maalesef bu gece başka işlerim var. Halletmem gereken işler, öyle şeyler. Ziyaret etmem gereken hapishane hücreleri."

Durur ve birinin omzuna vurduğunu duyarım. Muhtemelen Brandon'dır.

"Bay Brandon, kardeşimin nerede olduğu hakkında bilgi toplamada çok değerli bir rol oynadı. Sadakati ödüllendirmek gerektiğine inanıyorum. Brandon, dostum... bunu hizmetin için bir hediye olarak kabul et. Onlarla ne istersen yap.

kör olanın bebeği doğurana kadar hayatta kalmasını sağla. Ondan sonra..." Omuz silkerek sözünü bitirir, bunu bir şekilde duyabiliyorum. "Şey, söz veremem. Birkaç gün sonra onları kontrol etmek için geri geleceğim. İyi eğlenceler."

Ön kapı açılır ve kapanır. Aleksei'nin ayak sesleri gecenin karanlığında kaybolur, beraberinde her türlü kısıtlama ve müzakere illüzyonunu da götürür.

Sonra Brandon'ın parmaklarını tek tek kırdığını duyarım.

Pop.

Pop.

Pop.

Nefesi ağırlaşır. En kötü dürtülerini serbestçe tatmin etmek için sınırsız izin verilmiş bir adamın sesi.

Ve şimdiye kadar hiç yaşamadığım bir korku damarlarımdan akıyor.

BASTIAN

soğuk hava deposu /kōld 'stōrij/: isim

1: bozulabilir gıdaları saklamak için soğutulmuş alan.

2: seni bir kancaya astıkları ve geriye kalan tek sıcaklığın kafadaki rüya dünyası olduğu yer.

Devriye arabası düz gitmesi gereken yerde sola dönüyor.

Bunu hemen fark ederim. Aleksei'yi gençlik yıllarımızda o yolu hatırlayacak kadar çok kez aldığımı kim bilir. Chicago'daki her karakolun yolunu biliyorum. Merkez kayıt bürosu doğuda. İlçe hapisanesi güneyde. Federal gözaltı için üç mil önce geçtiğimiz otoyol kavşağına girmek gerekiyor.

Biz ise batıya doğru gidiyoruz. Endüstri bölgesine, terk edilmiş depoların ve çığlıkların duyulmadığı boş arazilerin bulunduğu yere.

"Yanlış dönüş," diyorum bölmeye. "İlçe diğer yönde."

İki polis de cevap vermiyor.

Öne eğilip, kafes bölme arkasından onları görebildiğim kadarıyla inceliyorum. İsimlikleri ve rozet numaraları görünmüyor. Yolcu koltuğundaki polisin yakasından bir dövme görünüyor.

Aleksei'ninkine çok benziyor.

"Hey." Dikkatlerini çekmek için alnımı bölmeye vuruyorum.
"Yanlışı yöne gidiyorsunuz dedim."

Sürücünün gözleri dikiz aynasından benimkilerle
buluşur. Gülümser.

Bu, bir insanın yüzünde gördüğüm en soğuk ifadeydi — sürüngen gibi, boş, sanki bir uzaylı insan kılığına girmiş gibi. Sonra elini uzatıp gösterge panelindeki kamerayı kapattı.

Siktir.

Polis arabası, kokusundan anlaşıldığı kadarıyla eskiden bir et işleme fabrikası olan yere girer. Arabanın camı aramızda olsa da, eski kan ve eritilmiş yağ kokusu midemi bulandırır.

Fabrikanın duvarları da benim kadar bu kokudan bıkmış gibi görünüyor. Yere doğru sarkmış, yorgun, yıpranmış, tiksindirici.

Duruyoruz ve polisler gelip kelepçeli bileklerimden beni dışarı çıkarıyorlar. "Nazik" kelimesi onlara pek tanıdık gelmiyor. Beni yükleme rampasından sürüklerken dizlerim betona sürtünüyor ve kanamaya başlıyor.

İlerledikçe koku gittikçe kötüleşiyor. Yıllarca kullanılmaması kokuyu silememiş.

Beton merdivenlerden, böyle bir yerde olması gerekmeyen bir bodrum katına iniyoruz. Burası çok yeni, çok

temiz. Duvarlar yeni boyanmış, zemin yeni dökülmüş, bu harap bok çukuruna gelmemesi gereken elektrikle uğultu yapan armatürler var.

Aleksei bu alanı belirli bir amaç için yenilemişti. Bu amacın ne olabileceğini tahmin etmek zor değil.

Beni attıkları hücre, ancak üç metrekarelik bir alan. Zeminin ortasında büyük, kare şeklinde bir gider var. Tavandan sarkan devasa et kancaları, loş ışıktaki parıldıyor.

Böyle odaları daha önce de görmüştüm, kardeşim için işler yaptığım zamanlarda.

O kancaların ne için olduğunu çok iyi biliyorum.

Polisler beni bunlardan birine bağlarlar, kelepçelerin zincirini kancaya geçirirler. Ağırlığım dengelendiğinde omuzlarım ağırlarla dolup taşar, ayaklarım betona zar zor değecek kadar yüksektir. Sonra tek kelime etmeden giderler. Kapı gürültüyle kapanır.

Karanlıkta asılı kalıyorum, saniyeleri sayıyor ve acıların listesini yapıyorum. Aleksei'nin bana açtığı kurşun yarası, bu yeni durumdan hoşnutsuzluğunu zonkluyor. Geri kalan vücudum da bundan pek memnun değil.

Bir süre sonra kapı tekrar açılır.

Üç adam siyah kayak maskesi ve cerrahi eldiven giymiş olarak içeri girerler, tüm vücutları kaplı olduğu için dövmelerini veya kimliklerini belirleyebilecek herhangi bir şey göremiyorum. Herhangi biri olabilirler. Köşedeki çelik masanın üzerine bir kanvas çanta koyarlar ve aletlerini çıkarmaya başlarlar.

"Kardeşim nerede?" diye

soruyorum. Cevap yok.

"Aleksei ne istiyor?" Hiçbir şey.

"En azından ne olduğunu söyleyin, sizi korkak pislikler. Lanet olası bir soruya cevap verecek cesaretiniz var mı?"

İlk adam bir penseyle yaklaşıyor. Hala konuşmuyor. Sadece sol elimi tutuyor, küçük parmağımı ayırıyor ve işe koyuluyor.

Çığlık atmaya başlamadan önce yaklaşık dört saniye dayandım.

Bir acı diğerine dönüşüyor. Derisi yüzme aletleri, pense, sığır dürtme çubukları... Hepsini getirmişler ve işlerinde çok, çok iyiler. Baştan ayağa kıvranarak acı çekiyorum. Başlangıcı ya da sonu, merkezi ya da sınırı yok. Sadece büyük, kesintisiz, kırmızı bir duvar, çığlık atan bir korku.

Ama kalbime dokunamıyor.

Çünkü kalbim başka bir yerde.

Mutfaktayım. Bizim mutfağımızda. Güneş ışığı henüz var olmayan pencerelerden içeri dökülüyor, henüz hayal bile edilmeyen parke zeminleri ısıtıyor. Kahve kokusu, arka bahçeye açılan sineklik kapıdan içeri süzülen krep, şurup ve kesilmiş çim kokusuyla karışıyor.

Bir çocuğun kahkahası, göremediğim bir yerden geliyor.

Ses o kadar mutlu, o kadar neşeli ki, yüzümdeki ıslaklığın ter ya da kan olmadığını anlamam biraz zaman alıyor.

Ağladığımı fark etmediğim gözyaşları.

CRKCKK.

Bodruma geri doğru nefes nefese koşuyorum. Maskeli adamlardan biri eldivenlerinden yapışkan ve kırmızı bir şeyi siliyor.

"Hala bizimle misiniz, Bay Hale?" diye soruyor. Bu, onların söylediği ilk sözler.

Cevap vermeye tenezzül etmiyorum. Gözlerimi kapatıp geri dönüyorum.

Yine mutfak. Eliana ocağın başında duruyor, sırtı bana dönük, beline önlük bağlanmış, bir süre sonra tanıdığım bir şarkıyı mırıldanıyor: annemin eskiden söylediği Rus ninnisi. Saçları artık daha uzun, sırtına kestane rengi bir şelale gibi dökülüyor, içinde çok hafif gümüş iplikler var.

Bu rüyada yaşlandık. Zamanımız vardı. "Baba!"

Bir hareket bulanıklığı bacaklarıma çarpar. Aşağıya bakarım ve görürüm—

Çocuğumuzu görüyorum.

Eliana'nınki gibi kızıl saçları ve benimki gibi mavi gözleri var. Sırtışı saf yaramazlık, saf neşe, saf her şey... Hiç hak etmediğimi düşündüğüm her şey.

"Selam, yaramaz," dediğimi duyuyorum. "Hasar raporu nedir?"

"Bir kurbağa buldum!"

"Öyle mi?"

"Adı Gerald," diyor bana, "ve cebimde yaşıyor."

Eliana ocaktan dönüyor, bir kaşını kendine özgü bir şekilde kaldırıyor. "Kurbağa beslemeyeceğiz tatlım."

"Ama anne...!"

"Hayır, hanımefendi. Kurbağa yok. Semender yok. Hamamböceğı olduğu ortaya çıkan 'güzel böcekler' yok. İkinci kez kandırılmayacağım,

genç bayan."

Çocuğumuzun alt dudağı titriyor, sadece parlak gözlü küçük kızların yapabileceği gibi melodramatik ve duygu dolu. Onun seviyesine meliyorum. Dizlerim, bahçe işleri, sırtında taşıma ve mutfakta dans etmek gibi vücudumu doğru şekilde kullandığım için hoş bir şekilde ağrıyor.

şiddet için değil. Asla şiddet için değil, artık değil.

"Gerald'ı ailesinin yanına göndermeye ne dersin?" diye öneriyorum. "Muhtemelen onları zliiyordur."

Kızımın dudağı daha da titrer. "Ama ben şimdi onun ailesiyim."

"Bak ne diyeceğim: Arka bahçeye ona bir gölet yapalım. İstedğin zaman onu ziyaret edebilirsin."

Çocuğumun mavi gözlerinin arkasında, her iki ebeveyninden miras aldığı inatçılık fazla mesai yapıyor. "Köprüsü de olacak mı?" diye bir an düşündükten sonra dikkatlice soruyor.

"Gördüğün en şık, en güzel köprü." "Anlaştık!"

Küçük kollar boynuma dolanıyor. imlerin, ocukluğun ve imkansız, olasılık dışı umudun kokusunu içime çekiyorum.

Sonra bodrumda başka bir çatlak sesi yankılanır ve mutfak yağmurda duman gibi dağılır.

Ve merak etmeden

duramıyorum... Merak

ediyorum...

Ve merak ediyorum...

...bir daha bu kadar güzel bir yer görebilecek miyim diye.

ELIANA

kemikli /bōn in/: sıfat

- 1: lezzet ve yapı için iskeleti bozulmadan hazırlanmış et.
- 2: Dişler, cam ve hayatta kalma arzusu dışında hiçbir şey kalmadığında neye dönüşürsün?

Kapı kapanır. Aleksei
gitmiştir. Brandon kalır.

Onun ıslak ve hevesli nefesini duyabiliyorum, ama olduğu yerde kalıyor. Odadaki korku yoğunlaşıyor ve yoğunlaşıyor. Bu manyak herif bundan zevk alıyor. Bizim inlemelerimiz ve korkularımız... onun için hepsi ön sevişme.

"Bunu ne kadar zamandır beklediğimi biliyor musun?" diyor.
"Aylarca. O lanet hapisane hücresinde otururken aylarca plan yaptım. Aleksei gelip beni kurtarmasaydı, o planlarla orada *deliye* dönebilirdim." Botları

Aleksei'nin yaptığı gibi aynı yolu izleyerek dolaşmaya başlarken gıcırıyor. "Hayatımı mahvettiniz, sizi lanet olası sürtükler."

"Hayatını mahvettik mi?" Yasmin gözyaşları içinde öfkeyle titriyor. "Beni *dövdün*. Beni *takip ettin*. Sen..."

"Kapa çeneni!" diye bağıyor. "Henüz seninle konuşmuyorum, Yas. Yakında yeniden bir araya geleceğiz. Şu anda, kör sürtük arkadaşınla konuşuyorum."

Excalibur'u daha sıkı tutuyorum. Brandon'ın planladığı her neyse, alüminyum bunun karşısında yetersiz kalıyor, ama elimde sadece bu var.

"Kendini çok kurnaz sanıyorsun," diye mırıldanır. "Bana o lambayla vurdun ve korkmuş küçük kızlar gibi kaçtın. Polisler gelene kadar beni yerde kanlar içinde bıraktın. Aile içi şiddet suçundan tutuklanan birinin hapishanede nasıl bir hayat yaşadığını biliyor musun?"

"Ağlayarak beni üzme," diye terslerim. "Sonuçlarına katlanmak istemiyorsan, kadınlara saldırmamaya çalış."

Yanlış bir şey söylemişim.

Elini boğazıma geçirir ve tüm oksijenimi almaya başlar. Beni geriye doğru iter ve omurgam dişlerimi sarsacak kadar sert bir şekilde duvara çarpar.

"Seni parçalamaktan zevk alacağım," diye kulağıma fısıldar.

Ben kendimi savunmak için Excalibur'u kaldırmadan önce yumruğu şakağıma çarpar.

Duvara yığılır, kığım yere değene kadar kayarım. Dünyam, cızırtılı bir statik ses, cehennem gibi bir çınlama ve kulaklarımda uzaktan gelen kendi nabzımın gürültüsüne indirgenir

. Bebeğim çılgınca tekmeliyor, benim sıkıntımı hissediyor ya da paylaşıyor—artık anlayamıyorum.

Yerde yaralı bir halde yatarken, Brandon'ın botları benden uzaklaşıyor.

"Şimdi *bu iş* halloldu," diyor, iğrenç bir tatmin duygusuyla, "şimdi diğerlerini de rahat ve konforlu bir şekilde yerleştirelim."

Annem onu yakaladığında çığlık attı. Kavga sesleri, sandalyenin sürtünme sesi, rulo bantın yırtılma sesi gibi sesler duydum. "Lütfen," diye yalvardı, "lütfen, ben..."

"Kapa çeneni, büyükanne."

Brandon ağzını bantla kapatınca çığlıkları kesilir.

Sırada Sage var. Onun çırpındığını, "Çek ellerini üzerimden, seni pislik..." diye homurdandığını duyuyorum.

Sonra tekerlekli sandalyesinin devrilmesi sesi duyulur. Vücudu sert zemine çarptığında çirkin bir gürültü çıkar. Sage acı içinde inler ve ellerini yere vurarak kendini bir yere, herhangi bir yere sürüklemeye çalıştığını duyarım.

"Lanet olası sakat," Brandon alaycı bir şekilde söylüyor. "Hiçbir yere gidemezsin."

Kendimi kaldırmaya çalışıyorum ama kafam hala vuruşun etkisinden dönüyor ve hareket etmek durumu daha da kötüleştiriyor. Her şey mide bulandırıcı bir şekilde dönüyor. Denge duyum yeniden yerine gelmeye başladığında, Brandon'ın botları odanın diğer ucuna doğru ilerliyor.

Yasmin'e doğru.

"Hey, bebeğim," diye mırıldanıyor. "Tanrım, seni görmek ne güzel."

"Hayır, hayır, hayır!" Sesi korkudan tizleşir. Geriye doğru kaçtığını, ellerinin Zeke'nin kanına bulandığını duyarım. "Benden uzak dur Brandon, yemin ederim!"

"Beni öylece *terk* edebileceğini mi sandın?" diye gülüyor. "Yalanlarını yayabileceğini, herkesi bana düşman edebileceğini, beni *hapse* attırabileceğini mi sandın?"

"Onu rahat bırak!" Elimden geldiğince yüksek sesle bağıryorum, ama yaralı boğazımdan çıkan ses fısıltıdan biraz daha yüksek. "Brandon! Sana vuran benim! Öfkeni benden çıkar!"

Söylediklerimi duymamış gibi davranıyor.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum, Excalibur'u yeniden kavriyorum ve bu bastırda bizi kurtaracak kadar sihir kalmış olmasını diliyorum. Sonra öne atılıyorum ve sallıyorum.

Brandon'ın sesi ve dizginlenemeyen öfkemle beslenen, toplayabildiğim tüm gücümle havada bir yay çiziyor. Baston sert bir şeye çarpıyor — omzuna, belki sırtına — ve çarpmanın etkisi bileklerime kadar titriyor.

Brandon kükrer. Acı çığlığı değil, şaşkınlık ve öfke dolu bir haykırış, sanki çok küçük bir şey tarafından sokulmuş bir boğa gibi. Yasmin'in ondan uzaklaşmaya çalıştığını, hıçkırıklarla nefes aldığını duyarım.

"Seni lanet olası *kaltak*!" Bana doğru dönüyor.

Hızla geri çekilirim, Excalibur'u bir kılıç gibi aramızda tutarak. "İnsanlara zarar vermek mi istiyorsun?" derim. "Önce beni geçmelisin."

Ciddiyim. Her kelimesinde. Ellerim o kadar titriyor ki bastonum boşluğa doğru sallanıyor.

Ama sonuçta, benim hiç şansım yoktu.

Brandon saldırıyor.

Excalibur'u tüm gücümle tekrar sallıyorum, ama bu sefer o hazırlıklı. Eli, kılıcın sapını ortasından kavrayıp, bileğimden beyaz sıcak bir acı geçiren bir kuvvetle elimden çekiyor. Kılıcı bir kenara atıyor ve baston uzaklara, işe yaramaz, kaybolmuş bir şekilde düşüyor.

Sonra avuç içleri göğsüme çarpar ve havaya uçarım.

Sırtım sehpaye çarpar. Altımda camlar kırılır ve yanlara doğru yuvarlanırken kenarı kalçama çarpar ve yüzüstü yere düşerim. Cam parçaları avuç içlerimi keser. Parmaklarımın arasından sıcak kan akar.

Geriye doğru sürünerek ellerimde daha fazla yara açıyorum, ama artık yukarıyı aşağıyı ayırt edemiyorum. Odanın coğrafyası panik ve acı nedeniyle altüst olmuş.

Brandon'ın botları yaklaşıyor. Yaklaşıyor.

Elim pürüzsüz ve ağır bir şey bulur. Komik bir şekilde, bir lamba. Onu nefes sesinin geldiği yöne doğru fırlatırım.

Iskeliyorum.

"Anne!" diye bağıyorum, bir kitap kapıp çılgınca fırlatıyorum.

"Sage! Çık dışarı! Birini ara!"

Dekoratif bir kase. Yine ıskaladım.

"Yardım edin! *Biri yardım etsin!*"

Ama annem sandalyeye bantlanmış ve Sage Zeke kan kaybediyor ve kimse gelmiyor.

Kimse gelmiyor.

Brandon yeterince yaklaştığında, tırnaklarımı yüzüne geçiriyorum. Şanslıysam, gözlerini oyup onu

benim evim haline gelen aynı karanlığa sürüklerim. Parmak uçlarımla altında derinin yırtıldığını hissederim, yumuşak bir şeyin ıslaklığını hissederim ve Brandon çığlık atar.

Geri çekilir, bir anlığına tutuşu gevşer.

Sersemlemiş bir şekilde sendeler ve ben de elime ne geçerse onunla tekrar vururum. Porselen bir vazodan kırılan buz sesi gibi bir sesle kafatasına çarpar. Bir sehpa kitabı. Bir ayakkabı.

"Yere yat!" diye bağıyorum. "*Yere yat lan!*"

Onun inlemelerini duyuyorum, boğazında, sinüslerinde ya da onu yaraladığım her yerde kanın sıçrayışını duyuyorum. Göğsüm inip kalkıyor. Titreyerek, zafer kazanmış bir şekilde onun üzerinde dururken, ayaklarımla altında camlar çatırdatıyor.

Bitti. Bitmiş olmalı.

Nefesimi düzenlemeye ve hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalışıyorum. Oda, kanın metalik kokusu ve korku terinin keskin kokusuyla doludur. Arkamda bir yerde, annem ağzındaki tıkaçtan boğuk sesler çıkarıyor ve Sage hala yerde debeleniyor.

Ama sonra Brandon'ın inlemesi kesildi.

Ve onun *güldüğünü* duydum.

Islak, çirkin, balgamlı ve yanlış bir ses, sanki

"Vay vay," diyorum, umarım ağzı kırık dişlerle dolu olduğu için konuşmıyor. "Görünüşe göre Yas meşgul olmuş."

İlk başta anlamıyorum.

Sonra Yasmin'in boğuk nefesini duyarım. Kollarını beline dolarken kumaşın çıkardığı fısıltı.

Aman Tanrım.

Onun hamile olduğunu anlamış.

Yerdeki vücudunun sürtünme sesi, benden uzaklaşıp aramıza mesafe koyduğunu gösteriyor. Bu arada, ben kör ve savunmasızım ve kendi oturma odamda tamamen kaybolmuş durumdayım. Onu en son duyduğum yere doğru dalıyorum, ellerim boşluğu kavırıyor, ama o çoktan başka bir yere gitmiş.

"Biliyor musun," Brandon düşünceli bir şekilde, "her zaman baba olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmişimdir."

Hayır.

"Brandon, yapma!" İleri doğru sendeleyerek ilerliyorum, ama bu kargaşada yönümü tamamen kaybettim. Her şey yerinden oynamış. Sehpa başka bir yerde. Kanepe de öyle. Hiçbir şey olması gereken yerde değil ve ben arama yaparak her saniyeyi boşa harcarken, o ona bir saniye daha yaklaşıyor.

"Ama başka bir adamın bebeğiyle olmaz," diye devam ediyor, sesi benden uzaklaşıp Yasmin'e doğru gidiyor. "Asla olmaz."

"Lütfen." Yasmin'in sesi kırılıyor. "Brandon, lütfen, ne istersen yaparım..."

"DUR!" diye bağıriyorum, sesinin geldiği yöne doğru kendimi atıyorum, ama yorgunum ve kanıyorum ve o beni sanki bir hiçmişim gibi kenara itiyor. Bunun yerine duvara çarpıyorum.

Arkamda Yasmin ağlamaya başlar.

Ardından gelen ses sonsuza kadar içimde yaşayacak.

Sönük, etli *bir şaplak sesi*. Yumruk, Yasmin'in yumuşak şişkin karnına çarptı. Çığlığı boğazında kalır, boğuk bir nefes almaya dönüşür, bu da herhangi bir çığlıktan daha kötüdür.

"Hayır!" Bir kez daha kendimi onlara doğru atıyorum. Ellerim Brandon'ın sırtını buluyor ve bir hayvan gibi ona tırmanıyorum,

yüzüne, gözlerine tırmanıyorum, dişlerimi omzunun etine geçirip et parçalarını koparıyorum.

O kükrer ve beni sanki ağırlıksızmışım gibi fırlatır.

Yere yan tarafımla çarparım, o kadar sert ki ciğerlerimdeki tüm hava bir anda boşalır. Cam avuç içlerimi daha da derinden keser. Nefes alamıyorum. Kıpırdayamıyorum.

Sadece orada yatıp, yaşayacağımızı sandığımız hayatın parça parça bizden koparıldığını dinleyebiliyorum.

BASTIAN

yield /yēld/: fiil

1: ham maddelerden elde edilebilen kullanılabilir ürün miktarı. 2: her şeyi aldıktan sonra senden geriye kalanlar.

Acının sisinde var oluyorum. Diğer her şeyin anlamı kalmadı.

Penseyle yapılan üçüncü seans ile sığır çubuğunun kaburgalarımın çarpan çatırtıları arasında bir yerde, başımın üstündeki vızıldayan tüpler yanan bir ışık ve gaz topuna, bu yeraltı cehenneminde bir güneşe dönüştü. Kan ve ter, krep ve şurup haline geldi. Çığlıklarım kızımın kahkahaları, kızımın kahkahaları ise benim çığlıklarım oldu.

Karanlıkta kancaya asılı dururken, küçük kızımın sesi kafamda yankılanıyor.

Baba, atlayışımı izle!

Atlayışımı izle!

Beni izle...

Sonra, aniden, sessiz bir işaretle, adamlar aletlerini, kanlı neşterlerini, pense ve lehim lambalarını bırakıp giderler.

Kısıtlamalarımaya karşı direniyorum. Vücudumun her santimetresi kendine özgü bir acı ile zonkluıyor. Hasarı saymaya çalışıyorum — kırık parmaklar, çatlak kaburgalar, sızan yanıklar ve düşünmek bile istemediğim testere dişi kesikler — ama liste çok uzuyor ve beynim sürekli ondan uzaklaşıyor.

Zaten umut etmenin bir anlamı yok. Geri dönecekler. Her zaman geri dönerler.

Ama kapı tekrar açıldığında, içeri girenler maskeli adamlar değil.

Aleksei giriyor.

İçeri girip arkasından kapıyı kapatırken hiçbir şey söylemiyor. Adamlarının vücuduma verdiği hasarı incelerken etrafımda yavaşça dolaşırken sadece yumuşak ayak sesleri duyuluyor.

Kanım yere düşerken "*plink*" sesi çıkar.

Bana bak, baba! Plink.

Plink.

Sessizliğiyle beni kışkırtıyor, kırılıp yalvarmamı umuyor. Merhamet. Ama ilk konuşmayı reddediyorum.

Benden bir şey istiyorsa, siktirip isteyebilir.

Sonunda Aleksei iç geçirir. "Biliyorsun," der, "asla bu noktaya gelmesini istemedim." Döndürmeyi bırakır ve önümde bir yerde durur. "Tek istediğim ailemin bir arada olmasıydı. Bunu defalarca söylüyorum ama kimse dinlemiyor.

Dinle. Her şey çok basit olabilirdi! Üçümüz bir arada. En başından beri olması gerektiği gibi. Bir süre durur, sözleri kokuşmuş havada asılı kalır, sonra tekrar dolambaçlı konuşmaya başlar. Çocukluğumuzu hatırlıyor musun? Birbirimize verdiğimiz sözleri? Sen beni sözde 'meşru' hayatın için terk etmeden önce?

Çenemi çalıştırarak ağzımda kalan az miktardaki nemi topladım ve aramızdaki betona bir damla kan tükürdüm.

"Sen benim kardeşim olmayı bıraktın," diyorum boğuk bir sesle, "beni o dondurucuya kilitleyip beni öldürmeyi tercih ettiğin gece."

Sanki yüzüne yumruk atmışım gibi, yine şaşkın bir şekilde durur. "Sence öyle miydi? Öldürmeye doymak bilmez bir zevk mi duyuyordum?" Yavaşça başını sallar. "Tanrı aşkına Semyon, seni *korumak* için o dondurucuya kilitledim. Senin ellerini temiz tutmak için benim ellerimi kirlettim. Benim için asla mümkün olmayan bir hayatın olmasını istedim."

"Öyle söyleyince kulağa hoş geliyor," diye kabul ediyorum, boğuk bir kahkaha atarak. "Neredeyse bunun doğru olmasını dilememe neden oluyor."

"Ben senin *kardeşinim*," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Yaptığım her şeyi bizim için yaptım. Aile için."

Gömleksiz vücudumdaki düzinelerce yaradan damlayan kanlara bakıp gülüyorum. "Aileye davranmak için ne berbat bir yol bu, *bratishka*."

O dik durur ve bana kaşlarını çatarak bakar. "Sen beni zorladın. Başka ne yapabilirdim ki?"

"Bırak da hayatımızı yaşayalım, Al," diyorum. "Tek yapman gereken buydu. Ama hayır, bir şeye ihtiyacın vardı ve her zamanki gibi yaptın: istediğini elde edene kadar kan döktün. Seçeneklerin vardı. *Her zaman* seçeneklerin vardı. Sadece yanlış seçimi yaptın."

"Yanlış seçim yaptım," diye tekrarlar Aleksei. "Biz restoranların çöp kutularından çıkan artıkları yiyerek büyüdük, Semyon. Hatırlamıyor musun? Diğer sokak çocukları ayakkabılarımızı çalmasın diye sırayla uyuduk. Annemiz bağımlılığını beslemek için vücudunu sattı ve yetiştiremeyeceği bir çocuğu doğururken öldü. Ne tür 'seçeneklerimiz' vardı ki?"

"Bize zarar veren insanlar gibi olmamayı seçebilirdik."

Dudakları kıvrılır. "Milyar dolarlık fildişi kulemden söylemesi kolay. Ama senin temiz zeminde durabilmen için *birinin* boktan bir hayat sürmesi gerekiyordu."

Onun gözlerine bakıyorum, benimkilerle aynı mavi gözlere, ama gördüğüm tek şey kardeşimin yüzünü takmış bir yabancı. "O kadar uzun süre bokun içinde tırmandın ki, kokusu burnuna işlemiş, Al."

Yüzü çirkin, öfkeli bir maskeye dönüşür. Sonra elini gözlerinin üzerinden geçirir ve sapkın bir sihirbazlık numarası gibi, aniden tekrar sakın ve soğukkanlı hale gelir. "Seçimler, evet. Seçimler, seçimler, seçimler. Pekala, sana seçimlerden bahsedeyim." Benden uzaklaşır, parmaklarını arkasında birleştirir ve işkence aletlerinin bulunduğu masaya doğru yürür. "Sen burada takılırken, ben Skokie'ye küçük bir gezi yaptım. Çok güzel bir mahalle. Çok sessiz."

Kalbim durur.

"Orada çok şirin bir ev buldum," diye devam ediyor. "Kırmızı ön kapısı var. Beyaz çitleri var. Ön verandadaki basamak çatlamış, bu arada onu tamir etmelisin. Engelli olanlar için çok tehlikeli. Peki ya içerisi?" Gülümsüyor. "Oldukça küçük bir aile kurmuşsun, Semyon. En iyi arkadaşın, kayınvaliden, sevgili küçük kardeşin." Bir süre durakladıktan sonra sözlerini şöyle bitiriyor: "Ve tabii ki hamile kız arkadaşın."

Yüzümden kan o kadar hızlı çekiyor ki, neredeyse bayılacağım.

"Bu arada, tebrikler." Gülümsemesi bir yara gibidir. "Bir *bebek*. Ne kadar harika! Onu asla göremeyeceksin, ne yazık."

"Ne yaptın?" diye fısıldarım.

"Onları Brandon'ın yetenekli ellerine bıraktım. Onları bulmak için çok uğraştı; en azından bunu yapabilirdim." Aleksei tekrar bana dönüyor. "Eski sevgilisiyle yeniden bir araya gelmeye *çok* hevesli görünüyordu. Eminim oradaki diğer herkese de iyi bakacaktır."

Boğazımdan çıkan ses tamamen ahlaksızca.

İlkel, vahşi, ham, en derinlerimden, tüm korkularımı gömdüğüm yerden koparılmış bir ses. Kancaya karşı çırpınıyorum, dikişlerin patladığını, kabukların çatladığını ve taze kanın kollarımdan aktığını hissediyorum, ama umurumda değil. Özgür olmak, ona ulaşmak, *onlara* ulaşmak dışında hiçbir şey umurumda değil.

"Bırakın beni!" diye bağıriyorum. "Beni götürün, bana ne isterseniz yapın, ama onu durdurun! *O'nu durdurun!*"

Aleksei kıpırdamıyor. Gözünü bile kırpmadan benim çırpınmamı, çılgılık atmamı ve kendimi parçalamamı izliyor.

Sonunda bedenim pes etmem için yalvarır. "Lütfen," diye boğuk bir sesle söylerim. "Aleksei, *lütfe*n. O hamile. Sage daha çocuk. Hiçbir şey yapmadılar. Bu bizim aramızda..."

Sesim kısılıyor. Vücudum parçalanıyor. Orada asılı kalıyorum, bitkin, nefes nefese, kanım beton zemine damlıyor.

"Hayır, Semyon." Aleksei yaklaşır. "Bu," der yumuşak, neredeyse şefkatli bir sesle, "arkanda bir aile bırakmaya çalıştığında olan şeydir

"

Mücadele içimden akıp gider. Geride hiçbir şey bırakmaz. Orada asılı kalırım, boş, içi boşalmış, nemli, ölümle dolu bir bodrumda bir kancaya asılı et ve kırık kemiklerden oluşan bir kabuk. Floresan ışıklar kayıtsız ilahilerini söylerler. Kan, ayaklarımın altında başarısızlığın yayılan bir gölü olarak birikir.

Eliana.

Adı, eskiden kalbimin olduğu mağarada yankılanıyor.

Bebeğim.

Oraya bile

gidemiyorum. Onları

hayal kırıklığına

uğrattım.

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Verdiğim tüm sözler, artık küle dönüştü. Duman, yıkıntı ve Brandon'ın yumruklarının ete çarptığı ıslak çitirtiyaya dönüştü.

Baba, atlayışımı izle.

Mutlu sonumun mutfağı kayboluyor. Güneş ışığı soluyor.

Geriye sadece karanlık kalır.

"Bunu daha önce bir kez yaptım ve iyi sonuçlanmadı. Ama merhametli bir adam olduğum için, bir son şans daha verip bundan sonra ne olacağına karar vereceğim," diyor kardeşim.

Yine volta atmaya başlar.

"Daha önce olduğu gibi. Kalmakta ısrar edersen seni öldürürüm, sonra da onları. İkinci seçenek," diye devam ediyor, "daha cömert.

Sen ortadan kaybolursun. Bu gece. Ülkeyi terk edersin ve bir daha geri dönmezsin. Eliana ile asla iletişime geçmezsin. Çocuğunla asla görüşmezsin. Herkesin bildiği kadarıyla, Bastian Hale o depoda öldü ve bu sefer, bu gerçek olarak *kalacak*."

Önümde durur.

"Senin ortadan kaybolman karşılığında, Brandon'ı geri çekeceğim. Eliana ve diğerlerinin benden uzakta, huzur içinde sessiz küçük hayatlarını yaşamalarına izin vereceğim." Gözleri gözlerime dikildi. "Ama güneş doğmadan gitmelisin. Ve *bir daha asla* geri dönmemelisin."

Tüm kısıtlı seçeneklerim, bir şeyin ölmesini bekleyen akbabalar gibi kafamın içinde dönüp duruyor.

Karşı koymak. Ama ben kırık parmaklarım ve ezilmiş kaburgalarımın lanet bir kancaya zincirlenmiş durumdayım ve Brandon çoktan oraya varmış, çoktan onlarla birlikte, çoktan...

Hayır. Şu anda ne yaptığını düşünme. Odaklan.

Pazarlık yap. Aleksei'ye başka bir şey teklif et, henüz kesip almadığı başka bir parçamı. Ama geriye ne kaldı ki? Sage onda. Eliana onda. Her yönden kozları var ve benim ise ayaklarımın altında biriken kanımdan başka bir şeyim yok.

Bir açtı bul. Mantığında bir boşluk ya da zayıflık. Aleksei'nin her zaman kör noktaları vardır. Ama saat işlerken ve Brandon'ın elleri...

Gerçek, beton gibi sertleşerek kemiklerime yerleşiyor.

Eğer kalıp savaşırsam, ben burada boş boş dururken bu gece herkes ölecek. Bu denklemden çıkarabileceğim tek değişken benim.

Güneş ışııyla aydınlanan mutfak son bir kez daha gözümün önüne geliyor, ama artık farklı. Sepya tonlarında. Acı tatlı. Asla çekemeyeceğini bildiğin bir fotoğrafa bakmak gibi.

Akşam ışıı batıya bakan pencerelerden içeri süzölüyor. Arka bahçe uzanıyor, altın ve kehribar rengi ışıla aydınlatılıyor, ateşböcekleri çimlerin üzerinde yavaşça yanıp sönmeye başlıyor. Kızımız mason kavanozuyla çıplak ayakla bahçede koşuyor, yakalanamayan yıldızları yakalamaya çalışıyor.

Eliana, verandadaki salıncakta oturmuş, çıplak ayaklarını altına çekmiş, geceleri aydınatabilecek bir gülümsemeyle izliyor. Küçük kızımıza gülüyor.

İkisi de beni özlemiyor.

Ben baskıcı bir baba olurdum. Bunu biliyorum. Boğucu derecede aşırı koruyucu. Öfkeli. Yaklaşmaz. Tanrı korusun, kızım eve bir erkek arkadaşını getirirse.

Ama ben orada olurdum.

Tanrım, çok fazla orada olurdum.

"Tamam. Anlaşmanı kabul ediyorum." Boğazımdaki ekşi tadı yutuyorum. "Ama buna sadık kalacağına yemin etmelisin."

O eğlenerek güldü. "Pazarlık yapacak durumda değilsin kardeşim."

"Onun mezarı üzerine yemin et," diye ısrar ediyorum. "Annemizin mezarı üzerine. Eliana ve bebeğe dokunulmayacak. Brandon bu gece geri çağrılacak. *Bu gece*, Aleksei. Yarın değil, bir saat sonra değil —ve bir daha hiçbirine yaklaşmayacak." Aleksei beni

düşünür.

"Ve Sage," diye devam ettim. "Kendi hayatını yaşayacak. Bratva yok. 'Aile işi' yok. Onun üniversiteye gitmesine, evlenmesine,

bir banliyöde yaşlı ve sıkıcı bir şekilde ölmesine izin ver. Onu rahat bırak."

Bekliyor. Bekliyor. Bekliyor. Ve sonra...

"Kabul ediyorum," der Aleksei sonunda. "Annemizin mezarı üzerine. Hepsi."

İçimdeki son umut kırıntısı — çok uzun zamandır tırnaklarıyla tutunmaya çalışan aptalca, kırılgan bir umut — sessizleşiyor. Sertleşiyor. Eskiden kalbimin attığı yerde artık sadece soğuk, ölü bir taş var.

Kendi mutluluğum yerine onların
mutluluğunu seçiyorum. Ve bu beni
mahvediyor.

Aleksei bana doğru gelir ve uzanır. Elleriyle zinciri kancadan çıkarır. Dikkatlice, sevgiyle beni yere indirir. Bacaklarım güçsüzleşir, işe yaramaz hale gelir ve kan ve kırık vaatler içinde beton zemine yığılırım.

Yüzüme değen zemin soğuk. Kanalizasyon deliği yüzümden birkaç santim uzakta, karanlık ve sabırlı, yeraltı dünyasının göz kırpan gözü gibi. Hareket etmeye çalışmıyorum. Artık bir anlamı yok.

"Dışarıda bir araba bekliyor," diyor Aleksei başımın üstünden bir yerden. "Seni özel bir havaalanına götürecekt. Orada belgeler seni bekliyor."

Ayak sesleri kapıya doğru ilerliyor.

Sonra duruyor.

"Sen her zaman aramızdaki en iyisiydin, Semyon." Sesi neredeyse nazikti, dondurucu kapısı kapanmadan önce hatırladığım kardeşim gibi. "İşte bu yüzden kalmana asla izin veremezdim."

ELIANA

bone stock /bōn stāk/: isim

1: Etin ayrıldıktan sonra kalanlardan kaynatılarak elde edilen et suyu.

2: enkazdan yaptığınız şey.

Yanaklarımın değdiği yerdeki zemin soğuk.

Cam avuç içlerime, kalçama, ön kolumun yumuşak alt kısmına batıyor. Kanımın sıcak ve kaygan bir şekilde içimden sızdığını, bu gece sert ahşap zemine dökülen diğer sıvılarla karıştığını hissedebiliyorum. Kaburgalarım ağrıyor. Başım zonkluyor. Bebek, morarmış karnıma zayıf bir şekilde tekme atıyor.

Solumda, Yasmin hiçbir insanın çıkarmaması gereken sesler çıkarıyor. Her düzensiz nefesle yükselen ve alçalan, harap olmuş, hayvani bir inilti. Islak. Yanlış. Kırılmak için tasarlanmamış bir vücuttan gelen ağlama.

Ve Brandon gülüyor.

"Fırsatın varken benimle kalmalıydın, bebeğim," diye ona fısıldar. "Bütün bu tatsızlıkları önleyebilirdin."

Avuçlarımı cama daha sert bastırıyorum. Cam parçaları daha derine batıyor, kemiklerime sürtünüyor. Acı dayanılmaz olmalı. Aklımda tek düşüncem bu olmalı.

Ama içimde garip bir şey oluyor. Acı ve korku yok oluyor.

Ve geride kalan şey *daha eski* bir şey. *Daha soğuk* bir şey.

Dişleri olan bir şey.

Brandon'ın botları, eskiden oturma odam olan enkaz yığınının ezerek ilerliyor. "Şimdi," diyor, sevdiğim her şeyi yok etmenin yorgunluğuyla biraz nefes nefese, "bütün bunları başlatan kör kaltağı halletme zamanı."

Hareketsiz duruyorum, gözlerim kapalı, bekliyorum. *Bekliyorum*.

"Aleksi, bebek doğana kadar seni hayatta tutmamı söyledi," diye ekliyor, iğrenç bir kıkırdama eşliğinde. "Ama seni *rahat* ettirmem konusunda hiçbir şey söylemedi. Ve birini öldürmeden ona zarar vermenin pek çok yolu var." Sesi, sanki bir sır paylaşıyormuş gibi, komplo kurarcasına fısıldamaya dönüşüyor. "Bu anı düşünmek için çok zamanım oldu. *Plan yapmak* için."

Sessiz kalıyorum. *Bırak konuşsun*. Söylediği her kelime bana ağzının tam olarak nerede olduğunu söylüyor. Göğsünün nerede olduğunu. Boğazının nerede olduğunu.

Adımları yanımda durdu. "Şu haline bak," dedi alaycı bir şekilde. "Bütün o ateş, *yok oldu*. Söndü."

Elini saçlarıma geçirip çekince direnmedim. Beni bez bebek gibi sürüklerken vücudumu gevşettim.

"Lütfen," diye inlerim. "Lütfen, özür dilerim, ne istersen yaparım..."

"Oh, *şimdi de* yalvarıyor musun?" Beni kendine doğru çekiyor, nefesinin sıcaklığı yüzümü buğulandırıyor. "Ne kadar ikiyüzlü. 'Ağlayarak beni boğ,' dememiş miydin?"

Hıçkırarak ağlamaya başlıyorum. "Hatalıydım. Özür dilerim. Lütfen bana daha fazla zarar verme."

"Hey, pislik!" diye beklenmedik bir ses duyulur.

İkimiz de Sage'in bağırdığı yöne döneriz. Döndüğümüzde, bir çarpma sesi duyulur ve Brandon'ın başı yana doğru savrulur. Sert bir şey, belki bir uzaktan kumanda, şakağına çarpar.

"Ellerini ondan çek!" diye bağıırır Sage.

Brandon'ın saçımı tutan eli gevşer. Sadece biraz. Bir kalp atışı kadar.

Ama bir kalp atışı benim için yeterli.

Teşekkürler, diye düşünüyorum hareket ederken. *Teşekkürler, Sage. Teşekkürler.*

Sırtımın arkasına sakladığım elim, kahve masasına çarptığımdan beri avucumda tuttuğum kocaman cam parçasını kavrayarak yumruk haline gelir. Iskalarsam öleceğimi bilerek, bu geçici bıçağı, derisinin altında kalın ve hassas bir şekilde atan femoral arterin bulunduğu iç uyluk kısmının yumuşak etine saplarım.

Brandon çığlık atar. Bu çok güzel bir sestir. Yüksek, şok olmuş ve *korkmuş bir ses.*

Camı çevirip çekerek çıkarırım, parmaklarımı kaplayan sıcak kanın akışını hissederim.

Brandon hemen yere düşmüyor. Brandon gibi hamam böcekleri kolay kolay ölmez. Bunun yerine, birlikte yere yığılıyoruz, o üstte, ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. Kırık cam parçaları, sanki yeterince zarar vermemiş gibi, beni yeniden parçalıyor. Yüzüme sıçrayan ıslak kanı, onun ölümünün kanıtını üzerime boyuyor.

Ama o henüz ölmedi.

Ve hala beni de yanında götürebilir.

Parmakları boğazımı tırmalıyor. Dirseklerimi onun nefes borusuna geçiriyorum. O boğuluyor, gevşiyor ve ben de dizimle kasıklarına vuruyorum. Yine yuvarlanıyoruz ve şimdi üstteyim, göğsüne binmişim, kanlı ellerim onun yüzünü buluyor.

Başparmaklarım göz çukurlarını buluyor. Dişlerim omzunun etini buluyor. Tırnaklarım yanaklarında izler bırakırken, kanı giysilerimi ıslatıyor.

Ölümün kimi önce alacağına dair bir yarış başlar. Nefes almam onun baskısı altında zorlaşır. Bileklerini vurmaya çalışırım ama kanı her şeyi kayganlaştırır ve imkansız hale getirir, nefes alamadığım her saniye gücüm azar azar tükenir.

Bilinçim daralmaya başlıyor. Siyah alanda beyaz noktalar açıyor. Her şeyin kenarları yanan kağıt gibi içe doğru kıvrılıyor.

Elim çaresizce yerde sürünerek, herhangi bir şey arıyor—

Ve tanıdık bir şeye dokunuyor. Alüminyum.

Soğuk. Yivli sap.

Excalibur.

Kaos sırasında bastonum buraya atılmış olmalı. Sadık arkadaşım, son bir kez daha bana geri dönmüş.

Son nefesimle bastonumu kaldırıp aşağı doğru vuruyorum.

Sap kısmı, korkunç bir çıtırtı ile Brandon'ın gözünü deliyor. Yumurta kabuğu kırılma sesi gibi. Elleri boğazımdan gevşiyor. Vücudu öne doğru, ağır, ani ve sonunda, *sonunda* hareketsiz bir şekilde yığılıyor.

Onun üstünden yuvarlanıp yere düşüyorum. O kadar şiddetli titriyorum ki dişlerim takırdayarak, kontrol edemediğim bir ritimle birbirine çarpıyor. Tüm vücudum kanla kaplı — onun ve benim kanım, birbirinden ayırt edilemeyecek şekilde, her santimimi ıslatıyor.

Az önce bir adamı öldürdüm.

Çıplak ellerimle, bastonumla ve bir parça kırık camla bir adamı öldürdüm.

Ama suçluluk hissetmem gereken yerde sadece uçsuz bucaksız, cınlayan bir boşluk var.

Bastian, o gün o sokakta ona baktığımda böyle hissetmişti. Elllerinde kan olması böyle bir his.

Şimdi kimim ben? Neye dönüştüm?

Yavaş yavaş, başka sesler de duyulmaya başlıyor. Sage, odanın diğer ucunda, tekrar tekrar adımı söylüyor.

"... Eliana? *Eliana!* İyi misin? Lütfen, Tanrım, lütfen iyi olduğunu söyle."

"İyiyim," diye mırıldanıyorum. "İyiyim, Sage."

Zeke ve Yasmin uğursuz bir sessizlik içindeler. Nefesini, hareketini, herhangi bir şeyi duymak için kulak kabartıyorum ama hiçbir şey yok. Sadece kan damlaması ve Yasmin'in harap olmuş ciğerlerinin hırıltısı var.

En iyi arkadaşıma doğru sürünürken ellerim kanda kayıyor. Her hareket, hırpalanmış vücuduma daha fazla acı veriyor ama karanlıkta bir deniz feneri gibi onun nefes sesini takip ederek ilerlemeye devam ediyorum. Onu bulduğumda, cenin pozisyonunda kıvrılmış, kollarını karnına sıkıca sarılmış durumda.

"Yas," diye fısıldayarak onu kendime çekiyorum. "Yas, benim. O gitti. Artık sana zarar veremez."

Tek yapabildiği titremek. Alnımı alnına dayayıp onu tutuyorum.

Arkamda, koli bandının yırtılma sesi duyuluyor. Annemin boğuk ve kısık sesi: "Eliana? Bebeğim?"

"Buradayım anne. Buradayım."

Annem koşarak gelir. Elleri omuzlarımı, yüzümü bulur, her yerime dokunur. "Aman Tanrım, aman Tanrım, çok kan var..."

Sage kendini yerde sürükleyerek ilerliyor. Bize ulaştığında, elini sessizce beni sakinleştirmek için ayak bileğime koyuyor. Diğer eliyle telefonunu çıkarıp 911'i arıyor. Konuşmasını dinliyorum. Onlara adresimizi veriyor, sonra telefon elinden düşüyor.

Hepimiz kanla ıslanmış zeminde, kırık ve kanlar içinde birbirimize sarılıp, sanki hiç gelmeyecekmiş gibi hissettiren sirenleri bekliyoruz.

Tüm dünyam etrafımda paramparça oluyor. Yani, *neredeyse* tüm dünyam. Sirenler yaklaşırken, burada olmayan tek kişiyi düşünüyorum.

Ŗu anda nerede olduğunu bilmiyorum. Bilememek başlı başına bir işkence. Kanamayı durdurmayan bir yara.

Ama içimde başka bir kalp atışı var. Bu gecenin dehşetinden kurtulan küçük, inatçı bir nabız. Tüm bu karanlığın getirdiği tek iyi şey. Kanlı avucumu karnıma bastırıyorum ve bebeğin kıvrıldığını hissediyorum.

Az önce bir adamı ldrdm. İçimdeki ilkel bir parçaya ulaştım ve sahip olduğumu bilmediğim dişlerimi keşfettim. Bastian gurur duyacak mı? Dehşete düşecek mi? İkiyi birden mi? Sonuçta, bunların hiçbir önemi yok. Sevdiiğim insanları korumak için yapmam gerekeni yaptım.

Ve bunu bir saniye bile düşünmeden tekrar yapardım.

"Yardım geliyor," diye Yasmin'in saçlarına fısıldayarak onu kendime yaklaştırıyorum. "Her şey yoluna girecek."

Bunların doğru olup olmadığını bilmiyorum. Ama yine de söylüyorum.

Hepimiz için.

BASTIAN

son bilet /last 'tikit/: isim

1: Mutfak kapanmadan önceki gecenin son siparişi. 2: Bir kez daha. Bir kez daha. Sadece bir kez.

Üçüncü kez öldüğümde, o zaman sayılacak.

Kapı birkaç dakika önce kapandı. Ya da belki saatler önce; emin değilim. Beton üzerinde kan kaybederken zamanın hiçbir anlamı kalmaz. Her neyse, ne Aleksei ne de siyah maskeli adamlar geri gelmedi. Beni burada sessizce acı çekmeye bıraktılar.

Bu ölüm diğerlerinden farklı. Bastian Hale ilk kez öldüğünde, hava, Yunan mafya üyesinin parmak uçlarını yakmak için kullandığım lehim lambasındaki bütan gibi kokuyordu.

Bastian Hale ikinci kez öldüğünde, rüzgardan korunmak için kapatılmış bir otoparkın küflü kokusu vardı. Beton bir mezar.

Bu üçüncü sefer, burnumda çürümüş et kokusu var. Artık bunun fabrikadan gelen, tuğlalara işlemiş bir koku mu, yoksa kendi vücudumun çürümesinden mi kaynaklandığını bilmiyorum.

Ne zaman kalkmaya karar versem, dışarıda beni bekleyen bir araba olacağını biliyorum. İçinde, hiçbir soruya cevap vermeyecek, bana son bir ayın yapmayacak, yüzsüz, isimsiz, sessiz adamlar olacak. Beni bir yere götürüp orada bırakacaklar. Yüzsüz, isimsiz, konuşamayan adamlarla dolu bir uçağa bineceğim, okyanusu geçeceğim ve sonra hayatımın geri kalanını orada dolaşarak geçireceğim. Yüzsüz, isimsiz, konuşamayan bir adam olacağım. Bir hayalet. Bir ruh. Bir anı bile olmayacağım.

Anlaşma yapıldı. Annemizin mezarı üzerine yemin ettik. Artık geri dönemem.

Ya da en azından, *eskisi* gibi dünyaya geri dönmem mümkün değil. Eliana'yı kollarımda tutarken o gökdelenin tepesinden gördüğüm dünya.

Geri dönebileceğim tek dünya, kafamda yarattığım dünya.

Bu yüzden oraya son bir kez daha dönüyorum. Mutfağa dönüyorum.

Hala, anahtarları ve bıçaklarıyla adamlar bedenimi yok etmeye başladıkları zamanki kadar altın rengi. Ama güneş artık ağaçların arkasında neredeyse batmış. Eliana arka verandadaki salıncakta, kızımızın çimlerde oynadığını izliyor. Ben kapının eşiğinde duruyorum, ne içeride ne dışarıda, onları izliyorum.

Kızımızın kurbağa arkadaşı ellerinden atlar ve kızımız onu kovalarken neşeyle gülerek çığlık atar. Eliana gülümser, ben de gülümserim.

O kadar ham ve acı verici bir gerçeklik ki, sanki kalp krizi geçiriyormuşum gibi göğsüm sıkışıyor. Asla gerçekleşmeyecek bu an, kendimi son kez bu duyguya kaptırdığım an. Bal kadar tatlı, şeker kadar saf.

Bir güzellik.

Bir lütuf.

İmkansız.

Sonra Eliana bana dönüp bakıyor ve gözleri suçlamayla dolu.

Geri çekiliyorum, çünkü onun gözleri onun gözleri değil, benim gözlerim, nefretle dolu, siyah ve çalkantılı. "Savaşabilirdin," diye kendi sesine hiç benzemeyen bir sesle hırlıyor. "Eğer isteseydin, bizim için savaşabilirdin."

Seçimler... Her şey buna bağlı, değil mi? Aleksei'ye bunu söyledim, ama ben de onun kadar suçluyum, seçimler yapıp ellerim bağlıymış gibi davranarak.

Mutfak son kez ortadan kayboluyor. Salıncak, kurbağalar, ateşböcekleri, kızımızın kahkahaları... Hepsi yok olup gidiyor ve beni bu kanlı zeminde tek başıma, seçimlerimle baş başa bırakıyor.

Ya burada öleceğim, ya da başka bir yerde. Her iki durumda da, ben yokum. Ne karar verirsem vereyim, sevdiklerim hala tehlikede. Aleksei'ye nasıl güvenebilirim? O uçağa bindiğim ve onun benim için seçtiği dünyanın ücra köşesinde kaybolduğum anda, ben bir sorun haline gelirim.

Ve çözülmemiş işler kesilir.

Bu gece Brandon'ı geri çağırarak, eminim. Anlaşmamızın şartlarına uyacağına inanıyorum. Sonra, bir hafta, bir ay ya da bir yıl sonra, ben çok uzakta olduğum için hiçbir şey yapamayacağım zaman,

bizi hiç sevmemiş bir kadının mezarı başında verilen sözlerin çok da önemli olmadığını düşünecek. Onlar bağlayıcı değil.

Onları güvende tutmanın tek bir yolu var: *Her şeyi yakıp kül etmek.*

Envanter çıkarıyorum.

Sağ elim mahvolmuş durumda. Üç parmağım garip, grotesk açılarda bükülmüş ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hafifçe kıpırdatmaktan öteye geçemiyorlar. Ama sol elim hala çalışıyor, az çok. Şişmiş, evet. Ağrıyor, evet. Ama işlevsel. Çoğunlukla.

Kaburgalarımın çoğu çatlamış, birçoğu kırılmış. Her nefes, kemiklerimin arasına bıçak saplanıyor gibi. Ama hava ciğerlerime girip çıkıyor ve acıyorsa, siktir et. Artık acı caydırıcı değil.

Deneme amaçlı bacaklarımı esnetiyorum. Yine sinirler ve kaslar ağrıyor, ama sonunda itaat ediyorlar.

Zihnim ise... saatlerdir hiç olmadığı kadar keskin. Çünkü onu bulanıklaştıracak hiçbir şey kalmadı. Ne umut ne de korku.

Sadece amaç var.

Bakışlarım, maskeli adamların aletlerini bıraktıkları masaya kayıyor. İnanılmaz bir şekilde, hepsini geride bırakmışlar. Neşterler, pense, bıçaklar, testereler, hâlâ sıcak olan bir lehim lambası... Hepsi hâlâ orada, ışıkların altında parıldıyor.

En saçma olanı ise, beni zincirlemeden bırakmış olmaları.

Dikkatsizce. Beni gerçekten bitirdiklerini sandılar. Ne kadar yanıldıklarını birazdan anlayacaklar.

Kendimi ayağa kaldırıyorum.

Dünya tehlikeli bir şekilde dönüyor, sonra sabitleniyor. Görüşüm, kalp atışlarımla aynı ritimde titreyen siyah noktalarla bulanıklaşıyor. Ama ayaktayım. Bu bir başlangıç.

Neşter sol avucuma giriyor, bileğime saklıyorum. Küçük ve göze çarpmayan bir şey, ama nereye koyacağını bilersen ölümcül.

Nereye saplayacağımı çok iyi biliyorum.

Kapı kilitli değil. Neden olsun ki? Ben kendi cenazesine giden ölü bir adamım. Artık kimseye tehdit oluşturmuyorum.

Bodrumda topallayarak ilerliyorum, kanalizasyon ve kancaların önünden geçiyorum, duvarların arasında hala yankılanan kendi çığlıklarımın hayaletlerinin önünden geçiyorum. Merdivenler işkence gibi. Mahvolmuş elimle tırabzana tutunuyorum ve ağlamamak için dudağımı ısırıyorum.

Aleksei'nin söz verdiği gibi, araba dışarıda bekliyor. Yaklaştığımda sürücü kapısı açılıyor. Koyu renkli takım elbiseli bir adam, ifadesiz bir yüzle dışarı çıkıyor ve elini dirseğime uzatarak beni arka koltuğa itiyor.

Kırık bir mahkum bekliyor. Kaçmaya hevesli bir adam.

Çenesinin altındaki yumuşak dokuya bir neşter saplanıyor.

Sürücünün cesedi yere düşmeden, ikinci gardiyan yolcu tarafından koşarak gelir, eli tabancasına uzanır.

O hızlıdır. Ben daha hızlıyım.

Ölmek üzere olan adamın belindeki tabancayı çekip alıyorum ve kendi göğsüne iki el ateş ediyorum — onu canlı kalkan olarak kullanarak, kurşunların sırtından geçip göğüs kafesine saplandığını hissediyorum. saniye guard yakalar bir mermi omzuna

omzuna. Sendeler, rastgele ateş eder, atış gece gökyüzüne doğru gider.

Cesedi bırakıp mesafeyi kapatırım.

Kırık parmaklarım, onun silah tutan kolunu tutup bükünce çığlık atar. Bileği kırılırken korkunç bir *çatırtı* duyulur. Çığlık atmak için ağzını açar ve ben de neşteri boğazına saplayıp, ses boğuk bir hırıltıyla sönene kadar yana doğru keserim.

O yere düşer.

Cesetleri paslı bir çöp konteynerinin arkasındaki gölgelere sürüklüyorum. En temiz işim değil, ama bana zaman kazandıracak. Fazla değil, bir saat, belki iki saat, Aleksei'nin adamları havaalanında neden araçlarının gelmediğini merak etmeye başlayana kadar. Parçaları birleştirdiklerinde, durumu bildirecekler ve tüm çürümüş makine harekete geçecek. O zamana kadar harekete geçmeliyim.

İkinci gardiyanın cebinden araba anahtarlarını alıyorum. Avucumda kanla ıslanmışlar. Direksiyonun başına geçip yola çıkıyorum, gözlerim yolu zar zor takip edebiliyor.

Nereye gitmem gerektiğini biliyorum. Ve orası Skokie değil.

Aleksei'yi güvenli eve götürürsem, sevdiğim herkesi ona gümüş tepside sunmuş olurum. Brandon şu anda görevden alınmış olabilir, ama Bratva'nın tamamını onların üzerine salarsam bunun hiçbir önemi kalmaz.

Hayır. Kardeşimi başka bir yere çekmem lazım. Önemli bir yere.

Ön camımdan sahil şeridi belirliyor, Michigan Gölü'nden kalın gri dalgalar halinde sis yükseliyor. Ve orada, şafak sökmeden önce gökyüzüne karşı, neredeyse sahip olduğum her şeyin anıtı gibi yükseliyor...

... *Olympus Projesi.*

Bina üzerimde yükseliyor, güzel ve mahkum. Motoru durdurup bir an orada oturuyorum, benim mirasım olması gereken şeye bakarak. Burası, benim çukurdan sonsuza kadar çıktığımı kanıtlaması gerekiyordu. Şiddet benim tek mirasım değildi — dünyada hala biraz güzellik kalmıştı, mükemmel bir parça, ve ben onu bir tabağa koyup, izleyen herkese bu ellerin kesmekten, öldürmekten ve sakatlamaktan daha fazlasını yapabileceğini gösterecektim.

Ne boktan bir şaka.

Arabadan inip park yerinden geçerek ilerliyorum. Ön kapıya vardığımda, avucumu taşa dayıyorum. Yıkık parmaklarımın altında serin. Sağlam. Güzel.

Hoşça kal, diyorum. Üzgünüm.

Bu saatte her yer boş ve sessiz. Bu iyi. İnşaat malzemelerinden ihtiyacım olanları toplamak için zamanım oluyor. Aseton. Tiner. Dışarıdaki ızgaralar için hazırlanan propan tankları.

Bu bina çok güzel yanacak.

Vücudum pes etmek üzere olsa da, elimden geldiğince hızlı çalışıyorum. Bulabildiğim her yanıcı malzemenin her santimetrekaresine sıvı hızlandırıcı döküyorum. Sandalyeleri büyük bir yığın halinde istifliyorum, masaları kenarlara çeviriyorum, peçeteleri ve masa örtülerini etrafa saçıyorum. Elimdekileri bitirince, daha fazlasını aramak için mutfığa giriyorum...

ve duruyorum.

Uzakta, derin dondurucu kapısı belirir. Karanlıkta neredeyse siyah görünen ağır çelik bir kapı. Bilinçli olarak oraya gitmeye karar vermedim, ama gözlerimi kırptığımda kendimi orada buluyorum.

Elimin uzanabileceği mesafede. Elim soğuk yüzeye uzanıp düzleşiyor.

Dokunur dokunmaz, beni zamanda geriye götürüyor.

Aleksei, beni çıkar. Aleksei, lütfen. ALEKSEI—!

Duyduğum kendi sesim, dehşetle dolu, çığlık çığlığa bağırıyor, o kapının diğer tarafında tarif edilemez bir şey oluyor. Bir adamın yalvaran, sonra yalvarmayan boğuk sesleri. Yaşayan, sonra ölen.

Sonra kapı tekrar açılıyor. Aleksei, kanla çevrili bir siluet olarak orada duruyor.

"İkimiz için de taşıyacağım," diye yemin etmişti. "Sen temiz kal, Semyon. İyi kal."

Ve ben ona inanmıştım. Yıllarca bunun aşk olduğuna inanmıştım.

Şimdi anlıyorum ki, bu benim için yaptığı ilk kafesmiş.

Kim olacağıma o karar verdi. Neyi bileceğime o karar verdi.

Aile mirasının hangi kısımlarına dokunabileceğime ve hangi kısımlarını sadece onun halledeceğine karar verdi, o asil kahraman.

Avucum, parmak eklemlerim ağrıyana kadar çeliğe daha sert bastırıyor.

Artık ocuk değilim. Artık

korkmuyorum.

Ve Aleksei Izotov'un kaderimi belirlemesine izin vermeyi bıraktım.

Dondurucudan kendimi koparıp işimi bitiriyorum. Son boya inceltici kutusu şef istasyonunun üzerine dökölüyor, paslanmaz çeliğin üzerinde birikiyor, yere damlayarak aseton ve propan kalıntıları ile karışıyor

kalıntıları ile karışıyor. Dumanlar sinüslerimi yakıyor. Bu iyi bir şey. Bu, karışımın hızlı tutuşacak kadar uçucu olduğu anlamına geliyor.

Çekmecedan bir kibrit kutusu çıkarıp kibriti çakmaya çalışıyorum, ama kırık parmaklarım kartonu tutamıyor. Kibriti düşürüyorum, küfrediyorum, eğilip tekrar alıyorum. "Yak şunu, seni aptal lanet olası..."

Ön kapı gürültüyle açılır.

Ses binada yankılanır. Ağır ayak sesleri. Ve sonra, cehennemde bile tanıyacağım bir ses:

"SEMYON!"

Bu Aleksei'nin kükremesi. Cesetleri o buldu. Benim seçimimi biliyor.

Saklanmaya çalışmıyorum. Mutfaktan çıkıp ana yemek odasına giriyorum. Ay ışığı içeri sızıyor ve her şeyi pudra şekeri serpilmiş gibi gösteriyor. Kibrit, yaralı elimde hazır bekliyor. Benzin kokusu havayı boğuyor.

Kapının eşiğinde durup kardeşim beni bulana kadar bekliyorum.

Aleksei, silahlarını çekmiş iki adamla birlikte köşeyi dönüyor. Ama ben korumaları neredeyse fark etmiyorum. Sadece kardeşimizi görüyorum. Kendini kaybetmiş durumda. Bunu gözlerinin beyazlarında, özel dikilmiş ceketinin altında göğsünün inip kalkışında görebiliyorum. Hayatımda ilk kez Aleksei Izotov *korkmuş* görünüyor.

Ateş için yığdığım odun yığınının görünce aniden duruyor. "Hata yapıyorsun," diye uyarıyor Aleksei. "Onu bırak. Hâlâ düzeltebiliriz."

Başımı sallarken kan öksürüyorum. "Düzeltilecek bir şey kalmadı, Al. Bunu sen sağladın."

Muhafızları tedirgin bir şekilde hareket ediyor, silahlarını bana doğrultuyorlar ama ateş etmiyorlar. Emir bekliyorlar. Aleksei henüz emir vermedi çünkü biliyor, *biliyor* ki kurşun vücuduma girdiğinde bu maç sona erecek.

"Sana bir çıkış yolu verdim," diyor Aleksei, dikkatlice bir adım öne çıkarak. Elleri havada, avuçları açık, sanki ürkek bir hayvana yaklaşıyormuş gibi. "Neden kabul etmedin?"

"Çünkü sonunda bir şeyi anladım." Ağırlığımı dengeliyorum, kibrit hala çakılmaya hazır. "Artık benim kim olduğuma sen karar veremezsin. Beni dondurucuya kilitleyip buna koruma diyemezsin. Sevdiğim insanları tehdit edip buna *aile* diyemezsin."

İlk güvenlik görevlisi bana saldırarak hata yapar.

Ama ben, dokuz onda dokuzu kırık olsam da, hala ondan daha iyiyim. Sağlam elim, yaslandığım hazırlık masasından şef bıçağını kapar ve fırlatır. Atışım özensiz, önceden belli, acı ve yorgunluktan berbat. Ama o çok yakın ve çok hevesli, bıçak boğazının yumuşak çukuruna saplanır. Ellerini bıçağın sapına geçirir ve yere yığılır.

İkinci güvenlik görevlisi silahını bana doğru çevirir. Paslanmaz çelik tezgahın arkasına eğilirim ve dökme demir tavayı kaparım. Beklerim ve o köşeyi dönüp peşimden geldiğinde, tavayı savururum. Tavaya, kulakları tırmalayan bir çatırtıyla şakağına çarpar. Bir şey çöker. Yere yığılır.

Ve sonra sadece biz kalırız.

Kardeşler.

Düşmanlar.

Ŗu anda ne halimiz varsa.

Aleksei, adamlarının enkazı üzerinden bana bakar ve tuhaf bir anda, eskiden olduğu çocuğu görürüm.

Sonra gözlerimi kırptıyorum ve o kayboluyor. O ocuk uzun zaman önce öldü. Belki de hiç var olmamıştır.

"*Gitmen* gerekiyordu." Elleri hala havada, ama açıyı kontrol edip, belinden silahını çekmek için doğru anı beklediğini görüyorum. "Bir anlaşmamız vardı, Semyon. Sana özgürlüğünü verdim."

Ama onunla dalga geçmekten bıktım. Yapabileceğimiz tüm konuşmaları yaptık. Konuşma zamanı bitti. şimdi harekete geçme zamanı.

Bu yüzden kibriti akıyorum.

Alev, küçük ama a bir şekilde, mahvolmuş parmaklarımın arasında dans ediyor. Aleksei'nin gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Onu indir," diyor. "Semyon, seni uyarıyorum..." Onu ayaklarımın dibindeki benzin birikintisinin üzerine bırakıyorum.

Aynı anda Aleksei bana saldırır. Ma yere düşer düşmez eli yakamdan tutar ve dünya *alev alır*.

Isı, ağzl bir dalga gibi dışarıya doğru yayılır. Aleksei'nin ivmesi ikimizi de geriye doğru sürükler ve hazırlık masasına çarparız. Tencere ve tavalar yere düşer. Bıçak bloğu devrilir. Sert metalin kenarı omzumu keser, biz de yerde yuvarlanırsınız, birbirimize kenetlenmiş, en gerçek ve en korkunç anlamda kardeşler.

Silahı artık dışarıda. Siyah namlunun yüzüme doğru sallandığını, parmağının tetiği sıkıldığını görüyorum...

Ama ben çoktan onun savunma alanının içindesin.

Kırık parmaklarım onun bileğini bulur ve çaresizlikten doğan bir güçle kemikleri birbirine sürterek büküyorum. Aleksei çığlık atıyor — kan ve şiddetle geçen onca yıl boyunca ondan hiç duymadığım bir ses. Silah, yayılan alevlerin içine kayıyor.

Yerde sürünerek ilerleriz, yumruklar atar, tırnaklarımızla çakar, ısırırız. Dondurucu kapısı arkamızda belirir, o siyah çelik ağız ikimizden birini ya da ikimizi birden yutmak için beklemektedir.

Çukurda iki köpek gibi boğuşuyoruz. Beni boğmaya çalıştığında dişlerimi onun ön koluna geçiriyorum. Dirseklerimi kaburgalarına, karnına, lanet böbreklerine vuruyorum. Yumruğu çeneme çarptığında ve gözlerimin önü yıldızlarla dolduğunda, yere düşmüyorum. Onun yerine kafamı ona vuruyorum, alnımın altında burnunun kırıldığını hissediyorum. Kafamdaki acı, yüzüme sıçrayan kanının verdiği tatminle karşılaştırıldığında hiçbir şey.

O daha güçlü. Daha dinç. Daha az yaralı.

Ama ben *daha acımasızım*.

Ben, son köşeye sıkışmış yaralı bir hayvanım.

son odanın odanın son son ev dünyadünyada ve
ben kendi kendi bacağımı çiğnemek zorunda kalacağım.

Dondurucu kapısına çarparız. Çarpmanın etkisi omurgamda yankılanır. Aleksei'nin elleri boğazımı bulur, ama ben başparmaklarımı göz çukurlarına sokarım, ta ki o bir çığlık atarak beni bırakana kadar. Kafasını çeliğe bir, iki, üç kez vururum, ta ki bacakları bükülene kadar.

"Beni bırakmalıydın," diyorum, vücut ağırlığımla onu orada sabitleyerek. "Hepimizi bırakmalıydın."

Kaos sırasında yere düşen bir et satırı parıldıyor. Sağ elimle onu kapıyorum.

Aleksei'nin gözleri fal taşı gibi açılır. "Semyon, dur..." Bıçağı onun dominant eline indiriyorum.

Bıçak kemiği ve tendonu keser. Aleksei'nin çığlığı dumanla dolu havayı yırtarak yayılır. Kesik eli betonun üzerinde yatıyor, parmakları sanki çoktan gitmiş bir şeyi tutmaya çalışır gibi hala kıvrılmış durumda.

Kollarımı onun kollarının altına geçirip onu geriye doğru sürüklerim. Ağırdır, hatırladığımdan daha ağırdır, şokun uzuvlarından gücünü çaldığı için artık ölü ağırlıktadır. Kan, arkamızda zeminde koyu bir leke bırakarak akıyor.

Dondurucu kapısını açtığımda gıcırdıyor. Soğuk hava dışarıya çıkıyor, arkamızda büyüyen cehennemden sonra bir merhamet gibi. Onu içeri çekip uzak duvara atıyorum, rafların altında acınacak bir şekilde sarkmasını izliyorum.

Sonra geri çekilip kapıyı kapatıyorum.

Şiirsel adalet benim için kaybolmuş değil. Aleksei, bir zamanlar beni mahkum ettiği aynı soğuk karanlıkta mahsur kalmış. Dışarıda dünya yanarken, kanlar içinde ve yalnız.

Sağ eli çeliğe vuruyor. "Bunu yapamazsın!" Çığlığı boğuk ama çaresiz. "Ben senin *kardeşinim*!"

Avuç içimi soğuk metale bastırıyorum. Her boşuna vuruşta titriyor. "Hayır," diyorum. "Değilsin."

Elimi indirip hasarı incelemek için dönüyorum. Hızla yayılıyor. Ateş duvarları yalıyor,

Tavan kirişleri, inşa ettiğim her şeyi yutuyor. Sıcaklık ve duman ciğerlerimi yakıyor, ama ben bu ikisini de bir kefarete olarak kabul ediyorum. Sıcak mutfakta durmuş, Project Olympus'un anıttan ateş yığınınına dönüşmesini izliyorum.

Arkamda, çelik ve artan gürültüyle boğuklaşan Aleksei çığlık atmaya devam ediyor.

"Seni şimdi terk ediyorum, *bratishka*," diyorum ona yumuşak bir sesle. Beni duyup duymadığını ya da umursayıp umursamadığını bilmiyorum, ama yine de konuşmaya devam ediyorum. "Seni ilk bulan kim olursa olsun, polisler, alevler ya da şeytanın kendisi, umarım sana bu hayatta senin kimseye göstermediğin merhameti gösterirler. Hoşça kal, Aleksei."

Arkamı dönüp çıkışa doğru yürüyorum. Bina etrafımda inliyor. Kalın ve siyah dumanlar gözlerimi yakıyor, ağzımı külle dolduruyor.

Ama tüm bunların arasında, *onun* yüzünü görüyorum. Eliana'nın yüzünü. Gülümsemesinin kıvrımlarını.

Kızımın ellerinde küçük yeşil bir kurbağa tuttuğunu görüyorum. Beni bekleyen bir aile görüyorum.

Çatı çökmeye başlarken yan kapıdan dışarı çıkıyorum. Soğuk hava yüzüme Tanrı'nın öpücüğü gibi çarpıyor. Arkamda, Project Olympus ölüm şarkısını söylüyor — ahşap çatırıyor, camlar patlıyor, tüm bu güzel yapı dünyanın sonu gelmiş gibi bir sesle çöküyor.

Bacaklarım pes etmeden önce belki yirmi metre kadar ilerleyebiliyorum.

Toprak bana doğru geliyor. Sırt üstü sert bir şekilde yere düşüyorum ve alevlerden turuncuya dönen gökyüzüne bakıyorum. Kalın siyah dumanlar yükseliyor ve yıldızları örtüyor. Çok uzak olmayan bir yerden sirenler yaklaşmaya başlıyor. Binayı kurtarmak için çok geç. Belki beni kurtarmak için tam zamanında.

Ya da belki de değil.

Artık umursuyor muyum, bilmiyorum.

İçimde çok şey kırıldı. Ama bu ıstırabın altında başka bir şey daha oluyor. Bir gevşeme. Otuz beş yıldır sıkı sıkı tuttuğum yumruğumun sonunda açılması gibi.

Karanlık, görüş alanımın kenarlarına sızıyor. Karşı koymuyorum.

Bundan sonra ne olursa olsun, sonunda özgürüm.

EPİLOG: ELIANA

ON İKİ AY SONRA

çiftlikten sofraya /färm tōō 'tābəl/: sıfat

1: aracılar olmadan doğrudan temin edilen; dürüst ve bütün.

2: Teksas'ın toprağında sıfırdan inşa edilmiş, yetiştirildiği haliyle sunulan bir yaşam.

On iki ay sonra, Teksas, Austin'ın dışındaki mütevazı bir çiftlik evinin arka verandasında oturuyorum. Bastian bana bir salıncak yaptı ve ben de hemen popomun izini salıncağa bıraktım. Her gece beni burada, kalbimin istediği kadar sallanırken buluyor. Akşam havası, ağustosböceklerinin müziğini, hanımeli ve taze kesilmiş çimlerin kokusunu taşıyor. Yoğun ve şurup gibi tatlı, cildinize yerleşip orada kalan türden bir yaz kokusu.

Kollarımda kızım uyuyor. Bu dünyaya çığlıklarla geldiğinde ağırlığı 3,2 kilo idi. Şimdi ise 11 kilo civarında, tombul bacakları, kızıl saçları ve dünyanın gördüğü en mavi gözleriyle bir bisküvi hamuru güzelliği.

En azından bana öyle söylüyorlar.

Kızımın güzel olduğunu görmek için görmeme gerek yok.

Evin içinden Sage bir şeye gülüyor. Sanırım onu güldüren kız arkadaşı Kenna'dır, çünkü Kenna'nın Sage'in yüzünü güldürme yeteneği vardır. Bu eskisi kadar nadir bir durum değil ve bunun için büyük ölçüde Kenna'ya teşekkür etmeliyiz. İkisi, Sage'in bilgisayar bilimi okuduğu UT Austin'de tanışmışlar. Kenna tıp hazırlık öğrencisi, zeki ve muhtemelen Sage'in inatçılığına denk gelebilecek dünyadaki tek kişi. Onu seviyorum. Daha da önemlisi, Bastian onu seviyor, ki bu, kardeşine 3 metre yaklaşan herkese karşı tutumunu düşünürsek, çok şey ifade ediyor.

Bulaşık sesleri, birinin akşam yemeğinden sonra temizlik yaptığını gösteriyor. Ekran kapısından hafifçe müzik geliyor, Bastian'ın üç ay önce keşfettiği ve şimdi değiştirmek istemediği bir country radyo istasyonu. Anlaşılan kendini kovboy sanıyor. Geçen hafta, kahvaltı hazırlarken pikap kamyonetleri ve toprak yolları hakkında bir şarkı mırıldandığını duydum. Ona bot giymenin seni Teksaslı yapmadığını söylemeye gönlüm el vermedi.

Bu sesler yeni hayatımın yol göstericileri ve her notayı ezberledim. Chicago'dan çok farklı ama beni yetiştiren şehri özlemiyorum. Onu geride bıraktık, havada duman ve tırnaklarımızın altında kurumuş kan vardı ve bu hepimiz için başımıza gelen en iyi şeydi.

Annem geçen hafta aradı. Artık öyle yapıyor — sadece konuşmak için arıyor, para istemek ya da son krizini benim omuzlarıma yüklemek için değil. Şu anda San Diego'da, yeni erkek arkadaşıyla güneşleniyor. Ayık olmak ona yakışıyor ve işlerin yeterince yoluna girdiğine karar verip sevgilisiyle küçük bir hafta sonu gezisi yapmaya karar verdi. Onun adına mutluyum.

Ancak diğerklerinden farklı olarak, bu aramanın bir amacı vardı: Yeni doktorumun bahsettiğı deneysel prosedür hakkında bana tekrar baskı yapmak istiyordu. Kısmi görme yetisini geri kazandırabilecek olan prosedür.

Hayır dedim. Üç ay önce verdiğim cevapla aynıydı. Altı ay önce verdiğim cevapla da aynıydı.

O zorlamadı. Bu da yeni bir şeydi — Georgia Hunter ne zaman pes edeceğini öğrenmişti. Sadece "Tamam, bebeğim. Sana güveniyorum" dedi ve sahildeki fokların ne kadar komik olduklarından bahsetmeye başladı.

Bu işlemi neden reddettiğimi, kendime bile açıklamakta zorlanıyorum. Kızımın yüzünü görmek istemediğimden değil. Tanrı biliyor ki, parmak uçlarımla yüzünün her kıvrımını izledim. Sadece geçen bir yıl boyunca görme gerektirmeyen bir hayat kurdum. Ve bu süreçte, beklenmedik bir şey keşfettim.

Mutluyum.

Karanlık artık bir hapishane değil. Sadece yaşadığım yer. Ve orada *iyi* yaşıyorum.

Ekran kapısı gıcırdayarak açılır. Bastian milyonlarca kez tamir etmeyi teklif etti, ama ben ona yapmamasını söyledim, çünkü birinin geldiğini bilmek hoşuma gidiyor. Beni asla şaşırtabileceğı için değil tabii ki — bazı günler, onu kilometrelerce öteden kokusundan tanıdığımı yemin edebilirim. Tepeleri okşayan esintide kış yeşili kokusu.

O verandayı geçip yanıma oturduğunda koku burnuma daha da güçlü geliyor. Eli dizime uzanıyor ve bir kez sıkıyor. İkimiz de hemen konuşmuyoruz.

Sessizlikte rahat olmayı öğrendik. İlk zamanlarda, her konuşma bir eskrim maçı gibiydi, hep savuşturma ve hamle, ikimiz de bir milim bile geri adım atmak istemiyorduk.

zemin. Artık burada oturup, aramızdaki boşluğu nefesimizden başka bir şeyle doldurmaya gerek kalmadan çekirgeleri dinleyebiliriz.

Kızımız göğsümde kıpırdanıyor, burun çekiyor, sonra tekrar yatıyor. Bastian'ın eli dizimden kızımızın sırtına geçiyor. O eğilip kızımızın başına bir öpücük kondururken salıncak hareket ediyor.

"Uyudu mu?" Sesi alçak, onu uyandırmamaya dikkat ediyor.

"Sonunda. Üç ninni ve küçük bir rehine pazarlığı gerekti."

"Sana şarkı söylemeyi öğrettiğim iyi oldu."

Gülüyorum. "Ölen keçi gibi şarkı söylüyorsun, Bay Egoist. Kimse seni Frank Sinatra ile karıştırmaz."

O sadece gülerek cevap veriyor. Şaka yaptığımı biliyor. Hatta, gecelerin yarısında, o bir saat boyunca bebeğimizi şarkılarla uyutmuş olsa bile, *bana* uyku şarkısı söylemesini istiyorum.

Başımı omzuna yaslıyorum ve o da kolunu bana dolayarak beni kendine daha yakın çekiyor.

O yanan binadan bu sessiz verandaya giden yol kolay olmadı. Bastian Hale ile hiçbir şey kolay olmaz. FBI ofisinde, Aleksei ile son karşılaşmasından sonra hala bandajlı ve kırık haldeyken yaptığı seçimi düşünüyorum. Patronu olmadan Bratva imparatorluğu çöktü. Federaller geriye kalanları temizledi ve tüm kaçakları ömür boyu hücrelere attı.

Ve ortalık yatıştığında, Bastian'a bir seçenek sundular.

Bastian Hale olarak "hayata dönebilir" — adını, şirketini, on yıl boyunca sıfırdan inşa ettiği imparatorluğunu geri alabilir. Ya da "ölü kalabilir" ve

tanık koruma programına girip yeni bir kimlik ve temiz bir sayfa ile ortadan kaybolmak.

O ikincisini seçti.

"Otuz beş yılımı istemediğim bir hayat kurmakla geçirdim," demişti bana hastane yatağından, duman solumaktan boğuklaşmış sesiyle, vücudunun yarısı yanıkların enfekte olmasını önlemek için gazlı bezle sarılmış halde. "Sen olmadan her şeye sahip olmaktansa, seninle sıfırdan başlamak daha iyi."

O zaman ağlamıştım. Çirkin, dağınık gözyaşları hastane önlüğünü ıslatmıştı.

Şu anda ağlamıyorum. Şu

anda sadece minnettarım.

Bebek kıpırdanıyor ve Bastian onu kucağına alıyor. "Ben alırım," diyor fısıldayarak. "Merhaba ufaklık. Merhaba Svetlana."

Bu isim benim seçimimdi. Rusça'da "ışık" anlamına geliyor. Uzun ve zorlu bir doğumun ardından bu ismi önerdiğimde, o kadar sessizleşti ki, korkunç bir hata yaptığımı düşündüm. Ama sonra sesi boğuk ve garip çıktı ve ağladığını fark ettim.

"Mükemmel," dedi. "O mükemmel."

Şimdi, bebeği göğsüne yatırmasını dinliyorum, yaptığı yumuşak şşş seslerini duyuyorum ve onun bunu içten söylediğini biliyorum. Svetlana bir an daha huysuzlanıyor, sonra sakinleşiyor, görünüşe göre ortam değişikliğinden memnun kalmış.

Onu böyle duyduğumda her zaman eriyorum. Hale Hospitality'nin devi, şimdi bir somun ekmek büyüklüğündeki bir bebek tarafından tamamen yumuşatılmış durumda. Güçlü Bastian Hale, kusmuk ve gece yarısı beslemeleriyle diz çökmüş durumda.

Akşam etrafımızda derinleşiyor. Soğuyan havada, gündüz canlılarının yerini gece canlılarına bırakmasıyla değişen seslerde bunu hissediyorum. Baykuşlar ve cırcır böcekleri, kurbağalar ve yarasalar. Gecenin tüm bu canlılığı.

Bastian'ın eli benimkini buluyor. Avuç içi sıcak ve pürüzlü, yeni başladığı marangozluk işinden dolayı yeni yerlerde nasırlaşmış. Svetlana'nın beşiğini kendisi yaptı. Bana bu salıncağı yaptı. Bize bir hayat kurdu, tahta tahta, çivi çivi.

"Gökyüzü senin sevdiğin şeyi yapıyor," diyor.

Gülümsüyorum. "Daha fazla anlat."

Ve anlatır, ufku kelimelerle resmeder. Ufuk çizgisi boyunca uzanan mandalina rengi çizgilerin, yukarıda indigo rengi lekeler nasıl yerini bıraktığını. Uzaklarda kalınlaşan altın kenarlı bulutlar, gece yağmur yağacağını haber veriyor, ama şimdilik her şey açık ve ilk yıldız başımızın üzerinde parlamaya başlıyor.

Bu artık bizim ritüelimiz oldu. Her akşam güneş batarken burada oturuyor ve o bana günün olaylarını anlatıyor. O benim gözlerim oldu. Ve bir şekilde, bu ikimizin de daha net görmesini sağladı.

"Göldeki o sabahı hatırlıyor musun?" diye soruyor Bastian.

Başımı sallıyorum. Tabii ki hatırlıyorum. Nasıl unutabilirim ki? Geri sayımından 87 gün kalmıştı, soğuk betona oturmuş, son günlerimden biri olabileceğini düşündüğüm bir gün doğumunu izliyordum... O zaman çok korkmuştum. Karanlığın korkulacak bir şey olduğunu düşünüyordum.

"Her şeyi ezberlemem gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum," diye itiraf ediyorum. "Sanki ışıltı bir şekilde biriktirebilirimmiş gibi."

"Peki şimdi?" diye sorar.

Soruyu ciddiyetle düşünüyorum. Salıncak altımızda gıcırıyor. Svetlana, göğsüne yaslanarak yumuşak bir ses çıkarıyor, bebeklerin rüyalarında gördükleri her neyse onu rüyasında görüyor.

"Artık ışığı biriktiremeyeceğini biliyorum," diyorum sonunda. "Sadece orada olduğu sürece seni ısıtmasına izin verebilirsin."

Bastian uzun bir süre sessiz kalır. "Bunu hayal ederdim, biliyor musun," der sonunda. "İşler kötü gittiğinde, zihnimde başka bir yere giderdim. Güneş ışığıyla dolu bir mutfak. Bir veranda salıncağı. Sen ve benim gözlerimi ve senin saçlarını almış küçük bir kız. Bunun sadece bir fantezi olduğunu sanıyordum. Bu kadar yanılabilceğimi kim düşünürdü ki?"

Donakalırım. O geceyi bana daha önce hiç anlatmamıştı. En azından ayrıntılarını. İşkenceyi genel hatlarıyla, kendisine yapılanları kısa ve belirsiz bir şekilde anlatmıştı, ama o sırada kafasının içinde neler olduğunu hiç anlatmamıştı.

Ona doğru dönerim, boş elimle akşamdan kalma sakallarıyla pürüzlü çenesine dokunurum. "Peki şimdi?" diye sorarım, az önce onun sorusunu taklit ederek.

Elini benim elimin üzerine koyar. "Şimdi, onun içinde yaşıyorum. Ve bu, hayal ettiğim her şeyden daha iyi."

Güneş ufukta batarken cildimdeki sıcaklık kayboluyor. Sıcaklığın yavaşça çekildiğini hissediyorum, sanki bir el yanağımdan kalkıyormuş gibi.

Ama bunun için üzülmiyorum. Yarın, başka bir gün doğumu olacak. Bastian, ışığın tepelerden nasıl yayıldığını, sabah çiyinin elmas gibi parıldadığını, gökyüzünün maviye bürünmeden önce nasıl pembeye döndüğünü anlatacak. Bunu yüzümde hissedeceğim ve bu bana yetecek.

Bu fazlasıyla yeterli olacak.

Kocamın yanına yaslanıyorum. Svetlana aramızda iç çekiyor, sütle sarhoş ve mutlu. Birlikte, evin kokusunu içimize çekiyoruz— kış yeşili ve talaş ve bebek pudrası,

hanımeli ve taze kesilmiş çim ve Bastian'ın cildinin kokulu sıcaklığı.

Karanlık üzerimize bir battaniye gibi çöküyor ve ben onun beni sarmalamasına izin veriyorum.

Burada güvende olduğumu biliyorum.

UZATILMIŞ EPİLOG: ELIANA

YİRMİ YIL SONRA

***TASTE OF THE LIGHT*'ın özel Uzun Epilogunu okuyun!**

<https://dl.bookfunnel.com/qocn12xq65>

POSTA LİSTESİ

Posta listeme kaydolun!
Yeni aboneler, ÜCRETSİZ bir ateşli kötü çocuk romanı alacaklar.

Katılmak için aşağıdaki bağlantıya tıklayın.
<https://sendfox.com/nicolefox>

NICOLE FOX'UN DİĞER ESERLERİ

Safonov Bratva [Dokuz](#)

[Aylık Bebek Dokuz](#)

[Aylık Aşk](#)

Lozhkin Bratva

[Kötü Teklif Kötü](#)

[Red](#)

Akopov Bratva

[Pis Sözler Pis](#)

[Yalanlar](#)

Ozerov Bratva

[10 Günlük Yıkım 10](#)

[Günlük Teslimiyet](#)

Litvinov Bratva

[Adonis'i dövmeyle](#)

[süsledi Athena'yı](#)

[dövmeyle süsledi](#)

Groza Bratva

[Kaşmir Zulüm](#)

[Kaşmir Yıkım](#)

Kuznetsov Bratva

[Zümrüt Kötülük Zümrüt](#)

[Kötülükler](#)

Novikov Bratva

[Fildişi Küller](#)

[Fildişi Yemin](#)

Egorov Bratva [Karışık](#)

[Masumiyet Karışık Çöküş](#)

Zakrevsky Bratva

[Günahın Requiem'i](#)

[Yalanların Sonatı](#)

[Acının Rapsodisi](#)

Bugrov Bratva [Gece](#)

[Yarısı](#) [Araf](#) [Gece Yarısı](#)

[Sığınağı](#)

Oryolov Bratva

[Zalim Cennet Zalim](#)

[Söz](#)

Pushkin Bratva

[Konyak Kötü Adam](#)

[Konyak Cadı](#)

Viktorov Bratva

[Viski Zehir Viski Acı](#)

Orlov Bratva [Şampanya](#)

[Zehir Şampanya Öfke](#)

Uvarov Bratva

[Safir Yara İzleri](#)

[Safir Gözyaşları](#)

Vlasov Bratva

[Kibirli Canavar](#)

[Kibirli Hata](#)

Zhukova Bratva

[Lekeli Tiran Lekeli](#)

[Kraliçe](#)

Stepanov Bratva

[Saten Günahkar](#)

[Saten Prenses](#)

Makarova Bratva

[Parçalanmış](#)
[Sunak Parçalanmış](#)
[Beşik](#)

Solovev Bratva
[Yıkılmış Taç](#)
[Yıkılmış Taht](#)

Vorobev Bratva
[Kadife Şeytan Kadife](#)
[Melek](#)

Romanoff Bratva [Lekesiz](#)
[Aldatma Lekesiz](#)
[Yolsuzluk](#)

Kovalyov Bratva
[Yaldızlı Kafes](#)
[Yaldızlı](#)
[Gözyaşları](#)
[Yorgun Ruh](#)
[Yorgun Şeytan](#)
[Yırtık Peçe Yırtık](#)
[Dantel](#)

Mazzeo Mafya Düeti
[Yalancının Ninnisi \(Kitap 1\)](#)
[Günahkarın Ninnisi \(Kitap 2\)](#)

Bratva Suç Örgütü
**Herhangi bir sırayla okunabilir!*

[Bana Söylediği](#)
[Yalanlar Bana](#)
[Bıraktığı Yaralar](#)
[Bana Öğrettiği](#)
[Günahlar](#)

Belluci Mafya Üçlemesi
[Yozlaşmış Melek \(Kitap 1\)](#)
[Yozlaşmış Kraliçe \(Kitap 2\)](#)
[Yozlaşmış İmparatorluk \(Kitap 3\)](#)

De Maggio Mafya Düeti
[Takım Elbiseli Şeytan \(Kitap 1\)](#)

[Altarda Şeytan \(Kitap 2\)](#)

Kornilov Bratva Dueti [Don ile](#)
[Evli \(Kitap 1\) Ölüm Bizi Ayırana](#)
[Kadar \(Kitap 2\)](#)

Bratva İmparatorluğu'nun Mirasçıları

**Herhangi bir sırayla okunabilir!*

[Kostya](#)

[Maksim](#)

[Andrei](#)

Ravenlake Akademisi Prensleri (Zorba Romantizm)

**Tek başına okunabilir!*

[Zalim Hazırlık](#)

[Zalim Akademi](#)

[Zalim Elit](#)

Tsezar Bratva

[Gece Yarısı \(Kitap 1\)](#)

[Şafak Vakti \(Kitap 2\)](#)

Rus Suç Kardeşliği

**Herhangi bir sırayla okunabilir!*

[Mafya Patronuna Ait Mafya Patronu](#)
[Tarafından Korunmasız Mafya Patronu](#)
[Tarafından Hamile Bırakılan Mafya](#)
[Patronuna Satılan](#)

[Mafya Patronu Tarafından](#)

[Çalınmak Mafya Patronu](#)

[Tarafından Tuzağa Düşürülmek](#)

Volkov Bratva [Kırık](#)

[Yeminler \(Kitap 1\) Kırık](#)

[Umutlar \(Kitap 2\)](#)

[Kırık Günahlar \(bağımsız\)](#)

Diğer Bağımsız Romanlar

[Vin: Bir Mafya Romantizmi](#)

Kutu Setleri

Bratva Mafya Patronları (Rus Suç Kardeşliği Kitapları 1-6) Tsezar Bratya
(Tsezar Bratva Düeti Kitapları 1-2)
Bratva İmparatorluğunun Mirasçıları
Mafya Patronları Koleksiyonu
Patronun Yolsuzluğu

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM